

Dật Ninh

Contents

Dật Ninh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26	71
27. Chương 27	73
28. Chương 28	76
29. Chương 29	78
30. Chương 30	80
31. Chương 31	82
32. Chương 32	85
33. Chương 33	87
34. Chương 34	91
35. Chương 35	94
36. Chương 36	96
37. Chương 37	99
38. Chương 38	102
39. Chương 39	104
40. Chương 40	106
41. Chương 41	108

42. Chương 42	113
43. Chương 43	116
44. Chương 44	119
45. Chương 45	122
46. Chương 46	125
47. Chương 47	128
48. Chương 48	130
49. Chương 49	133
50. Chương 50	137
51. Chương 51	139
52. Chương 52	143
53. Chương 53	147
54. Chương 54	151
55. Chương 55	155
56. Chương 56	158
57. Chương 57	161
58. Chương 58	165
59. Chương 59	169
60. Chương 60	172
61. Chương 61	176
62. Chương 62	178
63. Chương 63	181
64. Chương 64	185
65. Chương 65	188
66. Chương 66	192
67. Chương 67	195
68. Chương 68	198
69. Chương 69	200
70. Chương 70	203
71. Chương 71	205
72. Chương 72	210
73. Chương 73	213
74. Chương 74	216

Dật Ninh

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, cường công nhược thụ, ngược luyến, HETừ lúc nhỏ Chu Diên không kiêng nể mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-ninh>

1. Chương 1

Hoa đăng mới lên, trong thành thị bầu trời hiện lên sắc hồng.

Vẫn là giữa mùa hè, từ trong xe đi ra, hơi nóng mãnh liệt như thủy triều đánh tới làm cho người trong phút chốc có cảm giác oi bức đến không thở nổi, chỉ đi vài bước cũng có thể toát ra một tầng mồ hôi.

“Mẹ nó! Như thế nào lại nóng như vậy!” Chu Diên thô lỗ mắng to một câu.

Lúc này trên lối đi bộ người đi đường vẫn bận rộn như lúc thường, bước chân vội vàng, gương mặt mệt mỏi; những chiếc xe trên đường lao vun vút giống như tiết tấu vội vàng của cuộc sống, một thế giới đầy lợi ích,

tiền tài dục vọng xu nịnh, bợ đỡ.

Ánh đèn không ngừng thay đổi đủ loại màu sắc đến loá cả mắt, nghe được tiếng thằng nhỏ hát tình ca vọng ra y như bị tâm thần, Chu Diên thầm nghĩ muốn mắng một câu “Con mẹ nó! Đói khát đến nỗi nào mà mới hát được rối loạn thế này!”

Mặc dù muốn mắng, nhưng nhìn chung quanh liếc mắt một cái, hắn cũng không có mắng đi ra, chính là cảm thấy được càng nóng càng oi bức .

Hắn vốn định đem xe đến bãi đỗ xe ngầm, sau đó trực tiếp đến khu giải trí, nhưng hôm nay hắn lại đem xe đỗ bên đường cái đối diện khu giải trí, đại tỷ hắn bắt hắn mua giúp một quyển sách, nói là đối diện khu giải trí có một nhà sách hai tầng, không biết đại tỷ hắn làm sao lại biết nhà sách này, dù sao vài năm nay, hắn cũng thỉnh thoảng đến đây cũng không có chú ý qua bên nhà sách, mặt khác hắn lại rất quen thuộc với các quán bar gần đó.

Lại mắng một tiếng, Chu Diên mới đi vào nhà sách.

Bên trong nhà sách cùng với bên ngoài giống như hai thế giới khác nhau, sạch sẽ im lặng và rất mát mẻ.

Chu Diên đứng ở bên cạnh điều hoà đứng vài phút mới chợt nhớ đến hắn vào đây là để mua sách. Đại tỷ cũng thật là, tuy tiện tìm một người đến mua giúp là được đâu cần phải bắt hắn đến.

Nhìn giá sách trên cao, hắn thấy quyển sách được in bằng chữ đúc chì tạo cho người ta cảm giác sang trọng, Chu Diên tự nhận thấy bản thân là lưu manh nhìn đến... những quyển sách này đúng là vật để thưởng thức, hiện tại dù không có chán ghét như trước kia nhưng hắn vẫn là cảm thấy không thoải mái.

Đi đến trước bàn phục vụ sinh, hắn hỏi xem quyển sách hắn cần đang ở nơi nào, vị nữ thủ thư tra xét một chút liền nói ở lầu 2 dãy E tầng sách thứ 3, bởi vì nơi này thiếu nhân viên nên hắn đành phải chính mình đi lên lầu hai để lấy.

Chu Diên trả lời sao cũng được rồi lên lầu.

.....

Trên giá sách mọi thứ được sắp xếp rất chuyên nghiệp, Dật Ninh quay người với tay đem quyển sách “tồn tại hay không tồn tại” mà cậu đã đọc xong, kiễng chân đem sách cất lên tầng cao nhất.

Nhà sách này gần nơi cậu trọ nhất trong toàn bộ nhà sách của thành phố, hơn nữa không khí cũng rất tốt, lầu hai yên tĩnh, sạch sẽ và ít người, gần như mỗi ngày cứ ăn xong cơm chiều cậu đều mất khoảng hơn hai mươi phút để đi đến nhà sách này, sau đó ở đây đọc sách khoảng hơn hai tiếng tầm đến gần mười giờ khi nhà sách chuẩn bị đóng cửa cậu mới rời đi. Cậu bình thường vẫn ở lầu hai đọc sách tuy đọc nhiều nhưng ít khi mua, chủ yếu là ở đây sách được làm giá đến mấy phần, ở trên mạng mua dù sao cũng rẻ hơn, cũng không ít lần cậu nghĩ muốn có vài quyển sách nhưng trước tiên cậu xem qua ở đây trước rồi sau đó lại đặt mua trên mạng. Có đôi khi, cậu cảm thấy có chút xấu hổ ngại ngùng thì mới bỏ tiền ra mua một quyển.

Dù sao cuộc sống trong thành phố, sinh hoạt phí cũng không rẻ, cậu luôn phải tiết kiệm cho dù đối với thứ mình thích nhất là sách cậu cũng luôn đắn đo suy nghĩ mãi quyết định xem mua hay không mua.

Dật Ninh không có thói quen cùng người khác giao lưu, cũng không quen bị người khác nhìn chăm chăm, cậu luôn thích đội mũ lưỡi trai cúi sát mặt, cho nên cho dù nhân viên ở đây bởi vì cậu hay xem chùa sách mà đối với cậu không thoải mái lắm cậu cũng không hay biết, chỉ cảm thấy lúc đọc sách tinh thần thoải mái hơn.

Cậu cũng cao trên 1m75 nhưng bắt buộc dĩ ngăn sách ở đây thực sự rất cao, nhất là ngăn trên cùng, cô nhân viên phải dùng đến thang mới có thể lấy được sách, mỗi lần cậu muốn xem sách ở tầng trên cùng cậu muốn lấy hay muốn đặt lại rất vất vả.

Hôm nay lại có sách mới về, ngăn trên lên đây sách, Dật Ninh kiễng mũi chân đến mức thấy đau cả tay, cũng rất mỏi thể nhưng vẫn chưa cất được sách vào

Hơn nữa, cậu thật sự không muốn đi tìm nhân viên để mượn cây thang, vì dù cậu ở trong này xem sách gần hai tháng nhưng cậu chưa một lần nói chuyện cùng nhân viên ở đây.

Người khác nếu không cất được tự nhiên sẽ tùy tiện để vào chỗ khác nhưng Dật Ninh có cái tật xấu chính là đồ vật nào cũng phải cất về đúng chỗ, bằng không sẽ như căn bệnh cố hữu, khiến cậu lo lắng đứng ngồi không yên.

Dật Ninh đang thấy khó khăn, một con bàn tay to đã đem quyển sách trong tay cậu cầm lấy sau đó, thực nhẹ nhàng liền cất lên tầng cao nhất.

Dật Ninh có chút kinh ngạc, giương mắt nhìn người đang giúp cậu, bởi vì bị vành mũ che khuất và người này cũng rất cao cho nên cậu chỉ thấy được cái cằm cương nghị cùng hầu kết đang khẽ chuyển động, người này mặc áo sơ mi trắng, thuộc loại chất liệu tốt, khuy áo mang theo màu ngân sắc sáng bóng của vỏ sò, hai nút trên được cởi ra, lộ ra cái cổ khiêu gợi cùng một chút xương quai xanh.

Trên người hắn còn truyền đến hương vị nước hoa tự nhiên, mới đầu mang theo mùi quất thơm ngát sau đó biến thành hương vị trầm trầm của cây mộc hương.

Chu Diên căn bản không để ý việc ‘nhấc tay chi lao’, chỉ hy vọng người này nhanh tránh ra một chút để hắn còn tìm đến tầng sách thứ ba.

“Mời cậu tránh một chút được không, tôi đang tìm quyển sách!” Bởi vì hoàn cảnh hiện tại nên Chu Diên dùng khẩu khí thực văn minh lễ phép, ôn hòa khách khí để nói chuyện.

Dật Ninh phát giác chính mình mới vừa rồi cứ nhiên nhìn hắn đến mê mẩn, nghe hắn nói một câu lại khiến lòng khuân trương, căng thẳng, cuống quýt lui ra phía sau, giải thích nói, “Thực xin lỗi!”

Nhà sách rất tiết kiệm không gian, đường đi chỉ rộng khoảng một thước, ở giữa là để đặt bàn trưng bày sách, Dật Ninh không có chú ý lui ra phía sau khoảng 50cm, chỉ thấy sắp sửa ngã đến trên bàn sách may mắn Chu Diên coi như phản ứng thực nhanh chóng liền kéo cậu lại.

Dật Ninh sợ đến giật thót người sau khi đứng vững còn chưa kịp điều chỉnh hô hấp, cuống quýt hướng tới người cứu cậu nói lời cảm tạ “Cảm ơn anh !”

Một câu “Thực xin lỗi” của Dật Ninh, Chu Diên chỉ cảm thấy thanh âm của người này thật ôn nhu, tao nhã êm tai, không rõ giọng nam hay giọng nữ, âm lượng rất nhỏ, mang theo từ tính, nhưng lại có chút trong trẻo, mang hơi hướng giọng nữ ôn hòa cùng tinh tế, nói một câu nói giống như là đọc thơ ca. Hắn tưởng là một mỹ nữ, thế nên tò mò quay đầu lại nhìn cậu, lúc này lại đúng lúc Dật Ninh ngã sắp xuống liền giữ lại.

Dật Ninh tuy không ngã nhưng mũ của cậu bị bung ra, tuy trên lầu hai ít người nhưng tiếng la hoảng hốt của cậu lại khiến tất cả mọi người đều nhìn qua đây, nhìn thấy mũ của cậu rơi trên bàn trưng bày sách, gương mặt trắng nõn lộ ra khiến cho tất cả mọi người đều nhìn dõi theo cậu.

Chu Diên cũng không nghĩ tới có người lại xinh đẹp như vậy, không giống người thật mà thực sự giống như một mỹ thiếu niên trong tranh, tóc có chút dài nhưng đen và mềm mại, khuôn mặt trái xoan, một đôi mắt to đen trong suốt, nhãn cầu bên trong thật lớn, thần sắc lúc nhìn người khác giống như mang theo chút ướm át thỉnh cầu, làn da thực trắng trẻo, tuy chỉ nhìn trong chốc lát và hắn không có nhìn kỹ từng chi tiết nhưng chỉ liếc mắt một cái cũng có thể xác định khuôn mặt xinh đẹp này thực sự làm cho người ta say lòng.

Chu Diên nhả nhặc lễ phép đáp lại một câu “Không cần cảm tạ”, không nghĩ tới người này sau khi cảm ơn hắn liền vội vàng đội lại mũ, nhanh chóng chạy xuống lầu giống như sợ mọi người sau khi thấy mặt cậu ta liền ăn cậu ta vậy.

Chu Diên sau nhiều năm trà trộn giữa các khóm hoa, gặp qua không ít mỹ nữ mỹ nam kể cả gay, vì vậy chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra người này tuy bộ dạng tinh xảo xinh đẹp nhưng không phải nữ nhân mà là nam nhân, sau đó trong đầu hắn nổi lên một từ- ẻo lả!

Khi người khác còn đang cảm thấy thất vọng vì mỹ nữ xinh đẹp đi mất, thì Chu Diên đã thực bình tĩnh tìm được sách mình cần, sau đó hướng lầu đi xuống.

Hắn đối với nam nhân ẻo lả đó một chút hứng thú cũng không có, dù có xinh đẹp hơn nữa thì hắn cũng không thích.

Chu Diên đặc biệt coi trọng kết quả cùng lợi ích, những gì có lợi cho hắn, hắn mới để tâm vì vậy ngay từ đầu đã bài trừ nam nhân xinh đẹp nhưng nói chuyện ẻo lả này cho nên về sau cũng không có suy nghĩ gì.

Dật Ninh hoang mang rối loạn vội vội chạy xuống lầu, đem vành nón kéo xuống càng thấp ra khỏi nhà sách. Không khí ngoài nhà sách oi bức kinh người, người đi đường không ít, chờ đến khi hoà lẫn trong dòng người, cậu mới nhẹ nhàng thở ra.

Vậy là còn chưa tới chín giờ cậu đã quay về nhà rồi. Vốn kế hoạch hôm nay là còn muốn xem một quyển sách nữa, nhưng cũng không còn cách nào. Đi ở trên đường, không khí phồn hoa nhộn nhịp xung quanh đối với cậu dường như không ảnh hưởng gì, đem vành nón kéo thấp một chút ngăn trở tầm mắt của chính mình nhìn về phía người khác cũng như để người ta không nhìn được mình, không cần lo lắng ánh mắt mọi người, không cần tự ti, không cần chán ghét.

Tuy rằng cố gắng tự thôi miên chính mình hãy quên đi, nhưng cậu vẫn không thể quên được thương tổn lần trước, cậu không muốn ra ngoài vào ban ngày, không muốn bất luận kẻ nào thấy mình, cũng không muốn tiếp xúc người khác.

Giống như mỗi người nhìn đến cậu đều có thể thông qua thân thể cậu nhìn đến nỗi vũ nhục của cậu ngày ấy, nhìn thấy sự dơ bẩn, sau đó phải nhổ cười nhạo.

Dật Ninh nguyện ý đem chính mình nhốt lại, nhốt mình trong một thế giới riêng không cần ai khác chỉ có chính mình.

Như vậy, vĩnh viễn về sau không ai biết đến chuyện năm đó của cậu nữa, cũng không có người biết chuyện về sau này của cậu.

2. Chương 2

Ngày đó đối với Dật Ninh mà nói chính là ác mộng, cậu vĩnh viễn không muốn nhớ lại, mỗi lúc nhớ đến thời khắc đó; dù muốn vĩnh viễn quên đi, nhưng trong đầu lại càng thấy rõ ràng hơn; muốn coi đó là giả tạo, nhưng dù là giả tạo, cậu cũng vẫn sợ hãi kinh hoàng.

Cậu biết mình chỉ là một kẻ nhát gan, là một người thực vô dụng vô năng, nhưng lại không có biện pháp thay đổi.

Cha Dật Ninh chỉ là một viên chức nhỏ trong nhà nước, mẹ là công nhân xưởng thêu, điều kiện trong nhà eo hẹp, từ nhỏ cha mẹ luôn bận rộn, luôn chỉ có mình cậu ở lại trông nhà, vì thế Dật Ninh cùng người nhà không được thân mật cho lắm.

Lúc còn rất nhỏ, bộ dáng cậu xinh xắn giống nữ hài tử, khiến tất cả mọi người đều hoan nghênh, nhóm bạn cũng giành nhau chơi đùa cùng cậu, cậu cũng từng có rất nhiều bạn bè, Chỉ là sau này, khi chuyển nhà, chuyển tới trường học mới, hàng xóm xung quanh cũng thay đổi, hơn nữa qua vài năm, bộ dạng cậu vẫn như cũ, khuôn mặt giống như con gái, lại ít giao tiếp, mỗi lúc nói chuyện thanh âm vừa thanh lại vừa nhỏ, mới trước đây còn là ưu điểm, nhưng lúc lớn lên lại trở thành khuyết điểm, bắt đầu có vài người bài xích cùng chỉ trích, Dật Ninh cũng không phải người có thể chủ động kết bạn cùng người khác, bởi vì bị mọi người xa lánh, nên càng ít nói hơn, tính tình càng ngày cô độc hơn.

Đến khi lớn hơn chút nữa, những nam sinh đều vào thời kỳ trưởng thành, trong khối các nam sinh khác đều võ giông, thanh âm trở nên thô hơn, trầm thấp, mà cậu cũng biến thành, không biết có phải tại thói quen nói chuyện nhẹ nhàng, mà thanh âm so với lúc nhỏ càng giống bạn nữ, không cách nào thay đổi, vì vậy, trong khối các nam sinh đều cười nhạo, còn thích trêu chọc cậu. Đùa giỡn bắt cậu nói, rồi lại chê cười giọng nói của cậu, tất cả mọi người đều xem Dật Ninh là đối tượng tiêu khiển.

Đầu tháng ba vào lúc tan giờ tự học, cậu còn bị các nam sinh lớp khác chặn trong nhà vệ sinh gây chuyện, may mà thân thể cậu linh hoạt nên trốn được, Dật Ninh vừa kinh vừa sợ. Về đến nhà, muốn tìm cha mẹ để nói hết, chính là phụ thân thì đi uống rượu, còn mẫu thân thì trực đêm không về, cậu chỉ có thể cô độc trong căn phòng tối trống rỗng, muốn khóc cũng khóc không nổi.

Từ nhỏ đến nay Dật Ninh chưa từng được cha mẹ quan tâm nhiều lắm, lần này gặp chuyện lớn như vậy, cậu thậm chí chỉ có thể chôn giấu trong lòng, về sau cậu càng trở lên trầm mặc, dù ở nhà cũng không thích nói chuyện.

Sau này, lại bị nam sinh khác xô xuống cầu thang làm Dật Ninh bị ám ảnh, cũng may thầy giáo đem hai nam sinh đó đi giáo huấn, sau đó, cậu về nhà nói với cha mẹ chuyện chuyển trường, cha mẹ hỏi cậu nguyên nhân, tuy lúc đó còn khờ dại, nhưng Dật Ninh vẫn biết nguyên nhân thực sự trong lòng cậu, cho dù là nói với cha mẹ cũng rất khó mở lời, vì thế ấp úng nói không ra nguyên do, cha mẹ cậu đương nhiên không đồng ý, hơn nữa còn giáo huấn cậu một trận, bắt đầu nói về cải cách các xí nghiệp quốc doanh, công tác của cha mẹ đang gặp khó khăn, nên cậu không cần vô cớ gây thêm phiền toái.....

Trải qua chuyện này, Dật Ninh càng không nguyện ý cởi mở tâm tình mình với bất cứ ai, ở nhà vẫn luôn ít nói, may mắn, công tác của cha mẹ cậu vẫn ổn định, chính là cha mẹ nói với cậu một chuyện khác, phụ thân có quan hệ bên ngoài, cha mẹ có thể phải ly hôn.

Vào lúc Dật Ninh nghỉ hè, cha mẹ liền chính thức ly hôn, lúc hỏi ý kiến Dật Ninh, Dật Ninh nguyện ý theo ai, Dật Ninh nói ai cũng được, nên sau đó cậu theo cha, nhưng sau khi cha mẹ ly hôn sẽ lại tái hôn, vì vậy Dật Ninh được sắp xếp ở cùng bà nội.

Bà nội là người rất bảo thủ, bình thường phụ nữ chỉ cần ăn mặc mát mẻ một chút, là bà nhắc nhở hết nửa ngày, huống chi Dật Ninh là đứa nhỏ do cha mẹ ly hôn mà miễn cưỡng nhét cho bà, đương nhiên bà không thích. May mắn Dật Ninh luôn yên lặng làm cho người có cảm giác không tồn tại, huống chi cậu cũng rất chịu khó làm việc nhà, cho nên bà nội đối với cậu cũng không quá xoi mói hà khắc.

Dật Ninh trải qua ba năm trung học. Thành tích khoảng trên nửa lớp, với thành tích ở trường trung học nổi danh này thật ra có thể đỗ một trường đại học khá tốt.

Trường học dựa theo thành tích để phân lớp, Dật Ninh cùng bạn học đều thực cố gắng, mọi người học tập thật gian khổ, thời gian đều dành cho việc học, vì vậy mối quan hệ bạn bè tất nhiên nhạt nhẽo, cho dù quan hệ hảo, cũng chính là một nhóm nhỏ, loay quanh luẩn quẩn chỉ vài người có liên quan, không cần phải nói, Dật Ninh ngoại trừ một nhóm nhỏ đó ra, cậu vẫn luôn một mình cô độc.

Có lẽ là thói quen thích an tĩnh, cùng thói quen làm việc chậm chạp, cho nên cậu cho người ta có cảm giác không nóng không lạnh, bất quá, vô tình lại lộ ra vẻ tao nhã cùng không mang danh lợi, động tác mang theo sự tinh tế tỉ mỉ của nữ nhân, vốn là nên được khen ngợi, nhưng cậu là nam sinh làm như vậy, liền bị người khác chỉ trích lên án.

Cậu ở trường học cũng không bị bắt nạt giống như hồi sơ trung nữa, chính là trường học phân chia theo trình độ trúng tuyển, nhưng cũng có không ít kẻ thành tích kém cỏi đút rất nhiều tiền để vào trường học, trong đó còn có nhiều kẻ tích cách rất tồi tệ.

Dật Ninh không hiểu bọn họ vì cái gì mà thích bắt nạt mình như vậy, hay là bởi vì bản thân mình giống như họ nói là ảo tưởng. Cậu nghĩ mãi cũng không hiểu, rõ ràng đều là người, chỉ là thanh âm có chút vấn đề, sẽ phải chịu kỳ thị? Sau đó, cậu cảm thấy những người đó chính là quá nhàn rỗi, cho nên mới lấy việc trêu chọc mình làm thú vui mà thôi.

Trước kia mỗi lúc bị người khi dễ, cậu đều kêu to, đều chống cự, đôi khi còn bị bọn họ chọc cho khóc, nhưng sau này, mặc kệ chúng trêu chọc thế nào, Dật Ninh cũng không kêu lên một tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn họ, sau đó bọn họ có lẽ không còn thấy thú vị nữa, nên cũng không còn đi tìm cậu gây chuyện.

Mặc dù thường xuyên bị khi dễ, nhưng Dật Ninh vẫn đơn thuần mà nghiêm túc, khi đó bị người chửi rửa vài câu, hoặc bị sờ một chút xem có phải nữ hay không, cậu thấy đó là chuyện vũ nhục người nhất, về sau, đến lúc cậu hiểu biết hơn, mới hiểu được, chuyện lúc đó cũng không có gì to tát.

Dật Ninh vẫn thường xuyên soi gương, cậu thừa nhận bộ dạng mình quả thực thiếu nam tính, nhưng ngoại trừ điều đó cậu cũng không cảm thấy mình có gì khác với các nam sinh trong lớp.

Bọn họ nói thanh âm của cậu rất đàn bà, Dật Ninh cũng muốn sửa, chính là, thanh âm đã hình thành, dù muốn sửa cũng sửa không nổi, cậu cũng hết cách, chỉ có thể hạn chế giao tiếp mà thôi.

Người khác nói hành động của cậu có vấn đề, chính là cậu đi kiểm tra, rốt cục cũng không tìm ra cái gì có vấn đề, cho nên cũng không biết phải sửa thế nào.

Dật Ninh chỉ có thể để mặc những lời châm chọc nhục mạ của người khác, chỉ hy vọng thời gian trôi mau một chút, chính mình có thể thoát đi.

Vào thời điểm học đại học, cậu cảm thấy thoải mái hơn nhiều lắm.

Các sinh viên cùng trường đều là tuyển từ cao đẳng lên, phần lớn đều có tố chất cao, hơn nữa cũng không phải những kẻ vô vị nhàm chán, bởi vì một người nói chuyện có chút nữ tính, dù không quen nhìn, cũng chỉ để ở trong lòng, mọi người cũng tôn trọng người khác, có thể thông cảm người khác, dễ dàng khoan nhượng người khác so với mình có chút khác biệt.

Trừ điều này ra, Dật Ninh cảm thấy chính mình cũng không có gì bị đặc biệt bài xích, hơn nữa còn có một nguyên nhân khác. Ở cùng khoa với hắn, còn có một nam sinh viên càng ẻo lả, hơn nữa còn công khai có bạn trai, tính cách cũng tốt lắm, cùng với nữ sinh viên trong khoa quan hệ rất tốt, hắn đã dời đi mọi sự chú ý của người khác đối với Dật Ninh.

Dật Ninh yên bình mà học xong bốn năm đại học.

Bà nội ở năm hai đại học của cậu thì qua đời, cậu xin về chịu tang bà, nhưng lúc về chỉ còn thấy một lọ cốt tro của bà được hạ táng, từ nay về sau, chỗ của bà nội cậu cũng không thể về được nữa.

Hàng năm nghỉ hè, nơi Dật Ninh ở lâu nhất chính là nhà mẹ cậu, bởi vì cha đã có con gái riêng, nơi đó cũng không hoan nghênh cậu. Mẹ tuy rằng cũng tái hôn, cha dượng cũng có con gái riêng, nhưng mẹ hắn cũng không có sinh tiếp, cho nên so ra cậu ở nơi này tương đối thích hợp, mẹ cậu có lẽ cảm thấy lúc nhỏ thiếu quan tâm tới cậu, nên lúc lớn tuổi có chút hối hận, lúc này đối với Dật Ninh so với dĩ vãng còn để tâm hơn rất nhiều.

Dật Ninh cũng biết mình là người đồng tính, nhưng cậu cũng không có quá thích nam nhân, cũng chưa từng có bạn trai. Có lẽ do trước kia cậu từng bị kỳ thị cùng ức hiếp, hơn nữa có một phần vì bên cạnh cậu chưa từng xuất hiện một người làm cậu yêu mến.

Dật Ninh từng nghĩ, mình chắc phải cô độc suốt một đời, đồng thời coi điều này là điều kiện đầu tiên trong việc xây dựng cuộc sống của cậu sau này.

Ở trong kế hoạch của Dật Ninh, vẫn chỉ là mình cậu, cậu chưa từng nghĩ sẽ có một người đến làm xáo trộn nó.

Người sinh ra cơn ác mộng xuất hiện ở nơi làm việc của cậu hơn nửa năm sau.

Lúc Dật Ninh vào đại học vẫn luôn luôn cố gắng học tập, tiếng anh rất tốt, cậu tìm được một công việc khá tốt tại một xí nghiệp lớn, mặc dù công tác cực khổ, mặc dù luôn trầm lặng, nhưng một khi đã làm, thành tích không hẳn vượt trội, nhưng tuyệt đối không kém. Dật Ninh nghĩ cậu sẽ vượt qua kỳ thực tập, được giữ lại, sau đó tiếp tục công tác tại công ty, ở nơi này làm việc lâu dài.

Sự tình là trong một lần cấp trên đi kiểm tra công tác.

Nói là cấp trên, kỳ thực là công tử tập đoàn nào đó, không biết đến công ty làm gì, nhưng toàn bộ các trưởng ban, phòng đều chuẩn bị chu đáo, thái độ cung kính trang nghiêm.

Dật Ninh từ toilet đi ra, vô tình đụng phải hắn, Dật Ninh lúc đó cũng không biết hắn chính là vị công tử trong truyền thuyết kia, lúc bị ánh mắt hắn soi tới chỉ cảm thấy lưng rét lạnh một chút, sau đó luôn cảm thấy thấp thỏm không yên.

Dật Ninh tâm thần bất định, cảm giác có gì đó không tốt sẽ xảy ra, nhưng không lường được sự tình tới quá nhanh.

Buổi chiều trưởng bộ phận cùng các vị có chức vụ đi dự tiệc, ngoài ra còn có vài mỹ nhân có tiếng từ lượng tốt ở công ty cũng tham gia, nhưng không nghĩ tới lần này trưởng ban cư nhiên lại gọi cậu tới tham dự, hơn nữa nhìn thấy ánh mắt hắn, Dật Ninh cảm thấy trong ánh mắt đó có chút cảm giác quái dị nói không nên lời.

Dật Ninh lấy lý do có chuyện quan trọng nên từ chối, nhưng trưởng ban nói làm cho cậu phải gác mọi việc sang một bên, bữa tiệc này nhất định phải đi, sau đó nói lần này đi có rất nhiều việc tốt, cậu phải quý trọng cơ hội, vị trưởng ban luôn luôn nghiêm túc cuối cùng cư nhiên còn cười hì hì chụp bả vai cậu nói sau này cậu có tiền đồ thì chớ quên hắn..linh tinh.

Dật Ninh tửu lượng cũng không tốt, cũng không thích dự tiệc. Nhưng không có cách nào từ chối, chỉ có thể đi.

3. Chương 3

Ở trên bàn tiệc, Dật Ninh gặp lại người vừa nãy đứng ở toilet, người kia trên mặt lộ vẻ tươi cười, các giám đốc bộ phận cùng quản lý đều niềm nở tiếp đón hắn, xưng hô với hắn một tiếng “Giang nhị thiếu gia”, mỗi lúc hắn nhìn về phía Dật Ninh, trên mặt đều là vẻ tươi cười, tuy nhiên ẩn trong đó có một loại thâm ý kỳ lạ.

Dật Ninh bị sắp xếp ngồi bên cạnh hắn.

Tình huống hiện tại, Dật Ninh có thể nào không hiểu.

Tuy cậu tận lực uống ít một chút, tận lực bảo trì sự thanh tỉnh, nhưng trên bàn rượu cho dù người muốn kiểm soát, cũng không kiểm soát được. Huống chi Dật Ninh vẫn là tay mơ, trên bàn rượu cậu cũng không biết cách từ chối như thế nào, hơn nữa, đối phương lại là thủ trưởng, hắn kính rượu tất nhiên không thể không uống; giám đốc lại sai cậu thay mặt toàn thể công ty đi kính rượu, một vòng trôi qua, Dật Ninh đã sớm say, chuyện sau đó căn bản chỉ là nỗi đau mơ hồ.

Khi Dật Ninh tỉnh táo hơn một chút, là lúc cậu nôn ra rượu, sau đó có người dìu cậu đi rửa mặt, lúc này Dật Ninh vẫn mơ mơ màng màng, chỉ đến lúc có người xúc ruột cậu, cậu mới bị nỗi đau đớn cùng cảm giác buồn nôn cực độ làm cho kích thích tỉnh lại.

Sau đó, vô luận cậu giãy dựa thế nào cũng vô ích.

Bởi vì cậu giãy dựa quá mạnh, tay chân lại bị trói, cậu chỉ nhớ nỗi đau đớn, khuất nhục, vô năng, cảm giác như thế giới hoàn toàn sụp đổ

Lúc đầu muốn cứ như vậy chết đi cho xong!

Nghĩ muốn tự sát, nghĩ muốn trả thù.

Trong đầu chỉ toàn là bộ dáng tên ác quỷ kia, cậu muốn giết chết tên ác ma đó, muốn cho hắn sống không bằng chết.

Muốn tên giám đốc hại cậu thành như thế này không có kết cục tốt...

Dật Ninh cái gì đều nghĩ qua, chính là, những điều này chỉ có thể nghĩ, cũng chỉ là hi vọng mà thôi.

Chỉ vào lúc không thể làm được, con người mới vọng tưởng mà thôi.

Cậu phát hiện chính mình không có một thân thể mạnh mẽ, cũng không có thể lực, không có tiền tài, không có phụ mẫu để dựa dẫm, không có bằng hữu để dốc bầu tâm sự...

Cậu phát hiện, trừ bỏ chính mình, hai bàn tay trắng, thế giới chính là một màn đen mênh mông vô bờ, không có một chút sắc màu.

Cậu là người thừa trong thế giới này, vô luận người khác đối với cậu làm cái gì, cậu phát hiện chính mình đều không có biện pháp phản kháng.

Cậu chỉ có thể nhẫn, chịu đựng hết thảy.

Cậu có rất nhiều ý nghĩ kỳ quái, cũng tìm rất nhiều cách, nhưng chưa từng nghĩ sẽ báo cảnh sát để giải quyết vấn đề.

Trong lòng cậu hiểu rõ, bản thân mình vĩnh viễn đều mờ nhạt như không khí không cho người khác có cảm giác tồn tại, không hy vọng bị bất luận kẻ nào chú ý tới.

Dật Ninh đương nhiên cũng không hy vọng có ai khác biết chuyện này.

Từ nhỏ đến nay, cậu đã sớm quen gánh vác hết thảy mọi chuyện, cậu chỉ có thể đem bí mật này chôn dấu trong lòng.

Dật Ninh không biết chính mình sau khi trải qua mọi thống khổ thì bao lâu mới tỉnh lại, lúc tỉnh chính là đang ở bệnh viện, hậu môn của cậu bị rách, trên thân thể có vài chỗ bị thương, ở bệnh viện nằm vài ngày, cậu không nói gì, thầy thuốc nghĩ cậu đã sớm choáng váng hoặc loạn trí, nhưng Dật Ninh biết mình chính là khoẻ mạnh, thì lại càng mờ mịt hơn.

Có một người đến thăm cậu, là một nam nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, đeo kính mắt, người đó tới cho cậu một khoản tiền, còn nói rất nhiều điều, nhưng cậu vẫn ngây ngốc không một chút phản ứng, đối phương chỉ thở dài một hơi, nói cho hết rồi rời đi.

Thầy thuốc thấy tinh thần cậu có vấn đề, nên đề nghị đưa cậu đến khoa thần kinh kiểm tra, Dật Ninh không muốn đi, mới thể hiện vài hành vi thông thường, vì vậy bác sĩ đã cho cậu xuất viện, dù sao, bọn họ cũng không muốn dính dáng tới bệnh nhân như thế.

Dật Ninh sau đó mất một khoảng thời gian mơ mơ màng màng, cuộc sống rồi bồng bong.

Dật Ninh không trở lại công ty, cũng không đi xin xỏ, không làm thủ tục xin nghỉ việc, thậm chí không nhận những thứ công ty đem đến, đương nhiên, công ty cũng không có gọi điện thúc giục, cũng không hỏi cậu. Giống như cậu vốn chưa từng tồn tại.

Dật Ninh ở nhà trọ chỉ dựa vào bánh quy, bánh mì các loại còn sót trong tủ lạnh mà cư nhiên vượt qua tháng sau, có lẽ, từ sáng tới tối có lúc chỉ ăn có vài miếng bánh quy cũng xong.

Về sau cậu cũng thấy khó hiểu, cứ như vậy vượt qua một tháng lại không có chết, cũng không có nổi điên, thậm chí không có nảy sinh ý nghĩ sai lầm hoặc là phản kháng lại thế giới quan, chẳng hạn như phản kháng với cuộc sống, phản kháng với con người, với kẻ có tiền, mà cậu cũng không có trở nên bi quan chán chường...

Dật Ninh rốt cuộc sau hơn một tháng đã khôi phục.

Trong một tháng cậu tồn tại hoàn toàn bằng tư duy, dường như có thể đem mọi chuyện hiểu thông suốt, vì thế cậu coi như sự tình chưa từng xảy ra, tiếp tục cuộc sống của mình, nói cho cùng mình vẫn là mình, nếu vì người khác mà buông bỏ chính bản thân mình, đó chính là chuyện thực ngu ngốc.

Nhưng về sau cậu lại càng chán ghét tiếp xúc cùng người khác, thậm chí cũng rất ít khi gọi điện hỏi thăm cha mẹ.

Dật Ninh dường như bình phục hoàn toàn lý tính cùng lý trí, cậu dùng tiền để dành rời đi nơi ở trước kia tới một nơi xa hơn, thuê một căn phòng nhỏ chỉ chừng hơn hai mươi mét vuông, chuyển nhà, bắt đầu một cuộc sống mới.

Số tiền mà người đến thăm cậu tại bệnh viện lưu lại, cậu vốn giữ nguyên trong phong bì, sau đó vì cuộc sống đặc biệt khó khăn mới lấy ra dùng, xem ra, còn hơn cả chuyện bị cưỡng gian, vấn đề sinh tồn càng làm cho người ta không có cách nào hơn cả.

Có một câu nói, sức sống lợi hại nhất chính là kẻ bị cưỡng gian, những lời này một chút cũng không sai. (có tí chém)

Dật Ninh đã từng viết vài ba cuốn tiểu thuyết truyền kì thần thần quỷ quỷ, còn phát hành hai quyển sách, từ nay về sau, cậu lại theo nghiệp cũ, lúc bắt đầu công việc sáng tác, tiền nhuận bút căn bản không đủ cho Dật Ninh chi trả sinh hoạt phí, nhưng sau đó cậu lại tìm được việc phiên dịch online, tuy rằng tiền công cũng không nhiều lắm, nhưng rốt cuộc cũng có thể duy trì sinh hoạt của mình.

Trải qua thời kì đầu gian nan, khi bút danh có chút danh tiếng, công việc phiên dịch cũng thuận lợi, cũng kiếm được hơn một chút, cuộc sống của cậu cũng dần thoải mái hơn.

Vào thời điểm gian nan nhất, điện nước khí ga tất cả đều phải tiết kiệm, không điều hoà, không dám để đèn điện, nước để tắm giặt, thậm chí nước vo gạo dùng xong đều phải giữ lại để xả WC, mỗi ngày chỉ ăn cháo với dưa chua tự muối, dinh dưỡng nghèo nàn gây gò đến độ mỗi lúc tắm rửa chính cậu cũng thấy thật kinh khủng; trải qua hơn hai năm, hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất cậu có thể ăn thứ mình thích, có thể dùng điều hoà.

Dật Ninh trở lại phòng trọ nhỏ của mình, dọn dẹp quét tước, sau đó liền tắm rửa, sau khi xong xuôi thì lên mạng phiên dịch, cuối cùng là đi ngủ ngơi.

Ngày hôm sau buổi sáng tám giờ rời giường, rửa mặt, bữa sáng là cháo tối hôm qua còn lại, từ tủ lạnh lấy ra hâm nóng lại ăn cùng với dưa góp.

Bình thường khoảng tám rưỡi là cậu bắt đầu sáng tác, viết đến gần giữa trưa, mới hâm nóng lại cơm canh còn thừa từ tối hôm trước.

Rồi cậu lại ngủ trưa nửa tiếng, sau đó đi tắm rửa, lên mạng shopping, kiểm tra thư, tiếp tục phiên dịch, vào diễn đàn xem bài post, xem tin tức.....

Bữa tối thực là thịnh soạn, vì cậu sẽ chuẩn bị cơm nước đầy đủ, làm đồ ăn đủ lượng cho cả một ngày, cơm nước xong, Dật Ninh tiếp tục tối thư viện đọc sách.

Dật Ninh đối với việc xảy ra vào tối hôm trước ở thư viện có chút canh cánh trong lòng, nhưng mà, thói quen đã hình thành từ lâu, cậu do dự trong giây lát, thay quần áo, đội mũ, lấy chìa khoá, mang theo chút tiền, lại xuất môn.

Chậm rãi tản bộ đến thư viện cho tiêu cơm, cũng không có người chú ý đến cậu, thậm chí cả thủ thư cũng không để ý lắm.

Dật Ninh nhẹ nhàng thở ra, đi lên lầu hai đọc sách.

Cầm lấy quyển sách mình thích, ngồi xuống hàng ghế cạnh cửa sổ thủy tinh trên lầu hai, bắt đầu lật xem.

Ngày này kỳ thật so với trước đây cũng không có gì khác biệt.

Dật Ninh cảm thấy thực an tâm.

Hôm nay, cậu tầm chín rưỡi thì rời khỏi thư viện, liền đi qua siêu thị mua chút đồ ăn.

Siêu thị vào buổi tối tầm sau tám giờ các loại thức ăn đã chế biến sẵn cùng rau dưa và vài loại hoa quả sẽ được giảm giá, thông thường còn lại 80 %, có khi chỉ còn nửa giá.

Mua đồ ăn cùng hoa quả, Dật Ninh trở lại nhà trọ, đem thịt tươi đặt trong ngăn đá, thức ăn chín để ở ngăn lạnh, đem rau dưa các loại xử lý qua một chút muối cho vào ngăn lạnh, sau đó cất hoa quả.

Đồ ăn này là cậu sẽ dùng cho một tuần hơn.

Mọi việc xong xuôi, liền dọn dẹp quét tước, tắm rửa, rồi phiên dịch, lại đi ngủ...

Một ngày lại trôi qua.

Cuộc sống tuân theo quy luật nhất định làm cho Dật Ninh an tâm nhất, cậu không muốn đổi, cứ như vậy với cậu lại là một loại hạnh phúc.

Thứ Dật Ninh truy cầu vừa vặn chính là loại hạnh phúc này, cũng không muốn đả thương người khác, không đòi hỏi gì nhiều, đối với những người từng thương tổn cậu, cậu hi vọng có thể quên đi mọi chuyện, tha thứ cho bọn họ.

Có lẽ, đây là một loại lảng tránh, là một loại nhu nhược, nhưng không thể nghi ngờ đây là một cách con người sinh tồn, phải chống đỡ chính bản thân mình.

4. Chương 4

Khu vui chơi giải trí này là sản nghiệp Chu gia, tầng dưới giống như các nơi vui chơi khác, từ KTV đến các loại trò chơi dành cho gia đình ..., nơi luyện tập các môn thể thao, còn có nhà hàng, căn bản tất cả các trò chơi này, mọi người đều có thể tham gia.

Tầng trên mới là khu VIP mà chỉ có khách quý mới có thể vào.

Chu Diên mới vừa tốt nghiệp, không muốn bị bắt ép tới công ty làm việc, cuộc sống đơn điệu buồn tẻ như vậy chỉ sợ làm hần buồn chết, vì thế mới xin xỏ chú ba là Chu Sam cho hần đến trung tâm giải trí để học việc.

Ba Chu Diên lão nhị Chu gia- Chu Kí không có cách quản hần, nên kì thực việc giáo dục hần chủ yếu là nhờ Chu Sam, tuy không có dậy dỗ được gì nhiều, nhưng phần lớn là do ông ấy thu dọn cục diện rối rắm, mấy năm gần đây Chu Diên rất cục cựa hơn trước rất nhiều, Chu Sam lão gia trong lòng cũng cảm động vô cùng. Nên lần thỉnh cầu này của hần, Chu Sam tuy lúc đầu không đáp ứng, sau cùng vẫn sẵn lòng đồng ý.

Nơi này chủ yếu là nơi bồi dưỡng con người cách xã giao, kết bạn với mọi người, tuy rằng, ở đây đối với Chu Diên phải thay đổi hết tác phong sinh hoạt quả thực cũng không có gì tốt.

Chu Diên một thân tây trang màu đen, cao lớn anh tuấn, ngay từ nhỏ đã quen với mấy vòng luẩn quẩn này, hiện tại xử lý những tranh chấp nơi đây mặc dù không được khéo léo linh hoạt như Chu Sam cùng Chu Đạo, nhưng là đã hữu mô hữu dạng (có hình có dạng- ổn thoả), Chu Sam thậm chí nhận định hần chính là người kế nghiệp sau này, nên càng ra sức bồi tài cho hần.

Chu gia có quan hệ cả hắc bạch lưỡng đạo, những năm gần đây đã tận lực tách khỏi hắc đạo , nhưng mà, cũng có nhiều nhóm người vẫn kiên quyết không rời bỏ, vì thế tồn tại một ít bộ phận hôi sắc (màu xám).

Chu gia ở thời Chu Diên thì có bốn hậu bối (đời sau), nhưng chỉ có Chu Diên là nam, đương nhiên, như vậy xem ra trừ con riêng bên ngoài không có quyền thừa kế, có thể coi là trên con riêng, Chu Sam bất quá không như đại ca cùng nhị ca hần lưu lại bên ngoài ít nhiều nòi giống.

Tính ra, Chu Sam trong ba anh em là người hoà lẫn với hắc đạo nhất, nhưng trong sinh hoạt cá nhân lại rất biết giữ chừng mực, đối với thê tử trung tâm, đối với hai cô con gái song sinh, là một người cha tốt. Việc này thực không dễ dàng.

Dưới sàn nhà tại cửa sổ văn phòng Chu Diên đặt một đồng kính viễn vọng, kỳ thực những lúc hần nằm chán, thỉnh thoảng có thể nhìn ngắm bên ngoài.

Từ ngày hần đi thư viện mua sách đến giờ vẫn hay dùng kính viễn vọng này quan sát nhà sách kia, kỳ thực không có gì hay ho, chính là đôi lúc thời gian trôi qua chậm chạp mà thôi.

Buổi chiều, từ trên lầu cao nhìn xuống, không giống như ban ngày tầm nhìn bị hạn chế, ánh đèn ở ngôi nhà đối diện làm cho kiến trúc trong nhà sách dường như hiện rõ hơn, trên lầu hai hướng ra phía mặt đường là bức tường thủy tinh, bên trong ánh sáng sáng ngời, sau bức tường thủy tinh bên cạnh lan can có vài chiếc ghế nhựa màu xanh sẫm đều thấy rất rõ ràng.

Nơi này cũng không phải nguyên do khiến Chu Diên cảm thấy hứng thú, làm cho hần mỗi tối đều nhìn chăm chăm nơi này chính là người luôn ngồi cố định gần bức tường thủy tinh mỗi tối.

Người nọ luôn mặc y phục toàn thân màu trắng hoặc vàng nhạt, đội mũ lưỡi trai màu trắng phía trên có chút hoa văn tối màu đơn giản, có khi là mũ trắng có in chữ đỏ, nhưng nhất định phải là màu trắng, tiếp đó, khuôn mặt nhìn nghiêng cũng rất nhu hoà, cằm nhỏ, mũi không hần cao nhưng khá đẹp, tóc có chút dài, chỉ hở ra một chút vành tai.

Bởi vì bị mũ che, nên mặt hần cũng không thể xem toàn bộ.

Nhìn hần yên lặng một mình xem sách, một tờ một tờ lật qua, có đôi khi cũng đứng dậy lấy quyển khác, cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt hần khi đọc sách, bởi vì mũ của hần chưa bao giờ được bỏ xuống.

Có đôi khi, hần đọc những dòng chữ viết trên sách, môi nhẹ nhàng cử động, Chu Diên nhìn thấy, có chút mong muốn nghe thấy thanh âm của hần, hoặc là nghĩ muốn thử hôn đôi môi đang hé hẻ kia, thậm chí còn có cả ý nghĩ xấu xa hơn nữa.

Chu Diên còn thích ngắm nhìn những ngón tay của hần, trắng nõn sạch sẽ, móng tay được gọt dũa cẩn thận, ngón tay thon dài, tuỳ ý đặt trên trang sách, mỗi lúc dùng ngón giữa nhẹ nhàng chạm vào trang sách, ngón út lại nhấc cao một chút, khi đó, Chu Diên cảm thấy ngón tay kia giống như của một vị phu nhân được tỉ mỉ chăm sóc mỗi khi xem hí kịch liền khe khẽ cử động, hoặc dùng lúc vuốt ve thân thể tình nhân mang theo dáng vẻ mê luyến động tình, nếu lúc làm mê say chỉ sợ những đốt ngón tay vì dùng lực mà càng co lên một chút.....

Nhìn người sau tấm vách thủy tinh, làm cho người ta có cảm giác nhả nhận cùng yên tĩnh khó giải thích được, nhưng Chu Diên đôi khi cũng nghĩ đến một mặt khác phi thường phóng túng bừa bãi, nhiều ngày qua nhìn lâu cũng thấy nảy sinh chút kích động.

Chu Diên không thể không thừa nhận, hẳn thấy một bên mặt người kia cùng đôi tay, mỗi tối để ý càng nhiều, sau đó, hẳn tự mình phóng túng.

Hắn cảm thấy đây là một loại kích thích, còn hơn cùng một mỹ nữ dáng người nóng bỏng hoặc một nam nhân kỹ xảo phi thường làm, chuyện này càng thêm kích thích.

Bởi vì gần đây hắn không có hứng thú, với hắn mà nói là một đại đả kích, dù sao hắn còn trẻ tuổi như vậy, hơn nữa, phương diện kia chiếm phần lớn trong cuộc sống của hắn, đột nhiên không có hứng thú, vậy có nghĩa gì, có nghĩa hắn phải buông tha cho cuộc sống về đêm, với hắn mà nói đúng là quá tàn nhẫn.

Nói cho tên bạn thân nhất, hắn cư nhiên cười nhạo hắn là tiến nhập thời kỳ mãn kinh, còn nói đây là báo ứng, đương nhiên, tên đó bị hắn tấn cho một trận.

Đi gặp bác sĩ tâm lý có thể tín nhiệm để cố vấn chuyện này, đối phương nói hắn là tạm thời mỗi một mà thôi, qua một thời gian là ổn, đương nhiên, còn nói càng nhiều là làm tình chính là cách thể hiện tình yêu, hắn tốt nhất biết kiềm chế bản thân, không nên lạm giao linh tinh, cần giữ thói quen tốt, Chu Diên lúc ấy tức giận đến chửi rủa, sau đó vẫn phải tuân theo lời bác sĩ.

Quan sát gần một tháng, Chu Diên mới đi tới tiệm sách để tìm người kia nhìn mặt, cũng bởi vì hắn luôn mặc sơ mi dài tay nên chỉ có thể nhìn được bàn tay người đó.

Chu Diên theo mỗi ngày quan sát liên xác định người nọ đúng là một nam nhân, hắn trong lòng hiểu rõ, hắn chú ý như vậy, là bởi vì người này làm cho hắn có cảm giác giống như Vệ Khê trước đây, loại cảm giác mê luyến, nhưng trong lòng hắn lại không chịu thừa nhận đối với Vệ Khê vẫn còn cảm giác, dù sao đã quá lâu rồi, hắn đối với việc kết bạn lại khôi phục bản tính như trước, phải là người kỹ thuật thật tốt, chứ không phải loại khô khan, nét mặt thanh thuần này.

Hắn hoàn toàn đã quên trước kia từng gặp qua Dật Ninh một lần, cầm một quyển sách hắn có chút hiểu biết ngồi xuống vị trí bên cạnh Dật Ninh.

Vì ghế dựa không lớn, hắn ngồi xuống tựa như một người trưởng thành chiếm lấy chỗ của trẻ em vậy, hắn ngồi không thoải mái, hơn nữa, cảm giác quái dị.

Dật Ninh bị thân ảnh to lớn của hắn chắn hết ánh sáng, rồi ánh mắt khỏi sách nhìn lên, trộm liếc một cái người bên cạnh.

Bởi vì cậu gặp qua tương đối ít người, hầu như mỗi một người đều lưu lại trong cậu hắn một ít ấn tượng, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là người giúp cậu cất sách, hơn nữa còn đỡ cậu không bị ngã sắp xuống.

Tuy rằng còn muốn nói vài lời cảm ơn, nhưng cậu không giỏi giao tiếp nên đành bỏ qua, vì thế đem tâm mắt quay về đọc sách.

Chính là, người bên cạnh làm cho người ta có cảm giác áp lực quá mạnh mẽ, hơn nữa, luôn có cảm giác hắn đang quan sát chính mình.

Dật Ninh không thích bị người chú ý, lập tức cảm thấy khẩn trương, sách đọc cũng không vào, liền quyết định hôm nay sớm trở về.

Dật Ninh đứng lên muốn đem sách để lại kệ, vì nhất thời khẩn trương nên không chú ý dưới chân, không biết như thế nào lại vấp phải chân người khác, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, may là người bên cạnh giữ cậu lại, cậu mới không bị ngã, tuy không ngã xuống đất nhưng so ra còn có chút khó coi hơn.

Dật Ninh gần như là bị người ôm trọn vào ***g ngực, đôi tay đối phương mang theo hơi ấm nóng đến độ cả người cậu đều cảm thấy ngại ngùng.

Chu Diên thấy được khuôn mặt Dật Ninh, hơn nữa, còn như ý nguyện đem người ôm trọn.

Đôi mắt to trong sáng, mang theo chút kinh hoàng, khuôn mặt xinh đẹp, hoàn toàn phù hợp với suy đoán cùng mong chờ của hắn, làm cho hắn cảm thấy thực vừa lòng.

Chính là, người này có chút quen mắt, Chu Diên không tự giác liền mở miệng hỏi, “Trước kia tôi từng gặp qua cậu phải không ?”

Nếu nói là muốn bắt chuyện, loại lời nói này cũng không phải thứ Chu Diên sẽ nói ra miệng, khi nói xong, hắn cũng tự cảm thấy chính mình có chút nực cười.

Dật Ninh từ trên người hắn đứng dậy, vẻ mặt vô cùng bối rối trả lời: “ Tôi thường ở nơi này đọc sách, lần trước anh đến đây mua sách cũng đã giúp tôi cất sách một lần, tôi lần đó cũng suýt bị ngã, là anh đã đỡ được tôi.”

Tiếng nói của Dật Ninh mang theo nhu hoà mềm mại, mỗi một động tác đều hiện ra cảm giác tinh tế tỉ mỉ không giống nam nhân, nhưng cũng không hoàn toàn giống nữ nhân.

Chu Diên trải qua lời nhắc nhở của cậu, mới nhớ tới lần trước đến đây giúp chị hai mua sách quả thực có gặp một cậu trai rất xinh đẹp, trên mặt hắn dù không thay đổi, nhưng trong lòng đã có chút thất vọng buồn bực hối tiếc, hối tiếc vì trước kia từng gặp qua, cư nhiên lại không chú ý tới nên đã quên.

Lúc trước gặp một nam nhân ẻo lả, hắn nhất định chịu không nổi, sau một tháng quan sát Dật Ninh, hành động của cậu hắn cũng có ít nhiều hiểu rõ, cũng không cảm thấy quá đàn bà, ít ra không ẻo lả đến nỗi hắn chịu không nổi.

” Cũng phải! Tôi đúng là thấy quen quen. Còn tưởng rằng là nhớ sai!” Chu Diên cười cười, vẻ mặt đơn thuần.

“Vừa rồi cũng cảm ơn anh ! Tôi phải đi về rồi! Hẹn lúc khác gặp lại” Dật Ninh rút cuộc cảm thấy người này có chút ý đồ, tuy rằng hắn giúp mình, nhưng vẫn muốn nhanh chóng tránh đi.

“Bây giờ đã muốn về? Hiệu sách này thường thì mấy giờ đóng cửa?” Chu Diên hiển nhiên không muốn cậu đi, nên tiếp tục hỏi chuyện.

Xuất phát từ lễ phép, Dật Ninh trả lời, “Mười giờ!”

“Mười giờ sẽ đóng sao? Tôi còn định đọc xong quyển này, xem ra thời gian không đủ.” Chu Diên có chút thất vọng nói.

Dật Ninh liếc nhìn cuốn sách trong tay hắn, là thuộc về ngành quản trị, sách cũng không quá dày, nếu là hắn, xem chừng khoảng hơn hai tiếng thì xem xong, hiện tại đã gần chín giờ, muốn xem hết chắc chắn không đủ thời gian , vì thế có lòng tốt đề nghị, “Anh có thể mua sách về xem mà!”

Chu Diên chính là muốn giữ cậu lại nói chuyện, lúc này cũng đã đạt được mục đích .

Chu Diên làm ra vẻ vô cùng ngượng ngùng, cười nói, “Kỳ thật con người của tôi có cái tật xấu, nếu mua về liền xem không vô, phải ở tiệm sách xem, hay ở thư viện xem, chứ ở nhà mình hoàn toàn xem không vào, có một câu là gì nhỉ... Sách không phải đi Ân.”

Chu Diên làm bộ cố gắng suy nghĩ, Dật Ninh liền giúp hắn nói, “Sách không phải đi mượn không thể đọc.”

“Chính là ý này.” Chu Diên vỗ vỗ sách, cười nói.

Bởi vì hắn cùng Dật Ninh nói chuyện, Dật Ninh không thể vô ý vô tứ mà bỏ đi, vì thế đã bị hắn giữ lại, sau đó hắn lại nói tiếp, “Lần trước cậu đến đây đọc sách, hôm nay cậu cũng đến, vậy cậu chắc rất thích đọc sách phải không !”

Dật Ninh có chút quẩn bách, không muốn cùng hắn nói chuyện , nhưng lại không thể làm gì khác ngoài việc trả lời, “Phải, đọc sách có rất nhiều điều thú vị.”

Chu Diên nhìn quyển sách trong tay hắn – ‘Terre des Hommes’ (Cõi người ta), không biết là sách gì, nhìn đến tên tác giả ‘Antoine de Saint’, Vì vậy cũng có một chút ấn tượng .

“Tôi đã từng xem qua cuốn ‘Le petit Prince’ (Hoàng tử bé) của người này. Cậu thích sách của tác giả này sao?” Chu Diên cảm thấy hứng thú nhìn về phía Dật Ninh hỏi.

“Vâng! Rất thích, cuốn ‘Terre des Hommes’ này rất hay, tôi đã xem đến mấy lần liền.” Dật Ninh kỳ thật muốn mua quyển sách này, chính là tiền mua sách tháng này đã vượt qua dự toán, nên chỉ có thể đợi đến tháng sau mới mua được.

“Ông ta là người Mỹ phải không, thuộc tầng lớp nghèo khổ, từng làm thuỷ thủ, có phải từng viết một câu chuyện về chú chó rất nổi danh? Chính là tôi cũng chưa đọc qua, thực muốn nhìn xem một chút ít.” Chu Diên ngồi trên ghế, Dật Ninh vẫn đứng, hẳn thật dễ dàng nhìn được khuôn mặt xinh đẹp hoà nhã trắng nõn của Dật Ninh phía dưới mũ.

Hắn chăm chú nhìn Dật Ninh, kỳ thật là đang có *** ý với mỹ nhân, Dật Ninh thấy hắn bộ dạng chuyên tâm như vậy, lại nghĩ hắn đang thắc mắc, nhưng vừa rồi hắn nói hoàn toàn nhằm hết, tác giả này là một phi công, còn người này đang nói về Jack London, nhưng cậu ngại không dám thẳng thắn nói anh ta đã nhầm, đành phải tế nhị nhắc nhở, “Jack Luân Đôn đúng là người Mỹ, quyển sách kia là ‘The call of the wild’ (Tiếng gọi nơi hoang dã) là tác phẩm tiêu biểu của ông, xem rất hay.”

Chu Diên đối với mấy thứ này làm gì có hứng thú, nếu người ta nói hắn nhầm rồi, thì ra về ngại ngừng, vô cùng xấu hổ mà cười, “Cư nhiên nhớ lắm, xem ra về sau trước khi nói phải nghĩ kỹ một chút”

Dật Ninh thấy hắn cười ngượng, hơn nữa bản thân cũng lâu không cùng người khác trò chuyện, con người dù sao cũng có tính cộng đồng, nên nhiều lúc vẫn hy vọng được cùng người khác giao tiếp, vì thế tiếp tục nói cùng hắn, “Không có gì, tôi cũng thường xuyên nhớ lắm nhiều việc mà.”

“Cậu đừng đứng, ngồi xuống nói đi!” Chu Diên chìa chìa xuống cái ghế Dật Ninh mới ngồi lúc trước, đối với cậu nói.

Ở trên lầu hiện giờ vẫn còn hai người đang đọc sách, nhìn thấy bên này hai người đang trò chuyện, ánh mắt biểu hiện chút bất mãn.

Dật Ninh nhỏ giọng hồi đáp, “Không được, tôi phải đi về . Ở trong này nói chuyện sẽ quấy rầy người khác.”

Chu Diên nhìn quanh phòng, trong lòng kỳ thật cực kỳ khinh thường, nhưng mặt ngoài lại làm ra vẻ thực có lỗi, “Đúng vậy! Vừa rồi mải nói chuyện, cư nhiên không để ý.”

Hắn vốn định mời Dật Ninh đi quán cafe, nhưng nghĩ đối phương đề phòng mạnh mẽ như vậy, hơn nữa mỗi ngày cũng vẫn đến hiệu sách, nên cũng không còn nín kéo , “Vây hẹn gặp lại!Cậu đi trước đi, tôi ở lại xem sách một lát!”

Dật Ninh hướng hắn gật gật đầu, nói khẽ “Hẹn gặp lại!” Đem sách để vào chỗ cũ rồi đi xuống lầu.

Dật Ninh đi rồi, Chu Diên đương nhiên cũng đi xuống mua sách rồi rời đi.

5. Chương 5

Chu Diên có việc bận mất mấy ngày, đến lúc đi tới tiệm sách tìm người vẫn luôn ngồi bên cửa sổ kia thì, phát hiện cậu cũng không có ở nơi đó.

Mang theo mong chờ mà cố ý đi tìm người ta, thế nhưng người lại không xuất hiện, Chu Diên trong lòng có chút mất mát, nhưng lại càng phần nộ nhiều hơn.

Đời người không khỏi có những lúc không được như ý, Chu Diên mặc dù sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ cũng quen thói ngang ngược hoành hành, nhưng cũng không thể nói mọi chuyện của hắn luôn được như ý, trái lại, chuyện không vừa ý hắn chỉ sợ so với những đứa trẻ bình thường khác e rằng còn nhiều hơn, từ lúc sinh ra đã không được cha mẹ thương yêu, về sau càng bị bỏ mặc, tuy rằng hắn gây rất nhiều chuyện sai trái, gây hoạ cũng nhiều thế nhưng luôn có người giúp đỡ thu dọn hậu quả rồi rầm, dù hắn mỗi lần đều bị giáo huấn rất thâm, chính là hắn cũng không sửa đổi được.

Mong đợi không thành, Chu Diên điều đầu tiên tức giận đương nhiên là người đáng lẽ phải ngồi ở bên cửa sổ kia, thế nhưng, hắn ngoài việc tức giận ra cũng không có cách nào khác, chỉ có thể giận mình tính tình cáu kỉnh mà thôi.

Ngày hôm sau hẳn không đến tiệm sách chờ nữa, mà ở tại văn phòng thỉnh thoảng dùng kính viễn vọng quan sát, chính là vẫn không thấy thân ảnh màu trắng kia xuất hiện.

Vài ngày trôi qua.

Chu Diên cũng không hiểu mình bị làm sao, chỉ là không thấy một người, chính mình lại chịu ảnh hưởng lớn như vậy. Rối loạn một hồi cũng thông suốt, hẳn cũng không thêm quan tâm việc này nữa.

Chỉ cần, đến bar tìm một mỹ nữ, nhưng đến giờ phút quan trọng lại cảm thấy không tới, hành quân lặng lẽ (chỗ này ý tứ, mọi người tự tưởng tượng nhé ^_^), còn làm cho mỹ nữ tưởng hẳn sinh lý có vấn đề.

Chu Diên tức giận đến chửi ầm lên.

Đành phải lái xe tiến mỹ nhân về bar.

.....

Mấy ngày nay trời mưa rả rích, những cơn mưa mùa thu lạnh lẽo, rất nhiều người đều bắt đầu mặc thêm quần áo, thậm chí vài người mặc cả áo lông.

Dật Ninh sợ nhất là khí lạnh, cậu vừa mặc áo lông lại còn khoác thêm bên ngoài một lớp áo khoác.

Mấy ngày trước có một đêm trở lạnh, cậu mở cửa sổ đi ngủ lại không có đắp chăn, nên mới bị cảm lạnh, Dật Ninh sợ nhất đi bệnh viện, mới tới hiệu thuốc mua chút thuốc cảm, nhưng bệnh vẫn không khá hơn là mấy, cậu vừa ho khan vừa chảy nước mũi, cũng không thể đến thư viện đọc sách, vì vậy mỗi ngày lại càng dành nhiều thời gian để ngủ.

Dật Ninh thích trời mưa, trời mưa khí trời mát mẻ, lúc ở trong nhà chỉ cần lên đèn, thì tạo thành một thế giới riêng an toàn, mỗi lúc ra ngoài, trên mặt đất ẩm ướt, đi một đôi giày có gót cao một chút, từng bước từng bước chậm rãi đạp trên mặt đất, tuy có thể dính chút nước, thế nhưng, cũng làm cho người ta có cảm giác êm dịu; mỗi người đều cầm một chiếc ô, tán ô có thể che ngang tầm mắt soi xét của người khác, nước mưa theo tán ô nhỏ xuống, một giọt một giọt, rơi xuống mặt đất tạo thành bọt nước nho nhỏ, tĩnh lặng, nhu hoà, cho dù là nơi đô thị hiện đại, đi trên những con đường bằng xi măng, hai bên là những ngôi nhà được quét vôi trắng xoá, từng hạt mưa rơi trên mái ngói, đem lại cảm giác nhu hoà cùng tinh tế.....

Dật Ninh tay phải cầm chiếc ô đen, bên ngoài chiếc áo len màu chàm còn khoác thêm một chiếc áo kaki, không có kéo khoá, bên dưới mặc một chiếc quần jean màu xanh thẫm bó sát người, đi đôi giày tối màu cao khoảng ba phân, trên mũi giày đã dính chút nước mưa, vạt quần áo cũng hơi ẩm ướt.

Tay trái cầm theo hai túi đồ, bên trong là mấy thứ vật dụng hàng ngày còn có thực phẩm cùng rau dưa hoa quả các loại, mỗi tuần đi siêu thị một lần, mỗi lần lại mua một ít, tay cậu đã hằn lên vết lằn do xách đồ quá lâu, mặc dù thấy tay rất đau, nhưng vào giữa lúc trời mưa thế này cậu cũng không có chỗ đặt đồ xuống để nghỉ ngơi một lát, chỉ có thể nghĩ đến việc gì khác để quên đi, giả dụ như, nghĩ tới một đoạn tản văn về mưa.

Lúc này cũng đã gần mười giờ tối, lại bởi vì là ngày mưa, nên trên đường rất ít người đi lại, Dật Ninh tâm tư lúc này đã bay rất xa, cơ hồ đã tưởng tượng chính mình đang đi trên con đường đá mấy trăm năm trước, thậm chí trước mắt là phản quang của ánh đèn chiếu xuống mặt nước, cũng giống như ánh nến được thấp sáng lên từ những chiếc đèn ***g đỏ, nhẹ nhàng lay động trong gió.

Một chiếc xe thể thao từ bên người cậu vụt qua, một vũng nước đen trên đường vọt lên, cơ hồ văng cả lên mặt mà ướt cả toàn thân cậu, vừa ướt vừa lạnh, hơn nữa ngoài ý muốn là nước văng lên quá mạnh, khiến Dật Ninh bị nước quét tới té ngã trên mặt đất.

Mấy thứ trong tay đương nhiên đều rớt trên đất, dù cũng văng xa vài thước, hơn nữa bị gió thổi đi, càng ngày càng bị thổi ra xa.

Dật Ninh toàn thân ướt đẫm, vừa lạnh vừa bẩn, đồ vật cũng nát hết, bàn tay trái cùng khuỷ tay truyền đến cảm giác đau đốn nhức nhối cậu bàn tay cùng khuỷ tay vừa bị chà sát trên đường mà bị thương, đau đốn ở chân làm Dật Ninh nghĩ tới vì đi giày có chút cao nên mới bị trượt chân.

Thật sự là mã thiện bị người kỵ, nhân thiện bị người khi, hiện tại ngay cả ông trời khi dễ cậu, làm cho cậu một ngày cũng sống không thoải mái.

Ở trong lòng mắng lão thiên vài câu, chậm rãi đứng dậy lại bắt đầu kiểm điểm chính mình lúc đi đường có phần lơ đãng, cho nên bị như vậy cũng là tự làm tự chịu.

Người đi đường nhìn qua bên này xem một chút, sau đó lại nhanh chóng rời đi .

Nhân tình thế thái, chính là như vậy.

Dật Ninh thở dài một tiếng, đang định đi nhặt chiếc ô trở về, sau đó thu dọn mấy thứ bị rơi vương vãi.

Mắt cá chân đột nhiên truyền đến cảm giác nhói nhói cùng co rút đau đớn làm cậu nhăn cả mặt mũi, khắp khiêng đi được vài bước, còn có một người chạy tới giúp cậu nhặt ô, Dật Ninh còn đang nghĩ, người kia vội vàng đến là để giúp cậu hay vẫn là muốn thừa dịp mà ăn cướp, thì đối phương đã quay trở lại, còn nói với cậu, “Là tôi lái xe không chú ý, có va vào cậu không, cậu không sao chứ!”

Bầu trời vẫn còn mưa nhỏ, tí ta tí tách, trên mặt đất không phải con đường bằng đá xanh như Dật Ninh tưởng tượng, là đường xi măng, nhưng ở ánh đèn trong mưa cũng hiện ra chút sắc màu cổ đại.

Chu Diên giờ ô che trên đầu Dật Ninh.

Dật Ninh trên người đầy nước, trên mặt cũng dính chút bùn, cả người vừa lạnh vừa bẩn đến khó chịu, nhưng trong lòng lại nảy sinh một loại cảm động cùng ấm áp kỳ dị. Dù sao trên đời cũng vẫn có người tốt.

Tuy rằng chính là người này làm mình toàn thân sưng nước, còn làm cho cậu bị ngã, nhưng hẳn lại có thể quay lại đã là rất tốt rồi, dù sao cũng không có ai nhìn thấy biển số xe của hắn, cho dù mình có xảy ra chuyện gì, cũng tìm không được hắn.

“Không có việc gì!” Dật Ninh nhận ô từ tay Chu Diên, đáp lời.

“Tôi thấy cậu đi lại có chút vấn đề, bị thương phải không, để tôi đưa cậu đi bệnh viện” thời đại này bị người đụng phải mà còn nói không có việc gì người như vậy hẳn là không còn. Chu Diên vẫn còn biết phải trái, đi xe, đụng người té ngã xong, hắn mới từ kính hậu quan sát được, hôm nay đúng là nhảm chán, vừa mới đưa nữ nhân kia trở về dù sao cũng không có chuyện gì để làm, còn không bằng ở lại làm việc tốt, vì thế mới xuống xe đội mưa đến hỏi han người bị xe hắn quét tới.

“Tôi không có bị đụng, chỉ là chân có chút trặc mà thôi.” Dật Ninh nói xong mới chú ý tới đối phương chính là người đã gặp ở tiệm sách hai lần, nét mặt lộ ra chút kinh ngạc.

Dật Ninh hôm nay không đội mũ, trên mặt còn có bùn lầy, Chu Diên cũng là lúc này mới chú ý tới hắn là người ở tiệm sách, cũng thực kinh ngạc.

Hai người đồng thời lên tiếng, “Là anh/ Là cậu?”

Nói xong hai người đều bật cười.

Dật Ninh xem xét mấy thứ rơi trên đất, xem chừng phần lớn chỉ bị bẩn không thể ăn được nữa, có chút khó xử.

Chu Diên cũng nhìn xem, lập tức nói, “Mấy thứ này cũng không dùng được nữa, hết bao nhiêu tôi sẽ bồi thường, thứ này cứ kệ đó, chân cậu đang bị thương muốn đến bệnh viện kiểm tra không?”

Dật Ninh không nghĩ tới người nọ tốt bụng như vậy, cũng cảm thấy ngại ngùng, dù sao cũng do mình đi đường không để ý, chỗ này lại là chỗ rẽ phải, người này cũng không trái luật giao thông, tự dưng để cho hắn bồi thường cùng đưa đi bệnh viện thực sự là không thể chấp nhận được.

“Không cần, tôi đứng ở giữa đường là tôi sai, tôi sẽ tự đi khám, anh không cần bận tâm. “ Dật Ninh từ lần bị đưa đi viện lần trước, nghĩ đến tình cảnh lúc đó, liền chán ghét bệnh viện, còn chán ghét cả bác sĩ, cho nên, cũng không muốn đi viện, trên chân tuy có chút đau nhức, nhưng lúc về chỉ cần bôi thuốc cùng mát xa một chút là ổn, lên nhẹ nhàng cự tuyệt ý tốt của Chu Diên.

Chu Diên thật đúng là lần đầu tiên gặp được người như vậy, nếu là người khác có người nào không bắt đền đâu, cho dù không bị thương cũng phải la làng nên đòi đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, lại càng đừng nói

đến bị thương thế này, ngoại trừ chi phí thuốc men, thậm chí còn đòi cả bồi thường tổn thất tinh thần. Người này đúng là kỳ lạ, một người thú vị.

“Vẫn là tôi nên đưa cậu đi bệnh viện khám xem! Cậu xem, xe tôi đã ở tận đây rồi, cậu muốn đi, không phải đi xe vẫn tốt hơn!” Chu Diên nói xong đã muốn đỡ cậu lên.

Dật Ninh theo phản xạ tránh ra, cậu không muốn cùng bất luận người nào đụng chạm.

Chu Diên nhìn cậu như vậy, có chút tức giận, “Cậu có ý gì, tôi muốn đưa cậu đi bệnh viện, bồi thường tiền thuốc men, cậu tránh tránh né né làm cái gì.”

Hắn lên tiếng giải thích rồi đi tới kéo lấy Dật Ninh.

Dật Ninh bị hắn kéo một cái đến lão đảo, lập tức nói, “Anh đừng kéo tôi, tôi tự đi được!”

“Vậy lên xe đi! Cách nơi này không xa có bệnh viện.” Chu Diên nói.

Dật Ninh vẻ mặt bình tĩnh đang muốn nói không đi, nhưng lại sợ người này kéo mình, vì thế mới nói “Còn phải thu dọn mấy thứ rơi trên đất, nếu không nhờ người khác giẫm phải thì rất dễ bị ngã.”

Chu Diên nghĩ, “Quan tâm họ làm gì, họ ngã thì liên quan gì đến tôi.” Nhưng nghĩ một người nhà nhận lại thích đọc sách như cậu ta, lại đang muốn trước mặt Dật Ninh biểu hiện tốt một chút, liền sửa miệng nói, “Để tôi nhặt.”

Chu Diên lúc nhặt lên đồ rơi vãi có nhìn một chút, một túi to có đủ dầu gội sữa rửa mặt xà phòng tắm giặt linh tinh, bên trong có cả mì tôm, thịt cá, đồ ăn sẵn, còn vài thứ đồ ăn vặt gì đó hắn không biết, còn có táo, táo có vẻ mua nhiều một chút, lúc túi bị rách, cũng lăn mất ít nhiều, Dật Ninh đem mấy quả bị rơi xa xa nhặt bỏ vào trong túi.

Dật Ninh nhìn túi đồ, ngoại trừ có chút bẩn ra cũng không hỏng hết như cậu nghĩ, chỉ cần rửa sạch là được, liền thở phào một hơi, dù sao mấy thứ này cũng khoảng vài trăm đồng, nếu bị hỏng, cậu cũng chỉ còn cách đi mua lại, như vậy sinh hoạt phí lại có chút túng thiếu.

Chu Diên cầm túi đồ đang định vứt vào thùng rác, Dật Ninh gọi giật hắn, “Anh định làm gì?”

Chu Diên cảm thấy khó hiểu, quay đầu nói, “Ném đi, tôi mua đèn cậu cái khác.”

Dật Ninh có chút vội vã, “Vẫn sử dụng được, anh trả lại cho tôi.”

Chu Diên không để ý tới cậu, trực tiếp đem túi đồ vứt vào thùng rác, khiến một cái thùng rác căn bản đang trống rỗng liền bị nhét đầy.

Dật Ninh tức đến đỏ mặt, trừng mắt không nói.

“Cậu phải đi bệnh viện trước, mấy thứ kia bẩn như vậy làm sao cầm lên xe được?” Chu Diên nhìn Dật Ninh đang cầm ô tức giận đến đứng sững người, cũng cảm thấy nên giải thích với cậu một chút.

Dật Ninh mặc dù tính tình luôn luôn hoà hảo, nhưng vẫn biết tức giận, “Tôi cả người cũng đều bẩn, không muốn ngồi xe của anh đi bệnh viện, tôi phải đi về” Nói xong không thèm quan tâm mặt mũi hay không định đi đến thùng rác lấy đồ ra.

“Này! Cậu sao không biết phân biệt phải trái như vậy!” Chu Diên cũng nổi giận, đi tới bắt lấy cậu.

Dật Ninh đương nhiên không cho hắn giữ, hai người ngay tại trên đường giằng co, lôi lôi kéo kéo, một người ép một người cự tuyệt, thu hút không ít người qua đường nhìn ngó, còn tưởng họ là tình nhân đang giằng co.

“Hai nam nhân ở trên đường cái công khai liếc mắt đưa tình, cũng không thấy xấu hổ!” một người phụ nữ trung tuổi có vẻ nhiều chuyện nói.

Hai người đều nghe được, Chu Diên trừng mắt nhìn người kia, ánh mắt lưu manh của hắn làm cho người phụ nữ trung niên kia sợ đến rụt cổ mà bỏ chạy cho nhanh. Dật Ninh thì đỏ mặt, cũng không dám tới thùng rác nhặt lại đồ nữa mà trực tiếp chuẩn bị rời đi.

6. Chương 6

Ánh đèn trong thành thị làm cho bầu trời tối đen dường như có thêm một vàng sáng vàng ảm áp, bởi vì trời mưa nên không trung đen kịt đem khoảng sáng vàng ảm áp này ép xuống, dường như tạo thành một quãng sáng ngay trên đỉnh đầu.

Hai bên đường những ngọn đèn của các toà cao ốc toả ra ánh sáng, dưới màn mưa tất cả mọi vật dường như thật khác thường.

Thật ra Dật Ninh cảm thấy người này giúp mình đúng là có chút không hợp lý, chính mình cùng hắn không có quen biết gì, thế nhưng hắn lại nhất định bắt mình đi bệnh viện.

Liếc Chu Diên một cái, Dật Ninh nhanh chóng quan sát một chút xe cộ trên đường, đang muốn trực tiếp băng qua đường cái để tránh hắn.

Lúc này trời đã sắp tối, hơn nữa vì trời mưa nên đường xá càng ít người, dòng xe cộ lại đi nhanh hơn bình thường, Dật Ninh bị thương ngay mắt cá chân nên chỉ có thể khập khiễng chạy đi.

Chu Diên chạy theo túm cậu lại, vừa lúc một chiếc xe rèm đen lao vút qua khiến cho nước đọng ở trên đường bắn ướt cả hai người, Chu Diên vốn đã dầm mưa này giờ thế nhưng người hắn lúc này càng ảm ướt, lại thêm ông quần dính đầy bùn nhão khiến hắn tức giận đến nỗi đối với chiếc xe đi không thấy bóng còn chửi to: “ Con mẹ nó, không có mắt sao, ...”

Hắn còn chưa mắng xong thì chỉ thấy một đôi mắt trong suốt đang nhìn hắn chằm chằm, nghĩ đến vừa rồi chính mình cũng làm cậu ta cả người ướt sũng, vốn không biết ngại là gì tự nhiên Chu Diên lúc này cũng cảm thấy có chút xấu hổ, hắn cũng không mắng tiếp nữa mà giữ lấy Dật Ninh kéo lên vỉa hè: “ Đi bệnh viện, cậu đi bệnh viện khám cho tôi, tôi không cho phép cậu đi nhặt mấy thứ rác rưởi đó!”

“ Đó là đồ của tôi, cái gì mà nhặt rác rưởi...” Dật Ninh trong lòng tức giận thế nhưng cũng không dám nói ra. Đối với hành vi lôi lôi kéo kéo của Chu Diên kháng cự nói: “ Người tôi ướt hết rồi, tôi phải về thay quần áo. Tôi tự biết đi khám bác sĩ anh không cần áy náy, nếu không bồi thường chút tiền cho tôi là được.”

Chu Diên nghĩ thầm ‘đây là cơ hội trời cho để ta có thể phao người’, sao có thể để người bỏ chạy dễ dàng như thế được – vì thế hắn cự tuyệt nói: “ Không được, tôi không thể vô trách nhiệm như vậy được.”

“Anh!!! Anh sao lại như vậy! Buông ra!” Dật Ninh tính tình luôn ôn hoà rốt cuộc cũng nổi giận.

Chu Diên cũng mặc kệ cậu, vẫn lôi tay cậu, sau đó là hoàn toàn nửa ôm lấy cậu mà kéo đi.

Dật Ninh có cảm giác bị người ép buộc khiến cho chuyện trước đây trong nháy mắt ập về trong trí óc, làm thần kinh cậu đột nhiên co rút mà trở nên hoảng sợ, cậu bắt chập đây là đường cái, bắt chập người đi đường đang nhìn mà giờ tay múa chân đâm đá loạn xạ còn hoảng sợ kêu to: “ Người tên khốn khiếp này, buông ... buông ra, tôi không đi, tôi không muốn...”

Càng lúc càng có nhiều người nhìn sang, hơn nữa còn chỉ trỏ khiến cho Chu Diên tức điên người mà quát lên: “ Không phải là đi bệnh viện sao, làm gì mà kêu như giết heo vậy.” Lại nhìn sang đám người qua đường hung ác mắng: “ Chưa nhìn thấy người không muốn đi viện sao, cút ngay đi.”

Dật Ninh trực tiếp bị Chu Diên kéo vào trong xe, bị đặt vào ghế phụ, đóng dây an toàn, sập cửa xe.

Người này làm như vậy thì khác gì một tên bắt cóc, Dật Ninh hiện tại có chút lo lắng không biết hắn dẫn mình đi chỗ nào, nhưng dù có lớn tiếng kêu cứu thì chỉ sợ cũng không có ai đến cứu.

Chu Diên ngồi vào ghế lái, vừa đi được một đoạn thì nhìn thấy người ngồi bên cạnh vẻ mặt đầy tuyệt vọng, hắn cảm thấy quả thực tức cười, không hiểu chính mình làm sao nữa, bộ thần kinh rồi hay sao mà thiên tân vạn khổ để đem người này ép tới bệnh viện.

Chỉ đi một đoạn đường thì đã đến cổng một bệnh viện, Chu Diên cho xe vào bãi đỗ.

Dật Ninh nhìn quanh cảnh bên ngoài thì thấy đúng là bệnh viện, lúc đó cậu mới thở phào nhẹ nhõm, bắt quá ánh mắt nhìn Chu Diên vẫn rất đề phòng, căn bản cậu cảm thấy người này rất không bình thường, nếu không muốn nói là có chút kỳ quái.

Dật Ninh cởi dây an toàn ra, đang định mở cửa xuống xe thì chợt nhớ bản thân không mang theo nhiều tiền, không biết có trả đủ tiền khám cho mình hay không cho nên cũng có chút do dự.

Chu Diên nhìn cậu một cái, ngoài mặt cũng không biểu lộ gì chỉ là trực tiếp rút điện thoại ra gọi.

“A lô, chú Lý phải không? Phải, cháu đang ở bãi đỗ xe, ... Vâng.. .Vâng.”

Dật Ninh thấy hẳn đang nói chuyện với người khác, cảm thấy vô cùng khó xử, cậu đang định nói mình muốn xuống xe thế nhưng lại ngại quấy rầy cuộc gọi của hẳn.

Chu Diên gọi điện xong, Dật Ninh mới thấy hẳn mở cửa xe, giọng điệu có vẻ tức giận, sau khi xuống mới sang bên mở cửa cho Dật Ninh, rồi kéo cậu đi.

Tuy rằng Chu Diên đang tận lực kiềm chế cơn nóng giận để đối xử dịu dàng hơn, thế nhưng Dật Ninh vẫn bị hẳn lôi cho lảo đảo, khiến vết thương trên chân lại càng đau hơn.

Bên trong xe quả thực ấm áp, chỉ đến khi bước ra ngoài mới thấy gió thổi ***g lạnh, hơn nữa quần áo Dật Ninh vốn đã ướt sũng cho nên cậu lạnh tới phát run.

Chu Diên thấy Dật Ninh bộ dạng thực đáng thương nên cơn giận trong lòng cũng giảm xuống không ít, hẳn muốn tới đỡ Dật Ninh thế nhưng Dật Ninh lại né hẳn, lảng lạng mà đi vào bệnh viện.

“Ha!” Chu Diên nở một nụ cười bốn cọt. Hẳn đi qua Dật Ninh ra về cũng không thèm để ý tới cậu, cứ vậy mà đi.

Dật Ninh thật sự cảm thấy được người này rất khó hiểu, đang chuẩn bị ngoặt sang đường khác để bỏ trốn thế nhưng Chu Diên lại quay đầu lại nhìn, lúc nhìn thấy cậu đang quay qua đường khác, Chu Diên tức giận cười lạnh một tiếng: “ Lão tử hôm nay đúng là không nên đem người đến bệnh viện.”

Dật Ninh rất muốn mắng hẳn đầu óc có vấn đề, thế nhưng bị biểu tình hung dữ của hẳn dọa cho phát khiếp đến nỗi không dám nói ra, lảng lạng đi theo hẳn vào bệnh viện.

Vậy mà cậu cũng không giống người khác phải đăng ký khám bệnh, Chu Diên dẫn cậu vào thang máy lên tầng lầu trên, sau đó dẫn cậu vào một gian phòng, bên trong còn đặt giá sách máy vi tính bàn công tác và còn có cả sofa, thậm chí khi Dật Ninh vừa đi vào đã ngửi thấy mùi cafe thơm ngào ngạt, làm cho cậu cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bên trong phòng cũng không có ai, Chu Diên tự nhiên ngồi xuống sofa, sau đó đem áo khoác cởi ra, vẫn thấy Dật Ninh còn đứng sờ sờ một chỗ, mới lên tiếng: “ Chân cậu không phải đang bị thương sao, đứng làm gì, ngồi đi.”

Dật Ninh có chút câu nệ mà ngồi xuống, hai chân khép lại, tư thế rất đường hoàng nghiêm chỉnh.

Trên người cậu, cả quần cũng bị dính bẩn, giày thì đương nhiên là bẩn, lúc đi vào đã để lại trên sàn nhà mấy vệt dấu chân mờ mờ, nhìn mấy dấu chân này, Dật Ninh thật sự cảm thấy rất xấu hổ.

“ Cởi áo khoác ra đi, cậu không lạnh sao?” Chu Diên lấy ra hai cốc cafe, một cốc đặt trước mặt Dật Ninh, còn một cốc thì tự mình bưng lên uống, nhìn Dật Ninh nói.

Dật Ninh lắc đầu, cũng không uống cafe. Trong gian phòng này chỉ có cậu cùng Chu Diên, nên cảnh giác là đương nhiên.

Lúc này một người đẩy cửa bước vào, dáng người cao to, khoảng bốn mươi tuổi, có vẻ chín chắn già dặn, mái tóc được chăm chút tỉ mỉ, khuôn mặt mang vẻ cứng nhắc cùng nghiêm túc, bên ngoài bộ vest đen là áo blouse trắng. Phía sau còn có hai người, một nam một nữ.

“Lý thúc!” Chu Diên đang uống cà phê, quay đầu nhìn người mới bước vào gọi một tiếng, trong thanh âm mang theo sự kính trọng.

Lý Tử Dịch nhìn hẳn một cái, sau đó chuyển ánh mắt nhìn sang Dật Ninh đang ngồi rất ngay ngắn ở sofa, Dật Ninh nhìn thấy người đó đi đến liền đứng dậy.

Hẳn nhìn Dật Ninh vài lượt, rồi hỏi Chu Diên: “ Chính là cậu ta?” Thanh âm có chút miễn cưỡng.

“ Vâng! Hôm nay cháu lái xe không may va chạm làm cậu ta bị ngã, mắt cá chân bị thương một chút” Chu Diên nói.

“Khám cho cậu ta đi!” Lý Tử Dịch quay sang nói với hai người một nam một nữ cũng mặc áo blouse.

Ông quần Dật Ninh bị ướt sũng, còn dính đầy bùn lầy, cậu ngồi xuống sô pha đem ống quần bên trái xắn lên, dưới ánh đèn lộ ra cẳng chân thon gầy, sau khi cởi giày, bên trong đi tất trắng, cuối cùng vẫn theo lời bác sĩ mà đem tất cởi ra.

Chân vừa nhỏ vừa trắng, làn da trong suốt, ngay cả vị nữ hộ sĩ kia nhìn thấy cũng phải mỉm cười, những người khác dù không biểu lộ, nhưng tất cả đều bị thu hút mà nhìn qua.

Lý Tử Dịch sau khi liếc nhìn chân Dật Ninh một cái, liền nhú mào nhìn về phía Chu Diên.

Chu Diên đều đang bị Dật Ninh hấp dẫn, làm sao còn phát hiện ra Lý thúc của hắn đang tỏ vẻ bất mãn.

Mắt cá chân Dật Ninh đã sưng đỏ, thoát nhìn có vẻ rất gay go.

Vị bác sĩ nói Dật Ninh nên đi kiểm tra, mới dặn dò nữ hộ sĩ đỡ Dật Ninh đi.

Dật Ninh mới ra khỏi cửa, Lý Tử Dịch quay qua Chu Diên: “ Cậu lại là nhìn trúng cậu ta, đứa nhỏ này cũng không phải loại người để người khác đùa bỡn đâu, cậu không nên trêu đùa cậu ấy.”

Chu Diên ngồi vắt chân trên sô pha, cười cười trả lời: “ Tôi chính là đang muốn theo đuổi cậu ấy đây.”

“ Phóng túng! Với đạo đức của cậu mà dám trước mặt tôi nói mấy lời này.” Lý Tử Dịch sau khi ngồi vào bàn làm việc xem xét giấy tờ mới quay ra mắng Chu Diên.

“ Tôi nói thật mà, chú không thấy cậu ta không tồi sao ? Bộ dạng rất khá, lại là người đoàng hoàng. Hôm nay tôi không may va phải cậu ta, thế mà dù bị thương cậu ta cũng không đòi tiền bồi thường, thời buổi này người như vậy làm sao còn có thể tìm được.” Chu Diên nói rất chăm chú.

“ Cậu đừng có ngồi đây mà nói dóc! Tôi nếu trẻ đi hai mươi tuổi nữa thì mới tin lời của cậu! Cậu không phải ghét nhất mấy người ẻo lả sao, đến lúc chán thì đem người ta làm gì, đừng có bắt chú ba của cậu lại đi dọn dẹp cho cậu nữa. Lớn như vậy rồi, còn nông nổi như vậy.” Lý Tử Dịch nghiêm khắc dạy dỗ hắn.

“ Cậu ta đâu có ẻo lả, tôi cảm thấy không tồi a! Dù sao dạo này cũng không có việc gì bận rộn, theo đuổi cậu ta thì có gì nghiêm trọng! Có thể xảy ra chuyện gì?” Chu Diên lên tiếng cãi lại.

Lý Tử Dịch lắc đầu: “ Tùy cậu thôi! Nhưng cậu ta có vẻ là người đoàng hoàng, cậu đừng đem con nhà người ta làm hại là được.”

Chu Diên cũng không lên tiếng.

Bác sĩ nói mắt cá chân Dật Ninh đã băng bó ổn rồi, Dật Ninh muốn đi, mới tới hỏi ý của Chu Diên.

Chu Diên quay sang chào Lý Tử Dịch rồi ra ngoài tìm Dật Ninh.

Chu Diên vừa đi, Lý Tử Dịch nhìn sàn nhà cùng sô pha bị hắn bôi đầy vết bùn đất, mới cau mày mà gọi người vào dọn dẹp sạch sẽ.

Sau khi xem bệnh án, Chu Diên mới biết được họ tên Dật Ninh, hắn mở miệng nói: “ Thì ra tên cậu là Tô Dật Ninh, tên không tồi! Đã 25 tuổi, này, nhìn cậu cũng đâu giống, không phải điển bừa đấy chứ?”

Dật Ninh cởi áo khoác ra, bên trong mặc một cái áo lông màu sẫm, làm dáng người càng thêm mảnh khảnh, hai ống quần đều được xắn lên, chân cũng rất nhỏ, hơn nữa khuôn mặt thon nhỏ trắng ngần, nhìn kiểu gì cũng không giống 25 tuổi.

Vết thương của Dật Ninh đã được khám rất kỹ, còn được chiếu chụp cẩn thận, hơn nữa bác sĩ rất tận tình, còn dặn dò cậu trong một tháng không được vận động mạnh, qua vài ngày thì tốt nhất nên đến khám lại.

Dật Ninh tuy rất ghét bị người khác đụng chạm, thế nhưng lúc này cũng không có cách nào, vì vậy đành phải để người khác giúp đỡ lúc đi lại.

Chu Diên thái độ rất tử tế đến dìu cậu đi ra, tuy chỉ là đỡ cánh tay, thực chất cũng không hẳn là đụng chạm, thế nhưng Dật Ninh vẫn cảm thấy không được tự nhiên cùng ngượng ngịu.

7. Chương 7

Dật Ninh ngồi ở trên xe cũng không nói một lời, bên ngoài trời vẫn còn mưa tí tách, mọi thứ đều ướt sũng, trời mưa làm cho nhịp sống nơi thành thị dường như chậm lại chút ít.

Ánh đèn từ mấy toà nhà ven đường chiếu qua cửa sổ xe loang loáng, chập chờn biến ảo không ngừng, Dật Ninh luôn có cảm giác bản thân giống như không ở tại nhân gian.

Cậu luôn có thói quen mơ tưởng – một cái nho nhỏ, một thế giới cậu có thể nắm trong lòng bàn tay. Thế nhưng bị người lái xe tên là Chu Diên này lôi về hiện thực, làm cho Dật Ninh cảm thấy không an tâm, trong lòng vô cùng lo lắng.

Trên xe hệ thống lò sưởi ấm áp khiến cho Dật Ninh có chút buồn ngủ, mấy giờ đồng hồ mệt mỏi cùng rối ren rồi cuộc cũng trôi qua, cậu cảm thấy thật mệt mỏi.

Chu Diên hỏi địa chỉ nhà cậu ở đâu, Dật Ninh lại cảnh giác nói hẳn cho dừng xe tại khúc rẽ mà cậu bị ngã lúc trước đó.

Chu Diên hừ một tiếng, cho xe chạy tới nơi đó, thế nhưng không cho cậu xuống xe, lại hỏi “ Cậu muốn dừng ở đây! Cậu nếu không cần chân của mình, thì có thể tự đi về ”

Chân trái Dật Ninh vẫn còn quần đầy băng gạc, bác sĩ còn đề nghị trong ba ngày đầu tốt nhất không nên đi lại, cậu ngập ngừng không biết phải trả lời thế nào, cứ ấp a ấp úng mãi.

Chu Diên liếc nhìn cậu, rồi cuộc cũng không muốn Dật Ninh khó xử mới nói: “ Cậu lo cái gì, sợ tôi biết địa chỉ nhà cậu thì bám lấy cậu hay sao! Phải là tôi va phải cậu, dù sao thì đáng nhẽ ra cậu mới là người nên bám lấy tôi đòi tiền thuốc men mới phải chứ!”

Dật Ninh tuy cũng thấy hẳn nói hợp lý, thế nhưng thoát nhìn Chu Diên cũng làm cho người ta có cảm giác lo lắng, vì thế vẫn không lên tiếng.

“ Cậu làm cái gì mà im như hũ nút vậy, cứ như vậy chỉ phí thời gian, không muốn tôi đưa cậu về thì gọi điện cho người nhà đến đón đi!” Chu Diên nhìn cậu rầu rĩ, thanh âm càng tức giận hơn.

“ Xin lỗi... tôi tự mình về là được rồi! Cảm ơn anh!” Dật Ninh nói xong liền mở cửa xe, chính là cửa xe đã bị khoá không thể mở ra.

Chu Diên suýt chút nữa bị cậu làm cho tức chết, hẳn hiếm hoi lắm mới làm người tốt được một lần, vậy mà người này không thấy chút cảm kích. “ Cậu không có đi động để gọi người nhà sao, không có thì dùng của tôi đi.” Nói xong đưa điện thoại cho Dật Ninh.

Dật Ninh quay lại cười với hắn một chút, cũng không nhận lấy điện thoại, ánh mắt cậu dưới ánh sáng mờ mờ trong xe vụt sáng lên như dải ngân hà, hiền hoà, rộng lớn bao la, tựa như trước đây Chu Diên từng đến đài thiên văn quan sát, hẳn sững sốt một chút, áp chế nhịp đập bất thường bị Dật Ninh khơi dậy, “ Tôi cũng không phải người xấu, sẽ không làm gì cậu đâu, tốt nhất để tôi đưa cậu trở về! Tôi cũng muốn bồi thường cho cậu chút phí tổn, nếu cậu không tin, thì để tôi gọi luật sư đến xử lý chuyện này cũng được.”

“ Không,, không cần. Anh đừng quá khách khí, lúc này tôi cũng đã nói qua là tại tôi đứng lơ mơ giữa đường nên mới bị xe của anh tạt nước vào, nếu anh nói như vậy, tôi cứ có cảm giác giống như đang lừa tiền của người khác vậy.” Dật Ninh ngăn không cho Chu Diên gọi điện.

Thái độ cảnh giác của Dật Ninh, cùng với sự bài xích đối với mọi người, mấy điều này đều khiến cho Chu Diên cảm thấy nghi hoặc.

“ Cậu sao vậy, hay trong nhà không có ai khác, cho nên sợ tôi đột nhập vào để cướp bóc?” Chu Diên nửa đùa giỡn nói.

“ Sao có thể như vậy.” Dật Ninh chỉ là không muốn có người bước vào không gian riêng của mình mà thôi. Hơn nữa, vừa nhìn đã biết Chu Diên chính là loại người có tiền, rất nhiều tiền, trước tiên xe của hắn là loại đắt tiền, sau đó lúc đi bệnh viện thì vào trực tiếp phòng viện trưởng, rồi hờ một chút là đòi gọi luật sư đến xử lý mọi việc. Chỉ là, xã hội hiện nay người càng nhiều tiền thì lại càng không phải người tốt, bọn họ đối với người tốt thì thế nào cũng có ý đồ, bởi vì kẻ có tiền thảnh thơi cũng muốn dùng người khác để giết thời gian. Dật Ninh tuy không ghét sự giàu có, thế nhưng lại không thích giao tiếp cùng kẻ có tiền.

Mặc dù Dật Ninh hoài nghi Chu Diên có ý đồ, hơn nữa cũng đối với hắn rất cảnh giác, thế nhưng cũng không có cách nào khác, đành phải để hắn đưa cậu về. Thậm chí còn để cho Chu Diên giúp cậu lên nhà.

Chỗ ở của Dật Ninh là một khu tập thể cũ kỹ, mỗi tầng có bốn nhà ở, hai nhà phía đối diện đều là gian lớn, còn lại hai nhà chỉ có một phòng- một buồng ngủ cùng một gian bếp nhỏ và nhà vệ sinh bé tí, lại còn không có ban công, diện tích chỉ khoảng ba mươi mét vuông, bất quá đối với Dật Ninh không gian nhỏ bé này lại vừa vặn.

Phòng ở này tuy cũ kỹ, nhưng mỗi tháng tiền thuê cũng hơn hai ngàn, tuy cùng người khác ở chung sẽ tiết kiệm được một chút, thế nhưng Dật Ninh tình nguyện chịu tiền thuê nhà đắt như vậy, cũng không muốn người khác ở chung.

Cậu mắc bệnh ưu thích sạch sẽ, cho nên thời đại học các bạn cùng phòng cũng không chịu được cậu, cậu cũng biết khuyết điểm của mình cho nên cũng không muốn ở chung với người khác.

Dật Ninh ở tận tầng bốn, trong hành lang tầng trệt lại tối đen như mực, bởi vì ở đây rất yên bình, cho nên cũng không có ai kiện cáo gì việc đèn không được bật lên.

Chu Diên buột miệng hỏi “ Sao lại tối như vậy?”

“ Tầng một đèn bị hỏng, tầng trên mới có đèn.” Dật Ninh nhẹ giọng trả lời.

Chu Diên cũng chưa từng tới chỗ nào cũ nát đến như vậy, những gian nhà cũ kỹ luôn có mùi mực nát phảng phất, mùi này làm cho hắn cảm thấy có chút ghê tởm, Dật Ninh cũng không thích mùi này, nhưng cậu ở đây cũng đã quen cho nên ít nhiều cũng có thể chịu được.

Chu Diên đỡ tay trái Dật Ninh, gần như là đỡ đến nửa trọng lượng cơ thể của cậu, bất quá, Dật Ninh cũng không nặng bao nhiêu, Chu Diên sức lực lại lớn, cho nên cũng không thấy khó khăn gì.

Chu Diên cau mày hỏi, “ Sao cậu lại ở chỗ như thế này?” trong giọng nói mang theo sự chán ghét rõ rệt.

Anh ta vốn là một đại thiếu gia, đương nhiên không biết cuộc sống thường dân cực khổ, vì vậy Dật Ninh cũng không tranh cãi, chỉ bình thản đáp “ Tôi cảm thấy ổn mà.”

Chu Diên nghe ra trong giọng điệu của Dật Ninh đối với đề tài này có vẻ không thích thú, nên hắn cũng không nhắc lại.

Chu Diên giúp Dật Ninh đi đến tận cửa nhà, Dật Ninh từ trong túi quần lấy ra chùm chìa khoá, cậu thấy Chu Diên cũng không có ý muốn rời đi, Dật Ninh cũng ngại đuổi hắn đi, vì thế trong lòng vừa bực bội Chu Diên vừa hí hoáy mở mãi không ra cửa.

Chu Diên nhìn Dật Ninh mở mãi không xong mới nói “ Cửa nhà mình mà mở không ra sao?”

Hắn nhanh tay giật lấy chùm chìa khoá trong tay Dật Ninh, tra vào khoá, hành lang này đèn quá mờ, Chu Diên mất nửa ngày trời (ý là mất nhiều thời gian) mới cắm được khoá vào ổ, mới đầu còn vặn sai chiều, sau đó mới đổi lại cho đúng, Chu Diên tức tối liền chửi vài câu thô tục.

Ở mấy khu tập thể cũ kỹ này làm sao có thể cách âm, vì vậy mới đánh động đến bà chủ nhà đang xem tivi phải mở cửa ra xem xét tình hình bên ngoài.

Nhìn thấy một nam nhân cao lớn đem Tiểu Ninh gần như là nửa ôm vào lòng, đang mở cửa chuẩn bị đi vào.

Bà chủ nhà năm nay cũng phải hơn 60, cùng với người bạn già sống ở nơi này, trong nhà cũng chỉ nuôi hai con chó nhỏ, con cái cũng có tiền đồ cả , công tác ổn định, đã kết hôn và sinh sống tại nơi khác. Ở nơi thành thị này bà coi như là một người tốt hiếm hoi, liền hô lên hỏi một câu: “ Tiểu Ninh, bạn của cậu hả?”

Dật Ninh nhìn về phía bà chủ, cười một chút đáp, “ Xem như vậy!”

Chu Diên tuy bất mãn với câu “ Xem như!” của Dật Ninh, thế nhưng vẫn nhìn về phía bà chủ nhà, còn rất lễ phép chào hỏi: “ Làm phiền bác gái! Vì chân cậu ấy bị thương cho nên cháu đưa cậu ấy về.”

Bà bác lúc này mới yên tâm mà đóng cửa đi vào.

Dật Ninh vào nhà bật đèn lên, Chu Diên đứng ở cửa nhìn kiến trúc bên trong, chỗ này trần nhà quá thấp nên hắn thấy không thoải mái, hơn nữa phòng quá nhỏ, làm cho hắn cảm thấy bị đè nén.”

Chính là không gian bên trong này rất gọn gàng ngăn nắp. Chỉ cần liếc mắt một cái, cũng cảm thấy yên tĩnh cùng mát mẻ.

Tuy rằng sàn nhà chỉ lát đá hoa, không phải sàn gỗ, cũng không có trải thảm, thế nhưng Dật Ninh vẫn cởi giày thay dép đi trong nhà, lúc đó hắn mới đi vào.

Bởi vì không có dép dành cho Chu Diên, Dật Ninh thấy vị khách này có vẻ nhất định phải vào, nên cũng đành nói: “ Không cần cởi giày, vào đây ngồi đi!”

Trong phòng mọi góc ngách đều không có một hạt bụi, Chu Diên lại lưu lại một dấu chân bẩn, vốn luôn luôn cầu thả thế nhưng lúc này Chu Diên lại cảm thấy có chút áy náy.

Dật Ninh đang muốn đi pha trà, Chu Diên lại thấy cậu vẫn còn tập tễnh, đi khắp khiêng đến khổ, mới lên tiếng: “ Cậu không cần khách sáo, mau thay quần áo đi nghỉ sớm đi! Mấy thứ đồ của cậu, ngày mai tôi sẽ mang đến, nếu tôi không đến được thì sẽ cho người khác mang tới cho cậu.”

Dật Ninh vốn muốn nói là không cần.

Chu Diên lại nói thêm: “Cho tôi số điện thoại của cậu, ngày mai trước khi đến tôi sẽ gọi điện trước.”

Chu Diên ngữ khí cường thế, khiến cho Dật Ninh vốn không muốn cho hắn số điện thoại cuối cùng vẫn phải cho.

Sau khi Chu Diên về, Dật Ninh quỳ trên mặt đất đem mấy vết chân bẩn của hắn lau cho sạch sẽ, vì không được làm ướt vết thương thế nên cậu chỉ có thể lau qua người, mặc lên bộ áo ngủ ấm áp, rồi nhanh chóng chui vào chăn.

Ngày hôm nay rối loạn như vậy khiến cho Dật Ninh cũng không còn tâm tư đâu mà làm việc, tinh thần vô cùng mệt mỏi nên chỉ muốn ngủ thật ngon một giấc.

.....

Dật Ninh vốn không nghĩ Chu Diên sẽ lại đến, bởi vì ngày hôm qua hắn có vẻ rất ghét khu nhà cũ này, đối với căn phòng nhỏ hẹp của hắn cũng chán ghét đến nhứu này.

Lúc Chu Diên tới, lại quá giữa trưa một chút, Dật Ninh vốn đang hâm lại đồ ăn chuẩn bị ăn cơm. Lúc chuẩn bị đồ ăn cậu mới biết trong tủ lạnh cũng không còn cái gì, hắn đang định nhờ bác chủ nhà mua hộ cho vài thứ.

Chu Diên hai tay xách hai túi lớn, vì tay không rảnh nên mới dùng chân đá cửa, cánh cửa vốn không có gì chắc chắn bị hắn đá kêu bang bang, khiến cho Dật Ninh đang chuẩn bị ăn cơm phải giật bắn cả mình.

Cậu từ khe nhìn trên cửa thì thấy Chu Diên đứng bên ngoài, sững sốt một chút mới mở cửa, để tránh cho mình khỏi phải đền tiền bồi thường làm hỏng cửa.

Chu Diên nhìn thấy Dật Ninh, cười thật lớn nói: “ Ngày hôm qua lỡ vứt hết đồ của cậu, nên hôm nay tôi mang mấy thứ tới bồi thường.”

Dật Ninh để hắn đi vào. Chu Diên quả nhiên rất có lòng, ở trong túi đồ còn lấy ra một đôi dép lê, đem ra thay vào rồi mới đi vào nhà.

Dật Ninh thấy Chu Diên rất tự nhiên và quen thuộc đi quanh phòng mình vài vòng, soi mói khắp nơi, trong lúc cất mấy thứ đồ Chu Diên mang đến Dật Ninh nhin không được mà thở dài.

Đồ Chu Diên mang đến tất nhiên không phải hủn mua, mà do hủn sai người làm trong nhà đi mua, chỉ cần nói đại khái là cần món gì.

Cho nên mấy thứ này vừa nhiều lại vừa đắt tiền. Dật Ninh nhìn qua một chút, liền cảm thấy rất ái ngại, có lẽ tốt nhất không nên nhận lấy.

Nhưng lúc nói với Chu Diên, Chu Diên chỉ thản nhiên đáp: “ Cậu không cần thì ném đi là được, không cần nói với tôi.” Làm cho Dật Ninh ghen cả họng. Dật Ninh không còn cách nào khác đành nhận lấy mấy thứ này.

Chu Diên nhìn trên bàn ăn có bày một đĩa khổ qua xào trứng, một bát canh bí nấu sườn, còn có một chén cơm.

Khổ qua xào trứng xen lẫn giữa màu xanh của mướp đắng với màu vàng ươm ngon mắt, canh bí nấu sườn nhìn cũng rất hấp dẫn, chủ yếu vẫn là mùi hương làm cho Chu Diên cảm thấy có chút đói bụng, hủn từ sáng đến giờ cũng chưa có ăn gì .

Vì thế, Chu Diên đại thiếu gia mới yêu cầu: “ Tôi cũng chưa ăn cơm, tiện thể ăn ở chỗ cậu luôn đi.

Mặc dù các món ăn cũng rất ngon lành, nhưng lại chỉ chuẩn bị phần có một người, Dật Ninh lại ngại từ chối Chu Diên, cho nên đành phải lấy một cái bát khác, san cho Chu Diên hơn phân nửa bát cơm của mình, dù sao lát nữa mình ăn thêm một chút bánh quy là được.

Từ lúc Chu Diên vào nhà đến giờ, Dật Ninh vẫn luôn im lặng, cơ hồ chưa nói nổi được mấy câu.

“ Cậu chỉ ăn có tẹo cơm như vậy sao, nếu như vậy, cậu từ chối tôi thì được rồi, tôi cũng không ăn.” Chu Diên nhìn Dật Ninh bộ dáng gầy gò, liền đẩy bát ra không ăn.

Dật Ninh lẳng lặng nhìn hủn, một lúc lâu mới nói “ Tôi còn có bánh quy để ăn vặt.” , rồi lại nghĩ đến Chu Diên vừa nãy có đem cá khô đến, lại nói tiếp “ Anh đợi một chút”.

Chu Diên nhìn Dật Ninh lấy từ tủ lạnh ra vài thứ, chuẩn bị xong mới bày biện ra đĩa, khắp khiêng đi ra đặt trước mặt hủn.

Đây có lẽ là bữa ăn đơn giản nhất của Chu Diên cho đến giờ, nhưng mùi vị coi như cũng khá ngon.

Vì hủn có việc phải đi trước, Dật Ninh thì đang dọn dẹp chén bát trong phòng bếp.

Dật Ninh để tóc mái khá dài, che khuất một chút ánh mắt, theo động tác trên tay mà mái tóc nhẹ nhàng lay động, Chu Diên ngồi ở phòng khách nhìn cậu, cảm thấy cậu thật hoà nhã, vốn là đang có việc gấp phải đi, cuối cùng vẫn kéo dài tới lúc Dật Ninh thu dọn xong xuôi, thì hủn mới cáo từ.

Chu Diên đi rồi, Dật Ninh thở phào một hơi, cậu hi vọng rằng sau này Chu Diên sẽ không bao giờ... tới nữa.

8. Chương 8

Bởi vì chân bị thương, nên Dật Ninh dù muốn đến thư viện nhưng cũng không đi được, cậu chỉ có thể mỗi ngày đều ở nhà đọc sách và làm công việc phiên dịch.

Mỗi khi dùng đồ của Chu Diên mang đến, Dật Ninh lại nghĩ tới nam nhân cao lớn anh tuấn mạnh mẽ kia.

Chu Diên khi đó rời đi còn nói sẽ quay lại, thế nhưng cả một tuần, cũng không thấy hủn đến.

Dật Ninh cũng không phải mong hủn tới, chính là, dù sao một người cường ngách xâm nhập vào cuộc sống của mình đột nhiên không thấy nữa, ít nhiều gì cũng sẽ nghĩ đến, huống chi những thứ mình ăn mình dùng đều là hủn mua tới, nhất là người tinh tế tỉ mỉ như Dật Ninh, mỗi khi nhìn mấy thứ kia, thì đều nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Bất luận ngày đó chặt vật cỡ nào, Chu Diên ngang ngược cường thế ra sao, thì sau khi nghĩ lại, vẫn giống như được che phủ bởi một tầng sa mỏng ẩm áp, mơ hồ có một chút ngại ngùng cùng cảnh giác, tựa như khi đó không phải cơn mưa mùa thu lạnh lẽo, mà là cơn mưa bụi mùa xuân mềm mại.

Thời tiết mát mẻ, con người cũng không còn vô cơ nóng nảy nữa, tinh thần cũng thoải mái không ít.

Chu Diên cảm thấy phương diện kia đã khôi phục được hứng thú, vì thế hắn lại bắt đầu trở về cuộc sống buông thả trước đây, so với Dật Ninh xinh đẹp ôn nhu trầm tĩnh, thì còn rất nhiều vật đẹp dễ hơn nhiều, say mê trong đó, hắn làm sao còn nhớ đến Dật Ninh.

Chỉ đến một ngày, bác sĩ gọi điện cho hắn, nói người bị thương hôm đó không thấy tới tái khám, nên mới liên lạc với hắn hỏi chuyện này.

Dật Ninh bị thương cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, đến bây giờ cũng tốt lắm, không cần khám lại cũng không sao. Chỉ là vị bác sĩ muốn gọi cho Chu Diên hỏi việc này, cũng chỉ vì một chút giao tình mà thôi.

Nếu không phải vì bác sĩ nhắc đến, Chu Diên hơn phân nửa đã đem Dật Ninh vứt khỏi đầu, nếu bác sĩ đã nhắc đến, hắn đương nhiên lại nhớ tới.

Nghĩ lại lúc hắn dùng kính viễn vọng ngắm nhìn khuôn mặt trắng nõn tinh khiết của Dật Ninh, còn có những ngón tay thon dài thanh tú trắng trẻo đặt trên từng trang sách; nghĩ đến ngày mưa hôm đó, cậu bị hắt nước đầy người, mặt cũng bị vấy bẩn nhếch nhác, thế nhưng vẫn yên lặng mà dịu dàng, tựa như cơn mưa, tí tách từng giọt, dịu dàng, mát lạnh, mang theo một chút ưu thương không rõ; còn có ngày đó trên mâm cơm nho nhỏ, căn nhà trọ nhỏ kia, bên trong còn có một người....

Chính là hắn loại thiếu gia nhà giàu này, luôn có một tật xấu...

Người không quan trọng thì không có trong ký ức của hắn, luôn luôn gặp qua là quên. Ngày hôm trước còn quan hệ thân thiết trên giường, ngày hôm sau dù xuất hiện trước mặt hắn, không chừng hắn còn không nhớ nổi tên người ta.

Dật Ninh có thể khiến cho Chu Diên nhớ lại, Chu Diên kết luận Dật Ninh thuộc loại người mà từ lúc hắn sinh ra đến giờ, rất hiếm gặp. Dù sao bên cạnh hắn đều là một đám không có chuyện để làm nhưng tình lực lại tràn đầy, hơn nữa, bên người hắn còn có bao nhiêu người muốn kiếm từ hắn một chút ích lợi, nhưng người kia lại không như vậy, người này luôn đem mấy thứ lợi ích đó mà gạt ra.

Chu Diên tự đưa đủ loại lý do để đến thăm Dật Ninh. Lần này hắn cũng không mua mấy thứ nhu yếu phẩm như trước, mà đổi lại là tặng phẩm, Chu Diên vẫn nhờ người khác mua hộ, hắn cũng không để ý, bên trong ngoài thuốc bổ, cư nhiên còn có cả rượu và thuốc lá.

Hiện giờ, quả thực chân của Dật Ninh đã ổn rồi, nhưng cậu vẫn nghe theo lời dặn của bác sĩ không nên vận động mạnh, cho nên không có ra ngoài, cậu vẫn luôn ở trong nhà luyện tập yoga, chỉ là vài động tác đơn giản.

Có tiếng gõ cửa, Dật Ninh còn tưởng là bác chủ nhà, đến lúc nhìn qua khe hở mới thấy đúng là Chu Diên, vẻ mặt Chu Diên có chút lạnh lùng, mày hơi cau lại có vẻ hơi bức bối.

Dật Ninh trong một khắc thấy tim đập mạnh cùng loạn nhịp, hiện giờ cũng sắp được nửa tháng kể từ lúc cậu bị va chạm xe, cậu nghĩ Chu Diên sẽ không đến đây nữa, không ngờ hắn lại tới, Dật Ninh lúc đầu có chút khuôn trương, cậu cũng không hiểu được chính mình vì sao lại khuôn trương, còn có một tia vui sướng, cùng một chút sợ hãi.

Chu Diên lần trước đến có mang theo dép lê, Dật Ninh sau đó có giặt sạch phơi khô cho vào hộp rồi mới cất vào ngăn tủ, cậu vội vàng chạy vô phòng ngủ đem hộp dép mang ra, đợi đến lúc cậu ra đến cửa, thì tiếng đập cửa càng mạnh hơn.

Dật Ninh mở cửa ra, Chu Diên ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Dật Ninh vừa rồi còn tập yoga, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, sợi tóc mềm mại dính vào hai bên má, trên trán có một chút, sắc mặt cũng không giống trước kia có chút trắng nõn, mà vì vừa vận động nên đổ ít mồ hôi cùng hây hây đỏ, trên người mặc áo phong hình con gấu nhỏ màu lam nhạt, phía dưới là quần thể dục rộng thùng thình.

Chu Diên nhìn người trước mặt, sửng sốt mất một lúc, ngay cả lúc cảm ra mấy thứ mua theo, mặt vẫn ngệt ra. Hắn vốn luôn là người yêu cái đẹp, hơn nữa hắn cho rằng cả đời này hắn cũng giống cha hắn chơi đùa với cái đẹp, nhưng lúc này đây, trong lòng hắn đã xao động, ánh nhìn không dời, hiện tại hắn cũng không

đến mức muốn cùng người này tính chuyện tương lai, cũng không nghĩ tới người này đối với hắn sẽ quan trọng đến mức nào, hắn chỉ muốn nói chuyện yêu đương mà thôi.

Hắn biết người nào thích hợp để làm tình chơi đùa vui vẻ, những người nào thích hợp để nói chuyện yêu đương. Với hắn mà nói, mặc dù đều là giết thời gian, nhưng cảm giác cũng không giống nhau.

“Anh. . . . Anh vào đi!” Dật Ninh lau mồ hôi trên mặt, đem dép lê của Chu Diên ra, để cho Chu Diên đi vào.

Chu Diên thậm chí còn nhớ rõ lúc vào căn nhà trọ nhỏ này cần phải cởi giày.

Thực ra bắt khách cởi giày khi vào nhà cũng là một hành động thiếu lịch sự, thế nhưng Chu Diên cũng không để ý.

Chu Diên đưa mấy thứ trong tay cho Dật Ninh, Dật Ninh nhận lấy, sức nặng làm cậu có chút giật mình.

Chu Diên tự nhiên ngồi xuống sofa cũ kỹ trong phòng, nhìn Dật Ninh đi lại có vẻ không có vấn đề gì mới hỏi, “Chân cậu ổn chưa?”

“Cũng không phải vết thương nghiêm trọng gì, đã sớm ổn rồi!” Dật Ninh pha cho hắn một ly trà, là loại lần trước Chu Diên đem tới.

“Là bác sĩ gọi cho tôi báo là cậu sau đó không đến tái khám, cậu sao lại không đi!” Chu Diên bưng chén trà lên thổi ấm bàn tay.

Dật Ninh nghe hắn hỏi như vậy, có chút lúng túng, lần trước Chu Diên dẫn cậu trực tiếp vào phòng viện trưởng bây giờ bảo cậu tự đi, cậu làm sao có thể tự mình đi gặp viện trưởng được, hơn nữa, cậu cũng không thích bệnh viện, nên cũng không muốn đi. Vết thương trên chân cũng bôi thuốc khoảng một tuần là lành, cậu cần gì đi bệnh viện chịu khổ đâu.

“Không nghiêm trọng, mấy ngày nữa là ổn rồi, không cần khám lại nữa.” Trong phòng bày hai ghế sofa cũ, Dật Ninh ngồi vào một ghế khác.

“Chân rất quan trọng, tốt nhất nên chú ý một chút, hôm nay đi cùng tôi khám lại xem thế nào.”, âm điệu của Chu Diên có chút ép buộc.

“Không cần, đã tốt lắm rồi. Hơn nữa, bệnh viện hiện giờ cũng tan tằm” Dật Ninh bị ánh mắt ngang ngược sắc bén của Chu Diên nhìn đến, thì có chút nao núng cùng sợ hãi.

“Bệnh viện sẽ không tan tằm, đi thôi!” Chu Diên đứng dậy muốn kéo Dật Ninh.

Dật Ninh lập tức né ra, cảnh giác nhìn Chu Diên, giọng điệu cũng trở nên kiên quyết, lên tiếng từ chối: “Đây là chân của tôi, tôi không khám.”

“Cậu...” Chu Diên có chút tức giận, nhìn Dật Ninh chằm chằm.

“Cảm ơn ý tốt của anh nhưng thật sự không cần thiết.” Dật Ninh cảm giác được nguy hiểm, nên giọng nói có chút dịu đi.

“Cậu không đi thì thôi vậy.” thanh âm của Chu Diên mang theo tức giận, sau đó lại ngồi xuống.

Hành động không biết điều của Dật Ninh làm cho hắn nổi nóng.

Lúc buổi chiều Dật Ninh làm chút điểm tâm, nên bây giờ chỉ cần dùng lò viba hâm lại cho nóng rồi mang ra. Chu Diên đang ngắm nghía đánh giá phòng ở của Dật Ninh, nhỏ bé chật hẹp, chỉ được cái sạch sẽ mà thôi.

Dật Ninh làm chút bánh khoai, vốn định để ăn khuya, mọi khi cậu chỉ ăn hai cái, thì hiện tại lại đem một đĩa lớn ra mời Chu Diên.

Dật Ninh vốn không giỏi giao tiếp với người khác, cậu đặt điểm tâm trên bàn, thêm đôi đũa cùng một cái đĩa nhỏ, nhẹ nhàng nói: “Đây là điểm tâm tôi tự làm, anh muốn nếm thử một chút không?”

Đồ ăn nóng hổi đặt trước mặt, nếu không nếm một ít quả thực rất thiếu lịch sự, Chu Diên đương nhiên phải gật đầu.

Dật Ninh ngay từ nhỏ ngoài thích đọc sách viết lách này nọ, còn có quét dọn cùng nấu nướng, tính ra trò nghề của cậu cũng không tệ, lần trước Chu Diên cũng đã được thưởng thức qua.

Món điểm tâm này bên trong còn được bỏ chút gạo nếp, ăn vào có cảm giác dẻo dẻo mềm mại lại thơm ngọt, hương vị quả thực không tồi.

Dật Ninh thực sự không biết trò chuyện cùng Chu Diên thế nào, cậu đứng ngồi không yên, chỉ mong rằng người này nhanh chóng rời đi.

Người ta đã có lòng nên đương nhiên mình cũng phải lịch sự mà ăn lấy vài cái, Chu Diên ăn được hai cái thì cũng không ăn nữa.

Nhìn Dật Ninh ngồi rất quy củ, mặc dù là ngồi trong nhà mình thế nhưng cũng rất ngay ngắn, hai tay đặt ở trên đầu gối, không có chút tác phong của nam nhân mà thật giống như thực nữ con nhà gia giáo.

Hai người nói chuyện cũng không có gì thích hợp, Chu Diên khi cùng người khác tán gẫu đều là thuận miệng mà nói, hiện giờ đột nhiên gặp phải Dật Ninh lúc nào cũng trầm mặc im lặng, hẳn thật cũng biết nên nói cái gì cho phải.

Chu Diên cũng không lưu lại quá lâu đã rời đi.

Dật Ninh đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở ra, đương nhiên Dật Ninh mong rằng về sau hẳn sẽ không bao giờ ... đến nữa! Thế nhưng lúc sau lại nghĩ đến nếu lần sau gặp lại, hẳn mình phải trò chuyện nhiều một chút, không thể làm cho không khí xấu hổ như vậy được.

Nói thật ra, qua nhiều năm phong lưu, bên người Chu Diên số người cả trai lẫn gái đếm đều đếm không hết, thế nhưng hẳn lại chưa bao giờ nói chuyện tình yêu, có lẽ, vào năm hắn khoảng mười bốn mười lăm tuổi, khi đó tình cảm vẫn còn mãnh liệt, có thể thích hợp cùng người khác nói chuyện yêu đương, thế nhưng hẳn lại dùng phần lớn thời gian để phân cao thấp với cha mình, cùng tình nhân của cha hắn sống chơi bởi lâu lổ, về sau, hẳn cũng có thích cùng theo đuổi Vệ Khê, thế nhưng vì thất bại mà chấm dứt, hơn nữa, là hắn thảm bại, sau lúc đó hẳn cũng chán chường mất một thời gian dài.

Trước kia khi Chu Diên còn theo đuổi Vệ Khê cũng có nhờ đại tỷ làm quân sư, bất quá kết quả thất bại đã tố cáo mấy biện pháp của đại tỷ đều là vô dụng. Vì thế, nực cười nhất chính là, lần này hẳn còn mua mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình về xem, mỗi quyển đều là đọc được cái mở đầu là không đọc nổi nữa, hẳn chỉ thấy mấy thứ viết trong này tức cười muốn chết.

9. Chương 9

Dật Ninh là người quá mức trầm lặng, trầm lặng tới nỗi cực kỳ nhàm chán.

Chu Diên tuy thường xuyên đến chỗ Dật Ninh, kỳ thực là muốn cùng cậu trò chuyện nhiều một chút, hoặc là nghe cậu nói vài câu, thế nhưng Dật Ninh chính là người vừa cứng nhắc vừa không thú vị như vậy, bất kể là hắn nói cái gì, cậu đều lẳng lặng ngồi nghe, đến mức hẳn còn không biết cậu có thực sự nghe hay không, lúc nói xong có hỏi cậu, cậu chỉ gật đầu nói “Được”.

Chu Diên cảm thấy mình không kiên trì thêm được nữa, hẳn quyết định buông tay. Vì vậy chuyện yêu đương lần thứ hai bởi vì không có gì thú vị nên tuyên bố kết thúc, Chu Diên lần này tuy không cảm thấy thua cuộc, thế nhưng lại chịu rất nhiều đả kích, nói khó nghe một chút- chẳng nhẽ hẳn chỉ thích hợp cùng người trên giường, mà không thể cùng người nói chuyện yêu đương sao?

Dật Ninh chính là chờ ngày Chu Diên mệt mỏi.

Một công tử nhà giàu, đương nhiên là người không an phận, Chu Diên thường xuyên đến chỗ cậu như vậy, Dật Ninh dù gốc cũng biết Chu Diên đến đây không phải vì quan tâm vết thương ở chân của mình, một vết thương nhỏ như vậy, căn bản không cần phải thăm.

Tuy vậy Chu Diên cũng không nói rõ là theo đuổi cậu, cho nên Dật Ninh cũng giả bộ không biết, cũng tự nhủ với bản thân, Chu Diên là người thế nào cũng không thể có quan hệ với hắn, bọn họ những kẻ có tiền cũng không phải là người tốt.

Chu Diên là người theo đuổi những cảm giác kích thích, muốn người như hắn tự động buông tha, cách đơn giản nhất, chính là làm cho hắn cảm thấy nhàm chán là được.

Cho nên, mỗi lần Chu Diên đến tìm, Dật Ninh vẫn luôn trưng bộ mặt cứng nhắc, cũng không nói chuyện gì nhiều, thỉnh thoảng chỉ nghe cậu lẩm nhẩm vài ba câu, sau đó không khí lại rơi vào xấu hổ.

Dật Ninh mặc dù biết như vậy là không đúng, cũng tự nhủ lần sau không thể làm thế, thế nhưng lần sau vẫn là như vậy.

Dù Dật Ninh hy vọng Chu Diên sẽ không đến nữa, thế nhưng mỗi khi Chu Diên đến, trong đáy lòng vẫn nổi lên một ít tình cảm ấm áp, dù sao, cậu luôn rất cô đơn.

Cửa sổ phòng bếp ở hướng tây bắc, chỉ mỗi khi hoàng hôn, thì từ hai toà nhà cao tầng bên cạnh phía xa xa kia, chỉ vào lúc chiều tà này, mới có một lúc ánh nắng sẽ chiếu vào phòng bếp.

Ánh nắng chiếu trên bức tường men sứ trắng, trên gạch men còn có hoa văn hình hoa sen màu vàng, lúc này đây dưới ánh sáng của hoàng hôn làm cho không gian tràn ngập sắc màu, giống như cảnh sắc thật, những đoá hoa đang chậm rãi nở rộ trong ánh sáng.

Chu Diên tựa vào chiếc sofa cũ kỹ, bộ sofa màu cam được làm theo kiểu cổ xưa phía trên còn thêu hình hoa mẫu đơn, đây chính là kiểu Dật Ninh thích nhất. Chu Diên vốn cũng là ‘ăn không ngồi rồi’ (1), lẳng lặng ngắm nhìn từng cử chỉ của Dật Ninh ở trong phòng bếp. (1) nhàn rỗi ko có việc gì làm)

Dưới phản xạ ánh nắng từ bức tường men trắng chiếu đến một bên mặt Dật Ninh, làm cho khuôn mặt Dật Ninh từ trán đến sống mũi tới đôi môi được ánh sáng vẽ thành ba đường nét rất đẹp, làm cho làn da trong suốt, ở chỗ ánh mắt cùng mũi lại tạo thành bóng râm, làm cho ánh mắt cậu nhìn thực ôn nhu, khoẻ môi lúc cười tạo một chút nếp nhăn trên khuôn mặt tựa như nụ cười vĩnh hằng của nàng Mona lisa.

Mặt trời lặn xuống, trong phòng bếp không gian trong nháy mắt ảm đạm hơn rất nhiều.

Trong không gian tĩnh lặng này, những tia sáng dần dần mờ tối, những đoá sen đang huy hoàng nở rộ dường như lại héo tàn, Chu Diên cảm thấy trong khoảng khắc ngắn ngủi mà Dật Ninh pha cafe, lại giống như trải qua cả một thế kỷ, mà hắn tại đây lại dùng cả một đời để yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt một người, nhìn ánh mắt dịu dàng của cậu, khoẻ môi khẽ cười, mềm mại ngọt ngào như nước suối tuôn chảy, không phải như núi lửa phun trào nhiệt liệt, cũng không có cảm xúc mãnh liệt cùng nhiệt huyết sôi sục, cũng không có xa hoa phú quý, hay nhục dục tầm thường, hắn cảm thấy chính mình cho dù cứ như vậy mà già đi, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.

Dật Ninh bưng cafe ra, đặt ở trước mặt Chu Diên, “Chỉ có cafe hoà tan thôi, anh xem hương vị thế nào? Anh uống có quen không?”

Hai cánh môi của Dật Ninh vẫn chậm rãi chuyển động, thanh âm mềm nhẹ.

.....

Chu Sam kể từ lúc giao lại mọi việc làm ăn cho Chu Diên, trừ bỏ những quyết sách lớn ra, những việc khác đều tùy vào hắn, Chu Diên có đôi khi cũng phải lao lực quá độ, có rất nhiều chuyện gặp khó khăn, thế nhưng hắn biết mình cũng đã trưởng thành, cho nên nếu về nhà nhờ giúp đỡ sẽ rất thiếu bản lĩnh đàn ông, vì vậy dù nhiều lúc phải liều chết duy trì, sự tình tuy khó giải quyết, nhưng cũng không phải là không làm tốt, chính là có nhiều chuyện không được theo ý người mà thôi.

Vậy mà mới trải qua có mấy tháng, Chu Diên thực cảm thấy mình dường như thoát thai hoá cốt, cùng với lúc trước khi ở trường học còn tự do phóng đảng thực là hai người khác hẳn nhau.

Bởi vì hiểu biết nhiều hơn, cũng không còn như trước đây kiêu ngạo ngang tàng, con người cũng biết ỉn nhún rất nhiều, hắn cho tới nay vẫn chán ghét cha hắn, muốn vượt qua cha hắn, lấy mục tiêu là có thể có một ngày đem ông ta đánh vào trong địa ngục trở thành thứ đen tối và ảm u.

Chu Diên hiện nay, bộ mặt luôn lạnh lùng cứng rắn cũng có chút nhu hoà hơn, hắn cầm cốc cafe lên uống một ngụm, thanh âm dường như cũng nhiễm một chút hương vị của Dật Ninh, nhẹ nhàng hơn: “Cho dù là cafe hoà tan, cậu pha so với người khác cũng ngon hơn một chút.”

Dật Ninh nghe thấy hẳn rõ ràng có ý khen ngợi, sững sốt một lúc, mới cười ngượng ngùng, “ Cho dù anh nói uống không quen cũng không sao, anh khen tôi như vậy, thật ra tôi cũng không biết nên nói cái gì.”

“ Là thật đấy, đường cho vừa đủ. Nếu có thêm món bánh điểm tâm lần trước cậu làm, thì càng ngon hơn.” Chu Diên thấy vẻ mặt Dật Ninh có chút xấu hổ thì càng nói thêm.

“A! Chính là hôm nay tôi không có làm, anh muốn ăn chắc phải đợi lần sau.” Dật Ninh trong giọng nói mang theo thẹn thùng cùng áy náy, lúc sau mới nói thêm, “ Có bánh quy, anh muốn ăn không? Bánh quy bơ ăn cũng không tồi.”

Cậu vừa nói xong đã lấy ra một hộp.

Chu Diên không tiện từ chối ý tốt của cậu, mới cầm mấy cái lên ăn.

Chu Diên về sau mới cảm thấy mỗi lần hẳn đến chỗ Dật Ninh, Dật Ninh bộ dáng đều là khuôn trương tiếp khách, đối mặt với hẳn mà cứ như trên chiến trường.

Hắn vốn đã quyết định không chơi đùa thêm nữa, sau đó lại quyết định phải tiếp tục.

Chỗ của Dật Ninh mang đến cho hẳn cảm giác rất đặc biệt, mà hẳn chưa từng cảm nhận được ở nơi nào khác.

Chu Diên thích chính là các quán Bar ngầm ồn ào, bề bộn, xa hoa truy lạc cùng phóng túng bừa bãi.

.....

Trong đêm Giáng Sinh, Chu Diên cùng Tào Dật Nhiên vốn là bạn từ thuở nhỏ hẹn đi uống rượu gặp mặt, Chu Diên lại từ chối, hẳn đi tới chỗ Dật Ninh, hẹn Dật Ninh cùng đi nghe nhạc hội.

Chu Diên vốn không có thói quen hẹn trước, luôn luôn thích thì đến, mặc kệ thời gian, cũng không quan tâm người khác có việc bận hay không.

Điểm này làm cho Dật Ninh rất ghét.

Vẫn là vào buổi chiều, Lúc Dật Ninh đang chuẩn bị bữa ăn khuya cùng điểm tâm, chuẩn bị xong mới đem nhà cửa tổng vệ sinh một lần.

“ Cộc...Cộc Cộc Cộc...” “ Cộc ...Cộc...Cộc...” (^_^ chỗ nì ta chém thêm cho sinh động”

Cái cách gõ cửa âm ỉ ngang ngược như vậy, ngoại trừ Chu Diên, Dật Ninh thật không nghĩ ra người thứ hai.

Đưa tay rửa sạch bột mì còn dính, Dật Ninh lúc này mới ra mở cửa.

Dật Ninh trên người còn đeo tạp dề, trên mặt vẫn dính một chút bột mì.

Chu Diên thực tự nhiên vào nhà đổi giày, đôi dép kia thỉnh thoảng Dật Ninh cũng đem đi giặt sạch, nhưng cũng không cất đi.

“ Cậu đang làm cái gì, bột mì sao?” Chu Diên hỏi.

Nếu không phải từng nhìn thấy Dật Ninh dùng bột mì làm điểm tâm, thì Chu Diên cũng không biết bánh vốn được làm từ các loại bột mà ra.

“ Chuẩn bị làm bánh khúc cây” Dật Ninh trả lời một câu, lại đi pha trà cho Chu Diên. Vẫn là loại trước đây Chu Diên mang đến, vì Dật Ninh chỉ thích uống Trúc Diệp Thanh, vì thế mấy thứ Chu Diên mang tới hầu như chỉ dùng để chiêu đãi chính hẳn.

Một cái lò nướng vốn là thứ Dật Ninh tiết kiệm rất lâu mới mua được, về sau cậu càng mê dùng lò nướng làm các loại bánh này nọ.

Chu Diên chờ Dật Ninh đem bánh nướng xong xuôi mới nói: “ Tôi đến là để mời cậu đi nghe nhạc hội.”

Dật Ninh vừa mới đem đĩa bánh ra đặt trước mặt hẳn, sững sốt một lát mới nói: “ Một lúc nữa tôi còn phải dọn dẹp nhà cửa.”

“Dọn dẹp thì lúc nào chả được. Cậu là không muốn đi phải không?” Chu Diên bình tĩnh hỏi.

“ Không, không phải! Nhưng lúc này ngoài trời rất lạnh, tôi cũng không muốn ra ngoài.” Dật Ninh không dám nhìn thẳng Chu Diên, đem ánh mắt quay vào phòng bếp mới dám nói ra lời cự tuyệt.

“ Không lạnh lắm đâu. Đây là lần đầu tiên tôi mời cậu, cậu từ chối như vậy, rất không hợp tình hợp lý.” Chu Diên nhìn bộ dáng sợ hãi thấp thỏm của Dật Ninh, giọng điệu mới hoà hoãn xuống.

“ Vậy..... vào lúc nào, ở đâu?” Dật Ninh nhẹ giọng hỏi.

“ Chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó cùng đi nghe nhạc hội, tại phòng nhạc Lam Sâm, khoảng tám rưỡi”

Dật Ninh đến lúc ngồi vào xe Chu Diên, cuối cùng mới là lúc hối hận.

Tuy cậu cũng muốn đi nghe nhạc hội, nhưng lại không muốn đi cùng người này. Hơn nữa, đi ăn cơm trước, sau đó lại đi nghe nhạc dù thế nào cũng có cảm giác là đi hẹn hò.

Chính là Chu Diên biểu tình lạnh lùng, thái độ cường ngách, tất cả giống như đương nhiên, làm cho cậu dù không muốn nghĩ nhiều, cũng không dám hỏi nhiều, chúng ta thế này là đang hẹn hò sao?

Bữa tối dùng tại một nhà hàng tiêu chuẩn, đây cũng là lần đầu tiên Dật Ninh đến nơi như thế này dùng cơm. Tuy nhiên nghi lễ cùng cách thức, cậu cũng đã được học qua môn ngoại khoá thời đi học, cũng thực hành được vài lần.

Tuy rằng cũng không quá khắt khe nhưng cũng không tránh khỏi có chút lúng ta lúng túng.

Nhà hàng này không khí rất tốt, Chu Diên còn mời rượu cậu vài lần, Dật Ninh ăn xong một món mới uống một ngụm cũng không bị quá say, cậu cũng không ngốc giống như trước đây, mỗi lần uống rượu chính là uống một ngụm nhỏ, đến nỗi ngay cả Chu Diên cũng không thấy được trong ly của Dật Ninh có ít hơn chút nào.

Lúc xuống lầu, lại gặp đúng người quen của Chu Diên, đối phương nhìn Dật Ninh một chút, còn đối với Chu Diên khen ngợi bạn của hắn lần này vừa đẹp lại vừa có khí chất.

Chu Diên rất quen bày tỏ sự cảm ơn, vốn từ đầu hắn cùng Dật Ninh còn đứng cách nhau một khoảng, lúc sau lại cố ý tiến lên ôm lấy eo Dật Ninh.

Dật Ninh vô cùng ngại ngùng, nhưng bởi vì có nhiều người ở đây, nên cậu cũng không tiện làm mất mặt Chu Diên, bỏ ra tay hắn sẽ làm hắn khó xử, vì thế lúc ra đến cửa, Dật Ninh mới đem tay Chu Diên bỏ ra, hơn nữa có chút tức giận mà đi trước.

Sự trầm mặc của Dật Ninh có thể thay thế cho tất cả tâm tình của cậu.

Người đã thường xuyên ở bên cậu, đều có thể cảm nhận được. Vui mừng, yên tĩnh, sầu lo, bất an, phẫn nộ, cự tuyệt, chán ghét....

Tất cả mọi cảm tình, Dật Ninh đều dùng sự trầm mặc để biểu đạt.

“ Làm bạn với tôi, khiến cậu khó xử sao? Cậu không muốn?” Chu Diên nhìn Dật Ninh tức giận, vốn định hỏi cậu mấy lời này, cuối cùng cũng không biết nên làm thế nào, khi Dật Ninh đứng bên cạnh xe chờ hắn, hắn liền cảm thấy cùng người vô vị như vậy nổi giận đúng là không có chút hứng thú, vì thế cũng không nói gì.

Mở cửa xe, Dật Ninh liền lên xe, nếu cậu đã đồng ý đi cùng Chu Diên, vậy cho dù hối hận, cậu cũng không bỏ dỡ chừng.

Dật Ninh tuy là người yếu đuối cùng tự ti, nhưng cũng không phải người dễ chùn bước.

Trong phòng nhạc, mọi người đều đã ngồi xuống.

Trong không khí hôn ám, Dật Ninh từ lúc ngồi xuống đến giờ cũng không có chuyển động, đương nhiên cũng không nói chuyện cùng Chu Diên.

Hiện tại Dật Ninh không phải đang giận, mà là đang tập trung.

Chu Diên mở miệng đang muốn nói vài câu, nhưng thấy Dật Ninh đang chăm chú nhìn lên sân khấu, cũng không có hứng thú. Ngọn đèn mờ tối, lại có vài ca sĩ hát tình ca liên miên, rất thích hợp để làm vài chuyện...,

nhưng nhìn Dật Ninh chuyên chú nghe, hẳn cứ nhiên lại để yên cho một người cứ như vậy hơn nửa giờ, cái gì cũng không làm.

Trong tiếng nhạc du dương trầm bổng, Dật Ninh say mê trong đó, cuối cùng khi khúc hát Merry Christmas vang lên, tất cả mọi người đều hát theo, Dật Ninh cũng đứng lên hát cùng.

Chu Diên tuy là người phóng túng, trước đây còn đầy thói hư tật xấu, nhưng dựa vào những lễ nghi được dạy dỗ dành cho một đại công tử, thì trong suốt thời gian nhạc hội Chu Diên luôn rất lịch sự cùng yên lặng làm cho Dật Ninh đối với hắn càng có thêm ấn tượng tốt.

Từ đại sảnh nhạc hội đi ra, bầu trời đã bay xuống từng hạt tuyết nhỏ, nhưng bông tuyết li ti, vừa rơi xuống đã tan biến.

Khuôn mặt Dật Ninh lộ ra vẻ vui sướng, ánh mắt toả sáng nhìn vào không trung đen thăm thẳm, nhìn những bông tuyết từ nơi vô tận kia nhẹ nhàng bay xuống.

“Không nghĩ tới lại có tuyết rơi, năm nay không biết có lạnh không?” giọng nói của Dật Ninh mang theo thích thú, trên mặt tràn đầy tươi cười, đây cũng là câu đầu tiên kể từ lúc ra khỏi nhà hàng cậu nói với Chu Diên.

“ Là người ta làm cho tuyết rơi” Chu Diên thuận theo nói.

“Thật không? Chính phủ sao không đem số tiền này đi làm công ích.” Dật Ninh nghe Chu Diên nói vậy, sững sốt một lúc mới cảm khái mà phát biểu quan điểm.

“ Cũng không phải chính phủ chi tiền.” Chu Diên nói một câu, lại nghĩ Dật Ninh vốn tiết kiệm thành tính, xem chừng không thích nói về những thứ phung phí như hắn, mới sửa lại hỏi: “ Cậu thích tuyết rơi?”

Dật Ninh hít sâu, cái mũi bị không khí đông lạnh làm cho đỏ ửng, lộ ra lỗ tai hồng hồng, cậu nhìn lên không trung nói: “ Rất thích, Ở quê tôi hàng năm đều có tuyết rơi.”

“ Tôi cũng biết có một chỗ có rất nhiều tuyết rơi, cậu muốn đi không?” Chu Diên đem khăn choàng của mình gỡ xuống quàng vào cổ Dật Ninh, cuốn vài vòng đem cả lỗ tai cùng miệng của Dật Ninh che lại, chỉ chừa ra mỗi chóp mũi.

Mỗi khi hít thở Dật Ninh đều cảm nhận được hương vị trên khăn quàng của Chu Diên, mùi vị đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái, còn mang theo chút hương vị nước hoa.

Dật Ninh cũng không hiểu được tâm tình của mình, lúc đuổi kịp Chu Diên lên xe mới mở miệng nói cụt lủn một câu “ Cảm ơn!”

Chu Diên rất không tự nhiên đáp lại “ Không có gì”

Bên này là khu dành cho người giàu có, xen lẫn giữa những hàng cây xanh là từng gian nhà ở, dưới ngọn đèn ban đêm lại có vẻ huyền bí.

Tuyết ở chỗ này rơi cũng nhiều hơn, trên từng nhánh cây đã bao phủ một lớp tuyết mỏng trắng xoá, Dật Ninh nhìn ngắm, trong lòng lặng lẽ có chút vui mừng cùng hạnh phúc.

10. Chương 10

Dật Ninh tuy muốn ngắm tuyết rơi, nhưng lại không biết là sẽ đến nơi này.

Khi Chu Diên đem xe tiến vào khoảng sân rộng trước một ngôi biệt thự lớn, Dật Ninh mới cảm thấy hoảng hốt.

Lúc xe dừng lại, một phục vụ viên mặc chế phục màu đen tiến đến mở cửa xe, nhìn thấy Chu Diên thì cúi đầu chào hắn một tiếng “ Diên thiếu gia”

Dù cửa xe đã mở ra, nhưng Dật Ninh vẫn muốn giả làm đã điểu ngồi luôn ở trong xe mặc cho một mình buồn đến chết cũng được, chứ không nên để mình ra ngoài đối mặt với mọi thứ.

Tất nhiên Chu Diên cũng không cho cậu cơ hội làm vậy.

Nhìn phục vụ viên mở cửa xe, Dật Ninh vẫn không xuống, Chu Diên tưởng cậu có vấn đề gì xảy ra, liền tự mình đi đến bên cửa, xoay người hỏi Dật Ninh : “ làm sao vậy? Đến nơi rồi, cậu không khoẻ sao?”

Dật Ninh đỏ mặt ấp úng: “ Tôi muốn về nhà.”

Chu Diên thực muốn đá vào xe một cái, mắng to một tiếng: “ Ngươi ! con mẹ nó, muốn đùa giỡn lão tử!”

Bất quá nhìn bộ dáng then thùng xấu hổ cùng lúng túng của Dật Ninh, hắn lại nuốt xuống mấy lời thô lỗ, nói chuyện coi như có chút khách sáo : “ Đã đến nơi rồi, hiện giờ về làm gì, uống cốc nước cùng xem cảnh tuyết cũng tốt rồi.”

Tuy lời nói khách sáo lịch sự, nhưng đã bao hàm chút ý tứ lạnh lùng, dù sao, hắn là một đại thiếu gia, cho đến bây giờ đều là người ta hầu hạ hắn, hắn đã khi nào phải hầu hạ người khác, vậy mà lúc ở bên Dật Ninh, rất nhiều lúc Chu Diên đều phải nhẫn nhịn để thích ứng với cậu, hắn cũng có phần nhẫn nhịn không nổi.

Dật Ninh đỏ mặt, lắp bắp nói, rốt cuộc vẫn phải xuống xe.

Chu Diên đi phía trước, cậu bước theo ở phía sau.

Gió không lớn, tuyết cũng không phải đặc biệt dày, chỉ nhẹ nhàng thổi lên rồi lại rơi xuống, những bông tuyết trắng xoá bay bay, làm nền cho khoảng vườn xanh mướt, khoảng vườn được chăm sóc cẩn thận đẹp đẽ, dưới ngọn đèn sáng trưng của toà biệt thự, cùng âm hưởng của điệu nhạc uyển chuyển ưu mỹ, khiến cho Dật Ninh cảm giác như đang ở trong một toà cung điện, đương nhiên, cậu cũng không phải vương tử, cũng không phải công chúa, mà chỉ là một thường dân bình thường dám với cao mà thôi.

Dật Ninh đi theo Chu Diên, trong lòng rầu rĩ mà loạn tưởng.

Vào cửa, bên trong phòng khách, lúc này trong biệt thự đang tổ chức vũ hội.

Trong tiết tấu của điệu Van, mọi người đang khiêu vũ, phụ nữ thì mặc váy dạ hội lộng lẫy, đàn ông thậm chí có vài người mặc cả áo đuôi tôm, tựa như đang dự một lễ hội cung đình Châu Âu, cảnh tượng bên trong làm cho Dật Ninh có chút ghen hòng nhìn trân trối, dù sao, cậu cũng không nghĩ tới sẽ gặp tình huống này.

Chu Diên nhìn Dật Ninh đứng sững ở cửa, mới đi đến: “ Cậu muốn ngắm tuyết rơi, thì đi ra sân sau thôi! Buổi tiệc nhảm chán này là do chị tôi tổ chức, không có ý tứ gì, chỉ là do tình lực thừa thãi thôi.”

Dật Ninh cảm thấy Chu Diên thực chu đáo, đối mặt với trường hợp như vậy, bản thân cậu quả thực rất lúng túng. Huống hồ, mọi người đang mặc trang phục đẹp đẽ lịch sự như vậy, cậu chính là mặc áo lông cùng quần bò thực sự là phá hoại phong cảnh, nên cũng không thể trách cậu vừa rồi không chịu ra khỏi xe, không muốn đi vào, nhìn hoàn cảnh lúc này, hai tai cậu vì xấu hổ mà trở lên đỏ ửng, chứ không phải do bị lạnh.

Dật Ninh vội vã gật đầu: “ Chúng ta ra sân sau.”

Hai người đi dọc theo phòng khách, điệu nhảy vừa mới xong, những người vừa nãy còn khiêu vũ cũng đã dần dần dừng lại.

“ Chu Diên. Ngươi chạy đi đâu, sao giờ mới trở về, không phải đã thông báo trước rồi sao, ngươi cứ nhiên dấm chuồn mất.” Một mỹ nhân dáng người thanh mảnh, mặc một bộ lễ phục màu đỏ từ giữa sàn nhảy đi ra gọi Chu Diên lại, trên mặt vẫn còn mang theo vẻ giả bộ tức giận.

“ Chị !” Chu Diên chợt dạ cười một cái, lúc này trông hắn mới có chút giống một tiểu tử vừa tốt nghiệp đại học.

Chu Phổ Thanh liếc nhìn phía sau lưng Chu Diên, chăm chú nhìn vào người phía sau Chu Diên mặt áo khoác lông màu lam nhạt, trên cổ quàng chiếc khăn kẻ caro màu xanh đậm, bởi vì Dật Ninh vẫn cúi đầu, nên nàng nhất thời không thấy rõ khuôn mặt của Dật Ninh , nhưng nhìn chiếc khăn quàng cổ, thứ đó là quà nàng tặng Chu Diên, không ngờ Chu Diên lại còn biết thương hương tiếc ngọc, mà đem nó quàng cho người yêu bé nhỏ.

Nữ nhân có ánh mắt sắc sảo như Chu Phổ Thanh, liếc một cái thì từ cách ăn mặc của Dật Ninh cũng biết được cậu chỉ là người bình thường, hắn là Chu Diên ra ngoài săn được a, nhưng lại đem con mồi về nhà, xem ra, người này cũng không phải con mồi bình thường, Chu phổ Thanh nhìn về phía Chu Diên trong ánh

mắt mang theo ý tứ hiểu rõ, Chu Diên hướng nàng cười, lại bắt đầu từ bước đầu tiên, lên tiếng giới thiệu: “Chị, đây là Tô Dật Ninh.”

Hắn còn chưa kịp giới thiệu với Dật Ninh, Chu Phổ Thanh đã vươn tay ra: “Chào cậu, tôi là chị cả của Chu Diên, Chu Phổ Thanh.”

Dật Ninh vì chính cách ăn mặc của mình mà cảm thấy một chút xấu hổ, nhưng vẫn rất lịch sự đưa tay ra bắt tay Chu đại mỹ nữ “Chào chị!”

Nhìn thấy diện mạo của Dật Ninh, hai mắt Chu Phổ Thanh sáng lên, ánh mắt hướng về phía cậu em mang theo ý khiển trách- tiểu tử người cư nhiên dám lừa gạt thiếu nam đoàn hoàng thuần khiết.

“Nơi này nóng nực như vậy, Dật Ninh cậu mặc nhiều quá.” Có lẽ đây là thói quen từ trước đến nay của người nhà Chu gia, Chu Diên ngay từ lần đầu biết tên Dật Ninh đã tùy tiện không gọi thêm họ, Chu Phổ Thanh cũng như vậy, nàng đối với Dật Ninh nói vài câu, lại quay sang Chu Diên nói “Chu Diên, mau đi tìm trang phục cho cậu ấy thay, rồi đến khiêu vũ đi!”

Chu Diên vốn ghét nhất mấy thứ vũ hội nhàm chán của chị hắn, cho nên hôm nay mới bỏ ra ngoài, còn hơn là phải nhảy mấy điệu waltz quy củ này nọ, hắn thích nhất chính là những điệu nhảy cuồng nhiệt nóng bỏng.

Chu Diên kéo tay Dật Ninh, nói tiếp: “Em đưa Dật Ninh đến đây là để ngắm tuyết, bọn em ra sân sau xem đây, mọi người cứ tiếp tục đi.”

Dật Ninh bị Chu Diên nắm lấy tay, cậu theo phản xạ tránh ra, nhưng phát hiện tránh không thoát, nên mới đành để cho Chu Diên nắm.

Dật Ninh quay sang Chu đại tiểu thư chào tạm biệt, đang chuẩn bị rời đi, thì có tiếng một người xen vào.

“Tiểu Diên đã trở lại, sao rồi, lại chuẩn bị trốn.” Cách nói thực có chút thân thiết, hơn nữa, người từ trên lầu xuống lại ôm lấy eo Chu Phổ Thanh.

“Anh Giang, anh cũng ở đây sao, buổi tối vui vẻ!” Chu Diên lịch lịch đáp lại một câu, nhưng cũng không thân thiết, cũng không có vẻ mất lịch sự. Một thiếu gia như hắn, vô luận trước đó có bộ dáng lưu manh thế nào, thì lúc này đây lại lễ độ tao nhã cũng thông dong đúng bộ dáng của một đại thiếu gia.

Giang Triết cười cười nhìn về phía người đang nắm tay Chu Diên, sau khi nhìn rõ mới sững sốt một chút, mỉm cười hỏi Chu Diên: “Vị này là..?”

Khi ánh mắt đầu tiên của Dật Ninh nhìn thấy Giang Triết, mặt cậu tái nhợt, trong ánh mắt mang theo nỗi thống hận cùng hoảng sợ, ngay cả bàn tay bị Chu Diên nắm cũng phát run.

11. Chương 11

Dật Ninh trừng mắt, siết chặt tay, đến nỗi khiến cho bàn tay của Chu Diên đang nắm tay hắn cũng bị siết đến đau nhức, Chu Diên nghi hoặc nhìn về phía Dật Ninh.

Vừa chạm phải ánh mắt thăm dò của Chu Diên, Dật Ninh bối rối đem tầm nhìn dịch chuyển, cắn răng cố kìm nén nỗi chán ghét phần hận trong lòng, thả lỏng thân thể, cúi đầu không nói lời nào.

Chu Diên sững sốt một chút, lên tiếng giới thiệu: “Vị này là Tô Dật Ninh.”

Tuy đang được giới thiệu, nhưng Dật Ninh vẫn cúi đầu, cậu sợ chính mình nếu ngẩng lên nhìn người kia, thứ người không bằng cảm thú ấy thì nhất định muốn xông lên mà cắn chết hắn.

“Xin chào!” Giang Triết vươn tay ra muốn bắt tay cùng Dật Ninh, Dật Ninh tuy tự trấn định chính mình, nhưng cuối cùng cũng không có cách nào giữ được bình tĩnh để gơ tay ra.

Giang Triết bị người thất lễ cũng vờ như không biết.

Nhưng xem ra Chu Diên cũng không thích Giang Triết, biểu hiện của Dật Ninh như vậy, hắn cũng không lên tiếng giục, còn xuề xòa nói: “Dật Ninh rất hay xấu hổ.”

Giang Triết cười gượng hai tiếng, rút tay về: “ Tiểu Diên, mỹ nhân như hoa này ở nơi nào vậy, thực ngại thơ a.”

“ Cảm ơn!” Chu Diên đáp lại, rồi quay sang Chu Phổ Thanh nói: “ Chị, bọn em đi trước đây.”

Lại đối với Giang Triết khách khí một câu: “ Anh Giang, hai người chơi vui về!”

Dật Ninh đi theo Chu Diên ra khỏi phòng khách, theo một dãy hành lang đi tới sân sau.

Đứng ở hành lang, ánh đèn nơi đây tương đối sáng sủa, ánh mắt thăm dò của Chu Diên nhìn chăm chăm Dật Ninh : “ Cậu biết Giang Triết?”

Thân thể Dật Ninh chấn động một chút, vội vàng phủ nhận: “ Không biết”

“ A” Chu Diên khẽ cười một tiếng, đem bàn tay của Dật Ninh đang bị hấn nắm chặt mà giơ lên: “ Cậu cho tôi là người mù hay là kẻ ngu ngốc hả?”

Dật Ninh cắn răng không nói.

“ Với tính tình của Giang Triết, tưởng mình là ai, còn muốn theo đuổi chị gái tôi.” Chu Diên cười nhạo một tiếng, hấn cảm nhận được cơ thể run rẩy của Dật Ninh, lại hỏi: “ Hai người trước đây biết nhau sao? Không phải là hấn đã làm gì cậu chứ?”

Trong giọng nói của Chu Diên mang theo ý tứ dò xét, còn có chút khẳng định, nhưng lại không để ý đến lời nói của hấn đang làm thương tổn Dật Ninh.

Những thương tổn trước đây đều tràn về trong trí nhớ, Dật Ninh trong nháy mắt cảm thấy khó thở, hàm răng nghiến chặt, móng tay nắm chặt lòng bàn tay Chu Diên, khiến cho Chu Diên bị đau.

“ Đây. Không phải là thật chứ?” Chu Diên cũng không để ý cánh tay bị Dật Ninh bầu đến đau nhức, đùa đùa cợt cợt nói.

“ Không có!” Dật Ninh hét lớn một tiếng.

“ Không có thì không có, cậu giận như vậy làm gì?” Chu Diên không buồn để tâm mà bĩu môi, kéo Dật Ninh đi.

Tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, từng cơn gió mang theo tuyết lạnh tạt đến trên mặt, lạnh buốt, đau đớn, khiến cho nỗi đau trong lòng Dật Ninh giảm đi ít nhiều.

Phía sân sau cũng được trồng rất nhiều loại cây xanh, đi hết một hàng dài những cây cổ thụ xanh mướt, chỉ thấy một cái đình nghỉ mát bằng cẩm thạch, một bên là gian nhà kính dùng để trồng hoa, ánh sáng từ gian nhà kính chiếu đến, làm cho chỗ đình nghỉ chân cũng sáng hơn.

Bên trong đình, vẫn có những bông tuyết nhẹ nhàng thổi vào.

Chu Diên nhìn thấy Dật Ninh vẫn cúi gầm mặt mới lên tiếng: “ không phải cậu muốn ngắm cảnh tuyết sao, chỗ này là đẹp nhất, nếu cậu sợ lạnh thì có thể vào nhà kính nhìn, chỉ là chỗ đó cảnh sắc không đẹp bằng nơi đây.

Dật Ninh ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, trong hoa viên đã phủ một tầng tuyết mỏng, ngọn đèn vàng nhạt chiếu xuống tạo ra ánh sáng phản xạ ấm áp, tuy rằng tuyết nơi đây không tinh khiết như ở quê cậu, nhưng quả thực cũng không tệ.

“ Cảm ơn anh!” Dật Ninh quay sang nói với Chu Diên.

Tâm tư của cậu lúc này đều dừng ở trên người Giang Triết. Cậu vốn tưởng bản thân mình đã có thể lãng quên chuyện hai năm trước, nhưng không ngờ lại không được, nỗi oán hận của cậu với Giang Triết một chút cũng không giảm, cậu chỉ hy vọng người kia đã chết thì tốt rồi.

“ Cậu đợi một chút! Để tôi bảo người đem ghế ngồi cùng chút rượu ra đây.” Chu Diên nói với Dật Ninh một câu, liền đi theo đường cũ quay vào đại sảnh.

Dật Ninh một mình đứng ở đình viện, đem mặt úp vào lòng bàn tay, hận đến mức khóc không ra nước mắt.

Chu Diên sai người đem ghế dựa ra, còn lấy cả rượu, nhưng ở trong đình lại không thấy ai, liền lần theo dấu chân của Dật Ninh mà tìm.

Nếu không phải hắn biết rõ nơi này, lại có dấu chân của Dật Ninh để lại, chỉ sợ hắn cũng không tìm được Dật Ninh.

Dật Ninh ngồi giữa một gốc cây đại thụ và một bồn hoa nhỏ, mặt chôn vào hai đầu gối, bả vai khẽ run rẩy, bộ dáng giống như đang khóc, nhưng lại không có âm thanh.

Cuộc sống của Chu Diên vốn luôn bừa bãi, cho nên ở phương diện phi đạo đức này quan niệm của hắn cũng rất thoáng. Hắn nghĩ cho dù Dật Ninh cùng Giang Triết trước đây có vấn đề gì, hắn cũng không để ý, nhưng Dật Ninh lại phủ nhận, lại để cho người khác chỉ liếc mắt một cái cũng nhìn ra thái độ mờ ám của cậu, rất làm kiêu a!”

Nhưng thấy vẻ mặt Dật Ninh đầy trầm lặng cùng bi thương, hắn vẫn có một chút xúc động.

Chu Diên đi đến trước mặt Dật Ninh, ngồi xổm xuống, đưa bàn tay to lớn xoa xoa tóc Dật Ninh, thanh âm coi như dịu dàng: “ Lúc này tôi chỉ nói đùa thôi, cậu đừng để ý. Cho dù tên chết tiệt Giang Triết kia đối với cậu làm cái gì, tôi cũng không để ý, cậu cũng không cần để ý, có một số việc dù để ý cũng không có tác dụng, nghĩ thoáng một chút thì sẽ tốt hơn.”

Giang Triết vốn là loại nam nữ đều ăn thông, hơn nữa, còn hơn cả nữ nhân, hắn hình như càng thích nam nhân, mà bộ dạng Dật Ninh như vậy, tích cách lại yếu đuối, nếu có bị thủ đoạn của hắn lừa gạt thì cũng không có gì là lạ, Chu Diên chỉ nghĩ Dật Ninh từng bị Giang Triết chơi đùa chán rồi vứt bỏ, nhưng hắn cũng không nghĩ tới Dật Ninh lại bị cưỡng bức, cho nên mới nói ra mấy lời như vậy.

Đối với những người như thế, Dật Ninh đều ghét, trước kia cậu đối với Chu Diên còn có chút hảo cảm, hiện giờ cũng chỉ coi hắn giống như Giang Triết mà thôi.

Dật Ninh ngẩng đầu, đem cánh tay của Chu Diên đặt trên đầu cậu hất phăng ra. Ánh mắt đỏ bừng, nhưng cũng không rơi lệ, vì tức giận mà giọng nói có chút khàn khàn: “ Không cần anh quan tâm!”

Chu Diên vốn không phải người biết nhẫn nại, nếu là người khác, chỉ sợ hắn đã sớm đánh trả, nhưng nhìn thấy Dật Ninh trợn to hai mắt, chớp mũi có chút hồng, nhếch môi, giống như một chú mèo bị thương, Chu Diên cũng thấy mềm lòng: “ Cậu nghĩ tôi muốn quản chuyện của cậu.”

Chu Diên nghiêm mặt ngược lên nhìn không trung đen kịt, hắn cười một chút, lúc sau mới lên tiếng: “ Dù sao tôi cũng có việc cần tìm Giang Triết tính sổ, hắn rốt cuộc đã làm gì cậu, muốn tôi giúp cậu báo thù không?”

Dật Ninh trừng mắt nhìn hắn không đáp.

“ Cậu không nói thì thôi.” Chu Diên chán nản đứng dậy.

Dật Ninh vẫn ngồi bất động.

Chu Diên vươn tay cho Dật Ninh, nói: “ Đứng dậy đi! Cậu muốn ngồi đến khi nào?”

Dật Ninh vẫn không nói lời nào.

“ Đứng dậy. Nếu không cũng đừng trách tôi đối với cậu không lịch sự!” biểu tình của Chu Diên có chút hung dữ, ra vẻ ép buộc.

Dật Ninh cũng không để ý đến hắn, tự mình đứng lên, nhưng vừa rồi cậu ngồi chồm hổm lại co ro thành một đồng lâu như vậy, chân có chút tê tê, hơi loạn choạng.

Chu Diên đưa tay đỡ cậu, Dật Ninh muốn đẩy ra, nhưng bị đôi tay rộng lớn của Chu Diên siết chặt lấy thắt lưng, hai tay bị bắt chéo ra sau, Dật Ninh bèn giơ chân đá hắn.

Chu Diên bị đá đau nên buông cậu ra, tức giận nói: “ Khó trách Giang Triết bỏ rơi người, người xem người không có gì thú vị, lúc nào bộ mặt cũng dài ra.” (lúc này anh Diên đang giận nên ta chuyển thành người nha.)

Dật Ninh giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng mới lên tiếng: “ Các người đều là cầm thú.”

Chu Diên nhìn bộ dáng Dật Ninh có vẻ điên cuồng muốn liều mạng lao lên cắn xé, hắn có chút kinh hãi, mềm giọng nói: “Đừng tức giận, tôi cũng không trêu chọc cậu, chỉ an ủi cậu vài câu thôi, ngược lại cậu lại coi tôi như kẻ thù ấy.”

Dật Ninh đau buốt tận trong tim, rồi cuộc nước mắt cũng tràn ra, ô .. ô mà khóc: “Mấy kẻ có tiền các người đều không phải người tốt.”

Chu Diên thở dài, tiến lên kéo thân hình gầy yếu đầy bi thương của Dật Ninh ôm vào lòng.

Dật Ninh lúc này lại không phản kháng, chỉ nức nở khóc.

Những bông tuyết trắng phủ trên từng nhánh cây, phủ trên con đường mòn, cả ở trên thân hai người.

Dật Ninh bị lạnh mà đỏ cả mũi, lỗ tai cũng buốt giá, Chu Diên đưa tay che lên hai tai cậu, cười nói: “Cậu không phải hai mươi lăm tuổi sao, bộ dáng này có khác gì mới mười lăm tuổi đâu.”

Dật Ninh bị chọc cho xấu hổ, rời khỏi ***g ngực Chu Diên, tâm trạng cũng không còn buồn bã như trước nữa lúng túng nói: “Chu Diên, tôi muốn đi về.”

“Nói cậu không thú vị, cậu đúng thật là....” Chu Diên không biết phải nói gì với Dật Ninh, cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng.

Dật Ninh coi như chuyện xảy ra với giang triết là quá khứ, dù sao, giang triết hiện đang theo đuổi chị gái của Chu Diên, nếu mình nói chuyện đó ra, chị gái của Chu Diên nhất định sẽ không chịu thừa nhận hắn, Giang Triết nhất định sẽ đề phòng cậu, hơn nữa, lưu ý đến cậu, vì thế Dật Ninh coi như không biết hắn.

Dật Ninh không nghĩ tới người này cư nhiên lại tìm được cách liên lạc điện thoại với mình.

12. Chương 12

Số đi động của Dật Ninh từ thời đi học đến giờ vẫn không thay đổi.

Lúc nhận được điện thoại của Giang Triết, Dật Ninh ban đầu cũng không có phản ứng, chỉ lễ phép hỏi đối phương là ai.

“Đúng là dễ quên, mới mấy ngày trước còn gặp nhau, nhanh như vậy đã quên tôi rồi.” Trong giọng nói tao nhã êm tai của Giang Triết có phần đùa cợt, nhưng lọt vào tai Dật Ninh lại giống như ác quỷ xấu xa, làm tim cậu lạnh buốt, mở miệng hỏi: “Người, người là Giang Giang....”

Dật Ninh nghĩ đến đó là ai, thì hoảng sợ đến đầu óc trống rỗng, một hồi lâu cũng không bật ra cái tên kia, vì cái tên Giang Triết này đối với cậu vừa xa lạ, vừa khắc quá sâu.

“Bé ngoan, xem ra cậu chưa quên.” Giang Triết tiếp tục cười nói.

Dật Ninh bị sự ghê tởm của hắn làm cho phát run, cố gắng kìm chế cảm giác nôn mửa cùng thống hận, bình tĩnh hỏi: “Người, người có chuyện gì?”

“Hai năm không gặp, không nghĩ tới cậu càng ngày càng đáng yêu, cùng Chu Diên ỏn không?” Giang Triết nói chuyện có vẻ rất thoải mái, từ điện thoại còn nghe thấy tiếng lật giấy loạt xoạt.

Dật Ninh cắn chặt răng, đôi môi vẫn run rẩy vì tức giận, nửa ngày cũng không nói ra lời, rồi trực tiếp treo máy.

Di động lại rung lên, Dật Ninh hạ quyết tâm mới tiếp di động.

“Này! Giận rồi sao, không muốn tiếp điện thoại?”

Vừa nhắc lên, lại là giọng nói cùng tiếng cười lạnh nhạt của Giang Triết.

“Người rất cuộc muốn gì, tìm ta làm gì?” Dật Ninh tình tình luôn hoà nhã, cho nên dù đối với kẻ phạm tội cường gian mình, cậu vẫn cố nhẫn nhịn thêm lần nữa.

“Sắp tới có thời gian không, gặp mặt chút đi!” Giang Triết không biết xấu hổ nói.

“Thật đáng tiếc, ta không có thời gian.” Dật Ninh sững sốt một chút mới đáp lại.

“Có việc quan trọng cần bàn với cậu, cậu cũng không thể cự tuyệt tôi.” Giang Triết vẫn cười nói, bất quá, có vẻ không có ý tốt.

“Người tên khốn khiếp này, rốt cuộc có chuyện gì? Người cho là việc người làm với ta, ta không dám nói cho người khác sao? Đồ mặt người dạ thú, khốn khiếp!” Dật Ninh tức điên người mà mắng to.

Dật Ninh cho dù mắng chửi người, thì cũng chỉ tăng lên chút âm lượng, thật sự không có uy lực, cho nên Giang Triết cũng không sợ hãi, ung dung trả lời: “Đừng kích động như vậy, là tôi tìm cậu nhờ giúp đỡ, sẽ không làm gì cậu hết, yên tâm!”

Bề ngoài Dật Ninh rất dễ nhìn, đặc biệt có khuôn mặt hơn người, cái mũi tuy không đủ cao, môi cũng không hẳn là đầy đặn gợi cảm, nhưng kết hợp với khuôn mặt trái xoan thanh tú, lại thêm thói quen ẩm thực lành mạnh của hắn, cho nên làn da của cậu trắng nõn mịn màng, thực sự hấp dẫn người khác nhìn đến loá mắt, chỉ có điều cậu là người nhu nhược yếu đuối, không đủ tự tin, trên mặt thiếu một chút rạng rỡ mỉa mai, khiến cho vẻ đẹp của cậu suy giảm chút ít.

Giang Triết là loại phong lưu từng trải, người bình thường hắn cũng không thèm để ý, chính vì diện mạo của Dật Ninh xuất sắc, cho nên mới gặp lần đầu tiên cũng khiến hắn coi trọng, bất quá, sau lần chơi đùa kia hắn mới biết Dật Ninh cũng chỉ có khuôn mặt là ổn, nhưng cái khác đều thiếu hoà hợp, nhất là ở trên giường lại càng chống cự gay gắt, chơi đùa cũng không thú vị bao nhiêu, cho nên đối với lần đầu tiên thu hút hắn cũng chỉ là chút mới mẻ, sau đó tuy thường xuyên nhớ đến khuôn mặt Dật Ninh, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm cậu.

Trải qua hai năm, Dật Ninh lại xuất hiện trước mắt hắn, lần đầu tiên nhìn thấy cũng như trước thật kinh diễm, nhưng hắn cũng ý thức được người này cũng không còn là “Tô Dật Ninh trước kia.”, tuy rằng có ngạc nhiên khi cậu ở bên Chu Diên, nhìn Chu Diên nắm tay cậu, hơn nữa lại dẫn cậu về nhà, thì hắn quan hệ giữa hai người cũng không tầm thường. Hắn biết Chu Diên là loại người giống mình, đương nhiên cũng biết tiêu chuẩn tình nhân của bọn họ, người bình thường sẽ không đưa về nhà chính, hơn nữa chuyện này đáng nhẽ còn giới hạn là nữ nhân, nhưng Chu Diên lại đưa nam nhân về nhà, có thể thấy được hắn đối với Dật Ninh coi trọng đến mức nào.

Tuy nhận ra Dật Ninh, nhưng nhìn ánh mắt căm hận của Dật Ninh, Giang Triết vốn đã quen xử lý mấy tình huống này liền lập tức thay đổi biểu tình, giả vờ không biết.

Chu Diên hiện tại tiếp nhận quản lý một chi nhánh của chú ba hắn, gần đây lại có một cuộc đấu thầu, mà đối thủ lớn nhất của Giang Triết chính là Chu Diên, Chu Diên vừa tiếp nhận công việc, lần này lại đảm đương hạng mục tương đối lớn, thế nào cũng phải tạo chút thanh thế; Ở thành phố này, Chu gia lại là đại thế gia hạng nhất hạng nhì, cùng Chu Diên đối địch, Giang Triết biết mình có chút liều mạng, bất quá hắn cũng không ngốc như vậy.

Hắn muốn mua tin tức của người bên cạnh Chu Diên, không ngờ tới người của Chu gia đều kiên định như đá, căn bản không thể xâm nhập, không còn cách nào khác, hắn mới đem chủ ý chuyển sang Dật Ninh.

Lấy tư cách người yêu được Chu Diên dẫn về nhà, Giang Triết không tin Dật Ninh không thể lấy được thứ hắn muốn.

Mà lý do hắn có thể tin tưởng bắt Dật Ninh giúp hắn chính là nhờ sở thích muốn ghi nhớ lại cử chỉ hành động của các mỹ nhân lúc trên giường của hắn.

“Không, ta không thể giúp người, người tìm người khác đi!” Dật Ninh nghe Giang Triết nói xong, cậu dứt khoát từ chối.

“Thật sự không gặp được một lần? Người nhìn mấy ảnh chụp này đi rồi hãy quyết định! Nếu người quyết định thì gọi lại cho ta.” Giang Triết rất tự tin, cũng đang ở thể thượng phong. Hắn tin chắc Dật Ninh sẽ không từ chối yêu cầu của hắn, bởi vì Dật Ninh rất yếu đuối, rất dễ khống chế. Nhu nhược, luôn co lại để bảo vệ chính mình, không có năng lực phản kháng, cũng không có tâm lý phản kháng.

Sau khi treo điện thoại, Dật Ninh rất nhanh nhận được tin nhắn, cậu run rẩy lấy tay mở ra, hình ảnh bên trong chiếm đầy màn hình, hơn nữa cũng không thể nhìn hết tấm hình, chỉ có thể nhìn một góc, thể nhưng

cũng đủ khiến khuôn mặt cậu trắng bệch, cả người run rẩy, đầu óc một mảnh mờ mịt.

Cậu biết người trong ảnh là mình, nhưng lại làm cậu cảm thấy ghê tởm, trong nháy mắt Dật Ninh đem điện thoại ném sang một bên, chạy vào WC đem đồ ăn lúc trưa nôn ra bằng sạch, đầu óc hoàn toàn mê muội, cuối cùng lấy toàn bộ khí lực, vợ điện thoại xóa đi những tấm ảnh vừa nhận được.

Dật Ninh đã hiểu Giang Triết vì cái gì mà tự tin mình sẽ đi gặp hắn.

Tuy ngoài miệng cậu uy hiếp Giang Triết là sẽ nói ra chuyện đó, nhưng ký thực, đây là chuyện cậu sợ nhất, cậu sợ phải thừa nhận chuyện đó, càng sợ bị người khác phát hiện.

Giang Triết đã nắm được nhược điểm của cậu, làm cho cậu căn bản không có cách nào kháng cự.

Dật Ninh biết rõ nhược điểm của mình, thậm chí có thể đem ra mổ xẻ thẳng thừng, dù là ưu điểm hay khuyết điểm đều có thể nói rõ từng cái, nhưng nhược điểm lớn nhất của cậu chính là không muốn thay đổi, không muốn đối mặt, không muốn phá bỏ, Dật Ninh đối với bản thân hoàn toàn bất lực.

Mãi sau, Dật Ninh mới lấy đủ dũng khí để gọi cho Giang Triết .

Sau đó, Giang Triết đến nơi yên tĩnh tiếp điện thoại của cậu.

Dật Ninh đồng ý, Giang Triết quyết định nơi gặp, Dật Ninh tình nguyện đi gặp hắn.

Chính là trước khi gặp mặt, Dật Ninh đã mua một mã tấu giấu trong người, nếu quả thực Giang Triết không cho cậu đường sống, cậu dù chết nhất định cũng sẽ kéo theo Giang Triết.

13. Chương 13

Dật Ninh suy nghĩ thật lâu, cũng không hiểu được giang triết muốn mình hỗ trợ chuyện gì, hay bởi vì thấy mình ở bên Chu Diên, hơn nữa lúc nói trên điện thoại, hắn cũng nhắc đến mình có quan hệ tốt với Chu Diên hay không.

Mặc quần áo rồi đội một chiếc mũ lưỡi trai, Dật Ninh đi đến trước quán cafe đã hẹn sớm một chút để chờ.

Dật Ninh toàn thân mặc một màu đen, lén la lén lút , làm cho nhân viên đứng trông ở cửa quán cũng liếc nhìn cậu đến mấy lần. Buổi tối trời nổi gió, từng cơn gió lạnh buốt thổi vào mặt, Dật Ninh kéo khăn choàng lên, chỉ để hở ra hai mắt, từ xa một chiếc xe lao vút tới rồi dừng lại, sau đó cậu thấy Giang Triết cùng một người có vẻ là vệ sĩ mặc quần kaki áo gió từ trên xe bước xuống. Sau khi vào quán cafe, Giang Triết đi vào một mình, một lúc trôi qua, Dật Ninh không thấy người đi cùng Giang Triết bước vào. Lúc này cậu mới đem khăn quàng cổ kéo ra một chút, bỏ mũ xuống, đi vào trong quán.

Nhân viên giữ cửa quán ngẩn ra nhìn cậu, thậm chí ngay cả câu “ Hoan nghênh quang lâm” cũng quên nói.

Dật Ninh bị hắn nhìn đến xấu hổ, đỏ mặt, cúi đầu đi vào bên trong.

Vừa đi vào thì một nhân viên nữ đi đến hỏi: “ Xin hỏi có phải Dật Ninh tiên sinh không?”

Dật Ninh gật gật đầu, vì thế mới bị dẫn đi vòng vo mất một vòng, rốt cuộc cũng tới nơi, trong một góc khá im lặng, Giang Triết đang ngồi ở đó hướng phía cậu ngoắc ngoắc, còn cười với cậu.

Bộ dáng của hắn rất đoàng hoàng, làm cho Dật Ninh cảm thấy chán ghét, bất quá, nữ nhân viên dẫn Dật Ninh vào thấy hắn lại tươi cười vui vẻ, thanh âm càng ngọt ngào.

Dật Ninh đen mặt ngồi đối diện với Giang Triết, căn môi trừng mắt không nói lời nào. Nữ nhân viên bị biểu tình của Dật Ninh dọa cho bỏ chạy, nhanh chóng đi lấy menu cho cậu, Dật Ninh tùy tiện gọi, nữ nhân viên cũng nhanh chóng rời đi.

“ đáng vẻ này của cậu giống như tôi là người xấu không bằng?” Giang Triết cứ nhiên vẫn còn cười được.

“ Chẳng nhẽ không phải?” Dật Ninh không nhịn được lên tiếng châm chọc.

Giang Triết cúi đầu cười cười uống nước, bề ngoài hắn rất thu hút, lại nghiêng đầu cười cười như vậy, càng thu hút người khác, chính là, Dật Ninh nhìn thấy hắn chỉ cảm thấy thống hận cùng ghê tởm.

“Người rót cuộc có việc gì, nói mau đi, không thì ta đi đây.” Dật Ninh không muốn vờ vịt cùng hắn, tức giận nói.

“ Từ từ nói chuyện, cậu vội cái gì?” Giang Triết hạ cốc, dựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm vào mắt Dật Ninh làm cho Dật Ninh cảm thấy sống lưng tê dại.

Dật Ninh mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa biết chính mình không thể để lộ ra vẻ yếu đuối, nhưng nghĩ là một chuyện làm lại là một chuyện khác, bị ánh mắt Giang Triết công kích, cậu cũng có chút không an tâm.

“ Người có chuyện gì thì nói đi! Giờ đã muộn rồi!” Dật Ninh cũng không hần học như lúc đầu nữa, thái độ mềm mại hơn nhiều.

Giang Triết giống như thực vừa lòng, cười cười nhìn Dật Ninh, giống như đang thưởng thức vẻ mặt của cậu.

Phục vụ viên bưng cafe tới, Dật Ninh căn bản cũng không uống, sau khi thấy nhân viên phục vụ đã đi xa, mới nói tiếp: “ người nói mau đi, đừng lãng phí thời gian.”

Giang Triết cầm túi văn kiện đưa cho Dật Ninh, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cậu: “ Bên trong là thứ cậu cần, đưa trước cho cậu một bản sao, cậu mang về xem đi, nếu muốn lấy bản gốc, thì làm theo yêu cầu của tôi, nếu tôi biết cậu không làm theo, thì tôi sẽ đem bản gốc bán đi, cậu xinh đẹp như vậy, hẳn rất được hoan nghênh”

Giang Triết nói rất mập mờ, nhưng Dật Ninh nghe qua cũng hiểu rõ ràng ý tứ của hắn, cánh tay nhận lấy văn kiện kia đều phát run.

“ Cầm đi, cậu biết mà, đừng để người khác thấy được, đặc biệt là người nào đó.... cậu hiểu chứ?” Giang Triết cười cười nhìn Dật Ninh nói ra từng câu từng chữ lạnh băng.

Dật Ninh cúi đầu cắn cắn môi dưới, bàn tay run rẩy siết chặt túi văn kiện.

Dật Ninh không trả lời mà chỉ lấy cảm mọi thứ đứng dậy mà lao ra ngoài.

Giang Triết nhìn bóng dáng cậu biến mất sau lối rẽ, trên mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Dật Ninh vừa về đến nhà liền đem túi văn kiện ra xem, bên trong chỉ có một cái đĩa DCD cùng vài trang giấy.

Lần đó khi Dật Ninh bị xâm phạm, trừ bỏ một chút ấn tượng ban đầu, còn sau đó cậu đã rơi vào trạng thái hôn mê, căn bản không nhớ được chuyện gì, nhưng nhìn chiếc DCD trên bàn kia, trong lòng cậu cũng hiểu bên trong rốt cuộc là cái gì.

Cậu không dám xem, chỉ cầm mấy tờ giấy kèm theo lên nhìn.

Nhìn vào đó, Dật Ninh cảm thấy thế giới này như thế nào còn có một kẻ không bằng cảm thú như Giang Triết tồn tại.

Bên trong đơn giản nói sơ qua về hạng mục cạnh tranh giữa hắn cùng Chu Diên, hắn muốn Dật Ninh đi trộm bản kế hoạch của Chu Diên, còn đe dọa nếu không làm được, hoặc ngấm ngấm giả trò, thì hắn sẽ đem bản gốc kia bán đi, khiến cho bộ dáng trên giường của cậu được tất cả mọi người chiêm ngưỡng.

Tâm mắt Dật Ninh tối sầm, trời mới biết cậu cùng Chu Diên căn bản không có bao nhiêu giao tình, làm sao có thể trộm được bản kế hoạch của hắn, cho dù có trộm được, thì cậu cũng không thể làm chuyện thiếu đạo đức như vậy được.

Dật Ninh lập tức chìm vào mê mang cùng thống khổ, rốt cuộc cũng không biết phải làm sao.

Cho đến nay, cuộc sống của cậu vốn luôn đơn giản bình dị, giờ bắt cậu đi làm loại chuyện này, cậu căn bản làm không được.

Dật Ninh cầm di động lên ấn số máy của Giang Triết, đầu bên kia rất nhanh đã nhắc máy.

Dật Ninh ổn định hơi thở, cố gắng nói thật vững vàng: “ Giang Triết, ta, ta cùng Chu Diên quan hệ căn bản không thân thiết, người bắt ta làm việc mà ta vốn không thể làm được, người đừng khinh người quá

đáng, người đem bản gốc trả lại cho ta, người muốn ta làm những việc khác ta có thể làm, ta nhất định sẽ đồng ý.”

Giang Triết ở phía đầu dây bên kia đương nhiên rất sửng sốt, bởi vì một lát sau hắn mới nói: “ Cậu đừng nói với tôi mấy lời vô nghĩa này, cứ đem thứ kia đến đây cho tôi thì tôi sẽ đem bản gốc trả cho cậu, bằng không, cậu chờ làm sao kim đi (sao kim: ngôi sao, người nổi tiếng)! Lại còn dám nói không thân Chu Diên, Chu Diên cứ hai ngày lại đi tìm cậu, hắn ngay cả về nhà cũng không thường xuyên như vậy, cậu lại lấy cái cớ này gạt tôi.”

Dật Ninh cắn chặt răng thật sự không biết làm gì bây giờ, cậu cảm giận đem treo máy.

Rõ ràng chuyện không liên quan gì đến mình, vì cái gì người bị thương tổn rốt cuộc vẫn là mình.

Dật Ninh thực sự nghĩ mãi cũng không rõ những người này sao có thể thiếu nhân tính như vậy, chẳng nhẽ trừ bỏ lợi ích, còn những thứ khác cũng không cần quan tâm sao?

Dật Ninh không muốn xem DVD kia, nhưng vì muốn xác định việc Giang Triết có nắm được nhược điểm của cậu thật không, nên cậu vẫn dùng máy tính mở ra xem.

Mới xem một chút, sắc mặt Dật Ninh đã trắng bệch, thân mình run rẩy, đó là hình ảnh cậu bị mang vào phòng cởi bỏ quần áo, khi đó cậu say rượu đến mê mết, căn bản không có tri giác, nhưng hiện tại nhìn trên màn hình hình ảnh hai gò má ửng đỏ của mình, bộ dáng nhắm mắt nhẹ giọng lầm bầm, cậu càng xem càng chán ghét, thậm chí đoạn sau cũng không buồn nhìn, trực tiếp rút nguồn máy tính.

Cuộn mình ở trên giường một lát, Dật Ninh chạy vọt vào phòng tắm, ở bên trong đó tắm đến một tiếng đồng hồ.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm át đi tiếng di động kêu lên không ngừng, đến khi Dật Ninh bước ra, cả người đã mơ mơ hồ hồ, leo lên giường muốn ngủ, chính là ngủ không được, trong đầu toàn hình ảnh Giang Triết cười khẩy rất nham hiểm, lát sau lại là hình ảnh của Chu Diên, Chu Diên có lúc tốt với cậu, cũng có lúc đem cậu ra trêu ghẹo, nhưng đa số đều đối với cậu rất tốt, quan tâm đến sức khỏe của cậu, nhường khăn quàng cổ cho cậu, suy nghĩ miên man một hồi, cuối cùng Chu Diên lại biến thành bộ dáng hung ác cầm theo một con dao đến muốn giết cậu.

Dật Ninh phủ kín chăn, chỉ cảm thấy ông trời tại sao bất công với mình như vậy, vì cái gì mình lại gặp phải chuyện này.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, cũng chỉ có thể trách mình vô dụng, cho nên mới thăm đến mức này.

Muốn cậu đi trộm bản kế hoạch của Chu Diên, Dật Ninh biết chính mình cơ bản không làm được, không chỉ vì cậu không có khả năng này, còn vì cậu cũng không phải loại người dè tiện như Giang Triết, Chu Diên đối với cậu tốt như vậy, cậu không thể lấy oán trả ơn; nhưng cậu cũng không thể để mặc cho bộ dáng bất kham kia cho người đời nhìn thấy.

Nửa đêm Dật Ninh bò dậy, nhìn đến mấy cuộc gọi nhỡ trên điện thoại, đều là Chu Diên gọi đến.

Dật Ninh ngồi ngây trên giường một hồi lâu, thân thể đều lạnh run, sau đó mới quyết tâm gọi điện về nhà.

Trước tiên gọi điện cho mẹ, qua một hồi lâu mới nghe thấy một giọng nam thô lỗ tiếp máy, Dật Ninh nhẹ giọng nói muốn tìm mẹ cậu có việc.

Người bên kia sửng sốt một chút, nghe chừng đã tỉnh táo, mới nói: “ Tiểu Ninh, con rốt cuộc có chuyện gì, về sau đừng gọi đến muộn như vậy.” Sau một hồi oán giận, người kia không thấy Dật Ninh đáp lại, cũng biết Dật Ninh là người ít nói chuyện, mới nói thêm: “ Con chờ máy, để ta gọi mẹ con dậy.”

Dật Ninh im lặng lắng nghe thanh âm bên kia, nghe được tiếng mẹ cậu, Dật Ninh chỉ nói mình ngủ không được nên muốn nói chuyện với mẹ một lát, rồi hỏi thăm sức khỏe của bà, cuộc sống gia đình... khi biết bà vẫn ổn cả, cậu mới yên tâm, cuối cùng nói vài câu xin lỗi không đầu không đuôi, thì treo điện thoại.

Mẹ cậu tuy cảm thấy con trai gọi về muộn như vậy thực có chút kỳ quái, nhưng đang giữa giấc ngủ mơ mơ màng màng, nên cũng không để tâm nhiều lắm.

Sau đó cậu lại gọi cho cha, không nghĩ tới cha cậu lại ở chỗ làm đánh mặt chược qua đêm, đến khi cậu gọi tới, thì câu đầu tiên chính là “ Đêm nay không về, sáng mai về sớm, bà ngủ trước đi.”

Dật Ninh nghe xong cũng biết mình bị nhầm thành mẹ kế, đến khi điện thoại của cha cậu đã ‘ đơ đơ’ cúp máy, cậu vẫn sững sốt một lát, mới dùng di động gọi cho Chu Diên.

Chu Diên có lẽ đang ngủ, gọi suốt một hồi lâu mới tiếp máy, mở miệng ra là thô tục: “ Con mẹ nó ai vậy, bây giờ là mấy giờ rồi, còn gọi cho lão tử, đòi nợ sao.”

Dật Ninh cười khở một chút, giọng nói có chút rụt rè: “ Thực xin lỗi!”

Chu Diên trong lúc mơ màng cũng nhận ra là Dật Ninh, ngữ khí dịu hơn hỏi: “ Đã trễ thế này, cậu có chuyện gì? Buổi tối gọi cho cậu nhiều như vậy, cậu cũng không tiếp, bây giờ mới gọi lại là sao!”

“Thực xin lỗi.” Dật Ninh lại lên tiếng giải thích.

Nghe giọng nói Dật Ninh có chút không ổn, Chu Diên từ trên giường đứng dậy, khoác áo ngủ chuẩn bị đi ra phòng khách nói chuyện, thì phía sau bạn giường bị động tác của hắn đánh thức, thấy hắn rời giường, thì từ phía sau ôm lấy hắn, thanh âm nũng nịu: “ Diên, ai gọi thế?”

Dật Ninh nghe được giọng con gái bên phía Chu Diên, sững sốt một chút, cắn môi, trong lòng không hiểu sao lại có chút chua xót.

Nghe được Chu Diên nói với cô gái kia: “ Ngủ đi! Anh có chút chuyện!”

Thanh âm của Chu Diên có chút mềm mỏng, Dật Ninh trong lòng lại càng chua xót.

Chu Diên đi ra phòng khách, hỏi: “ Cậu sao vậy, có chuyện gì không? Giọng cậu sao vậy? Là sổ mũi, hay là khóc?”

Dật Ninh cầm lấy chăn, một lúc sau mới trả lời “ Không có gì, nghẹt mũi chút thôi.”

14. Chương 14

Chu Diên nhìn thời gian hiển thị trên di động, là hơn ba giờ sáng.

Dật Ninh vốn làm việc và nghỉ ngơi chuẩn như đồng hồ báo thức, hôm nay sao lại mất ngủ mà gọi điện đến cho hắn, Chu Diên cảm thấy rất kỳ lạ, nghe thanh âm của Dật Ninh, cũng không trong trẻo như bình thường, rầu rĩ khàn khàn, giống như đã khóc, hắn nghe, chân mày cũng cau lại.

“ Đã muộn thế này, cậu không ngủ ngon giấc, lại dậy gọi điện thoại, cẩn thận bị cảm.” Nhớ đến bộ dáng ôn nhu nhã nhặn của Dật Ninh, Chu Diên không tự chủ cũng nói rất nhẹ nhàng.

“ Không sao, Trước đó anh gọi cho tôi nhiều cuộc như vậy, có chuyện gì không?” giọng nói Dật Ninh vẫn ồm ồm như cũ, lúc sau còn hắt xì một cái.

Chu Diên ngồi trên sofa phòng khách sát cửa sổ bên ngoài, từ trên lầu cao nhìn xuống, chỉ thấy đèn đường sáng choang, tạo thành một con đường ánh sáng. Bộ dáng Dật Ninh ôn nhu yếu ớt nhẹ giọng nói chuyện hiện lên trong đầu hắn, hắn quan tâm nói: “ Cậu chú ý một chút, không đắp chăn sao? Tôi gọi cho cậu là muốn hỏi cậu mai có rảnh không, nếu có thể, cậu tới chơi cùng chúng tôi.”

Dật Ninh nghe Chu Diên nói xong, mới nghĩ đến mai là ngày cuối năm, nghĩ càng thương tâm, thanh âm nhỏ xuống: “ Cảm ơn anh, ngày mai tôi không rảnh, mọi người chơi vui vẻ là được rồi.”

“Này, cậu suốt ngày ở trong nhà, làm gì có chuyện gì quan trọng, tôi muốn rủ cậu ra ngoài chơi một chút, sao cậu luôn từ chối vậy!”

Thấy Chu Diên giận, Dật Ninh cảm thấy hơi áy náy, đồng thời lại nghĩ, tuy cách cư xử Chu Diên phần lớn có chút ác liệt, nhưng đối với cậu rất tử tế, vì thế Dật Ninh càng thêm kiên định với quyết tâm của mình.

“ Thật xin lỗi, anh đừng giận!” Dật Ninh nói thật dè dặt.

Chu Diên nhìn ra song cửa, hoàn toàn đoán được biểu tình của Dật Ninh khi nói mấy lời này, “ Không có gì, chỉ là cảm thấy cậu suốt ngày đi tới đi lui trong căn phòng đó, cậu không thấy chán sao, đi ra khỏi nhà đối với cậu mà nói thì khó như vậy sao.”

Dật Ninh cười gượng một chút, vẫn một câu, “ Thật xin lỗi.”

“Con mẹ nó đừng có nói xin lỗi tôi.” Thanh âm của Chu Diên có chút chán ghét.

Dật Ninh lại muốn hắt xì một cái, vội vàng đem điện thoại để xa một chút, trùm chăn che kín người, cho dù ngữ khí của Chu Diên có vẻ chán ghét, nhưng lúc này lại khiến cho Dật Ninh cảm thấy thật ấm áp. Thanh âm của cậu càng thêm mềm mại, khiến cho Chu Diên nghe xong trong lòng cũng dịu xuống, có chút rung động khác thường, “ Chu Diên, mấy ngày này cảm ơn anh quan tâm tới tôi, anh đúng là người tốt. Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, lúc đầu tôi sợ đánh thức anh dậy cũng không hay, nhưng chuyện này thực sự quan trọng, không nói cho anh biết tôi không an tâm.”

Nghe Dật Ninh nói như vậy, Chu Diên đương nhiên vừa nghe xong đã nghĩ lệch lạc, vì giọng nói của Dật Ninh rất dịu dàng, thanh âm mị nhân, khiến tim hắn đập thành thịch thịch thịch, hắn đoán rằng Dật Ninh muốn thổ lộ với hắn, thậm chí khoé miệng đã nhếch lên, thanh âm mềm nhẹ dịu dàng, thật cẩn thận giống như sợ đem chút dũng khí thổ lộ tâm tư của Dật Ninh dọa sợ chạy mất, “ Không có gì, tôi mới đi ngủ không lâu, cậu có việc gì thì nói đi, tôi đang nghe đây!”

“ Lúc tối, Giang.... Giang Triết tìm tôi. Hắn muốn tôi giúp hắn... giúp hắn làm một việc.” Dật Ninh chậm chậm nói.

Nghe đến tên Giang Triết, tâm tư đầy màu hồng cùng pháp phù vừa rồi của Chu Diên liền bị đả kích, mặt hắn trầm xuống, giọng nói cũng lạnh nhạt, “ Hắn muốn cậu giúp chuyện gì?.....hay là muốn cậu giúp hắn trộm thứ gì đó.”

Dật Ninh không ngờ Chu Diên lại đoán chuẩn như vậy, cậu ngẩn người một lúc mới nói tiếp, “ Hắn nói hai người đang cạnh tranh cùng một hạng mục công trình, nên muốn tôi trộm bản kế hoạch của anh giúp hắn.”

“HA!!!” Chu Diên cười lạnh một tiếng, giọng nói trở nên vô cùng lạnh lùng, “ Hắn cũng không nhìn xem cậu có năng lực gì, còn muốn cậu trộm bản kế hoạch, nực cười!”

Dật Ninh bị lời nói châm chọc của Chu Diên khiến cho khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, một hồi lâu mới lấy dũng khí mở miệng “ Tôi chỉ muốn nói với anh chuyện này thôi, anh nên cẩn thận hắn, Giang Triết rất đề tiện.”

“ Hắn là loại người gì, tôi đương nhiên biết rõ, không cần cậu nhắc nhở.” Ngữ khí của Chu Diên vô cùng khó chịu, ít nhiều cũng mang theo một chút oán hận vì mong muốn bị hất hăng cùng giận chó đánh mèo.

“ Vậy, tạm biệt, làm phiền anh rồi !” Dật Ninh thực đau lòng, vừa nói dứt lời thì treo điện thoại.

Chu Diên bực mình vung tay ném văng di động, chiếc điện thoại bị rớt trên mặt đất vỡ thành mấy mảnh.

Nhìn thấy di động bị phá hủy, Chu Diên càng thêm bực bội, hắn không hiểu chính bản thân mình, tại sao vì một kẻ không thú vị như Dật Ninh mà tức tối đến như vậy, vì thế lại đứng lên điên tiết đá vào sofa mấy cái.

Chu Diên vốn luôn cho rằng Dật Ninh cùng Giang Triết trước kia có quan hệ, vừa rồi theo lời Dật Ninh thì Giang Triết muốn cậu trộm bản kế hoạch cho hắn, đương nhiên hắn tưởng rằng Giang Triết đã dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Dật Ninh, chứ hoàn toàn không nghĩ tới Giang Triết dùng thủ đoạn đề tiện để uy hiếp cậu.

Bị Dật Ninh phá hỏng mọi tâm tình, Chu Diên không ngủ nổi nữa, hút hết hai điều thuốc, thì mặc quần áo trở về nhà.

Lúc sau, nghĩ đến việc Dật Ninh gọi điện thoại nói rõ mọi chuyện cho hắn, chắc là phải hạ quyết tâm rất lớn, hơn nữa nếu Dật Ninh nói cho hắn chuyện này, vậy đồng nghĩa với việc cậu phản bội Giang Triết, như vậy ở trong lòng Dật Ninh, Chu Diên hẳn so với tên khốn Giang Triết kia quan trọng hơn nhiều.

Tâm tình Chu Diên vì thế cũng tốt hơn .

Chu Diên vốn luôn kiêu ngạo tự tin, hẳn tin rằng cho dù Dật Ninh thực sự trộm bản kế hoạch cho Giang Triết, thì hẳn cũng không sợ Giang Triết, chính là Giang Triết dựa vào cái gì mà nghĩ Dật Ninh có thể tiếp xúc với bản kế hoạch của hắn, hơn nữa còn có thể trộm được.

Chu Diên đang ở trong phòng tập thể hình tại nhà luyện lực cánh tay mà cười khẩy một tiếng, Chu Phổ Thanh từ bên ngoài trở về, nghe người giúp việc nói Chu Diên đang trong phòng tập mới đến đây gặp hắn.

Từ lễ Giáng sinh đến giờ Chu Diên cũng chưa về nhà, Chu Phổ Thanh có muốn tìm hắn hỏi chuyện cũng không có cơ hội, lúc này đã tóm được hắn đương nhiên phải hảo hảo dò la chất vấn một phen.

Vốn luôn cho rằng luyện trong phòng tập thể thao sẽ không đủ để luyện được dáng người đẹp, Chu Phổ Thanh luôn tin tưởng phải rèn luyện trên sân vận động mới được, hơn nữa luôn nghĩ cơ thể nam nhân vốn cũng không đủ mỹ hình, vì thế cười cười đứng trước mặt Chu Diên đánh giá hắn, sau đó vỗ vỗ hắn nói “ Chu Diên, cậu hiện tại càng ngày càng xa hình mẫu thiếu niên tuổi trẻ a, sắp vượt qua chú ba rồi.”

Chu Diên thở ra một hơi, đứng dậy lấy khăn lau mồ hôi, “ Vậy có gì không tốt, em vốn cũng không còn trẻ tuổi gì.”

Chu Phổ Thanh vô cùng đau đớn “ Cậu càng ngày càng xa loại hình chị thích.”

“ Chị, chị nhầm chán quá nên không có việc gì để nói sao, chẳng nhẽ chị muốn loạn luân !” Chu Diên thực khinh bỉ mà liếc nàng.

“ Gì, tên nhóc này, hiểu mình đang nói gì không?” Chu Phổ Thanh nói xong liền kéo cái miệng hắn.

Chu Diên nhanh chân chạy thoát, tay của tỷ hắn so với Mai Siêu Phong còn khó phòng bị hơn.

“ Cậu cũng không nghĩ lại xem, lâu lắm rồi cậu không về nhà, trong nhà thực quạnh quẽ.” Chu Phổ Thanh nhìn Chu Diên chuyển sang máy chạy bộ, lại đi đến bên hắn oán giận.

“ Chú ba không phải vẫn ở nhà sao, ở nhà mãi cũng chẳng có gì hay ho, chị không chịu nổi thì chuyển ra ngoài đi!”

“ Người tiểu tử thối này, không có chút khái niệm gia đình gì hết, có phải em của ta không thế?”

“ Gì, ta là con của Chu lão nhị. Khi nào hắn có khái niệm gia đình, thì ta cũng có.” Chu Diên cười nhạo nói.

Chu Phổ Thanh biết Chu Diên cùng cha hắn quan hệ cực tệ, mà càng về sau càng tệ, vì thế cũng không nhắc đến chuyện này nữa. Lại nhớ đến ngày hôm đó khi Dật Ninh đến đây, “ Em trai à, mỹ nhân cậu đưa về hôm đó là quen từ lúc nào, chị hai thấy rất được a.”

Chu Diên liếc chị hắn một cái, chị của hắn lúc thường vẫn gọi hắn là ‘ Chu Diên’, lúc thân thiết hơn thì thỉnh thoảng gọi ‘ Tiểu Diên’, thân thiết hơn nữa thì là ‘ Diên’, đương nhiên dị thường thân thiết nhất là ‘ Em trai’

Chu Diên nhớ đến bộ dáng dụ dằng của Dật Ninh, đối với việc Chu Phổ Thanh đem cậu đặt vào hàng ‘ mỹ nhân’, hắn cảm thấy thực hưởng thụ cùng kiêu ngạo, bởi vì tiêu chuẩn của Chu Phổ Thanh vốn rất cao, người bình thường đều là chướng mắt. Vì hắn xem như Dật Ninh thuộc về chính mình, người của mình được khen ngợi, đương nhiên cũng rất hài lòng.

Khoé miệng khẽ nhếch lên một chút, Chu Diên hỏi “ Sắp được nửa năm rồi, chị cảm thấy cậu ấy được không?”

“ Đương nhiên được lâu như vậy! Chu Phổ Thanh cảm thán một tiếng, em trai mình chẳng nhẽ thực sự muốn cải tà quy chính.”

“ Được, so với mấy người trước kia tốt hơn nhiều, chỉ ít cũng là người tinh khiết hiền lành. Khi nào thì cùng mọi người ăn cơm một bữa.” Chu Phổ Thanh nói tiếp.

Nghĩ đến Dật Ninh luôn rúc trong nhà trọ không ra khỏi cửa, làn da vì ít ra nắng mà có chút trắng bệch, trong lòng Chu Diên có chút khó chịu, lại nhớ đến việc Dật Ninh từ chối lời mời tham gia vui chơi cùng bạn bè của mình, Chu Diên càng thêm khó chịu “ Cậu ấy không thể ra ngoài, không biết khi nào thì có thời gian rảnh.”

“ Gặp người nhà đích thực là phải trang trọng một chút, cậu cùng cậu ấy bàn bạc xem, định một thời điểm đi.” Chu Phổ Thanh lên tiếng.

Chu Diên vừa chạy, vừa nghe mấy lời chị hắn nói, thở dài, xem ra không chỉ có Giang Triết nghĩ hắn cùng Dật Ninh có mối quan hệ rất thân thiết, ngay cả chị của hắn cũng cho là như vậy. Nhưng sự thực thì, hắn cùng Dật Ninh mới tiến triển đến mức nắm tay, nhưng lại do hắn cường ép, tuy hắn cũng muốn cùng Dật Ninh tiến triển hơn nữa, nhưng Dật Ninh luôn trưng bộ dạng thản nhiên cùng nhàm chán, hắn dù có tâm, cũng làm không được. Chu Diên bất giác cảm thấy chán nản.”

15. Chương 15

Dật Ninh cảm thấy đã sắp xếp ổn thoả mọi việc, đã nói chuyện cùng cha mẹ, cũng đã nói việc đó cho Chu Diên.

Dật Ninh cảm theo sổ tiết kiệm, trời còn sớm, cậu muốn đi rút tiền, mang theo tiền đi đến một cửa tiệm trang điểm.

Cửa hàng này có rất nhiều thứ kỳ quái, trước đây Dật Ninh từng đi qua một lần, còn bị người trong cửa tiệm lôi kéo ép làm người mẫu, lúc đó cậu phải cố hết sức mới từ chối được, còn bỏ chạy trốn chết, sau đó nếu phải qua đường này thì cậu đều chọn đi đường vòng.

Trời còn sớm, trong cửa tiệm cũng không có nhiều người.

Không nghĩ tới chuyên gia trang điểm trước đây kéo cậu vào cứ nhiên còn nhận ra cậu.

Dật Ninh đối với mọi việc đã không còn bận tâm nữa, vì vậy cũng không còn ngượng ngùng trốn tránh, nên đối với người họ Lý này cũng có thể trả lời rất tự nhiên.

“ Không ngờ cậu lại đến đây, tôi cứ nghĩ lần trước đã dọa cậu chết khiếp rồi.” Lý Hiên cười cười dẫn Dật Ninh đi vào một gian phòng nhỏ, hắn hôm nay làm ca sáng, không nghĩ tới vị khách đầu tiên lại khiến hắn thoả mãn như vậy.

So sánh với điệu bộ ẻo lả của Lý Hiên, Dật Ninh cùng với những nam nhân khác cũng không khác mấy, ít nhất, cách đi đứng của Lý Hiên, cách nói chuyện, cũng khiến người luôn nguyên tắc như Dật Ninh cảm thấy không quen.

Dật Ninh nói ra yêu cầu, Lý Hiên lại vô cùng cao hứng, còn nói không lấy tiền công, chỉ cần sau khi làm xong cậu cho hắn chụp lại làm kỷ niệm, hơn nữa còn hứa sẽ không để lộ bức ảnh kia, nhưng Dật Ninh vẫn không đồng ý, thậm chí Lý Hiên còn muốn ký cam kết cùng Dật Ninh, cam đoan tuyệt đối không để lộ ra.

Dật Ninh thấy Lý Hiên dốc sức thuyết phục như vậy, nghĩ đến chính mình về sau cũng không cần để tâm việc này nữa, cuối cùng cũng đồng ý.

Không hết nhiều thời gian, Dật Ninh đã không nhận ra chính mình trong gương, cậu hoàn toàn giống như một cô gái.

Từ lúc còn học trung học cơ sở cậu luôn bị mọi người mắng là ‘ ẻo lả’, vì thế cậu không bao giờ nghĩ sẽ phải mặc đồ nữ, cậu còn nhớ rõ, lúc trung học khi có người ép cậu mặc đồ nữ, lúc đó cậu liều chết từ chối, đối phương thấy cậu kiên quyết như vậy, cuối cùng cũng không dám ép buộc cậu nữa.

Nhưng mà, nhìn mình trong gương lúc này, lòng Dật Ninh lại rất bình tĩnh.

Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, còn đội một bộ tóc giả dài cuốn xoắn, độn ngực giả, bộ quần áo trên người cũng không đến nỗi cậu không chịu được, chỉ là một bộ đồ màu đen kiểu dáng trung tính đơn giản, trên chân còn đi giày cao gót.

Dật Ninh là con trai thì coi như không cao lắm, nhưng khi hoá trang thành con gái thì khá cao, hơn nữa còn đi giày cao gót, cho nên cậu phải hơn 1m8, dáng người thon dài, động tác có chút cẩn thận chu đáo cùng nhã nhặn của nữ nhân, nhưng có sự thẳng thắn tự nhiên của nam nhân, vô cùng thu hút.

Lý Hiền nhìn đến không chớp mắt, còn nói thẳng nếu hần là con gái, nhất định sẽ yêu chết cậu .. vài lời linh ta linh tinh . Làm cho Dật Ninh vô cùng xấu hổ.

Tuy hoá trang không cần trả tiền, nhưng Dật Ninh vẫn đặt cọc tiền trang phục, lúc từ cửa tiệm đi ra, mặt trời đã phá tan sương sớm, ánh nắng khiến cho cậu chói cả mắt.

Kỳ thực thế giới thật đẹp, cậu cảm thấy mình sống chưa đủ, cũng có người để lưu luyến, có thứ để lưu luyến.

Cậu muốn sống, chỉ là Giang Triết thật sự bức người quá đáng....

Đi giày cao gót quả thực không dễ, lúc mới đầu tư thế có chút quái dị, bất quá một lát cũng thành quen, rất nhiều người đi đường đều nhìn theo cậu, khiến cậu rất ngượng ngùng, chân tay cứng còng.

Hiền giờ lại vào thời điểm mọi người đi làm cho nên cũng khó gọi xe, Dật Ninh phải đợi khá lâu mới thuê được một chiếc.

Cậu biết trụ sở của công ty, biết Giang Triết đi làm ở đâu, mới nói địa chỉ cho lái xe, Dật Ninh yên tĩnh ngồi ở ghế sau, trong lòng vừa đau khổ lại thêm kiên định.

Đã đến trước toà cao ốc, Dật Ninh cố lấy lại dũng khí, mới đi đến quầy lễ tân hỏi Giang Triết, cô nhân viên lễ tân nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cậu đầy hâm mộ, sau khi nghe cậu muốn hỏi thăm Giang Triết lại không có hẹn trước, thì lộ ra một chút khinh thường cùng đồng cảm , dù sao, số mỹ nữ tới nơi này tìm Giang Triết cũng không ít, ai cũng biết Giang nhị thiếu gia vốn là loại hoa hoa công tử.

Cô nhân viên nhẹ nhàng hướng dẫn cậu đến phòng nghỉ chờ đợi, Dật Ninh đành phải ngồi chờ.

Đợi cũng khá lâu, nhìn dòng người đến lại đi, nhưng vẫn không thấy Giang Triết xuất hiện.

Dật Ninh ban đầu vốn là khí thế dâng trào, trong lòng xúc động phần nộ, một lòng muốn cùng Giang Triết đồng quy vu tận, đầu óc có chút không sáng suốt, căn bản không nghĩ được việc gì, đến bây giờ, bị quá nhiều việc vụn vặt làm mất thời gian, chờ mãi cũng không thấy kẻ thù xuất hiện, lúc này đây dũng khí của cậu cũng dần dần biến mất.

Dật Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm dòng người qua lại trên đường cái, cậu bắt đầu cảm thấy hành động của mình có chút không ổn, Giang Triết tuy là kẻ tồi tệ, nhưng cũng chưa đáng tội chết, hành vi của mình như vậy có phải hay không so với hần còn ác liệt hơn?

Dật Ninh dao động, cậu nghĩ, chính mình không thể như vậy, không nên làm như vậy, nhất định sẽ có biện pháp khác.

Chính là, ông trời luôn khiến người ta trở tay không kịp.

Dật Ninh vốn đã muốn bỏ đi, nhưng Giang Triết lại đã đến trước mặt cậu.

” Cô à, tôi nghe nhân viên báo là cô muốn tìm tôi?” Giang Triết sau khi tới đây mới biết có một cô gái đang tìm hần, hơn nữa vẫn luôn chờ ở phòng nghỉ.

Loại chuyện này vốn không cần báo cho Giang Triết, nhưng vì người đến tìm là một cô gái rất đẹp, vẻ mặt lại đầy ưu thương tuyệt vọng, cho nên chỉ cần là người có chút ánh mắt cùng đầu óc, sẽ hiểu được vị này là tình nhân của Giang Triết, người ta là đến tìm hần lần cuối cùng. Nếu cô gái kia không gặp được Giang Triết mà nghĩ quẩn trong lòng, thì mấy cô nhân viên lễ tân ít nhiều cũng thấy có chút trách nhiệm, cho nên mới đuổi theo Giang Triết vào tận thang máy, báo cáo cho hần tình huống, còn đặc biệt dẫn hần đến phòng chờ, chỉ cho hần cô gái đó.

Giang Triết vốn không muốn quan tâm, nhưng nghe thấy tình huống nghiêm trọng, cô gái kia bộ dáng có vẻ muốn chết, thế nên hần đành phải quay lại đây.

Lúc nhìn đến một cô gái xinh đẹp đoan trang đang yên lặng ngồi, vẻ mặt có phần đau thương u buồn.

Một mỹ nhân như vậy quả thực rất hiếm gặp, Giang Triết nhất thời không nhớ nổi chính mình thực sự có đan dứ với nàng hay không, liền đi qua hỏi.

.....

Chu Diên từ phòng tập thể dục đi ra, tắm rửa, ăn điểm tâm, không hiểu có phải do mất ngủ hay không, mà mí mắt cứ giật giật, trong lòng thì bất an, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Sau khi ăn xong lúc ra xe, hắn mới giật mình nhớ ra điều gì đó không ổn.

Lúc rạng sáng nay thái độ Dật Ninh gọi điện cho hắn rất bất thường, đầu tiên là thanh âm có vẻ kỳ lạ, thứ hai- cậu đem chuyện của Giang Triết nói ra, này là sao, vậy phía Giang Triết cậu phải làm thế nào.....

Dật Ninh như vậy chắc chắn là xảy ra chuyện, Chu Diên nhất thời cũng không nghĩ ra được, nên dùng đi động mới đổi lập tức gọi cho Dật Ninh, nhưng đáp lại chỉ là lời nhắc của tổng đài.

Chu Diên chờ vài câu thô tục, nhanh chóng lái xe về phía khu trọ của Dật Ninh.

Trèo vội lên lầu, gõ cửa nửa ngày cũng không thấy ai ra mở, thế nhưng bà chủ nhà ở bên cạnh lại bị hắn làm ồn mà đi ra, Chu Diên cũng bập chấp bà bác khó tính này đang cần nhàn hắn, mở miệng liền vội vàng nhờ vả: ” Bác gái, bác có chìa khoá nhà Dật Ninh phải không, mở cửa nhanh, mở cửa nhanh lên.”

” Mới sáng sớm, cậu đến đây làm gì?” bác gái vẫn từ tốn.

” Dật Ninh gọi cho cháu có vẻ không bình thường, không biết có phải xảy ra chuyện gì không, bác mau giúp cháu mở cửa, nhanh lên.” Chu Diên gấp đến độ mặt mũi đỏ bừng, rõ ràng là mùa đông thế nhưng trên trán hắn toát cả mồ hôi, bộ dáng sốt ruột khiến cho bà chủ nhà cũng trở nên vội vã, lập tức cầm chìa khoá mở cửa cho hắn, cửa vừa mới mở, Chu Diên đã vội vàng xông vào, lập tức lao vào phòng ngủ, chính là, bên trong không có ai, hắn nhìn quanh nhà một lượt, đích thực không có ai, Chu Diên thở phào một hơi, nhưng lại một lần nữa trong lòng trở nên căng thẳng.

Trên giường chăn không gấp lại, cánh cửa tủ mở ra cũng không đóng, mọi thứ lộn xộn không giống tác phong sạch sẽ gọn gàng của Dật Ninh, nhất định là có chuyện.

Chu Diên lên xe lao đi tìm người, chính là đường cao tốc giờ đi làm tắc đường đến lợi hại, xe không thể dịch chuyển, lại không liên hệ được với Dật Ninh, Chu Diên ngồi trên xe bực bội đập đập tay lái, bấm còi inh ỏi, khiến cho mấy người chung quanh đều lên tiếng chửi bới.

Chu Diên gấp đến độ không có thời gian suy nghĩ, lúc này mới nghĩ đến Dật Ninh rốt cuộc muốn đi đâu, hoặc có khả năng làm chuyện gì.

Lúc hơn ba giờ sáng Dật Ninh gọi điện thoại, sau đó lại biến mất, việc này đều cùng Giang Triết có liên hệ, hắn gọi cho người của mình tìm tung tích của Giang Triết, sau đó gọi cho một người bạn đem đến cho hắn một chiếc xe máy lại đây.

Dật Ninh vốn là người có đầu óc bảo thủ, lúc nào cũng im im không nói ra, Chu Diên thật sự không dám nghĩ cậu khác thường như vậy là muốn làm chuyện gì, hoặc sẽ làm ra việc gì.

16. Chương 16

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của Giang Triết, Dật Ninh cảm thấy có chút bối rối, thanh chủ thủ giấu trong ống tay áo đã bị thân nhiệt của cậu làm cho nóng ẩm, cảm nhận được cả sự tồn tại của nó, Dật Ninh cố ổn định tinh thần, sau đó lại có chút dao động .

Nhìn mỹ nhân trước mặt ánh mắt nhìn hắn có chút dao động, Giang Triết mặc dù cảm thấy ánh mắt này giống như đã từng thấy qua, thế nhưng thật sự nghĩ không ra đã gặp ở đâu, thấy cô gái không trả lời, Giang Triết lại hỏi: ” Cô à, xin hỏi cô tìm tôi là có việc gì sao?”

” Kia, cái kia...” Dật Ninh cố gắng điều chỉnh giọng nói cho thanh một chút, nhưng, cậu thật sự không biết phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ mình thật sự muốn làm chuyện xem thường tính mạng con người sao.

Giang Triết đã muốn ngồi xuống đối diện với Dật Ninh, thanh âm nhẹ nhàng hoà nhã, ” Có chuyện gì cứ nói, không cần ngại ngùng.”

” Nơi này không tiện nói chuyện, có thể tìm một nơi yên tĩnh một chút được không?” Dật Ninh lên tiếng.

Mỹ nhân trước mắt mang theo vẻ đau buồn, mím môi cùng nhú mào, có vẻ rất khó nói ra lời, dù là ai thì cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của một người đẹp như vậy, huống chi là Giang Triết vốn đang muốn dụ dỗ nàng.

Giang Triết rất ga lăng đứng lên, cười dịu dàng nói: " Được, vậy cô đi theo tôi!"

Dật Ninh cũng đứng dậy, trong lòng khẩn trương đến nỗi ngay cả đầu ngón tay chạm vào thanh chuỷ thủ cũng run rẩy, đi giày cao gót khi đứng lên thân thể phải thẳng tắp, lúc này mới làm cho lòng cậu kiên định một ít.

" Mời đi bên này!" Giang Triết rất có phong độ của một người hiểu biết, thế nhưng Dật Ninh đã biết nhân phẩm hèn thấp đến mức nào.

Giang Triết dẫn Dật Ninh vào thang máy, ở bên trong, Dật Ninh mới hướng Giang Triết cười.

Người đẹp cười lộ lên lại càng xinh đẹp, Giang Triết thâm nghĩ, vu vật như vậy tự đưa đến cửa, không muốn cũng không được, mới hỏi: " Xin hỏi cô tên gì?"

Ánh mắt Dật Ninh có chút lẩn tránh, trả lời: " Tôi họ Tô, tên Y."

Giang Triết làm bộ vô cùng vinh hạnh, " là Tô tiểu thư, tôi nghĩ trước kia chúng ta có phải chưa từng gặp qua hay không, bằng không, người đẹp giống như quý cô đây, tôi chắc hẳn sẽ không quên."

Mấy câu nịnh nọt cùng giọng nói dụ dỗ của Giang Triết chỉ làm cho Dật Ninh khó chịu muốn cau mày, nhưng vẫn cố giữ nụ cười, " Chúng ta chưa từng gặp qua, đây là lần đầu tiên."

Thang máy đã tới nơi, Giang Triết dẫn Dật Ninh đi vào văn phòng của hắn.

Văn phòng Tổng giám đốc của hắn ở một mình một tầng, ngoại trừ phòng riêng của hắn ra chỉ còn vài phòng họp, lúc này lại không có ai họp, cho nên rất yên lặng.

Cô thư ký đang ở sẵn đây, ở trong văn phòng sắp xếp tài liệu.

Giang Triết bảo cô ấy ra ngoài, nói có việc phải bàn với Tô tiểu thư.

Cô thư ký đi ra còn liếc mắt nhìn Dật Ninh một cái, khuôn mặt tươi cười, nhưng đầy vẻ khách sáo.

" Cô Tô, mời ngồi! Xin hỏi cô muốn uống gì?" Giang Triết thực lễ độ hỏi han.

Dật Ninh sửng sốt một chút mới trả lời, " Trà là được rồi."

Giang Triết rất áy náy nói: " Thật sự là xin lỗi,nơi này không có trà, chỉ có cafe, còn có rượu, cô muốn uống một chút không?"

Dật Ninh hiện tại đang ở một mình cùng Giang Triết, không có người khác ở đây, Dật Ninh trong lòng lại càng khẩn trương lo sợ, ngồi ở trên sofa, hai tay đặt ở đầu gối cũng nắm chặt, mới có thể ngăn được áp lực muốn chạy trốn cùng cơn tức giận xộc vào đại não.

" Cafe là được rồi, buổi sáng uống rượu không tốt cho sức khỏe."

Giang Triết vừa pha cafe cho Dật Ninh vừa nói, " Cô Tô thực để ý việc chăm sóc thân thể, khó trách lại xinh đẹp như vậy."

"Cảm ơn! Dật Ninh nhìn Giang Triết mỉm cười trả lời, cậu nhìn chăm chăm vào tay Giang Triết, chỉ sợ hắn nhân lúc pha cafe mà gỡ trò.

Giang Triết bưng hai tách cafe, một tách đặt trước mặt Dật Ninh, ánh mắt Dật Ninh vẫn nhìn hắn, hắn đương nhiên nghĩ đó là một loại ám hiệu.

Giang Triết bưng tách của mình lên uống một ngụm, rồi ngồi xuống bên cạnh Dật Ninh, mà Dật Ninh chỉ hướng hắn mỉm cười một chút, không có hành động hay lời nói cự tuyệt nào.

Tuy còn không biết vị Tô tiểu thư này tìm mình là vì chuyện gì, bất quá, việc này để sau hãy tìm hiểu cho rõ ràng.

Giang Triết đặt tách cafe xuống, trong mắt vẫn ẩn chứa vô vàn tình cảm nhìn Dật Ninh, giọng nói dịu dàng, " Tô tiểu thư mới sáng sớm đã chờ tôi, không biết là có chuyện gì?"

Nói xong hơi thở đã đến sát gương mặt Dật Ninh, Dật Ninh căng thẳng đến mức hai má đỏ bừng, trong mắt có chút hoang mang, sau đó đem mi mắt buông xuống, xinh đẹp một cách tự nhiên, vô cùng quyến rũ, Giang Triết cũng không chờ Dật Ninh trả lời, đã muốn giơ tay ôm lấy eo Dật Ninh, " Bất quá, việc này nói sau. Em thực sự rất đẹp, vừa rồi ở đại sảnh vừa thấy em, tôi đã bị em mê hoặc..."

Dật Ninh nâng mắt lên nhìn hắn, mỹ nữ có khí chất như vậy cư nhiên xấu hổ đỏ mặt, nửa muốn trốn tránh, nửa gương đôi môi đỏ mọng lên chờ hắn hôn, Giang Triết đã bị Dật Ninh mê hoặc đến choáng váng.

Mùi vị nước hoa trên người Giang Triết xộc thẳng vào mũi Dật Ninh, cùng Chu Diên rất khác biệt, hương vị trên người Giang Triết mang theo chút ngọt ngào mềm mại, còn Chu Diên lại đầy mùi vị nam nhân.

Lúc Giang Triết muốn hôn môi Dật Ninh, Dật Ninh nghiêng đầu, Giang Triết chỉ hôn vào má cậu, Dật Ninh căng thẳng đến mức hai tay run rẩy, cậu dựa theo kế hoạch đưa hai tay ôm lấy lưng Giang Triết, lúc Giang Triết hôn môi cậu, cậu cũng không cự tuyệt mà hé mở đôi môi đỏ mọng như muốn quyến rũ hắn.

Thân thể Dật Ninh hơi run rẩy, đương nhiên không phải như Giang Triết nghĩ vì động tình mà hưng phấn, thật ra cậu đang khấn trương cùng dao động, thanh chuỷ thủ đã trượt ra khỏi tay áo, mang theo nhiệt độ cơ thể, ấm áp nhưng lại khiến cho cậu cảm thấy như đang cầm bàn ủi nóng đến phỏng tay.

Cậu phải không chút do dự mà đâm thật nhanh vào thân thể Giang Triết, bằng không khi Giang Triết phát hiện cậu có dấu vết, phát hiện ra mái tóc giả, hoạt động đến ngực giả của cậu, thì mọi thứ đều hỏng hết.

Nhưng Dật Ninh lại không xuống tay được, cậu vô cùng dao động. Khi hôn Giang Triết quần lấy lưới của cậu, làm cho cậu cảm thấy ghê tởm, tay của Giang Triết đã muốn với vào vạt áo cậu đi vào.

Mắt thấy thanh chuỷ thủ sắc bén kia sắp đâm vào lưng Giang Triết ngay cạnh vị trí gần thận của hắn, thì ' Bang' một tiếng, cánh cửa văn phòng chưa được khoá lại đã bị đá văng ra.

" Giang Triết, lão tử có việc tìm..." Chu Diên một câu bị nghẹn ở cổ họng cũng không nói hết, mà ở phía sau cô thư ký cuống quýt theo kịp còn đang la to, " Chu thiếu gia, cậu không thể như vậy!"

Thanh chuỷ thủ trong tay Dật Ninh còn chưa đâm xuống, lập tức rơi xuống nền đất được trải thảm, vì được tấm thảm ngăn đi thanh âm va chạm, nên cũng không rõ lắm.

Giang Triết đương nhiên không phát hiện vấn đề, bị Chu Diên quấy rầy lúc hứng thú, lúc này mới buông Dật Ninh, quay đầu nhìn Chu Diên.

Chu Diên nhìn thanh chuỷ thủ kia trong nháy mắt trợn tròn hai mắt, lúc sau mới khôi phục bình thường. Hắn đã quấy rầy việc tốt của người khác, dù sao hắn cũng không muốn Giang Triết sống thoải mái, vì vậy đối với người đi ám sát này làm chút hành động bồi thường, hắn đi lên vài bước, thực tự nhiên đá thanh chuỷ thủ vào gầm sofa.

Giang Triết tận lực duy trì khí độ, bất quá trong giọng nói đã mang theo chút khó chịu khiến mọi người đều nghe ra được, " Tiểu Diên, cậu tới đây làm cái gì?"

Dật Ninh bị biến cố vừa rồi làm cho sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, ngẩng lên nhìn Chu Diên, mặt càng trắng thêm vài phần.

Chu Diên từ trên cao nhìn xuống, ra vẻ lơ đãng nhìn mỹ nhân bên cạnh Giang Triết, lại nhìn thấy bộ tóc giả của người đẹp này trong lúc tình cảm mãnh liệt với Giang Triết mà để lộ ra, hắn trong lòng cười nhạo người này quả thực rất không chuyên nghiệp, trong ánh mắt người này đầy sự sợ hãi, còn giống như trời sinh đã vậy, ánh mắt này không phải Dật Ninh thì còn là ai.

Chu Diên cùng Dật Ninh ánh mắt gặp nhau trong một khắc, ánh mắt đầy bối rối của Dật Ninh càng làm cho Chu Diên xác định được suy đoán của mình, vốn dĩ hắn đến đây là tìm Dật Ninh cho nên trong lòng cũng nhẹ nhõm, thở phào một hơi, cũng không để ý đến Giang Triết, lập tức tiến lên đem cánh tay còn ôm bên eo Dật Ninh bỏ ra, một tay kéo lấy Dật Ninh ôm vào trong ngực, tiện thể ngăn chặn tầm nhìn của Giang Triết, giọng nói vô cùng kiêu ngạo, " Tôi đến để mang người của tôi đi."

Nói xong, gần như cưỡng ép mà ôm Dật Ninh đi ra bên ngoài.

Dật Ninh cúi đầu bộ dáng hệt như một cô vợ nhỏ, có vẻ như đối với Chu Diên vô cùng phục tùng.

Cô thư ký kia về mặt khổ sở đứng ở cửa, Chu Diên còn hướng nàng cười một chút, gật đầu chào, rồi mới ôm Dật Ninh nhanh chóng rời đi.

Giang Triết còn không biết chính mình vừa ở quý môn quan dạo một vòng, nhìn bộ dáng chu diên ôm Dật Ninh rời đi, hẩn lộ ra bộ mặt hung ác, mới sáng sớm đã gặp chuyện gì, chẳng nhẽ Chu Diên cùng tình nhân của hắn cãi nhau, cãi nhau đến mức lợi dụng cả chính mình.

” Mẹ nó!” Giang Triết mắng to một tiếng, đem tách cafe trên bàn hất xuống nền thảm.

Sau khi cô thư ký cho người lên dọn dẹp, mới phát hiện thanh chuỷ thủ dưới gầm ghế, vội cầm lấy cho Giang Triết xem, Giang Triết cũng không phải kẻ dần dợn, rất mau đã nghĩ thông suốt chuyện lúc sáng.

Chính là, người đẹp đến ám sát kia là ai; hoặc là ai phái tới, chẳng lẽ là Chu Diên, nhưng Chu Diên chẳng lẽ lại phá hỏng chính kế hoạch của mình, xem ra cũng không phải hắn.

Giang Triết trên lưng toát mồ hôi lạnh, bèn cho người điều tra cô gái kia, còn Dật Ninh lúc này đã bị Chu Diên đưa đi rất xa.

17. Chương 17

Bị Chu Diên ôm ra khỏi thang máy, tim Dật Ninh đập như trống dồn, khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, ban này còn có thể tự bước đi, nhưng sau đó thậm chí cảm thấy chân mềm nhũn, gần như dựa vào Chu Diên giúp đi ra.

Hành động vừa rồi của cậu bị Chu Diên phát hiện, tuy Chu Diên cũng không vạch trần, hơn nữa còn giúp cậu đem thanh chuỷ thủ đá vào gầm ghế, nhưng trong lòng Dật Ninh vẫn khẩn trương đến phát run, đầu óc có chút mơ màng.

Ra khỏi đại sảnh, không khí lạnh giá bên ngoài ập vào mặt, Dật Ninh rùng mình, cảm giác nhịp tim giống như ngừng một nhịp.

Đột nhiên bị cái lạnh kích thích làm cho Dật Ninh từ nỗi sợ hãi khẩn trương có chút tỉnh táo lại, gương mặt nhìn người cao lớn bên cạnh- Chu Diên.

Ánh mắt Chu Diên chăm chú nhìn về phía trước, cũng không chú ý đến cậu, khuôn mặt không lộ biểu tình, ánh mắt xa xôi, Dật Ninh cũng không thể qua nét mặt của hắn mà đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Không nhìn thấy vẻ chán ghét của hắn khiến Dật Ninh thả lỏng trong một khắc, bất quá, lại vì thái độ khó hiểu của Chu Diên mà cảm thấy thấp thỏm không yên.

Đi đến một bãi đỗ xe ngoài trời, Dật Ninh khẩn trương đến nỗi đi không nổi, dừng bước, thanh âm có chút run rẩy, ” Chu, Chu Diên, tôi...tôi...”

Chu Diên nhìn về phía ánh mắt hoảng loạn né tránh của Dật Ninh, đưa tay chụp bờ vai cậu, kiên quyết nói, ” Có chuyện gì trở về nói sau, đi trước đã!”

Dật Ninh cũng không có chủ kiến gì, chỉ có thể nghe theo hắn.

Chu Diên nắm chặt tay cậu, đưa cậu đến bên cạnh một chiếc xe máy, Dật Ninh lưỡng lự nhìn hắn khó hiểu.

Dật Ninh toàn thân mặc đồ nữ, trang phục mong manh, không khí lạnh buổi sáng làm cho cậu rét đến rứt cả cổ, cái mũi vì hít khí lạnh mà đỏ bừng, môi son sớm bị tên khốn Giang Triết gặm sạch, nên lúc này vì giá rét mà có chút tím tái.

Chu Diên nhìn xe máy, cau mày, rồi đem chính chiếc áo khoác dày trên người cởi ra, khoác lên người Dật Ninh, ” Đem áo mặc vào trước đi.”

Dật Ninh hoang mang nhìn Chu Diên, Chu Diên nhìn bộ dáng ngơ ngác ngác của cậu, vậy mà còn dám đi giết người, rõ ràng mỗi lần nấu ăn ngay cả cá sống gà sống còn không dám mua.

Chu Diên thở dài than thầm trong lòng, đem áo của mình mặc vào một tay cho Dật Ninh, còn lại để Dật Ninh tự mặc, giống như đối đãi với một đứa trẻ đang bị sợ hãi, Chu Diên vẫn còn ôm trên vai cậu, ở trên vầng trán đỏ mồ hôi lạnh của cậu hôn một cái, trấn an nói, ” Đừng nghĩ gì cả, đi về trước được không?”

Chu Diên nhìn nhìn, chỉ còn một cái mũ, cuối cùng vẫn để chính mình đội, bảo Dật Ninh ngồi phía sau hẳn, nhìn Dật Ninh một chút, vẫn cảm thấy có gì không ổn, mãi lúc sau mới phát giác, liền đem bộ tóc giả trên đầu Dật Ninh bỏ xuống đưa cho cậu cầm.

Đem tay Dật Ninh vòng qua thắt lưng mình, còn dặn dò nói: ” Ôm sát, tựa vào trên lưng tôi, có thể che được chút gió.”

Dật Ninh lúc đầu theo dặn dò của Chu Diên nhưng chỉ hơi ôm hắt tựa vào người hẳn, đến khi xe khởi động lao vút đi, từng cơn gió mạnh thổi tới, lúc này cậu không thể không đem cả người dựa lên, chặt chẽ ôm lấy thắt lưng Chu Diên.

Tình hình giao thông lúc này tốt hơn rất nhiều, Chu Diên phóng liền một mạch, rất nhanh đã đến một toà cao ốc, dừng xe lại, bảo Dật Ninh xuống xe, hai chân Dật Ninh lúc này đã lạnh đến tê dại, lỗ tai bị gió bạt đến không còn cảm giác, ngay cả giọng nói của Chu Diên cứ ong ong bên tai nghe không rõ.

Cuối cùng xuống xe, Dật Ninh đi giày cao gót lên gần như đứng không vững, vẫn là Chu Diên dựng xe đến đỡ lấy cậu.

Dật Ninh nhìn bốn phía, mới phát hiện nơi này không phải khu nhà trọ của mình, lúc nhìn về phía chu diên, Chu Diên mới giải thích ” Chỗ tôi gần hơn, nên mang cậu đến đây. Đi lên đi!”

Nếu là trước đây, Dật Ninh chắc chắn sẽ không theo Chu Diên vào nhà hẳn, nhưng lúc này lại không chút suy nghĩ đã bị hẳn dẫn đi, nơi đây có hệ thống nhận diện dấu vân tay, Chu Diên đi tới ấn lên, cánh cửa kính tự động mở ra.

Vào cửa, bên trong ấm áp hơn, Dật Ninh thở dài một hơi.

Đi vào thang máy, bên trong cũng không có người khác, chỉ có cậu cùng Chu Diên, Dật Ninh lúc này mới có chút lo lắng không yên.

Dù sao, chuyện vừa nãy cùng Chu Diên, nhìn thế nào, Chu Diên đối xử với cậu rất giống tình nhân.

Dật Ninh cúi đầu, không dám nhìn Chu Diên, trong thang máy im ắng làm cho không khí có vẻ ngại ngùng.

Chu Diên ngược lại không để ý đến bộ dáng dề dặt của Dật Ninh, tiến lên đưa tay ôm lấy lỗ tai Dật Ninh, đem hai lỗ tai lạnh đến đỏ bừng ủ ấm.

Dật Ninh lại càng cúi gằm mặt, nhưng không cự tuyệt hành vi thân mật của Chu Diên, một lúc sau mới ấp úng, ” Chu... Chu Diên... cảm ơn anh!”

“Ừ!” Chu Diên chỉ đáp đáp lại một từ cụt lủn, cũng không nghe ra trong giọng nói của hẳn tâm tư gì, Dật Ninh ngẩng đầu nhìn hẳn, Chu Diên cũng đang nhìn cậu, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt Chu Diên ít đi sự lãnh đạm lúc bình thường, mang theo chút thân thiết cùng ấm áp, Dật Ninh cuống quýt lại muốn cúi đầu.

Chu Diên đã đưa một tay đỡ sau gáy cậu, một tay nâng cằm cậu, hai mắt mang theo mê hoặc cùng cướp đoạt nhìn chăm chăm vào mắt cậu, đôi môi bao phủ lấy môi cậu.

Dật Ninh trong nháy mắt muốn chạy trốn, cuối cùng chính là nhắm lại hai mắt.

Nụ hôn say mê của Chu Diên mang theo hương vị tươi mát của nước súc miệng, còn có vị thuốc nhàn nhạt, nhưng không khiến cho Dật Ninh cảm thấy chán ghét, trước đây chưa từng có kinh nghiệm hôn môi, ngay cả khi hôn Giang Triết chỉ khiến cho Dật Ninh vất vả lắm mới nhận được cảm giác ghê tởm đến buồn nôn, lúc này đây cậu lại thuận theo tự nhiên ôm lấy lưng Chu Diên, hai mắt nhắm chặt chỉ còn bóng tối, tiếng tim đập ập đến trên não, còn có nhiệt độ ấm áp trên người Chu Diên.

Dật Ninh đi giày cao gót, nên chỉ hơi ngẩng đầu cũng có thể làm cho hai người dễ dàng hôn môi.

Dật Ninh không có kinh nghiệm, nhưng cũng không đến nỗi cứng đờ trúc trắc.

Chu Diên buông Dật Ninh ra, Dật Ninh vẫn như cũ nhắm chặt mắt không dám mở ra, tựa vào trên vai hắn mà thở hổn hển.

Thang máy đã đến, bàn tay của Chu Diên vẫn đặt trên nút đóng thang máy.

Nhìn khuôn mặt Dật Ninh đỏ bừng như ráng chiều, hai mắt khép hờ, lông mi run rẩy không ngừng, đôi môi khẽ hé mở để thở dốc.... Chu Diên tựa như thấy được cả sự thay đổi trong cơ thể hắn, nhịp tim đập không giống quy luật ban đầu, trong đầu trống rỗng, hắn lại ở trên gương mặt Dật Ninh hôn một cái, mới vỗ vỗ lưng Dật Ninh ” Ra thôi.”

Dật Ninh mở to mắt nhìn hắn, đôi mắt đen tuyền vẫn còn ướt át, mang theo chút ngượng ngùng cùng yếu đuối.

Bị đôi mắt như vậy nhìn, Chu Diên trong khoảng khắc dừng chân, đem Dật Ninh đặt trên vách thang máy, cúi người xuống hôn lên môi cậu, Dật Ninh ” Ừ...” một tiếng muốn phản kháng, rốt cuộc thanh âm sau cùng đều bị Chu Diên nuốt vào trong bụng, Dật Ninh mở to mắt nhìn ánh mắt gần trong gang tấc của Chu Diên, Chu Diên cái gì cũng không nói, nhưng Dật Ninh lại cảm thấy ánh mắt của hắn đã cho cậu mọi đáp án, cậu nhìn thấy trong mắt Chu Diên có tình yêu, cậu ngừng giãy dụa, nước mắt từ trong trong đáy mắt tuôn ra, từ ngày hôm qua, cậu sợ hãi như vậy, tuyệt vọng như vậy, cậu không muốn rời bỏ thế giới này, nhưng cậu không có cách nào để sống sót, giây phút này đây lại khiến cho cậu có một thứ hy vọng.

Dật Ninh đột nhiên bật khóc, làm cho Chu Diên cuống cả tay chân, sau đó buông cậu ra, có chút buồn phiền hối hận nói: ” Cậu không thích thì nói ra, khóc làm cái gì.”

Dật Ninh chỉ lắc đầu, cắn môi không nói lời nào.

Thang máy đã tới đến tận tầng hai mươi mấy, người muốn vào thang máy thấy hai người bên trong một khóc một đang an ủi, rõ ràng là tình nhân đang giải quyết chuyện riêng.

Vốn đã gần bước vào một chân, lại lùi lại, quay sang Chu Diên xin lỗi cười nói, ” Hai người cứ tiếp tục, tôi sang thang bên cạnh cũng được.”

Chu Diên quét mắt nhìn hắn một cái, đóng cửa thang máy, ẩn xuống tầng của mình.

Dật Ninh bị Chu Diên dẫn vào phòng, nước mắt lúc này mới ngừng lại.

Trong nhà Chu Diên gồm ba phòng hai sảnh, coi như là rộng rãi, bình thường hắn cũng không về ở, luôn phóng túng bên ngoài, có khi về thì về nhà chính của Chu gia, bên này cũng ít tới.

Trong phòng không mở điều hoà, nên so với trong thang máy lạnh hơn một ít.

Chu Diên dìu Dật Ninh ngồi xuống sofa, lúc này mới bật điều hoà, đem chút nước lại đây.

Trong phòng vốn có người định kỳ dọn dẹp nên cũng không lộn xộn, nhưng vẫn có chút vắng vẻ do không có người ở thường xuyên, trong phòng cũng bày trí rất ít đồ đạc, nhìn qua cũng không giống một gia đình, có cảm giác rất tịch mịch.

“Có muốn rửa mặt không? Chu Diên sau khi làm xong mọi thứ, mới đi đến bên Dật Ninh lúc này đã ngưng khóc hỏi.

18. Chương 18

Chu Diên cầm khăn mặt đưa cho Dật Ninh, Dật Ninh cầm lấy ánh mắt có chút trốn tránh, dù sao vừa rồi đột nhiên bật khóc, nên có chút mất mặt.

Nhìn người trong gương cái mũi hồng hồng, tềnh phẩn mông bị nước mắt làm trôi đi, vết tích để lại trên mặt, thực sự vô cùng thâm thẳm, không biết Chu Diên có phải hay không thấy mình vừa xấu lại vừa phiền, vì thế có chút bất an liếc nhìn Chu Diên, thấy trên mặt Chu Diên không có vẻ gì là chán ghét, còn đến chỗ cậu, trấn an nói, ” Mau rửa đi! Dùng nước ấm ấm một chút mới tốt cho da mặt.” Nói xong mới đi ra.

Dật Ninh cúi đầu, đem khăn mặt ngâm vào nước ấm bắt đầu lau mặt, bởi vì bị gió thổi đến đau đớn, lúc này rửa cũng có chút xót xót.

Nhìn vào gương đến vài lần, ánh mắt vẫn như cũ vừa đỏ vừa sưng, một chút cũng không đỡ.

Tuy rằng Dật Ninh ghét bị người khác nói cậu ảo tưởng, nhưng cậu không thể không thừa nhận, so với những nam nhân khác cậu có phần thích trưng diện một ít.

Ánh mắt kia quả thực vừa xấu vừa mất thể diện, Dật Ninh cũng không có cách nào, còn ở lòng trong thể rằng sau này nhất định không khóc như vậy nữa, lúc này mới từ phòng tắm bước ra.

Chu Diên cầm một cái nồi đặt giữa phòng, đang đốt bộ tóc giả của cậu, nhìn thấy Dật Ninh đi ra, lập tức nói, " Cởi quần áo của cậu ra, đều phải đốt hết."

Dật Ninh sững sờ tại chỗ, " Vì... Vì sao?"

" Chẳng nhẽ chờ Giang Triết sau khi thấy được thanh chuỷ thủ kia tìm đến sao?" Chu Diên nhìn Dật Ninh đứng bất động, lạnh lùng lên tiếng giải thích, sắc mặt hẳn không được tốt, thật ra không có ý tứ chán ghét Dật Ninh, chỉ là nghĩ đến sau này Giang Triết tra cứu mọi chuyện sẽ truy đến trên đầu Dật Ninh, làm cho hắn có chút nổi nóng.

Dật Ninh ánh mắt dao động, cắn môi bắt đầu cởi quần áo, đem áo khoác cởi, Chu Diên nhận lấy, ném vào nồi dùng giấy làm mỗi lửa chỉ trong một lát đã cháy sạch.

Dật Ninh vốn còn có chút không được tự nhiên, thấy Chu Diên không nhìn mình, mới yên lòng, đem quần cởi ra, tuy bên trong có mặc quần giữ ấm(chắc là quần tất ^_^ ta đoán thế), cũng không phải chân trần, nhưng cậu vẫn có chút không được tự nhiên, trốn tránh ánh mắt Chu Diên, đem quần của mình ném vào trong nồi.

" Bên trong không cần chứ?" Dật Ninh ngại ngùng lên tiếng hỏi.

Chu Diên nhìn hắn, tức cười đến mức có chút đùa dai nói, " Cậu muốn cởi ra đốt, tôi cũng không ngại."

Dật Ninh không tự giác bừa bộn tỏ vẻ bất mãn với lời trêu đùa của Chu Diên, loại hành vi mờ ám này có phần giống làm nũng, Chu Diên thoáng ứng sốt, lúc này mới đem ánh mắt dời đi, " Giày cũng phải đốt!"

Giày cũng không dễ đốt, Chu Diên không biết từ đâu tìm được ít dầu mỡ đổ lên trên, lúc này mới đốt được, nhưng cũng không thiêu huỷ được toàn bộ, vẫn còn lưu lại chút ít.

Chu Diên cầm chăn khoác lên Dật Ninh đang rét run, bưng đám tro bụi đi vào bồn vệ sinh giặt nước, còn có chút gót giày không thể huỷ hết cùng chiếc nồi ném xuống thùng rác.

Điều hoà bật lên cũng được một lát , trong phòng ấm áp hẳn lên.

Dật Ninh không được tự nhiên ngồi đối diện với Chu Diên, phía trên là áo lót, bên dưới là quần giữ ấm, trông chẳng ra cái gì cả nhìn đến kỳ cục, mà Chu Diên lại giống như không biết cậu đang ngượng ngùng, nhìn chăm chăm vào cậu.

" Cậu có gì khó khăn nói cho tôi nghe một chút, vì sao cậu lại muốn giết Giang Triết được không?" Chu Diên nhìn Dật Ninh cúi đầu thấp đến mức gần đến đầu gối, rốt cục cũng mở miệng hỏi.

Chu Diên ngữ khí cũng coi như bình thản, còn mang theo chút ý tứ dụ dỗ.

Dật Ninh ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, cắn chặt môi dưới, trong mắt có chút tuyệt vọng thương tâm, nhưng vẫn không mở miệng.

" Có phải liên quan đến việc sáng sớm nay cậu gọi cho tôi ?" Chu Diên tiếp tục hỏi, giọng nói mang theo lo lắng, thấy Dật Ninh vẫn không đáp, hắn cũng không nổi giận, tiếp tục nói, " Là hắn dùng thứ gì đó uy hiếp cậu đúng không?Hắn dùng thứ gì đó uy hiếp cậu, cho nên cậu không muốn sống nữa mới đi giết hắn?"

Dật Ninh cúi đầu, bả vai có chút run rẩy, như là đang cực lực áp chế cảm xúc nào đó, đương nhiên trong lúc này, không phải là tức giận, mà là thương tâm đau khổ.

Chu Diên nhìn cậu trong chốc lát, ngồi đến bên người cậu, đưa tay muốn ôm Dật Ninh diêm dăm đáng yêu như vậy vào lòng, Dật Ninh trốn tránh một chút, nhưng Chu Diên tay dài lực lớn, Dật Ninh tránh hẳn không được, đành nằm gọn trong lòng Chu Diên, Chu Diên cũng không có động tác gì quá trớn, chỉ vỗ vỗ

vai cậu trấn an, dịu dàng lên tiếng, " Tôi không nhìn thấy mặt cậu, cậu muốn khóc muốn gào, an tâm thoải mái mà làm đi."

Dật Ninh trong lòng đau khổ, tuy đối với Chu Diên cảm kích, hơn nữa chính cậu cũng hiểu được, hơn nữa năm nay quen biết, ở trong lòng cậu Chu Diên có vị trí không nhỏ, thậm chí cậu có chút dựa dẫm vào hắn, nhưng như vậy cậu có thể đem vết sẹo trong lòng triển lộ ra trước mặt hắn sao?

Hai năm thống khổ, mỗi một lần nghĩ đến đều khiến cậu đau đớn kinh sợ, sợ có người biết được, sợ có người biết thân thể cậu đã rơi đến mức nào.

" Cậu đã gọi điện thoại báo cho tôi việc Giang Triết muốn cậu làm, như vậy tôi sao có thể mặc kệ sống chết của cậu được! Sáng hôm nay, đến nhà trọ cũng không tìm thấy cậu, để tìm cậu tôi đã mất rất nhiều sức lực. Cậu không đem nhược điểm của cậu bị Giang Triết uy hiếp nói ra, tôi căn bản cũng không có cách nào giải quyết triệt để chuyện này," giọng nói của Chu Diên có chút nhẹ nhàng từ tính, làm cho người khác cảm thấy an tâm cùng tin cậy, " Cậu nói có phải hay không?"

Dật Ninh nắm lấy vạt áo Chu Diên khẽ động một chút, trong lỗ mũi phát ra ít âm thanh, Chu Diên nghe không ra cậu rốt cuộc là tự nguyện nói, hay tiếp tục từ chối.

Đối với người khác, hắn cũng không có kiên nhẫn đến như vậy, chính là thấy bộ dáng Dật Ninh bị hắn lôi về thật đáng thương, mới mềm lòng, thậm chí nói không lên lời.

Trong phòng chỉ có thanh âm điều hoà đang hoạt động, ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào, ấm áp, sáng ngời.

Trái tim Chu Diên càng thêm mềm mại, khẽ vuốt lưng Dật Ninh, nắm lấy bờ vai của cậu, kéo cậu lại gần một ít, nhìn Dật Ninh đang nhắm mắt, lông mi rung động, cái mũi hồng hồng, giống như đang cố nén khóc.

Chu Diên đưa tay xoa xoa làm ấm hai má Dật Ninh, khuôn mặt trắng mịn, xúc cảm mềm mại ấm áp.

" Cậu cứ để trong lòng như vậy cũng không tốt, cậu không muốn nói ra, là không tin tôi sao?"

Dật Ninh lắc lắc đầu, cắn chặt môi dưới một lúc lâu mới buông ra, cúi gầm mặt thanh âm mang theo chút ghen ngào đầy tuyệt vọng, " Hắn, hắn có đĩa VCD của tôi!"

Chu Diên sửng sốt một chút, hy vọng điều đó không giống như suy nghĩ của mình, " VCD gì?"

Dật Ninh cũng không nói ra lời, nắm tay đột nhiên siết chặt.

" Cậu sao lại đồng ý lưu lại mấy thứ VCD gì đó cho hắn!" Chu Diên tức giận lên tiếng, Dật Ninh đột nhiên bị hắn lên tiếng trách mắng khiến cho giật mình hoảng sợ.

Cậu không hy vọng Chu Diên cho mình là kẻ phóng túng, mới bằng lòng để lại mấy thứ kia, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Chu Diên, hoang mang rối loạn vội mở miệng lắp bắp giải thích, " Không, không phải tôi nguyện ý, là Giang.... Giang Triết bắt buộc tôi, tôi căn bản không biết."

Dật Ninh trong mắt chứa đầy nước mắt, vừa hoảng hốt vừa đau khổ khôn cùng, Chu Diên bị ánh mắt đau đớn của Dật Ninh khiến cho trái tim dường như ngừng đập trong khoảng khắc.

Hắn đáng nhẽ phải hiểu, người như Dật Ninh sao có thể cam tâm tình nguyện ở cùng với thằng khốn Giang Triết, chính là, trước kia Vệ Khê trong lòng hắn luôn thuần khiết như vậy, rốt cuộc lại cùng cha đẻ ở cùng một chỗ, hơn nữa còn thể sống thể chết, cho nên sau này hắn luôn tin rằng trên thế giới không còn tồn tại loại người thuần khiết nữa, hắn thà tin rằng người dịu dàng thuần khiết như Dật Ninh cũng có thể cùng loại người như Giang Triết cùng một chỗ, nhưng những suy nghĩ thực tế này của hắn đối với Dật Ninh thực không công bằng cùng thương tổn, lúc này đây thấy Dật Ninh tuyệt vọng đến nỗi nguyện ý chết đi, hắn mới tỉnh lại, cảm thấy chính suy nghĩ độc đoán của mình mới tổn thương người khác đến mức nào.

Chu Diên ôm chặt lấy Dật Ninh, cắn chặt răng lên tiếng mắng mỏ, " Shit! Tên khốn Giang Triết!"

Sau một hồi lâu, Chu Diên mới an ủi Dật Ninh, làm cho cậu an tâm một ít, mới nói rõ " Dật Ninh, tôi không phải cố ý muốn tìm hiểu những... thứ làm tổn thương cậu, nhưng cậu phải nói cho tôi hiểu rõ một chút, tôi mới có thể có cách giải quyết chuyện này, cậu hiểu không?"

Dật Ninh biết Chu Diên đang nói gì, cậu không thể không gật đầu đáp ứng Chu Diên.

” Đĩa VCD kia đến mức độ nào? Giang Triết làm sao có thể uy hiếp cậu?” Chu Diên ôm Dật Ninh, giọng nói tuy dịu dàng, nhưng câu hỏi vào đúng vấn đề Dật Ninh muốn tránh nhất.

Vấn đề nén ở trong lòng không dám tâm sự cũng người khác, đột nhiên ở trước mặt cậu dường như mở ra một cánh cửa, để cậu có thể đem nỗi đau này chia sẻ cùng người khác, có một người để cậu dựa vào, trong lòng cậu tuy vẫn sợ hãi, lo lắng không yên, giống như muốn co người lại, không để bất cứ ai nhìn đến mình, nhưng cậu không chống lại được ***g ngực ấm áp rộng lớn của Chu Diên, không địch lại được lời nói truy vấn nhưng dịu dàng của hắn.

” Là, là từ hai năm trước, lúc tôi còn công tác tại công ty của hắn, lúc tôi bị quá chén, hắn chụp thứ gì đó, tôi cũng không biết bên trong có cái gì, nhưng...chắc chắn... chắc chắn là rất khó xem...”

” Hắn nói, nếu tôi không lấy bản kế hoạch của anh đưa cho hắn, hắn sẽ đem bán cuốn phim đó, bán cho người khác xem.”

19. Chương 19

Bị lời nói của Dật Ninh làm cho kinh ngạc đến há hốc miệng không biết nói gì, một lúc lâu sau, Chu Diên mới tỉnh lại, thanh âm vừa lạnh vừa trầm, ” Hắn cường bức cậu!”

Chu Diên hiểu rõ, chính mình cũng không phải người tốt gì, trước kia còn dùng đến sức mạnh với Vệ Khê, nếu không bị Đàm Duẫn Văn ngăn cản, sợ rằng Vệ Khê cũng đã bị hắn chiếm đoạt, cho nên về điểm này, hắn thật không có tư cách để chỉ trích Giang Triết, chỉ là, Giang Triết tên khốn này cũng quá dễ tiện, cư nhiên đã cường bức người khác còn chụp lại để uy hiếp, Chu Diên tự thấy mình dù dễ tiện cũng không làm ra chuyện như vậy.

Kỳ thực, đây cũng không phải mấu chốt, điều làm cho Chu Diên thực sự không chịu nổi, e rằng là do Giang Triết không phải đối với người khác làm chuyện này, mà là đối với Dật Ninh làm chuyện này.

Nghe đến Dật Ninh thấp giọng mang theo thống khổ kể lại khiến cho hắn khó thể mở miệng, Chu Diên trong nháy mắt khí huyết dâng trào, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, xem ra phải thiên tên kia.

” Cường bức” chỉ có thể dùng từ này để hình dung việc làm của Giang Triết đối với cậu, nhưng Dật Ninh vẫn không muốn thừa nhận, vì điều này không chỉ khiến cậu có cảm giác là người bị hại, mà còn khiến cậu cảm thấy danh dự mất sạch, quá mức sỉ nhục.

Chu Diên luôn chỉ cần một câu cũng đánh trúng tâm của Dật Ninh, còn hơn cả thống khổ, Dật Ninh lúc này cảm thấy rất khó xử, gần như không có can đảm ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của Chu Diên.

Thân thể run rẩy của Dật Ninh làm ánh mắt Chu Diên càng thêm thâm trầm, cúi đầu nhìn Dật Ninh rúc đầu lại trong lòng hắn, mái tóc mềm mại, lỗ tai trắng mịn, cái cổ mảnh khảnh... tất cả đều lộ ra vẻ yếu ớt của cậu.

Chu Diên không thể kiềm chế được lửa giận đối với hành vi chụp lại cuộn phim để ép buộc Dật Ninh của Giang Triết, lúc này hắn mới hiểu được, khi đó hắn đối đãi với Vệ Khê như vậy, vì sao Đàm Duẫn Văn lại tức giận, lại đối với hắn như vậy, hiện tại hắn nghĩ lại, khi đó Đàm Duẫn Văn quả thực là hạ thủ lưu tình.

Chu Diên tuy vẫn căm ghét cha hắn, nhưng hắn không thể không thừa nhận, bất kể diện mạo, còn có tính cách, hắn đều giống cha hắn, đến khi hắn trưởng thành, con người trở nên chính chắn, hắn lại càng thêm giống cha hắn.

Ví dụ như, cha hắn lúc tức giận, chính là thần nhiên bình tĩnh, nhưng địch nhân lại càng không thể trốn thoát, hơn nữa người Chu gia luôn biết che giấu hành vi, cũng không phải người tốt, đều là kẻ thủ đoạn độc ác.

Bởi vì Chu Diên sau khi nói một câu lạnh lùng, cũng không tỏ vẻ gì cả, sự im lặng của Chu Diên khiến cho tâm trạng Dật Ninh đang thống khổ cùng bối rối cũng được buông lỏng, ít nhất Chu Diên không có mắng

cậu vô dụng, cũng không chế giễu hoặc khinh thường cậu, ít nhất sự tôn trọng này, đối với Dật Ninh mà nói, căn bản chính là lý do cậu có thể tiếp tục gặp mặt Chu Diên.

Dật Ninh cũng không cần Chu Diên an ủi, bởi vì từ nhỏ đến nay, cậu cũng không cần người khác an ủi, ngay cả lúc đó, Dật Ninh cũng biết, cậu không cần an ủi cùng xoa dịu, cậu chỉ thống hận, hận Giang Triết vô nhân tính, đồng thời hận chính bản thân mình yếu đuối cùng hèn nhát.

Dật Ninh bị kích động lên muốn cùng Giang Triết liều chết, trải qua một thời gian, khi bình tĩnh trở lại, ở trong lòng ngực Chu Diên làm cho cậu an tâm, cậu lại rơi vào mờ mịt, không biết về sau nên làm cái gì bây giờ.

Cậu hi vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của Chu Diên, nhưng thói quen chính mình giải quyết việc của mình, hơn nữa cậu nghĩ rằng nếu đòi hỏi sự giúp đỡ của Chu Diên có phải là lợi dụng hắn, cho nên Dật Ninh không thể đem nỗi khổ cùng kỳ vọng nói ra với Chu Diên.

Nhưng Chu Diên cũng có quyết định của chính mình, hắn cũng không cần Dật Ninh mở miệng cầu hắn.

Rốt cục đem chuyện bí mật che giấu trong lòng nói ra, tuy chỉ là vài ba câu mơ hồ, nhưng Dật Ninh cũng cảm thấy dễ chịu rất nhiều, nắm lấy Chu Diên ý bảo hắn để cậu ngồi xuống, Chu Diên buông tay, để Dật Ninh ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát mới bình thản nói, " Chuyện này cậu không phải lo, Giang Triết là muốn đối phó với tôi, nên mới uy hiếp cậu, thật ra cậu vì tôi mà vạ lây, chuyện như vậy tôi cũng không thể coi như không có,... tôi sẽ thay cậu làm một cuộc đại giao dịch thật hay."

Dật Ninh có chút kinh ngạc, nhìn Chu Diên không chớp mắt.

Tuy rằng Chu Diên không muốn Dật Ninh thấy rằng mình đang muốn giúp cậu, nhưng nhìn Dật Ninh kinh ngạc nhìn chằm chằm mình, thì lại cảm thấy khó chịu cùng không phục, tâm tính trẻ con nổi lên lại nghĩ, chẳng nhẽ Dật Ninh không thể dùng vẻ mặt cảm kích nhìn hắn sao, nếu có thể thì ôm hắn cũng tốt.

Bất quá, nghĩ đến tính tình không có gì thú vị cùng kỳ quặc của Dật Ninh, e rằng không thể có chuyện cậu ôm hắn âu yếm được, vì thế có chút tự giễu mà lên tiếng đùa cợt, " Cậu nhìn tôi như vậy có tin hay không, tôi sẽ..."

Ngừng lời, đưa tay nâng cằm Dật Ninh, đùa giỡn nói, " Cậu như vậy là hi vọng tôi lại hôn cậu!"

Dật Ninh đỏ mặt, lùi về phía sau, né tránh tay Chu Diên mới nói, " Không phải!"

Sau đó mới nhận ra Chu Diên đang nói đùa, mới nói tiếp với Chu Diên về Giang Triết, " Là chuyện của tôi, anh không cần..."

Còn chưa dứt lời đã bị Chu Diên mạnh mẽ cắt đứt, " Cái gì mà chuyện của cậu, cậu cho là Giang Triết sẽ vì đối phó với cậu mà tìm đến cậu sao, cậu cũng không nghĩ lại xem cậu ... "

Chu Diên nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, nói ra khỏi mồm mới phát hiện đã quá lời, nhìn Dật Ninh cúi đầu chau mày, lại không đành lòng, dời đi tầm mắt, có chút lúng túng giải thích: " Tôi cùng Giang Triết có tranh chấp về lợi ích, không phải cùng cậu, cho nên Giang Triết muốn đối phó chỉ có thể là tôi, không liên quan đến cậu. E rằng hắn tìm đến cậu bất quá là cảm thấy sẽ có thêm phần thắng, căn bản cũng không bận tâm đến cậu."

Dật Ninh ngẩng đầu nhìn Chu Diên, há miệng thở dốc lại ngậm lại, cậu đương nhiên biết mình chỉ là tiểu nhân vật, người khác nhất định không bận tâm đến cậu, nhưng cậu sợ Chu Diên thật sự vì cậu mà làm ra chuyện gì nguy hiểm, như vậy cậu không chỉ nợ người ta ân tình, nếu xảy ra chuyện, thì thật có lỗi.

Chu Diên nhìn Dật Ninh bộ dáng muốn nói lại thôi: hai mắt ươn ướt át dịu dàng, miệng muốn nói nhưng còn xấu hổ, khuôn mặt thon gầy trắng nõn, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, làm cho trong lòng Chu Diên trong nháy mắt dịu xuống, đó là một cảm giác rất kỳ diệu, Chu Diên cũng không nghĩ nó là tình yêu, cũng biết Dật Ninh ở trong lòng hắn cũng không phải như vậy.

Nghĩ đến vấn đề Giang Triết, biểu tình của Chu Diên lại trở lên lạnh lùng, " Chuyện của tôi cùng Giang Triết, sớm muộn gì cũng nảy sinh xung đột, tìm hắn tính sổ cũng là việc phải làm."

Dật Ninh không nói thêm nữa, chuyện xảy ra hôm nay cùng Chu Diên làm cho cậu có chút hoảng hốt, dù sao thái độ của Chu Diên đối với cậu có thể coi là gì đâu, hai người cũng không giao du, Chu Diên cũng không có bày tỏ, mà chính cậu, vừa rồi nghĩ muốn xác thực mối quan hệ lại không có dũng khí.

20. Chương 20

Mặc dù Chu Diên muốn tiếp tục hỏi thêm về chuyện xảy ra giữa Dật Ninh cùng Giang Triết, nhưng nghĩ đến nếu tiếp tục truy hỏi Dật Ninh chắc chắn sẽ thương tâm, cũng thấy không nên hỏi về vấn đề này.

Sau khi Dật Ninh ổn định tâm tình, Chu Diên tìm cho cậu một bộ quần áo của chính mình để cậu mặc, nghĩ đến lúc đến chỗ Giang Triết khi nhìn thấy Dật Ninh, cậu khi đó mặc trang phục nữ, trang điểm nhã nhặn, mái tóc xoăn dài, tuy rằng trong ánh mắt là hoảng sợ cùng căng thẳng, nhưng vẫn xinh đẹp lạ thường.

Chu Diên lúc ấy chỉ một lòng một dạ tìm kiếm Dật Ninh, từ ánh mắt đầu tiên đã giật mình vì vẻ xinh đẹp của cậu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cậu, xác định đúng là Dật Ninh, thì cũng không có cảm giác đặc biệt, chỉ thấy nhẹ nhõm được tâm tình.

Lúc này nhìn Dật Ninh mặc bộ quần áo rộng thùng thình của mình, có chút lúng túng ngồi một chỗ, Chu Diên nghĩ tới lúc cậu mặc đồ nữ giới, trong lòng không khỏi tiếc nuối cùng hối hận, chính mình vừa rồi như thế nào không nhìn lâu một chút đã đem quần áo của cậu ấy đốt đi.

Sau khi được Chu Diên dẫn về, tinh thần Dật Ninh đã tỉnh táo trở lại, cũng không còn ý nghĩ muốn chết nữa, cậu lập tức lo nghĩ đến rất nhiều vấn đề, nghĩ đến Giang Triết phát hiện thanh chuỷ thủ kia, có chút lo lắng, lẩm bẩm nói, " Không biết Giang Triết có phát hiện ra là tôi hay không?"

Chu Diên nói chuyện điện thoại sắp xếp mọi việc xong xuôi thì đi tới, nghe được lời nói lo âu của Dật Ninh, hần ngồi xuống đối diện cậu, trấn an, " Hẳn nhiều kẻ thù như vậy, muốn giết hẳn cũng không ít người, ước chừng sẽ không hoài nghi đến cậu đâu. Hơn nữa, lúc ấy là tôi dẫn cậu đi, nếu hẳn hoài nghi, e rằng cũng sẽ hoài nghi tôi trước, tôi đã sắp xếp rồi, tuy tiện tìm một người thế thân là được, không cần lo."

Lời nói của Chu Diên làm Dật Ninh thả lỏng một chút, nhưng vẫn lo lắng lên tiếng, " Quần áo tôi mặc là đồ thuê trong cửa hàng, hơn nữa sau khi nhờ thợ trang điểm, bọn họ còn chụp lại ảnh của tôi, không biết Giang Triết có tìm được từ nơi đó hay không."

Nghe thấy Dật Ninh nói cậu mặc trang phục nữ còn để lại ảnh chụp, hơn nữa quần áo cũng là đi thuê, chừng cứ để lại cho người khác một đồng lớn, Chu Diên có chút kích động muốn chửi 'Mẹ kiếp', nhưng nhìn bộ mặt Dật Ninh lo âu, trong mắt tất cả đều là bất an, lại không phát câu được, chỉ có thể tiếp tục an ủi, " Cậu đừng lo việc này, tôi sẽ đi giải quyết. Đến nước này rồi, cậu lo cũng vô ích, cứ bình tĩnh." Sau đó lại hỏi, " cậu lưu lại tấm ảnh đó ở cửa tiệm nào?"

Dật Ninh đem địa chỉ cùng tên cửa tiệm nói ra, vẻ mặt chân thành đầy cảm kích, " Chu Diên, cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi cũng không biết làm thế nào! Làm phiền anh rồi!"

" Nói chuyện này làm gì, về sau cậu cũng đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy là được." Chu Diên bị Dật Ninh chân thành cảm ơn nên có chút cứng ngắc không được tự nhiên.

Dật Ninh ngượng ngùng cúi đầu, tuy bộ dáng yếu đuối của Dật Ninh làm cho Chu Diên thích cùng muốn bảo vệ cậu, nhưng Chu Diên cảm thấy Dật Ninh nếu có thể gắng đầu một cách đầy tự tin, như vậy đối với cậu mới là tốt nhất.

Chu Diên vươn người, chụp lấy bả vai Dật Ninh, " cậu không nên hờ một chút là cúi đầu, gắng đầu lên nhìn thẳng vào tôi không được sao?"

Dật Ninh kinh ngạc gắng đầu lên nhìn hẳn, Chu Diên nhìn cậu, làm cho cậu đối diện với ánh mắt của mình, tiếp tục nói, " Cậu như thế nào luôn thích cúi đầu lảng tránh, trốn tránh có gì tốt? Đôi mắt cậu đẹp như vậy, khuôn mặt cũng không kém, nên để mọi người nhìn cậu, mà cậu nên chấp nhận ánh nhìn chăm chăm của người khác, trốn tránh có gì hay, một người đã trưởng thành như vậy, lại còn là đàn ông con trai, sao có thể giống như mấy cô gái mười lăm mười sáu được!"

Dật Ninh bị lời nói của Chu Diên khiến cho xấu hổ đỏ mặt, lại muốn né tránh hẳn, nhưng Chu Diên cũng không đồng ý, tiếp tục hạ mãnh được, ” Cậu cứ né tránh như vậy giống như ‘ dục cự còn nghênh’ dụ dỗ người khác, có ai không bị cậu dụ dỗ, sau này cậu còn như vậy, người bị thiệt cũng chính là cậu.”

Dật Ninh bị Chu Diên nói mặt càng đỏ hơn, chính cậu cũng biết khuyết điểm của mình, nhưng một người đã hình thành thói quen, sao có thể nói thay đổi là có thể thay đổi được đâu!”

Dật Ninh không biết đáp lời Chu Diên thế nào, chỉ có thể lúng túng ngồi yên một chỗ, ánh mắt vẫn lẩn tránh, dao động không muốn đối diện với ánh mắt của Chu Diên.

Chu Diên bị điệu bộ ngưng ngừng câu nhân khiến cho tâm thần nhộn nhạo dục vọng rục rịch, nhưng nghĩ đến Dật Ninh bị Giang Triết cưỡng bức, chính mình không thể giống tên Giang Triết tổn thương cậu, cho nên, cuối cùng hẳn vẫn gơ tay xin hàng trước, buông bàn tay vẫn nắm chặt tay Dật Ninh ra, dời đi tầm nhìn, ho khan một tiếng, nói lảng sang chuyện khác, ” Cũng đến giữa trưa rồi! Tôi vừa rồi đã cho người mang quần áo theo kích cỡ của cậu đến, chờ người ta đem đến thì cậu thay vào đi, chúng ta đi ăn cơm!”

Dật Ninh có vẻ vô cùng biết ơn, ngại ngần nói: ” Kỳ thực mặc bộ này cũng được, mặc dù hơi rộng, nhưng vẫn chấp nhận được, dù sao tôi cũng về ngay thôi.

Nghe thấy Dật Ninh khách khí cự tuyệt, vẻ mặt Chu Diên thất vọng, cảm giác có chút mong mỏi, giọng nói nặng nề: ” Cậu không phải bị Giang Triết uy hiếp sao, còn trở về làm cái gì, trước khi chưa giải quyết chuyện Giang Triết, cậu ở lại đây đi, nơi này tương đối an toàn. Y phục cũng bảo người ta mang tới rồi, chẳng nhẽ lại bắt người ta mang về? Cậu bảo tôi phải nói sao cho tốt đây?

Lời nói của Chu Diên khiến Dật Ninh thực khó xử, cậu không muốn phiền hà Chu Diên, nhưng cự tuyệt Chu Diên lại sẽ khiến anh ta nổi giận, cậu thực không biết phải làm sao cho tốt bây giờ.

Chu Diên mặc kệ lời từ chối của Dật Ninh, còn hỏi quần áo mang đến cho cậu, có vừa vặn hay không, Dật Ninh thực kinh ngạc vì Chu Diên đối với số đo của mình biết rõ như vậy, lại không biết Chu Diên loại công tử phong lưu này, người đẹp chỉ cần đi qua mặt hẳn, hẳn cũng có thể dùng mắt thường mà đo được ba vòng của người ta.

Mà hẳn cùng Dật Ninh quen biết lâu như vậy, đừng nói ba vòng, ngay cả chân Dật Ninh lớn nhỏ bao nhiêu khi Dật Ninh mặc quần bó sát người hẳn cũng ước lượng ra được.

Mang quần áo đến cho Dật Ninh là người giúp việc Chu gia, mấy món đồ Chu Diên yêu cầu đều cần gấp, nên cũng không đặc biệt chọn mua, cứ theo như nhu cầu thông thường, mua đồ phù hợp với bản thân là được.

Dật Ninh mặc vào rất vừa vặn, Chu Diên nhìn thích thú, dẫn Dật Ninh ra ngoài ăn cơm.

Dật Ninh vốn là người trầm mặc, lúc ăn cơm lại càng không nói, Chu Diên cũng không phải người đặc biệt nói nhiều, hai người lặng lẽ cơm nước xong xuôi, Dật Ninh mặc dù lo lắng không yên, nhưng vẫn đòi trở về lấy vài thứ.

Chu Diên mặc dù lo cho cậu, nhưng buộc lòng phải đưa cậu trở về.

Lái xe đến khu nhà trọ của Dật Ninh, đã phát hiện có mấy chiếc ô tô đỗ ở đó, Chu Diên vừa thấy đã biết không ổn, Dật Ninh cũng nhận ra vấn đề. Chu Diên đen mặt, Dật Ninh thì sắc mặt trắng bệch.

21. Chương 21

Giang Triết có vị trí như này hôm nay, cũng không phải vì hẳn là người có vị trí thứ hai thừa kế gia nghiệp tổ tiên, mà chính hẳn cũng có chút năng lực.

Đối với người lắm tiền lại còn trẻ tuổi như hẳn, ở dưới sô pha văn phòng phát hiện ra thanh chuỷ thủ, nhìn thấy ánh sáng lạnh lạnh trên lưỡi dao, đối với thứ uy hiếp tính mạng mình như vậy, hẳn không thể bỏ mặc hay nhân nhượng.

Ngẫm nghĩ lại, thanh chuỷ thủ này có khả năng nhất là người đẹp vừa rồi mang đến, hơn nữa lúc Chu Diên tới hành động cũng có chút khó hiểu.

Suy luận một hồi, tình huống có khả năng nhất, chính là Chu Diên làm hỏng việc ám sát của mỹ nữ kia, nhưng sau đó lại là Chu Diên đem thanh chuỷ thủ đá vào gằm gế.

Vô luận là người đẹp cỡ nào, nhưng nếu muốn đoạt tính mệnh của mình thì không thể nương tay với nàng.

Đối với lai lịch của mỹ nhân kia, tuy Chu Diên đã đem người mang đi, nhưng căn cứ tình huống lúc đó, dựa theo thần sắc của người đó cùng Chu Diên, cô gái kia không phải Chu Diên phái tới, nhưng Chu Diên nhất định biết người đó, cho nên, mới giúp cô ta thoát thân như vậy.

Giang Triết suy nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra mỹ nhân đó là ai, đương nhiên, bản thân hắn cũng hiểu rõ, chính mình gây thù hằn không ít, người muốn mạng của mình cũng không nhỏ, nhưng cô gái đó chắc chắn không phải sát thủ, vì bộ dáng nhu nhược như vậy, về mặt ưu thương, nhìn không ra có bản lĩnh gì, chỉ như vậy cũng loại trừ khả năng cô ta là sát thủ do người khác phái tới, nhưng một người như vậy vì sao phải tới giết mình, hơn nữa trên thanh chuỷ thủ cũng lưu lại vân tay, ngay cả một chút kiến thức cơ bản cũng không biết...

Giang Triết sau đó cũng nghĩ tới việc giả trang, nghĩ tới nam giả nữ, thì bộ dáng nhu nhược yếu đuối của Dật Ninh hiện lên trong đầu hắn, lập tức, mọi suy đoán cùng kết luận đều thông suốt.

Giang Triết nghĩ đến là Dật Ninh, hắn giận dữ từ sofa đứng dậy.

Hắn đem thanh chuỷ thu bọc lại, trên mặt lộ ra nét cười đắc thắng lại âm hiểm, gọi điện thoại chuẩn bị xe, ra lệnh cho vài bảo tiêu đi theo hắn.

Tuy lúc đầu chuẩn bị là muốn đến chỗ Chu Diên, nhưng Giang Triết vẫn đến chỗ ở của Dật Ninh xem trước, hỏi bà chủ nhà về gian phòng trọ của Dật Ninh, mới biết được sáng nay Chu Diên đến tìm Dật Ninh cũng không thấy nên đi rồi, đối chiếu với thời gian, Giang Triết càng xác định được suy đoán của mình.

Trong tay hắn có mang theo thanh chuỷ thủ lưu dấu vân tay của Dật Ninh, chỉ cần tố cáo Dật Ninh tội mưu sát, tuy chưa thực thoả mãn, nhưng cũng khiến cậu lãnh đủ, xem bộ dáng bảo hộ của Chu Diên với Dật Ninh, hắn không tin Chu Diên để cho Dật Ninh chịu tội danh giết người không thành.

Giang Triết nắm chắc phần thắng cười đến tự tin thập phần, ông trời thực sự cho hắn cơ hội.

Chu Diên mang theo Dật Ninh nhìn thấy mấy chiếc ô tô cao cấp có rèm che đỗ ở dưới khu trọ của Dật Ninh, Chu Diên vừa thấy đã phát hiện một chiếc là của Giang Triết, hắn lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, không ngờ tới Giang Triết lại phát hiện ra thanh chuỷ thủ nhanh như vậy, còn tìm đến chỗ Dật Ninh, thật sự làm hắn hận đến nghiến răng.

Dật Ninh cũng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Cậu có chút hoang mang không biết làm gì, hai mắt nhìn Chu Diên có chút thất kinh.

Cuộc sống của Dật Ninh vốn luôn đơn giản, hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện vượt qua tưởng tượng của cậu, cậu thật sự chịu không nổi.

Chu Diên không dừng xe, mà trực tiếp cho xe đi luôn.

Nhìn thấy Dật Ninh nắm chặt hai tay, ngón tay bị cậu nắm chặt đến nổi trắng xanh.

"Không cần lo lắng, Giang Triết không thể bắt cậu đâu?" Chu Diên lên tiếng trấn an Dật Ninh.

Thanh âm của Dật Ninh có chút run rẩy lo sợ, "Tôi không sao, chỉ sợ hắn sẽ lấy việc này để ép anh trao đổi với hắn, hắn đề tiện như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này."

"Tôi đương nhiên có biện pháp, sẽ không để cậu xảy ra chuyện. Hiện tại chúng ta quay về chỗ tôi trước, cậu lúc này không nên trở về." Chu Diên bình tĩnh mà kiên quyết, Dật Ninh cúi đầu suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu nhìn Chu Diên, "Nếu hắn dùng chuyện này uy hiếp anh, anh hãy dùng chuyện tôi bị hắn cưỡng... cưỡng..." Dật Ninh thật sự nói không lên lời, về mặt hồ thẹn cùng đau đớn, lại tiếp tục nói, "Dùng chuyện này trao đổi với hắn đi! Hắn chẳng nhẽ không sợ tôi đi tố cáo hắn sao?"

Chu Diên nhìn nét mặt đau buồn của Dật Ninh, không tự giác được vươn tay ra nắm chặt tay trái cậu, hứa hẹn nói, "Cậu không cần bận tâm việc này, có tôi ở đây, cậu không cần xen vào, trừ phi cậu không tin tôi."

Tuy Dật Ninh nguyện ý dùng việc Giang Triết cưỡng ép hắn để uy hiếp lại Giang Triết, nhưng Chu Diên thực sự không muốn thương tổn Dật Ninh, đồng tính luyến ái căn bản không đủ để ép vào tội cưỡng bức, nhiều nhất chỉ tính là cố ý gây thương tích, nhưng chuyện xảy ra lâu như vậy, muốn tìm chứng cứ, thương tổn trên người Dật Ninh sớm tốt lắm, chứng cứ cũng coi như biến mất.

Tuy ở chỗ Giang Triết có VCD ghi lại việc Dật Ninh bị cưỡng bức, nhưng Chu Diên là người như thế nào mà còn không hiểu, chỉ cần để ý góc quay, căn bản không thể chụp được tên kia, cho nên VCD này cũng không dùng được, Giang Triết trái lại còn có thể tố cáo Dật Ninh cố ý xúc phạm nhân phẩm của hắn, đến lúc đó không chỉ danh dự của Dật Ninh mất hết, ngược lại còn phải hầu toà.

Chu Diên cho tới bây giờ luôn là kẻ mạnh, không có đặt mình vào vị trí kẻ dưới mà suy nghĩ, hiện tại nghĩ đến Dật Ninh đã bị thương tổn, người như cậu vừa yếu đuối lại không có tiền tài quyền thế, bị người thương tổn cũng chỉ có thể nhận, Chu Diên cảm thấy thật thương cảm, đối với Dật Ninh, tâm không khỏi dịu dàng vài phần.

Trên thế giới này, có một loại phương pháp gọi là ‘gậy ông đập lưng ông’, với kẻ đề tiện lại càng phải đề tiện.

Chu Diên đương nhiên không nói với Dật Ninh, hắn sẽ giải quyết chuyện này thế nào, chỉ bảo Dật Ninh ở lại nơi ở của hắn, sai người đem mọi thứ cần dùng qua đó, làm cho cậu không cần lo lắng.

Dật Ninh tràn đầy cảm kích, mang theo chút áy náy này, khiến Chu Diên bị ánh mắt đầy thủy quang của cậu làm cho miệng khô lưỡi khô, cuối cùng cũng phải chạy trốn chết.

Chu Diên cùng Giang Triết cùng một loại người, đương nhiên biết nhược điểm của đối phương là cái gì.

Giang Triết không tìm được Dật Ninh liền trực tiếp đi tìm Chu Diên, Chu Diên đã cho người tới tiệm trang điểm đó sắp xếp ổn thỏa, vì thế liền kiên quyết phủ nhận việc Dật Ninh tới đó. Thời điểm ở công ty Giang Triết, cũng đưa ra chứng cứ Dật Ninh lúc này cùng với một người làm việc ở chỗ khác, không hề có bằng chứng ở đây, không thể có khả năng chạy đến công ty Giang Triết, mặt khác hắn còn tìm một nữ nhân gần giống Dật Ninh tới nói là hôm đó là cô ta đến chỗ Giang Triết, nguyên nhân vì cô ta ghen tị mới bày trò muốn cho Chu Diên đến tìm nàng quay về, cho nên mới đi dụ dỗ Giang Triết, lúc nàng đi tìm Giang Triết đương nhiên không mang theo thanh chuỷ thủ, so sánh dấu vân tay không trùng khớp cũng chứng minh được thanh chuỷ thủ không phải nàng mang theo, vì thế Giang Triết bị dồn vào thế bí.

Giang Triết chỉ liếc mắt một cái cũng biết cô gái kia là do Chu Diên tìm tới làm thế thân, tuy bề ngoài tương tự, nhưng khí chất, rõ ràng hai người không giống nhau, một người vừa đẹp vừa nhã nhặn, người kia nhìn thế nào cũng là người ở nơi ăn chơi đàng ***. Nhưng Giang Triết lại không có cách nào chứng minh hai người không phải là một, chuyện này rốt cuộc hắn cũng mất thể thượng phong.

Giang Triết lại chịu không nổi cá mồi, ở một quán ngư lang cùng với một ngư lang có nảy sinh quan hệ, đang hành sự thì bị người chụp được, hơn nữa Giang Triết thỉnh thoảng cũng nguyện ý thử làm người bên dưới, không ngờ gặp phải tình huống này.

Chu Diên ép Giang Triết đem VCD ghi hình Dật Ninh ra trao đổi, Giang Triết lo lắng một phen, rốt cuộc không thể không đáp ứng yêu cầu của Chu Diên.

Bí mật của Dật Ninh bị lộ ra thì chỉ ảnh hưởng đến danh dự cá nhân của Dật Ninh, nhưng của hắn nếu lộ ra, như vậy không chỉ ảnh hưởng đến chính hắn, mà còn ảnh hưởng đến công ty, không chỉ ảnh hưởng rất xấu, mà ngay tại nhà mình chỉ sợ bị các bậc bề trên chê trách, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của hắn sau này.

Hắn không còn cách nào, đành phải đem ra trao đổi,

Hai người vẫn đều lưu lại chuẩn bị đường lui, chính là thứ này xem ra đối với Giang Triết ảnh hưởng lớn hơn.

Chu Diên cầm những tư liệu gốc của Dật Ninh, phải xác nhận xem thứ bên trong có thật hay không, hắn đương nhiên không thể để cho người khác xem để xác nhận.

Đối với việc Dật Ninh bị xâm hại, Chu Diên trong lòng vừa bức tức vừa căm giận, nghĩ đến sau này phải cho Giang Triết càng nếm mùi đau khổ, thế nhưng khi cầm đĩa ghi hình của Dật Ninh, vẫn ứa chế không nổi nổi kích động tiềm ẩn trong lòng muốn nhìn xem Dật Ninh phong tình như thế nào.

22. Chương 22

Đối với Dật Ninh, chuyện đó giống như trời sập xuống, làm cho cậu phải cam tâm lấy cái chết để phản kháng, không ngờ tới, Chu Diên mất không đến một tuần đã giải quyết dễ dàng.

Dật Ninh ở tại nhà của Chu Diên, lại trở về thói quen sinh hoạt bình thường.

Tuy Chu Diên nói mọi việc cứ giao cho hắn, cậu không cần lo lắng, nhưng trong lòng Dật Ninh vẫn bứt rứt không yên, mà không làm được chuyện gì, đến nỗi ngay cả lúc phiên dịch hay viết thứ này thứ nọ cũng không có tâm trạng.

Nơi này gồm có ba phòng hai sảnh, Dật Ninh ở phòng dành cho khách, Chu Diên cũng không như Dật Ninh nghĩ cũng ở lại đây, hắn chỉ ngủ ở đây có một đêm, còn những lúc khác không biết hắn ở nơi nào.

Vì vậy Dật Ninh cũng lo lắng là bởi vì mình chiếm mất nơi ở của hắn, cho nên Chu Diên mới không muốn về.

Chu Diên tuy buổi tối không ở đây, nhưng thỉnh thoảng ban ngày hắn cũng đến trong chốc lát, Dật Ninh thấy Chu Diên đối với chuyện Giang Triết không có vẻ gì lo lắng suốt ruột, mà luôn ung dung thoải mái, vì thế cậu nghĩ chuyện này hắn là còn lâu mới có thể giải quyết.

Không ngờ tới, mới qua sáu ngày, Chu Diên đã đem thứ gì đó trở về.

Lúc Chu Diên vào nhà, Dật Ninh còn đang lau chùi đồ dùng trong nhà, phía trên mặc một cái áo len mỏng màu xanh da trời, phía dưới là quần bông mặc ở nhà rộng thùng thà thùng thình.

Nhìn từ phía sau, thực bình thường, ăn mặc rất đơn giản, thế nhưng ở trong mắt Chu Diên, lại cảm thấy được thắt lưng cậu thực nhỏ, mỏng đặc biệt cong, thậm chí hắn như có mắt thấu thị, đập vào trước mắt, giống như đó là cái mông trắng bóng của Dật Ninh, chứ không phải màu của chiếc quần bông xám xịt.

Những tưởng tượng trắng trợn ập vào trong trí óc, Chu Diên ho một tiếng, đem những suy tưởng này gạt ra khỏi đầu, nói: " Dật Ninh, sao mỗi lần tôi đến đều thấy cậu quét dọn vệ sinh, còn chưa đủ sạch sẽ sao?"

Chu Diên biết Dật Ninh đặc biệt yêu thích sạch sẽ, nhưng không nghĩ tới cậu lại mắc bệnh khiết phích tới mức này, mỗi ngày chỉ ít cũng dọn dẹp đến hai lần, có lúc lại còn có thể nhiều hơn.

Dật Ninh xoay người nhìn hắn, nhả mồm có chút ngượng ngùng nói: " Không dọn dẹp vệ sinh, tôi cũng không có chuyện gì có thể làm."

Bởi vì lo lắng, cậu hoàn toàn không thể viết được gì hết, làm phiên dịch cũng không thuận lợi, cho nên còn không bằng đi dọn dẹp nhà cửa đâu!

" Nghỉ ngơi một lát, xem ti vi không được sao? Cậu quét tước liên tục như vậy không mệt?" Chu Diên nói xong, đặt thứ cầm trong tay xuống bàn, sau đó lấy khăn tay trên tay Dật Ninh ném tới bồn rửa.

Dật Ninh đã lại đặt cho hắn một tách trà trên bàn, còn hỏi: " Muốn ăn chút đồ ăn nhẹ không?"

Chu Diên thực chưa từng gặp qua người nào hiền lành như vậy, nhưng cái hiền lành của Dật Ninh làm cho hắn cảm thấy có chút bị đè nén, 'chỉ tiếc rèn sắt không thành thép' .

Mấy việc lật vật đương nhiên có người giúp việc làm, Chu Diên cũng không muốn Dật Ninh mỗi ngày đều quay quanh mấy công việc nhà, hắn cảm thấy cậu nên có cuộc sống phong phú hơn, nhưng Dật Ninh tự ngồi trong vỏ bọc của chính mình, căn bản không dung nạp vào được thế giới của người khác.

Chu Diên nhận thấy nếu muốn thay đổi Dật Ninh hắn là một con đường dài đặc đắng đầy gian nan, hơn nữa chỉ có thể từ từ mà đi.

” Tôi không ăn gì cả, hôm nay đến là vì mang thứ này cho cậu. Chính cậu tự tay huỷ đi! Về sau, không cần lo lắng, cậu cũng không nên nghĩ đến chuyện này nữa.” Chu Diên ngồi ở sofa, đem một gói đồ lộ ra một chiếc đĩa đưa cho Dật Ninh.

Dật Ninh mới đầu còn không phản ứng, lúc sau mới lộ ra biểu tình vô cùng kỳ quái, vừa kinh ngạc vừa như không thể tin nổi, còn có chút đau khổ cùng bối rối, nhưng duy nhất, Chu Diên không nhìn thấy trên mặt cậu nét vui mừng.

Chu Diên mất rất nhiều công sức mới đổi được chiếc đĩa này về, hơn nữa còn cam đoan Giang Triết về sau cũng không dám đem chuyện đó nói ra, hẳn đương nhiên không nói với Dật Ninh điều đó, nhưng hẳn mất nhiều công sức như vậy, kỳ thực là hy vọng có thể nhìn thấy biểu tình vui vẻ của Dật Ninh. Nhưng hẳn lại không thể cưỡng ép Dật Ninh phải tươi cười trước mặt hắn.

Dật Ninh cúi đầu không nhìn Chu Diên, cúi đầu giọng nói ngập ngừng: ” Thực cảm ơn..... cảm ơn anh!”

Chu Diên còn chưa kịp nói gì, Dật Ninh đã cầm chiếc đĩa kia đi vào phòng, sau đó truyền đến tiếng khoá trái cửa.

Dật Ninh vào phòng hung hăng quăng mình trên giường, đem cái đĩa ra dùng sức bẻ gãy, mạnh đến nỗi, bàn tay đều bị cắt thương, cậu mới đem cái đĩa kia phá huỷ thành từng mảnh.

Khi cậu làm xong việc này, trên trán mồ hôi đầy mồ hôi, ánh mắt cay xè.

Dật Ninh mãi không đi ra, Chu Diên lo lắng cậu xảy ra việc không hay, đến trước cửa gõ, hỏi: ” Dật Ninh, cậu không sao chứ!”

Bên trong không có tiếng trả lời, Dật Ninh tuy nghe thấy tiếng Chu Diên, nhưng vẫn ngồi trên im giương không nhúc nhích.

Dật Ninh cũng không có cảm giác thoải mái, ngược lại trong lòng cảm thấy vô cùng đau khổ, bởi vì thứ trong tay cậu chính là thứ chứng minh cậu từng bị cưỡng bức, đầu óc cậu có chút quay cuồng.

Chu Diên gọi vài tiếng cũng không thấy người trả lời, đá cửa phòng mấy cái, phát hiện cửa khoá chặt, căn bản đá không ra, lúc này mới nhớ đến mình có chìa khoá phòng, mới đi lấy chìa khoá mở cửa.

Dật Ninh ngồi ở trên giường không chút động tĩnh, mái tóc có chút dài buông xuống che khuất hai mắt.

Chu Diên nhìn Dật Ninh vẫn toàn vẹn vô sự mới thả lỏng thần kinh, nhưng vừa nhìn thấy vết thương đầy trên tay Dật Ninh, không ít những vết rách còn đang chảy máu, mà Dật Ninh lại không chút động đậy, khiến hắn vừa lo lắng vừa tức giận.

Xông lên vài bước, kéo tay Dật Ninh ra, máu chảy từ trên tay đã khiến quần Dật Ninh ướt một mảng đỏ, làm cho Chu Diên nhăn mặt cau mày quát: ” Cậu làm cái gì vậy, tổn thương chính mình rất thú vị sao?”

Dật Ninh bị Chu Diên quát lớn làm cho khôi phục tinh thần, lên tiếng giải thích: ” Tôi không có!”

” Vậy tay cậu sao thành như vậy!” Chu Diên tức giận nói, Dật Ninh luôn làm cho hắn tức giận, nhưng mâu thuẫn là hắn không thể bỏ mặc cậu được.

Kỳ thực Dật Ninh cũng không thấy tay đau ra sao, chỉ là đầu óc có chút mê man, có chút buồn bực, trong lòng trống rỗng, cậu cũng không biết mình làm sao.

Nhìn thấy Chu Diên tức giận, mới phối hợp nói: ” Tôi đi băng bó vết thương.”

” Quên đi, để tôi lấy.” Chu Diên có chút cau mày nhìn Dật Ninh, mới đứng dậy đi về phòng mình tìm hòm thuốc đến, bên trong có ít thuốc cầm máu, còn có thuốc trị thương.

Đem hòm thuốc đưa cho Dật Ninh, hắn lại đi lấy khăn mặt đến, nâng tay Dật Ninh lên, đem vết máu trên tay lau sạch sẽ, lúc này mới dùng thuốc bột rắc lên, dùng băng gạc cuốn lại.

Chu Diên trước kia luôn cùng người khác đánh nhau, bị thương cũng là chuyện thường xuyên, nên về việc xử lý miệng vết thương cùng băng bó cũng rất thành thạo.

Dật Ninh cũng không từ chối, để Chu Diên giúp đỡ xử lý miệng vết thương.

” Tay không thể để dính nước, mấy ngày tới cậu không cần quét dọn cùng nấu cơm, kêu đồ bên ngoài đi!” Chu Diên dặn dò.

Dật Ninh gật gật đầu, nói một câu, ” Cảm ơn anh!”

” Cảm ơn tôi làm cái quái gì! Cậu về sau đừng tự tổn hại mình là được! Lão tử nhìn cũng hoảng hốt!” Chu Diên trước mặt Dật Ninh vẫn luôn dịu dàng, nhưng lúc này thực sự bị chọc cho tức điên, nghe Dật Ninh nói lời cảm tạ liền hung dữ mắng một trận.

Dật Ninh bị hấn nói cho đỡ mặt, lại cúi thấp đầu, nói một câu, ” Cảm ơn anh!”

Chu Diên nhìn Dật Ninh bộ dáng cô vợ nhỏ, trong lòng rục rịch, vốn đang cơn tức giận hừng hực, lúc này lại mềm lòng, giống như một cậu thiếu niên 16, 17 tuổi đối mặt với người mình thầm mến, đột nhiên cảm thấy lúng túng không biết làm sao.

Chu Diên nhìn Dật Ninh hai má hơi đỏ, trên khuôn mặt trắng mịn giống như có thêm một rặng mây hồng, hấn đột nhiên muốn nói: ” Dật Ninh, chúng ta kết giao đi!”

Nhưng mới kịp thấp giọng kêu tên Dật Ninh, tiếng nói của Dật Ninh đã khiến hấn sững sờ.

” Chu Diên, tôi ở nhà anh quấy rầy anh đã lâu, anh lại giúp tôi lấy lại chiếc đĩa, đại ân của anh, tôi cũng không biết phải đáp lại thế nào, còn nữa mấy ngày nay tôi ở chỗ của anh, những thứ tôi đã dùng, tiền thuê nhà, hiện tại tôi không có tiền trả cho anh, mong rằng anh có thể cho tôi thiếu, sau này có tiền sẽ trả lại cho anh, Tôi cũng chuẩn bị trở về nhà đây, dù sao chuyện Giang Triết cũng không còn lo lắng,” Dật Ninh ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt tràn đầy thủy quang nhìn Chu Diên, giống như mang theo mị hoặc thần bí khiến người khác tim đập loạn nhịp, làm cho người ta không thể cự tuyệt, không thể phản kháng.

Nhưng mà Chu Diên cũng rất tức giận, muốn mắng chửi Dật Ninh một trận, nhưng nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn là dùng lời lẽ tương đối ngọt ngào: ” Chuyện Giang Triết vẫn còn vướng mắc, tuy đã lấy lại được VCD của cậu, nhưng cậu cũng biết, đối phó với hấn cũng không thể dùng phương pháp hay ho gì, tôi cũng cho người đi thượng hấn, chụp cuốn phim, sau đó uy hiếp hấn, đem đĩa của hấn đổi với của cậu, cho nên hấn hận tôi với cậu đến thấu xương, nếu cậu để hấn tóm được, chắc chắn sẽ trả đũa cậu tệ hơn. Cho nên, cậu hiện tại căn bản không thể rời đi.”

Dật Ninh có chút kinh ngạc, một hồi lâu mới hỏi: ” Vậy khi nào tôi mới có thể trở về!”

Chu Diên dừng một chút mới trả lời, ” Đoán chừng, phải đến khi Giang Triết không còn lực để đánh trả! Bất quá, Giang Triết không còn lực đánh trả, thì đối phó với cậu vẫn dư sức. Cậu vẫn ở lại chỗ tôi là tốt nhất, an toàn hơn.”

Dật Ninh cau mày, cậu đương nhiên hiểu Chu Diên nói đúng, nhưng như vậy cuộc sống của cậu vẫn phải phụ thuộc vào Chu Diên, lại làm cho cậu thực khó xử, ” Tôi căn bản không có nhiều tiền để trả sinh hoạt phí ở chỗ này!” Dật Ninh cau mày rất khó khăn mà mở miệng.

Chu Diên kỳ thực muốn nói, tôi nuôi cậu là được. Nhưng hấn biết Dật Ninh tuy yếu đuối, nhưng trong lòng lại rất phân biệt rõ ràng, hình như cậu là kiểu người không muốn thiếu người khác dù chỉ một chút, vì thế đành phải sửa miệng nói: ” Cậu cũng không dùng cái gì, sinh hoạt phí rất cao sao? Cậu mỗi ngày đều quét dọn nhà cửa cho tôi, tôi còn thấy có phải hay không nên trả cậu tiền lau dọn.”

Dật Ninh hiểu được ý tứ của Chu Diên, trong lòng cảm thấy an tâm, Ngập ngừng không biết nên nói gì cho tốt.

Chu Diên kim lòng không được ngồi xuống bên người Dật Ninh, ôm lấy bả vai Dật Ninh, thanh âm trầm thấp mang theo chút khàn khàn, ” Cậu nói không thể trả hết ơn của tôi phải không? Vậy cậu lấy thân báo đáp đi!”

Dật Ninh bị lời nói của hấn làm cho chân động co rụt về một phía, thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống.

Phản ứng này của Dật Ninh làm cho Chu Diên tổn thương, lòng tự trọng bị đá kích mạnh mẽ, trong lòng chịu khổ sở, nhưng vẫn làm bộ dáng thờ ơ ra vẻ trêu đùa, ” Nói đùa một chút, cậu cũng không muốn mà.”

Đối với người khác, hắn chưa từng có thái độ lo nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng không muốn Dật Ninh khó xử.

Đĩa VCD đúng là Dật Ninh bị cưỡng bức, Chu Diên cũng không có xem, hắn chỉ nhìn lướt qua màn hình, bởi vì, hắn phát hiện chính mình căn bản không nhìn được.

Dật Ninh bị người khác thương tổn, đặt ở dưới thân xâm phạm hắn không thể nhìn. Chỉ liếc mắt nhìn thân thể quang loã của Dật Ninh một cái, toàn thân phỉếm một màu phấn hồng, thanh âm phản kháng mang theo thống khổ kìm nén, những... này đều khiến hắn ngạch lên, nhưng hắn không có cách nào xem tiếp.

Hắn không thể dùng sự thương tổn của Dật Ninh để thoả mãn chính mình, lúc này cũng vậy, nếu Dật Ninh không muốn, hắn cũng không muốn bắt buộc cậu.

Dật Ninh nghe được lời nói của Chu Diên, theo bản năng rút lại thân thể.

Lúc phát hiện thân thể Chu Diên cứng ngắc không tự nhiên, lời nói gượng gạo che giấu sự khó xử, cậu cảm thấy thực áy náy cũng không nữ.

Kỳ thực, cùng Chu Diên kết giao, cậu cũng không thấy khó chịu, thậm chí có chút chờ mong. Một người sống hai mươi lăm năm, cũng giống như người bình thường khác, từ nhỏ hắn có rất nhiều mộng tưởng, ảo tưởng về ... một nửa của chính mình, trong khi những cậu trai khác mơ gặp được những cô gái xinh đẹp, thì cậu lại mơ về một nam nhân yêu mình thực lòng, không mong đối phương là người xuất sắc, nhưng chỉ cần hai người có thể tâm đầu ý hợp, đối phương nguyện ý chấp nhận mọi thứ của mình, chính mình cũng nguyện ý vì hắn trả giá, Bất quá, sự thật luôn tàn khốc, Dật Ninh cũng không đợi được người kia, đã bị Giang Triết thương tổn, từ đó về sau cậu cảm thấy chính mình không có tư cách nhận được hạnh phúc, nguyện ý sống cô độc, nhưng cuộc sống một người thực sự rất cô đơn.

Khi Chu Diên tiến vào cuộc sống của cậu, làm cho cậu sau đó có chờ đợi, đúng vậy, chính cậu hiểu rõ, trong lòng cậu có chờ đợi, đến một ngày, có lẽ, khi Chu Diên thổ lộ, cậu sẽ nói với Chu Diên, cậu bằng lòng cùng Chu Diên thử xem. Chính là, cuộc sống của Chu Diên khác cậu quá xa, hai người khác biệt nhiều lắm, cho nên cậu sợ hãi, không dám bước tới.

Dật Ninh thực sự không muốn nhìn biểu tình đau xót của Chu Diên, cậu mới nói ra: " Chúng ta kết giao đi! Tôi có chút chậm chạp, nếu anh không thể chấp nhận, chia tay là được."

Nói xong, cậu cũng không cảm thấy hối hận.

Chu Diên nghe được Dật Ninh cúi đầu nói, mới đầu có phần không thể tin nổi, nhưng hắn xác định mình nghe rất rõ, " Cậu nói thật sao? Đừng một lát sau lại đổi ý!"

Dật Ninh chưa kịp nói để lúc muốn đổi ý hãy tính, lại bị Chu Diên ôm chặt, đôi môi bị bao phủ khiến cậu không thể nói tiếp.

Hoàn cuốn 1.

Quyển II

23. Chương 23

Kết quả sau khi thổ lộ, cũng không giống như Chu Diên nghĩ, quan hệ giữa hai người sẽ có bước đột phá lớn, mà cho đến nay, mức độ thân mật của hai người chỉ tới mức ôm hôn.

Ở mức độ này, cũng không phải là không có tiến triển, Chu Diên biết Dật Ninh đối với mình không như với người khác, như vậy cũng là đủ rồi.

Thứ nhất, Dật Ninh từng bị tổn thương, Chu Diên không muốn lỡ mãng hoặc có hành vi quá mức kịch liệt kích động đến Dật Ninh, khiến cho cậu không thể tiếp nhận, làm cho cậu thương tổn, mà chính mình cũng bị thương, quan hệ hai người nhất định càng khó khăn, không bằng cứ thuận theo tự nhiên làm cho quan hệ giữa hai người dần dần hoà hảo, đến một lúc nào đó, chắc chắn có đột phá.

Hai là, Dật Ninh vốn là người ôn hoà, tính tình mềm mỏng, mỗi khi Chu Diên muốn có hành động vượt qua giới hạn, cậu luôn né tránh, trong mắt lộ ra thương tâm cùng buồn bã kìm nén, khiến cho Chu Diên không thể cứng lòng mà bắt buộc cậu.

Vì vậy, tuy hai người đã bày tỏ được một khoảng thời gian, nhưng chỉ tiến triển đến trình độ tình nhân hôn nhau.

Chu Diên vốn là kẻ phong lưu, lêu lổng bên ngoài, hoặc là tình một đêm, hoặc là cùng anh em bè bạn cùng nhau phóng túng, nên ở cùng chỗ với bọn họ, mười ngày nửa tháng không về nhà cũng là chuyện thường, nhưng hiện nay lại về nhà cùng ở với Dật Ninh, cuộc sống xa hoa đồ trụy, gái đẹp rượu ngon, cuộc sống kích thích cùng *** loạn khoa trương chẳng qua chỉ là thời niên thiếu lông bông rỗng tếch không có ước muốn không có lý tưởng mới theo mà thôi, hiện tại hẳn muốn cùng Dật Ninh yên tĩnh hưởng thụ cuộc sống cũng không sai, hẳn quyết tâm muốn cùng Dật Ninh đàm luyện ái.

Tay Dật Ninh bị thương, Chu Diên phải đến công ty giải quyết công việc, liền cường chế Dật Ninh không được tự mình làm việc nhà, không thể tự nấu cơm, toàn bộ đều gọi ở bên ngoài, giữ gìn bàn tay cho tốt, vì thế hẳn cũng thường xuyên gọi điện thoại hỏi Dật Ninh mọi chuyện ở nhà.

Đầu ngón tay của Dật Ninh vẫn có thể dùng, tuy đánh chữ có chút lóng ngóng, nhưng vẫn có thể làm được.

Cậu luôn có chút bất đắc dĩ tiếp điện thoại của Chu Diên, báo cáo với hắn, thật sự bản thân mình cái gì cũng không làm, chỉ là đang xem mấy trang tin tức mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, mọi thứ đều do Chu Diên gọi bên ngoài mang tới.

Đối với quan hệ giữa hai người, Dật Ninh thực sự vô cùng lo lắng.

Cậu cùng Chu Diên tuy ở cùng một nhà, nhưng vẫn chia hai phòng ngủ, trước khi đi ngủ cũng hôn một cái chúc ngủ ngon, đây là cách hai người ở chung. Ánh mắt nóng bỏng của Chu Diên thường xuyên làm cho Dật Ninh cảm thấy hoảng hốt, ban đầu có chút sợ hãi, sau đó lại cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vết thương trên tay Dật Ninh cũng không sâu, sau vài ngày vết kết vảy đã dần bong ra, trên tay bởi vì có đám vảy kết đen hồng rất khó coi, lúc bong xuống lại là màu trắng nhàn nhạt.

Xẩm tối hôm đó, khi Chu Diên trở về, Dật Ninh đang xem sách làm công việc sáng tác.

Chu Diên từ phía sau ôm lấy vai hắn, ở vành tai cậu hôn nhẹ, thấy Dật Ninh đang xem sách mới hỏi: " Em lại ở nhà suốt một ngày?"

" Cũng không có chỗ để đi! Ở trong nhà còn ẩm áp được một ít." Dật Ninh thuận miệng trả lời.

" Em cứ ở nhà như vậy, tôi cũng phải lo lắng em xa rời xã hội đấy. Hiện tại tôi muốn đi một chỗ, em muốn đi không?" Chu Diên ngồi vào trên giường Dật Ninh, nét mặt tươi cười chờ mong nhìn cậu.

Dật Ninh vốn định đọc cho xong quyển sách này, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười chờ mong của Chu Diên, lại không đành lòng từ chối hắn, liền hỏi: " Nơi nào?"

" Ngày mai là sinh nhật một người bạn thân của tôi, tối mai nhà hắn mở tiệc sinh nhật, cho nên hôm nay chúng tôi muốn chúc mừng hắn trước."

Giọng nói dịu dàng của Chu Diên mang theo mê hoặc cùng vẻ mặt mong chờ làm cho Dật Ninh phải gật đầu.

Chu Diên từ nhỏ vốn là người ngang ngược mạnh mẽ, nhưng khi đối xử với Dật Ninh, cũng không bắt buộc hắn, mặc dù thường xuyên không cho Dật Ninh lựa chọn cách sống, nhưng cũng tượng trưng mà hỏi ý kiến của cậu.

Dật Ninh dù cảm thấy Chu Diên có đôi khi ngang ngược khiến cho cậu khó xử, nhưng đại đa số đều ổn. Hai người phải khoan nhượng cho nhau cũng như thích ứng với nhau, như vậy mới có thể lâu dài một chút.

Thay đổi quần áo xong xuôi, Chu Diên còn cầm áo gió khăn quàng cổ cùng găng tay, chuẩn bị đầy đủ, lúc này mới mang Dật Ninh ra ngoài.

Lúc xuống lầu, Dật Ninh nhớ ra đây lần đầu tiên đi gặp bạn Chu Diên, có chút lo lắng hỏi: " Tôi đi sẽ không đường đột chứ? Dù sao, tôi cùng bọn họ cũng không quen biết. Nếu làm cho người ta cảm thấy không thoải mái như vậy sẽ không tốt lắm!"

Chu Diên ôm lấy thắt lưng cậu, cường ngạnh làm cho cậu ngẩng đầu lên, " Lúc đó em chính là khách, là người của tôi, bọn họ chỉ có hoan nghênh, sẽ không cảm thấy không vui. Nếu không chào đón em, chẳng phải là không cho tôi mặt mũi sao. Hơn nữa, là hấn muốn gặp em, mới gọi điện bảo tôi nhất định phải dẫn em theo."

Dật Ninh có chút kinh ngạc nhìn Chu Diên: " Bọn họ thế nào lại biết tôi, còn muốn gặp tôi?"

" Một ngày này tôi giống như đàn ông có vợ vậy, không phải sao? Bọn họ đương nhiên hỏi, tôi nói tôi có bạn trai!" Chu Diên cười đến thoải mái, hấn mới hai mươi ba, tuy rằng bởi vì gia thế cùng kinh nghiệm, làm cho hấn so với người khác có phần già dặn chín chắn, nhưng khi cười lộ lên vẫn là bộ dáng của một thanh niên, mang theo ánh mặt trời.

Chuyện Chu Diên nhỏ hơn mình hai tuổi, Dật Ninh mấy hôm trước mới biết, sau khi biết thực kinh ngạc, cậu vẫn nghĩ Chu Diên lớn hơn cậu vài tuổi, dù sao bộ dáng của Chu Diên, làm sao giống người mới tốt nghiệp đại học không bao lâu? Từ khi biết Chu Diên nhỏ hơn mình, ý thức trách nhiệm là anh trai khiến Dật Ninh thường xuyên đối với Chu Diên biểu lộ sự cưng chiều cùng bao dung chỉ có cậu hiểu được, Chu Diên đương nhiên đem những tình cảm đó trở thành đương nhiên của cặp tình nhân sống chung, nếu hấn biết được Dật Ninh kỳ thực xem hấn như em trai, chỉ sợ lại đi uống rượu giải sầu.

Lời nói của Chu Diên khiến hai má Dật Ninh nóng lên, ngượng ngùng mà ngập ngừng trách mắng hấn: " Cái gì kêu là đàn ông có vợ?"

" Mỗi ngày buổi sáng đi làm, sau khi về nhà cũng không ra khỏi cửa, không đến nơi khác, ở nhà bồi vợ, em nói xem này không phải là người có vợ vẫn làm?" Chu Diên cười ở bên tai Dật Ninh, khiến cho lỗ tai Dật Ninh đỏ rực.

Dật Ninh thẹn đỏ mặt bước nhanh về phía trước, Chu Diên biết cậu nhất định là xấu hổ, cũng không đùa quá nữa, cười cười đuổi theo.

Tào Dật Nhiên cùng Chu Diên học chung với nhau từ khi vào nhà trẻ, ở nhà trẻ vì tranh đoạt địa bàn mà từng đánh nhau, sau đó vì ' ngư tầm ngư, mã tầm mã' mà thành bạn tốt.

Tào Dật Nhiên trong nhà có ông nội cùng cha làm quan chức lớn, mẹ lại là thương nhân, đầu tư khách sạn cùng vài công trình bất động sản, Tào Dật Nhiên chỉ nhỏ hơn Chu Diên có ba tháng, nhưng lại mang theo một đám anh em gọi Chu Diên là đại ca.

Thời học trung học bị tổng đi du học, ở nước ngoài thiếu chút nữa xảy ra việc lớn, cho nên lại bị áp tải về nhà quản thúc, vì bị đưa tới nơi khác, xuất ngoại mất một năm, nên so với Chu Diên nhỏ hơn một lớp.

Chính là vì mừng sinh nhật của hấn, Chu Diên mới dẫn Dật Ninh đến, nếu là người khác, e rằng Chu Diên cũng không làm.

Tào Dật Nhiên bao một quán bar, ở bên trong làm tiệc mừng sinh nhật, những người tới đều là bạn bè thân thiết, có vài người là từ nhỏ chơi cùng nhau, còn có quen biết tự thời đại học, toàn bộ đều là một đám ' hồ bằng cầu hữu' (1- bạn bè xấu)

Chu Diên sau khi đưa Dật Ninh đến, có chút hối hận đã mang cậu theo, dù sao, Dật Ninh cũng không giống bọn họ, là người hiền lành đứng đắn.

24. Chương 24

Ngọn đèn trong bar biến hoá chớp chồn, âm nhạc nổi lên, không khí náo nhiệt, một đám người ở trên sàn nhảy như điên.

Lúc Chu Diên dẫn Dật Ninh đến, bọn họ cũng đã chơi bởi được một hồi.

Tào Dật Nhiên được bạn thân nhắc nhở Chu Diên đã đến, lập tức rời sàn nhảy đi ra, một thân mặc áo ba lỗ quần da bó sát màu đen, trên mặt không biết bị ai vẽ bậy thứ gì, đủ màu xanh vàng đỏ, trên tóc đầy màu như chim công, thân hình cao gầy ngược lại tràn đầy tinh lực.

” Đại ca! Anh tới thực sớm!” Tào Dật Nhiên vừa thấy Chu Diên câu đầu tiên chính là oán giận.

” Tôi là người đang đi làm, chờ cậu sang năm đi làm việc, hãy đến nói tôi.” Chu Diên ‘ Ba’ một tiếng chụp lên lưng Tào Dật Nhiên, ” Bộ dạng cậu sao lại trở thành như vậy!”

Tào Dật Nhiên lơ đãng, ” Cao hứng thì thành, ngày mai phải đi nhuộm lại, trước cứ như vậy!” Nói xong, lúc này mới nhìn thấy ở phía sau lưng Chu Diên, Dật Ninh gần như bị thân hình cao lớn của Chu Diên che khuất.

Dật Ninh vẫn nhát gan mà yên lặng, mặc dù đối với quán bar có tò mò, nhưng chưa bao giờ tới nơi như vậy, vừa bước vào đã bị không khí bên trong làm cho phát hoảng.

“A?” Tào Dật Nhiên hô to một tiếng, ” Đây là chị dâu?”

Chu Diên ôm vai Dật Ninh, kéo cậu về phía trước, mỉm cười giới thiệu, ” Tô Dật Ninh!”

Dật Ninh hướng người đàn ông hoa hoè hoa sỏi như chim công- Tào Dật Nhiên mỉm cười, vừa rồi tiếng ‘ chị dâu’ làm cho cậu có cảm giác ngượng ngùng, mang theo chút sợ hãi nói, ” Xin chào! Cậu là Tào Dật Nhiên đúng không! Sinh nhật vui vẻ!”

Thanh âm trong bar quá lớn, tiếng của Dật Ninh lại nhỏ, cơ hồ bị bao trùm trong tiếng ồn ào của bar.

Tào Dật Nhiên nhìn gương mặt Dật Ninh mang theo chút nhút nhát, ở dưới ánh đèn chớp choạng, gương mặt sáng bóng mịn màng giống như đồ sứ thượng phẩm, đôi mắt to mang theo chút e lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái mũi nhỏ cái miệng cũng nhỏ, đúng diện mạo của mỹ nhân cổ điển, nếu không phải vốn đã biết hẳn là nam, Tào Dật Nhiên tám phần xem hẳn thành nữ nhân.

Đối với bạn thân từ nhỏ đã cùng nhau phóng túng đột nhiên lại cải tà quy chính hảo hảo nói chuyện yêu đương bởi người đẹp không bởi huynh đệ, ai ở trong lòng cũng không dễ chịu, Tào Dật Nhiên đương nhiên cũng vậy.

Trước đây Chu Diên phần lớn thời gian là cùng bọn họ lêu lổng, vô luận là tới chỗ nào, cảm tình tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần, nhưng từ khi Chu Diên đi làm, thời gian ở cùng bọn họ cũng ít đi, đa số đều là gọi điện rủ hẳn ra, hẳn đều nói có việc phải làm không có thời gian, lúc đó, Tào Dật Nhiên đã thấy khó chịu, hai tuần gần đây, Chu Diên càng quá đáng, vốn là cho dù đi làm cũng có thể hai ba ngày cùng bọn họ tụ tập, thế nhưng hiện tại một lần cũng không, gọi điện thoại hỏi, lại nói là kết giao bạn trai, nên muốn hảo hảo mà bởi cậu ấy.

Tào Dật Nhiên lúc ấy nén giận nửa đùa nửa thật nói, ” Uy, cậu đây là gấp sắc quên bạn, cần quần áo không cần tay chân a!”

Chu Diên cười cười đáp, ” Rất khó mới gặp gỡ được một người, cậu cũng không thể khiến tôi ngay từ đầu đã bị out chứ!”

Tào Dật Nhiên không còn lời nào để nói, lại tức giận đến nghiêng răng.

Trước kia mọi người có người nào không có bạn gái, nhưng vẫn coi trọng bạn thân, hiện tại đã có một người kìm hãm sự phóng túng rời khỏi vòng luẩn quẩn của bọn họ.

Tào Dật Nhiên trong lòng luôn nghĩ Chu Diên đúng là vì tên bạn trai này mà hồi tâm nên cực kỳ không có hảo cảm, mới gọi điện thại bất Chu Diên ngàn vạn lần phải đưa bạn trai đến sinh nhật hẳn, chính là muốn nhìn một chút rốt cuộc là thần thánh phương nào, bất quá, sau khi gặp, Tào Dật Nhiên có chút thất vọng.

Người này tuy có phần xinh đẹp, nhưng đối với kẻ hỗn độn nhiều nơi, nhìn quen người đẹp, thậm chí có vài lần gặp qua người cực kỳ xinh đẹp như hẳn mà nói, diện mạo của Dật Ninh cũng không thể làm cho hẳn nghĩ đến Chu Diên bị khuôn mặt của cậu ta mê hoặc, tính cách hẳn vốn luôn hào sảng thần thần, nhìn thấy Dật Ninh lộ ra bộ dáng nhát gan sợ hãi, liền cảm thấy người này thực giả tạo, cho nên càng thêm không có hảo cảm.

Tào Dật Nhiên ra hiệu cho người ta ngừng âm nhạc, trong lúc mọi người đang tập trung nhìn qua, hắn mới hướng mọi người giới thiệu, " Đây là chị dâu— Tô Dật Ninh, tuy người được chúc mừng đứng ra là tôi, nhưng mọi người hẳn cũng muốn chúc mừng cậu ấy! Dù sao cũng là cậu ấy đem đại ca của chúng ta câu mất!"

Tào Dật Nhiên nói xong, mọi người liền ồn ào lên một trận đáp ứng.

Rất nhiên người đi qua chào hỏi Chu Diên, người có quan hệ thân thiết thì gọi hắn " đại ca", bình thường thì gọi " Diên ca", không có quen biết thì cũng gọi một tiếng " Diên thiếu gia."

Nơi này còn có rất nhiều nữ nhân, ai nấy đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp quyến rũ vô cùng.

Cùng Chu Diên chào hỏi, mọi người đương nhiên cũng không thể bỏ qua người được Tào Dật Nhiên long trọng giới thiệu được gọi là " Chị dâu", Dật Ninh căn bản không thể ứng phó được với bọn họ, Chu Diên cùng người khác trò chuyện vài ba câu, phát hiện ra Dật Ninh không khoẻ cùng lúng túng, liền ôm cậu ngồi vào một góc, còn nói với mọi người, " Các cậu cứ tiếp tục, không cần xen vào giữa chúng tôi."

Mọi người cười vang một trận, Chu Diên đương nhiên hiểu được ý tứ của bọn họ, nhưng Dật Ninh lại không hiểu, càng cảm thấy không thoải mái cùng xấu hổ đến đỏ mặt.

Tào Dật Nhiên mang rượu đến mời Dật Ninh, bị Chu Diên ngăn lại, " Để tôi mời cậu trước."

Chu Diên ngửa đầu một ngụm uống cạn, lôi kéo Tào Dật Nhiên ngồi xuống.

Dật Ninh chỉ cảm thấy mình cùng nơi này quả thực không thích hợp, mới yên lặng ngồi một bên nhìn người khác vui chơi không nói lời nào, Chu Diên quay sang nhìn cậu mỉm cười.

Tào Dật Nhiên một ngụm nốc cạn, lúc này mới lôi kéo Chu Diên oán giận, " Nếu không phải sinh nhật tôi, chắc không gặp được cậu, đã nửa tháng không gặp rồi còn gì!"

Hắn nhìn qua Dật Ninh liền cố ý lên tiếng, " Chị dâu cũng thật lợi hại, khiến đại ca đều quên cả chúng ta."

Dật Ninh bị Tào Dật Nhiên nhìn chằm chằm cùng lời nói có chút khiêu khích khiến cho cậu có phần hoang mang căng thẳng, Chu Diên nắm tay cậu, đối với cậu cười nhẹ, khiến cho cậu an tâm, mới rót đầy chén rượu của mình cùng Tào Dật Nhiên, vỗ vỗ hắn trịnh trọng nói, " Mọi người cũng đã trưởng thành rồi, Dật Nhiên, cậu sau này cùng đừng chơi bởi nữa, nghiêm túc một chút mới tốt."

" Đại ca, anh đây là có ý tứ gì! Chẳng nhẽ thật sự muốn ở nhà giữ thân? " Tào Dật Nhiên cười châm chọc, nheo mắt nhìn không chút đứng đắn, " Đừng chọc cười chết người, lão tử ít nhất còn muốn chơi đùa hai mươi năm nữa, chuyện về sau để sau hãy tính! Mẹ nó ai quản được ta!"

Chu Diên lộ ra một chút bất đắc dĩ, lại mời Tào Dật Nhiên một ly.

Tào Dật Nhiên không uống rượu của hắn, nhất định muốn mời Dật Ninh, còn kiên quyết nói, " Hôm nay là sinh nhật tôi, chị dâu cũng là lần đầu tiên gặp mặt, như thế nào không thể cùng cậu ấy uống một ly." Nói xong liền nhất định muốn Dật Ninh uống.

Dật Ninh không thích uống rượu, Chu Diên đương nhiên biết rõ, lại một lần nữa chặn lại ly rượu của Tào Dật Nhiên, " Dật Ninh không uống rượu, uống nước trái cây đi! Đứng khó để cậu ấy!"

" Đại ca, anh như vậy là không đứng rồi, sinh nhật của tôi, chị dâu cũng nên mời tôi một ly; lần đầu tiên gặp mặt chị dâu, nên tôi mời cậu ấy, anh vẫn ngăn lại như vậy tính là gì? Ngay cả rượu cũng không cho uống, chị dâu thực sự quan trọng, ngay cả anh em cũng phải đứng sang một bên, anh nói lời này, không phải thực sự muốn tôi ầm ỨC sao không?" Tào Dật Nhiên nhất quyết không buông tha.

" Cậu là uống say rồi sao....." Chu Diên nhú mày có chút mất hứng.

Dật Ninh kéo Chu Diên, lập tức nhận lấy ly rượu, uống một ngụm, ly rượu vơi đi một chút, " Là tôi nên mời, uống một ly không có vấn đề gì."

Tào Dật Nhiên nhìn thế nào cũng thấy Dật Ninh đang giả bộ yếu đuối, trong lòng siêu cấp khó chịu.

Chu Diên lại càng ôm cậu vào lòng, khiến cho Tào Dật Nhiên tức tặc.

Chu Diên nhờ người lôi Tào Dật Nhiên lên sàn nhảy.

Tào Dật Nhiên đi rồi, Chu Diên đối với Dật Ninh có chút lo lắng hỏi han, " Có phải không quen hay không, nếu không thì để anh cho người đưa em về trước, chắc một lúc nữa anh mới có thể về được. Xem bọn họ như vậy, chỉ sợ phải chờ đến ngày mai!"

" Không có gì, cũng tạm ổn! Anh không quá lo lắng cho em, em không sao!" Dật Ninh tuy rằng không quen, những vẫn cố gắng hoà nhập với mọi người, không muốn mọi người nghĩ mình thực đặc biệt.

Chu Diên thấy Tào Dật Nhiên nói chuyện với ngữ khí như vậy, đã biết hẳn đối với việc mình có bạn trai cố định mà mất hứng, cho nên mới châm chọc, nhưng hẳn cũng không phải vì anh em mà tồn tại, con người luôn có lúc trưởng thành, hơn nữa còn có việc phải làm, không thể có nhiều thời gian cùng bọn họ lêu lổng khắp nơi như vậy được.

Không qua bao lâu, âm nhạc chút chúa vang lên, phía dưới một đám người đang la hét điên cuồng, Chu Diên nhìn bọn họ, thực hối hận đã đưa Dật Ninh đến đây.

25. Chương 25

Dưới ánh đèn lấp lánh của sàn nhảy, một cô gái vóc người nóng bỏng đang múa cột thoát y, động tác khiêu khích, bộ váy da màu đen mặc lúc đầu đã lột xuống, chỉ còn lại một chiếc quần lót tam giác tơ tằm màu đen, lộ ra thân thể trần trụi màu mật ong khoẻ mạnh, xinh đẹp mà mềm dẻo.

Cô gái từ trên sân khấu nhảy xuống, mọi người xung quanh bắt đầu ồn ào, bắt quá, không có ai dám nhân cơ hội tiến lên mà chiếm tiện nghi.

Chu Diên đang nói chuyện cùng Dật Ninh, muốn dời đi sự chú ý của Dật Ninh, nói thật hẳn thực sự không muốn Dật Ninh vướng vào vòng luẩn quẩn bữa bãi của bọn hắn, Dật Ninh không phải người thuộc thể giới này, mà Chu Diên cảm thấy, Dật Ninh như hiện tại, hẳn vô cùng thoả mãn, cũng không muốn cậu thay đổi.

Mỹ nữ thoát y nheo đôi mắt phượng, hướng đám người cười lả lơi, liền câu dẫn không ít hồn phách của những kẻ ngày nhớ đêm mong nàng, bắt quá, nàng đối với bọn họ cũng không buồn để ý, mà không chút cố kỵ không hề xấu hổ chỉ mặc đồ lót bình thần lướt qua đám người theo tiết tấu của âm nhạc đi đến trước mặt Chu Diên .

Nàng một tay chống trên chiếc bàn trước mặt Chu Diên, đôi mắt dong đưa, khoe miệng cười lả lơi, vỗ vỗ mặt bàn.

Dật Ninh vốn đang cúi đầu nghe Chu Diên nói chuyện, bởi vì cậu vốn không quen không khí ở đây, hơn nữa những màn biểu diễn trên sân khấu tuy cậu không có quyền can thiệp nhưng thật sự cũng không thích, cho nên, chỉ có thể cúi đầu không xem.

Chu Diên có ý muốn đưa cậu về trước, Dật Ninh đương nhiên hy vọng có thể rời khỏi nơi này, nhưng nếu làm như vậy, chắc chắn sẽ làm cho bạn bè của Chu Diên nghĩ mình không nể mặt bọn họ, quá mức kiêu ngạo, khiến cho mối quan hệ của Chu Diên cùng bọn họ bị tổn hại.

Vì thế, Dật Ninh chỉ có thể ở trong này chịu đựng, cậu hy vọng chính mình không cho người khác có cảm giác không phù hợp, đương nhiên nếu khoảng thời gian này trôi qua nhanh một chút thì tốt hơn.

Bị một đôi tay chống xuống bàn Dật Ninh cũng không chú ý tới, nhưng đôi phương lại vỗ bàn đến hai cái, cậu liền ngẩng đầu lên nhìn, không nghĩ tới đập vào mắt là bộ ngực xinh đẹp của nữ nhân, cũng không phải loại hình đầy đặn, mà là loại khuôn hình xinh xắn.

Dật Ninh cũng không có một tia tà niệm, trong lòng chỉ đơn thuần cảm nhận về cái đẹp.

Chính là nhìn thấy bộ ngực trần trụi của nữ nhân dù sao cũng xấu hổ, cậu vốn là người nhút nhát, cho nên không dám nhìn, cũng không dám ngẩng đầu nhìn diện mạo của chủ nhân bộ ngực này, liền quay đầu, đổ ửng mặt nhìn về phía bức tranh trang trí trên tường.

Chu Diên không thể không cau mày một chút, hẳn biết đây hẳn là Tào Dật Nhiên đang chinh hấn, bằng không cô gái này như thế nào lại ở đây, hơn nữa lại xuất hiện với bộ dạng này.

Sợ Dật Ninh sẽ hiểu lầm, hấn ở dưới bàn nắm lấy tay Dật Ninh, Dật Ninh cũng không phản kháng, vì thế ‘thuận lý thành chương’ hấn cùng Dật Ninh mười ngón giao nhau, hấn nghĩ, cho dù Dật Ninh vì hiểu lầm mà muốn bỏ trốn cũng không có khả năng.

Bởi vì cô gái này đang đứng, hơn nữa thân hình cao ráo, cho nên Chu Diên lúc này phải nhìn lên, bất quá Chu Diên cũng không để tâm, chỉ cười nhạt, dùng giọng nam trung trầm ấm gọi cảm nói, ” Lysa, có chuyện gì?”

Mặc dù chỉ có nửa năm cạo sát rèn luyện, Chu Diên tựa như đã thay da đổi thịt, trước đây dù cười châm chọc thế nào vẫn mang theo phần trẻ con, nhưng lúc này đã chín chắn rất nhiều, đầy mùi vị nam nhân, tràn đầy hormone nam tính gọi cảm, làm cho phụ nữ vừa nhìn thấy đã muốn cùng hấn lên giường, nét tươi cười non trẻ trước đây hoàn toàn không còn.

Đây có lẽ không hấn là kết quả hấn trui rèn được trong sự nghiệp, đàn ông trải qua tình yêu, sau khi có ý thức trách nhiệm, thường chín chắn nhanh hơn.

Lysa nhìn thấy Chu Diên, trên mặt lộ ra ý cười hào sảng, nàng so với Chu Diên còn lớn hơn nửa tuổi, hai người lại quen nhau hơn nửa năm, kỳ thực không thể nói là quen nhau, dù sao chưa ai từng nói ra, nhưng hơn nửa năm làm bạn tình cố định hơn nữa còn có quan hệ bạn bè cùng vui chơi, như thế nào cũng khiến cho người khác cảm thấy hai người đang yêu nhau.

Ít nhất khi đó Lysa tự cho là như vậy, tuy rằng nàng luôn phóng khoáng cởi mở, nhưng nữ nhân vẫn còn muốn giữ sĩ diện, cho nên cũng không hỏi thẳng Chu Diên, hai người rốt cuộc có phải đang kết giao hay không, bất quá, hiện tại Chu Diên đang ôm một mỹ nhân eo lả, hơn nữa tư thế giống như hoàng tử bảo vệ công chúa, nàng đã biết, trước đây nàng cùng với Chu Diên chính là quan hệ bạn giường, Chu Diên cũng không có cảm tình với nàng, e rằng chỉ là chơi đùa với nàng mà thôi.

Lysa là một người phụ nữ kiêu ngạo đến mức tự kỷ (tự mình yêu mình), nhưng lòng dạ đàn bà hẹp hòi cũng không phải không có, vì thế khi biết Chu Diên có bạn trai cố định, nàng vẫn để tâm muốn đến xem rốt cuộc là loại người nào có thể khiến cho tên phong lưu Chu Diên lại thu tâm như vậy.

Vì thế khi Tào Dật Nhiên nói sinh nhật hấn Chu Diên sẽ mang chị dâu đến, Lysa đã nói chính mình cũng muốn đến.

Tào Dật Nhiên đối với việc Chu Diên hồi tâm vốn không dễ chịu gì, cho nên vô cùng cao hứng nhìn Lysa- cô gái hung hãn kia tới cho tên ‘Chị dâu’ chút biết mặt, cho nên Lysa muốn làm gì, hấn chỉ nói, nhất định phối hợp!

Lúc lysa nhìn thấy Dật Ninh, nàng còn ngồi ở một góc sáng sủa của quán bar, liếc thấy bên người Chu Diên mang theo một cô gái xinh đẹp thủy mị, sau đó mới phát hiện cư nhiên là một tên eo lả chết tiệt, thật là, một tên bán nam bán nữ như thế nào có thể khiến cho loại người thói nát như Chu Diên biến thành người tốt đâu, thế giới này chẳng lẽ đã không còn bình thường sao?

Lysa nửa chống ở bên người Chu Diên, vì thế gần như tất cả mọi người trong bar đều nhìn qua đây, miễn phí xem chuyện náo nhiệt, vốn là chuyện mọi người đều thích làm.

Tào Dật Nhiên – cái tên châm ngòi thổi gió kia còn cho ngừng âm nhạc, đem ánh đèn chiếu qua đây, Chu Diên đối với hành vi của bọn họ vô cùng tức giận, hơn nữa còn có cảm giác may mắn – mình đã không còn vô vị giống bọn họ.

” Trước kia đều là anh nhảy với em, hôm nay anh đã đến đây, đương nhiên là muốn tới mời anh rồi!” Lysa tươi cười đầy quyến rũ, đưa tay chạm vào cằm Chu Diên!

Chu Diên dịch người về phía sau, tránh được bộ móng tô đỏ chói khiến người kinh hoảng của Lysa. Dật Ninh cảm thấy vô cùng xấu hổ, trong lòng có chút hỗn loạn, vừa nhìn đã biết cô gái này trước đây có quan hệ với Chu Diên, mà lúc này cậu lại bị Chu Diên nắm chặt tay, không thể thoát ra, chỉ có thể trở mặt nhìn, đồng tai nghe, đồng thời cũng bị người khác nhìn chằm chằm, trở thành đề tài câu chuyện của người khác. Dật Ninh không khỏi chau mày, đối với Chu Diên có phần nén giận, cậu quay đầu sang một bên, căn bản không muốn nhìn hai người này.

” Thôi đi! Cô muốn tìm bạn nhảy, nơi này có bao người đang mong cái vị trí đó! Cô làm gì phải tìm tôi! Tôi đã có cậu ấy, về sau cũng không muốn cùng hợp tác với người khác!”

Bởi vì Dật Ninh chau mày trầm mặt, Chu Diên biết cậu không vui, cho nên đối với Lysa nói lời thứ lỗi, tuy nói thực hoàn hảo, nhưng ngữ khí đã trầm lại lạnh lạnh tràn ngập ý cảnh cáo, nếu người bình thường nghe được, hẳn sẽ ngoan ngoãn rời đi.

Người nhà họ Chu bình thường lúc vui vẻ cũng khiến người khác cảm thấy uy nghiêm, huống chi là cố ý lộ ra lãnh ý. Khí thế vừa biểu lộ, rất nhiều người đều cho rằng Lysa hẳn xâm phạm bỏ đi. Bất quá cô gái này cũng không giống người thường. Nàng đối với lời nói lạnh nhạt của Chu Diên vô cùng không thích, đặt mông ngồi xuống mặt bàn, cũng lạnh giọng nói, ” Diên thiếu gia, anh như vậy thực không hay! Tốt xấu gì em cũng theo anh hơn nửa năm, anh ngay cả một câu chia tay cũng không nói đã vứt bỏ người ta, hiện tại lại không biết từ đâu mà kiếm được một em gái đúng kiểu Lâm muội muội (Lâm đại ngọc- kiểu tiểu thư yếu ớt ảo lả) thế này, không muốn chào hỏi vì sợ em phá hỏng chuyện tốt của anh sao! Làm người không nên như anh vậy ‘không nói chuyện tình cảm’ ! Ít nhất cũng phải biết viết nó ra sao chứ.

Đàn bà đúng là phiền toái! Chu Diên nghĩ, tròng mắt liếc Lysa, lại trong đám người tìm kiếm bóng dáng Tào Dật Nhiên, bất quá Tào Dật Nhiên lúc này sao có thể để Chu Diên tìm được, hẳn đã sớm trốn lên lầu tìm chỗ xem náo nhiệt.

Lời nói của Lysa rõ ràng không chỉ ám chỉ Chu Diên, hơn nữa còn ý sỉ nhục Dật Ninh, Dật Ninh nghe xong càng chau mày, đối với việc người khác nói cậu giống phụ nữ, nghe cũng thành quen, thế nhưng mỗi lần nghe được trong lòng vẫn không thoải mái, tuy trong lòng khó chịu, nhưng cậu vẫn không lên tiếng, chỉ là bàn tay bị Chu Diên nắm khẽ run rẩy.

Dật Ninh run rẩy Chu Diên đương nhiên có thể trực tiếp cảm nhận, hẳn thực sự không nhin nổi cô gái này nữa, không tìm được Tào Dật Nhiên đem cô ta đuổi ra ngoài, thì hẳn đành phải tự mình giải quyết, Chu Diên cho tới bây giờ cũng không phải người ăn nói hay ho gì, hơn nữa cũng không bởi vì đối phương là phụ nữ mà khẩu hạ lưu tình, ” Lysa, chuyện của tôi và cô, chúng ta lên nói riêng, cô ở trong này lớn tiếng ồn ào làm cái gì! Chẳng nhẽ còn có người chưa biết cô là loại mặt hàng gì sao? Nói cái gì mà theo tôi nửa năm, hơn nửa năm này, cô còn chung đụng bao nhiêu người, có phải hay không trong bụng cũng đã có đứa nhỏ? Nếu có, đi kiểm tra xem nếu là của lão tử, thì hãy đến đây tìm tôi! Hiện tại, con mẹ nó! Cút đi! lão tử cũng không muốn thấy cô!”

Lysa không ngờ rằng Chu Diên cư nhiên dám giở trò tổn thương người khác trước mặt nhiều người như vậy, cho dù không để ý tới phần tình cảm giữa mình với hắn, chẳng nhẽ cũng không chút để ý đến vị tiểu mỹ nhân vừa nhìn đã thấy mảnh mai ảo lả ở bên người hắn sao?

Lysa đưa tay ra tát Chu Diên, Chu Diên cũng không tránh, trực tiếp để cho Lysa tát một cái, Lysa dù dùng sức thế nào vẫn là một cô gái, không có khả năng đánh đau, chính là ngón tay của cô nàng có phần quá dài, nên ở trên mặt Chu Diên cào thành vài vết, có vài vết còn chảy máu.

Lysa có chút không dám tin, nàng nghĩ Chu Diên chắc chắn sẽ tránh.

Vì thế, đương nhiên ở trước mặt bao người đánh Diên thiếu gia một tát, nàng cũng có chút mơ hồ, nàng nhớ rõ, trước đây có một cô gái từng lưu lại trên mặt Chu Diên một bàn tay, sau đó cô gái kia bị sưng mặt đến hơn một tháng mới hết, Chu Diên cũng không phải người biết thương hương tiếc ngọc gì, bất kể là nam hay nữ, là đẹp hay xấu, chỉ cần chọc đến hắn cũng không có kết quả tốt.

Lysa há hốc mồm không biết nói cái gì, trong lòng thấp thỏm không yên.

Chu Diên thế nhưng không đánh trả, mà lạnh lùng nhìn nàng một cái, ” Lão tử nói không muốn nhìn thấy cô, như thế nào còn chưa cút!”

Lysa lúc tới dù mặc một cái quần lót cũng giống nữ vương, lúc rời đi cũng có nam nhân xum xeo đuổi theo nàng khoác thêm áo cho nàng, thế nhưng nàng vẫn đi thực chặt vật.

Chu Diên kéo Dật Ninh đứng lên, hướng về phía cửa sổ trên lầu nhìn thoáng qua nói, ” Tào Dật Nhiên, tôi cho cậu thời gian tới giải thích với Dật Ninh, bằng không, về sau chúng ta không liên hệ!”

Ổ cửa mặc vào áo khoác, Chu Diên lôi kéo Dật Ninh ra ngoài, bên ngoài gió lạnh buốt, Dật Ninh trong lòng rối loạn, không muốn để ý tới Chu Diên, dù sao Dật Ninh đã từng bị Giang Triết thương tổn, cho nên đối với cuộc sống phóng túng của đám công tử nhà giàu không bao giờ để ý đến cảm thụ trong lòng của người khác rất oán giận cùng căm ghét. Nhưng lúc này nhìn đến vết máu trên mặt Chu Diên, cậu lại lo lắng.

Từ túi áo rút ra khăn tay, có chút cau mày mà nhẹ nhàng lau cho Chu Diên.

26. Chương 26

Chu Diên mỉm cười nhìn Dật Ninh lau vết máu trên mặt cho mình, hẳn biết Dật Ninh dù giận cỡ nào, nhưng nhất định sẽ mềm lòng, nếu hẳn để cho cô gái kia tát một cái cũng đủ để Dật Ninh thương xót hẳn, như vậy cái tát này có đáng gì đâu! Cùng lắm hai cái tát cũng được!

Dật Ninh nhìn vết máu trên khăn tay, đôi chân mày nhăn tít cũng không giãn ra, trên mặt lộ rõ vẻ yêu thương lo lắng, nhìn Chu Diên vẫn cười, cậu có chút tức giận, thấp giọng quát khẽ: " Trên mặt cũng chảy máu, anh còn cười!"

" Đổ máu có là gì, em không giận là tốt rồi!" Chu Diên vẫn cười cười, cúi người xuống hôn lên môi Dật Ninh một cái.

Chỗ này là mới từ quán Bar đi ra, khu vực này là một con đường sầm uất, người đi trên đường không ít, Chu Diên không chút kiêng dè ánh mắt cùng thái độ của mọi người, liền công nhiên ở trên đường hôn môi cậu, điều này làm cho Dật Ninh vô cùng mất tự nhiên, cắn chặt môi, vừa có chút trách móc vừa có chút ngọt ngào.

Mặc dù có người nhìn thấy, nhưng mọi người cũng chỉ liếc mắt một cái rồi bước đi rất nhanh, dù sao, giữa mùa đông lạnh giá, làm gì có ai rỗi việc dừng lại nhìn cặp tình nhân người ta thân thiết!

Không ai thấy ngạc nhiên chủ yếu vẫn là bề ngoài của Dật Ninh thực sự nhìn không ra là nam sinh, tất cả đều cho cậu là nữ sinh, nhìn thấy một người đàn ông hôn cậu, làm sao nghĩ tới đây là một cặp tình nhân đồng tính, mà các cặp tình nhân thông thường khác trên đường phố ôm hôn lại hàng đông, hướng chỉ chỉ là một cái hôn nhẹ ngọt ngào.

" Anh đừng như vậy!" Dật Ninh nhìn người qua đường xung quanh, đỏ mặt lên tiếng oán trách.

Chu Diên chỉ cười không trả lời, đem khăn quàng cổ kéo cao che kín lại cho Dật Ninh, đem mặt cậu che hơn phân nửa, lại đem ống tay áo kéo lại, không cho gió từ cổ tay áo luồn vào.

Dật Ninh ngẩng đầu nhìn Chu Diên, Chu Diên sắc mặt dịu dàng, đối với cậu thực sự ân cần.

Cuộc sống trước kia của Chu Diên có lẽ rất hỗn loạn, nhưng từ sau khi ở bên cậu, mấy ngày liền mỗi một tối lại ở bên cậu, cho dù chỉ là nhàn chán xem mấy bộ phim ảnh, hay chơi mấy trò chơi, Chu Diên vẫn không có một câu oán thán.

Dật Ninh nghĩ, có lẽ chính mình hẳn là tha thứ cho cuộc sống hỗn loạn của Chu Diên trước kia, sau đó cùng Chu Diên xây dựng cuộc sống mới, bằng không hai người sẽ không có tiền triển, quá khứ là quá khứ, tất cả mọi người cần nhìn về tương lai, cuộc sống sau này mới là quan trọng.

Hai người đi về phía trước, trong lòng Dật Ninh có phần cảm động, liền nhích lại gần Chu Diên, Chu Diên ôm chặt thắt lưng cậu, cúi đầu quan tâm hỏi: " làm sao vậy, vẫn lạnh sao?"

Vừa nói, Chu Diên đã định đem áo khoác của mình cởi ra khoác cho Dật Ninh, Dật Ninh đương nhiên không phải vì lạnh, được Chu Diên dùng khăn mũ bao tay quàng kín một bọc, cậu sao có thể cảm thấy lạnh, cậu chính là muốn đến gần người đàn ông này một chút mà thôi.

Dật Ninh ngăn lại Chu Diên, thanh âm mềm nhẹ mang theo chút ngượng ngùng che giấu, giống như những cơn gió mùa xuân ấm áp thúc giục hoa cỏ đâm chồi nảy lộc, khiến cho lòng người ấm áp, " Em không lạnh, anh không cần cởi áo khoác đâu, coi chừng anh bị lạnh! Em..... em chỉ là muốn gần anh một chút mà thôi."

Chu Diên nở nụ cười, tình cảm ấm áp giống như một dòng nước ấm từ ***g ngực chảy khắp toàn thân, làm cho khắp người ấm lên, hắn nhìn ánh đèn nê ông cách đó không xa, ánh sáng rực rỡ mê ly này, hư ảo như mộng, mà người ở bên hắn lại chân thật, hắn cảm thấy cảm giác hạnh phúc đích thực, có lẽ hắn hy vọng cùng Dật Ninh ở bên nhau, cũng không phải khát vọng yêu say đắm, hắn chính là khát vọng một người ở bên hắn, dựa vào hắn, quan tâm hắn, hai người cứ như vậy bên nhau, dựa vào nhau, trong thế giới nhỏ nhỏ của hai người, có thể gọi là gia đình, như ước muốn của hắn, bởi vì thiếu thốn tình yêu của cha mẹ, cho nên trong nội tâm hắn từ nhỏ luôn khát vọng, chính là một mái ấm gia đình mà thôi.

Chu Diên cảm thấy hạnh phúc, trong lòng xúc động, hắn cúi đầu ở bên tai Dật Ninh nhẹ nhàng nói, " Cảm ơn em!"

Dật Ninh cũng không biết Chu Diên vì cái gì lại cảm ơn mình, cậu nghĩ, lời Chu Diên vừa rồi, có lẽ là cảm ơn cậu vừa rồi ở trong Bar, cậu không vì lời của mỹ nữ thoát y kia mà tức giận và làm cho hắn khó xử, hoặc là chính mình tha thứ cho cuộc sống lộn xộn trước kia của hắn, hiện tại còn cùng hắn sống bước bên nhau.

Cho dù vì lý do gì, Chu Diên nói ' Cảm ơn', Dật Ninh đều vui vẻ, dù sao Chu Diên cũng không phải loại người dễ dàng nói ra mấy lời này.

Dật Ninh đưa tay nắm lấy tay Chu Diên, Chu Diên kéo tay cậu bỏ vào túi áo khoác của chính mình.

Trên tay Dật Ninh vẫn đeo bao tay, mà Chu Diên lại không có, Dật Ninh nghĩ một chút, tay ở trong túi áo Chu Diên giật giật, giãy ra khỏi bàn tay của Chu Diên, Chu Diên có chút kinh ngạc, dừng bước nhìn về phía Dật Ninh, nhưng Dật Ninh cũng không để cho Chu Diên hiểu lầm lâu hơn, cậu đem găng tay cởi ra, dùng tay kia cầm lấy, sau đó, tay không nắm lấy tay Chu Diên, bỏ vào túi áo khoác của hắn.

Hành động mờ ám làm cho Chu Diên bật cười, nói thầm với Dật Ninh," Em đúng là người cẩn thận chu đáo, ở bên em, luôn luôn có thời điểm làm cho người ta đặc biệt cảm động."

Dật Ninh liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu đi đường cũng không có trả lời.

Cậu biết, chính mình kỳ thực là người không có gì thú vị, vô vị đến mức tự cho rằng với tính cách của chính mình chỉ sợ cả đời cũng không được ai yêu, thế cho nên, cậu chỉ có thể đóng kín bản thân, không tiếp xúc giao lưu với bất cứ ai, cũng không yêu bất cứ người nào, sau này cứ như vậy sống cô đơn một mình đến cuối đời.

Nhưng, có một người cũng không ghét cậu vô vị như vậy, bằng lòng cùng cậu có một khởi đầu mới, vào lúc đó, Chu Diên cũng không dùng thanh âm ngả ngón, mà là nghiêm túc nói với cậu, " Vậy cậu lấy thân báo đáp đi!"

Nếu đã như vậy, Dật Ninh sao có thể cự tuyệt!

Cũng không phải cự tuyệt Chu Diên, mà là một người sống cô đơn hơn hai mươi năm, đột nhiên có một người nguyện ý đối với mình đưa ra một đôi tay to lớn mạnh mẽ, có một người nguyện ý cho mình mở rộng lòng, nguyện ý đem một bờ vai vững chãi để mình dựa vào, đối với mình nói —— cậu lấy thân báo đáp. Dật Ninh không có cách nào cự tuyệt, cậu không thể cự tuyệt một đôi tay như vậy, không thể cự tuyệt cái ôm ấm áp như vậy, một bờ vai như vậy, một câu nói như vậy, cho nên, cậu không có cách nào cự tuyệt một người nói với cậu một câu như vậy.

Cậu từng nghĩ, cậu rất khó để yêu thương một người, nhưng không nghĩ tới, kỳ thực, đây là chuyện rất đơn giản, chỉ cần bản thân mở rộng lòng của mình, đem lòng mình giao cho đối phương mà thôi, chỉ cần tin tưởng đối phương là đủ, cứ đơn giản như vậy.

Vào trong xe, Dật Ninh đem mũ cùng khăn quàng cởi xuống, Chu Diên cúi người xuống hôn lên môi hai má cùng lỗ tai cậu, Dật Ninh co người một chút nhưng không trốn tránh, Chu Diên như được cổ vũ, cởi dây an toàn của Dật Ninh ra, đem cậu kéo vào lòng, bắt đầu hôn lên môi cậu, mới đầu chỉ là những nụ hôn nhẹ nhàng, sau đó mới dần dần xâm nhập, hai người môi lưỡi tương giao, trần trọc lặp đi lặp lại, một lần lại một lần tách ra, một lần lại một lần gắn kết, sau đó, hai người đều hô hấp dồn dập, Dật Ninh mặt đỏ tai hồng.

Chu Diên luôn thích hôn môi cậu, mới đầu, cậu chỉ có thể thuận theo ý của Chu Diên, bị Chu Diên chủ động dẫn dắt cảm nhận sự hoà hợp giữa hai người, đến bây giờ, có đôi khi, cậu cũng có thể phối hợp tốt.

Hôn môi luôn mang theo ma lực gợi lên dục vọng, Chu Diên có chút kìm nén không được, nhìn thấy ánh đèn chiếu qua kính xe chiếu xuống khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của Dật Ninh, trên gương mặt kia có chút ửng đỏ, liền cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Tình cảm thực sự là thứ khiến con người không thể cân đo đong đếm, hắn cũng không hiểu được chính mình vì sao thích người này, nhưng cảm giác vui vẻ hạnh phúc, cái loại cảm giác này, không thể tự lừa dối chính mình, bản thân mình là rõ ràng nhất, mà hắn cũng không phải loại người tự lừa dối chính mình.

Cho nên lần này hắn hôn môi Dật Ninh, là muốn xin thứ lỗi, hắn không muốn cùng Dật Ninh kết thúc, hắn muốn ôm Dật Ninh vào lòng, vỗ về ***g ngực vẫn không ngừng phập phồng của cậu: " Cô gái vừa rồi..., trước kia chúng ta từng qua lại, nhưng từ sau khi gặp em, tôi cũng không có qua lại cùng cô ta nhiều lắm, sau khi chúng ta xác định mối quan hệ, tôi thực sự không ở bên ngoài làm vậy, em hãy tin tưởng tôi!"

Dật Ninh vẫn thở dồn dập, ngẩng đầu nhìn Chu Diên, khuôn mặt của Chu Diên dưới ánh sáng của ngọn đèn bên ngoài cửa xe chiếu xuống, có vẻ vô cùng nghiêm túc cùng trang trọng, ánh mắt sâu xa mang theo vẻ mặt nghiêm trang giống như đang lập lời thề, Dật Ninh cho dù không tin, cũng sẽ lựa chọn tin tưởng Chu Diên, huống chi, cậu nguyện ý tin tưởng, cậu gật đầu đáp, " Vâng, em tin anh!"

Chu Diên vui vẻ hôn lên trán Dật Ninh, hứa hẹn nói, " Sau này tôi sẽ không bao giờ cùng các cô ấy gặp mặt qua lại nữa!"

Dật Ninh nhìn hắn, không trả lời, bất quá Chu Diên biết sau khi nghe mình nói thân thể Dật Ninh có phần thả lỏng.

Cho xe ra khỏi bãi đỗ, Dật Ninh nhìn khuôn mặt Chu Diên, " Mau đi khám xem mắt của anh sao rồi? phải bôi thuốc mới được, không thì biết đến khi nào mới lành!"

Chu Diên sờ sờ nửa mặt bị thương của chính mình, đau đến suýt soa một cái, oán giận nói, " phụ nữ thực phiền phức, móng tay để dài như vậy làm gì, mặt tôi coi như bị huỷ rồi, còn phải đi tiêm vaccin phòng dại, ai biết được cô ta có bị bệnh dại hay không!"

Dật Ninh nhìn biểu tình này của Chu Diên, liền bật cười, trong giọng nói tự nhiên mang theo chút ghen tuông, " Ai bảo anh để cho cô ấy đánh, anh không biết trốn sao?"

Chu Diên nhìn thấy Dật Ninh bĩu môi, lại nghe trong giọng nói của cậu có vị chua, trong lòng vô cùng vui vẻ, " Tôi thấy em tức giận nên cố ý để cho cô ta đánh, như vậy mới có thể đuổi cô ta đi, còn khiến cho em lo lắng quan tâm, có sao không làm, chính là ai biết được cô ta lại để móng tay dài như vậy." Chu Diên nói xong, nhìn thấy Dật Ninh đen mặt, liền pha trò nói, " Tôi phải đi bệnh viện khám xem, bằng không nếu vết thương này không biết khi nào mới tốt, trên mặt mang theo mấy vết này, để người thấy thật không hay, e rằng mấy ngày này không cách nào gặp người khác, bị người ta thấy một lần chắc bị chê cười một lần quá."

Dật Ninh thở dài không biết nói gì cho tốt.

Sau đó đành phải theo Chu Diên đến một phòng khám tư nhân nhỏ, đơn giản mà ít người, như vậy không có khả năng gặp người quen của Chu Diên, như vậy Chu Diên có thể giữ được sĩ diện. Vị bác sĩ cấp thuốc lắc đầu nói, " Thanh niên phải biết chú ý đến hậu quả! Cái nhau âm ỉ đến mức này còn ra thể thống gì nữa!"

Chu Diên chỉ nghiêm mặt không có phản ứng, ngược lại Dật Ninh phải lên tiếng trả lời hộ, vì thế vị bác sĩ kia đối với Chu Diên hết sức bất mãn, nhanh chóng cấp thuốc cho hai người đi mau một chút cho xong.

Về đến nhà, Chu Diên liền kêu vết thương trên mặt không tốt lắm nên không đi làm, phải ở nhà nghỉ ngơi vài ngày.

Dật Ninh cũng đành chịu, người này sao lại tùy ý đòi nghỉ làm vài ngày đâu.

27. Chương 27

Vết thương trên mặt Chu Diên ngày hôm sau đã kết vảy, rửa mặt phải vô cùng cẩn thận, bằng không sẽ chảy máu.

Chu Diên ở trong lòng mắng thầm Lệ Toa, hẳn phải giải thích cùng chú ba, nói vết thương trên mặt chưa lành, tạm thời không đến công ty. Lại gọi điện cho cấp dưới, dặn dò họ khi có chuyện thì tìm hắn.

Buổi sáng Dật Ninh nấu cháo cho hắn, cùng chút dưa góp ăn kèm.

Chu Diên ăn no thì dựa vào trên ghế nghỉ ngơi, còn nói không đi làm thực sự là quá tốt.

Dật Ninh dở khóc dở cười, không biết nói gì với hắn, dọn dẹp bát đĩa đem đi rửa, Chu Diên liền tự động lấy giẻ lau mặt bàn, bất quá, lúc đem khăn đi dọn, lại tiện tay đem khăn nhét vào bụi bếp.

Dật Ninh đối với vị thiếu gia này không còn lời nào để nói, rửa sạch bát đĩa, lại đem phòng bếp dọn dẹp cho sạch, còn đem tất cả khăn lau phân loại ra dùng thuốc sát trùng giặt sạch treo lên, lúc này mới từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy cái bàn là do Chu Diên tùy tay lau dọn, cũng không có lau cho khô sạch, cậu chau mày một chút, lại quay về cầm khăn mặt đi ra lau sạch sẽ mới thôi.

Chu Diên vẫn đứng ở một bên nhìn thấy, có chút lơ đãng nói: " Lau sạch sẽ như vậy làm cái gì, tiếp theo muốn ăn còn không phải lại bẩn."

Dật Ninh phì cười, nhỏ giọng than thở: " Anh vừa ăn lại đã muốn ăn bữa tiếp, vậy bữa ăn này anh cũng tiêu hoá hết rồi a."

Không ngờ tới lỗ tai Chu Diên thính như vậy, cứ nhiên nghe được, hắn cười cười đi tới quấy nhiễu Dật Ninh, còn nói: " Nói xấu tôi còn tưởng tôi không nghe thấy sao!"

Dật Ninh có chút xấu hổ, không ngừng trốn tránh tay Chu Diên, nhưng vốn không có sức lực như Chu Diên, trốn cũng trốn không xong, bị hắn cù cho cười khanh khách, mặt đỏ bừng đến nỗi không thở nổi, thật sự tức giận, mới lên tiếng phản bác: " Vốn đúng là như vậy mà!"

Chu Diên buông Dật Ninh ra, nhìn Dật Ninh mặt đỏ ánh mắt ướt át, môi hồng nhuận, trong lòng liền ngứa ngáy, vốn định buông Dật Ninh ra, Dật Ninh sẽ trở về phòng, nhưng hắn lại đem Dật Ninh ôm vào lòng, ôm chặt lấy eo cậu, nâng gáy cậu lên, hôn lên môi cậu.

Dật Ninh nhất thời phản ứng không kịp, bị Chu Diên đánh lén thành công, mới đầu còn muốn phản kháng, lúc sau cũng không còn khí lực mà phản kháng, bị Chu Diên môi lưỡi triền quấn, hàm trên bị trêu chọc đến phát ngứa, hai chân không còn đứng vững, nếu không phải Chu Diên ôm chặt thắt lưng cậu, chỉ sợ cậu đã ngã xuống.

Dật Ninh đưa tay ôm lấy lưng Chu Diên, nhắm mắt lại, trong hơi thở tràn ngập vị đạo của Chu Diên, môi lưỡi tương giao, đầu lưỡi cũng đã tê dần, nhưng Chu Diên vẫn không buông cậu ra, cuối cùng đến khi cậu cảm thấy hít thở không thông nữa, trong đầu chỉ còn khoảng không trống rỗng, thì Chu Diên mới buông ra, cậu dựa trên bờ vai Chu Diên thở hổn hển hồi lâu mới bình ổn lại.

Dật Ninh mặt đỏ bừng, nén giận trừng mắt nhìn Chu Diên trong giây lát, mới yên lặng từ trong ***g ngực Chu Diên lui ra, chạy nhanh về phía phòng mình, cậu sợ nếu chính mình chậm một nhịp, nói không chừng lại bị Chu Diên kéo trở về.

Vừa rời dưới thân Chu Diên rõ ràng nổi lên phản ứng, chọc và thân thể cậu, làm cho cậu có cảm giác hoảng sợ.

Chu Diên nhìn Dật Ninh đứng ở cửa, mới liếm liếm môi dưới,nguyện vọng chưa thành, buồn bã tiu nghỉu, nhìn chính thân dưới của mình, thở dài một hơi, rồi tiến vào phòng tắm đi tắm rửa.

Ai!!! khi nào thì mới có thể đem Dật Ninh lừa đến trên giường đâu, đây chính là một vấn đề cần giải quyết cấp bách, hắn cảm thấy được đây là vấn đề trọng đại trong cuộc đời của hắn, hắn cần tốn nhiều thời gian suy nghĩ chuẩn bị.

Dật Ninh trở lại phòng, nghỉ lại vừa rồi ánh mắt Chu Diên nhìn cậu tràn đầy khát vọng cùng yêu thương, trong lòng cậu cũng có tình cảm ấm áp, nhưng vẫn bất an. Ngồi ở bên máy tính đánh cũng không ra chữ, liền ra khỏi phòng lấy một chén nước để uống, đi ngang qua phòng khách, phát hiện Chu Diên đã tắm gội sạch sẽ còn để tóc ướt sũng ngồi ở soffa xem tivi cùng uống rượu.

Dật Ninh nhú mày, đây thực là cách sống không lành mạnh nha!

Dật Ninh rót chén nước uống, lại cầm khăn mặt vội tới lau tóc cho Chu Diên, Chu Diên cười cười nhìn cậu, vẻ mặt hưởng thụ. Ngón tay Dật Ninh thon dài nhanh nhẹn, lau tóc Chu Diên, Chu Diên thoải mái đến nỗi híp mắt thờ dài. (nhìn mà ko được ăn>>> khổ anh Diên).

Trong tivi đang phát lại trận đấu bóng đá, Dật Ninh đối với lĩnh vực này cũng không có nhiều hứng thú, cậu lau tóc cho Chu Diên xong định trở về phòng, lại bị Chu Diên đưa tay kéo lại, Dật Ninh lên tiếng hỏi: "Làm sao vậy?"

" Ngồi nói chuyện một lát, hai người ở nhà, cũng là làm mấy việc này." Ánh mắt Chu Diên mong chờ nhìn Dật Ninh , cách nói của Chu Diên làm Dật Ninh cảm thấy, lẽ nào Chu Diên đang làm nũng sao?"

Dật Ninh vốn lớn hơn Chu Diên hai tuổi, tuy nhìn qua có vẻ trẻ hơn Chu Diên, nhưng trong lòng cậu có đôi khi lại xem Chu Diên như em trai, cho nên lúc này cậu mới sững sốt một chút, cư nhiên đưa tay sờ sờ mái tóc của Chu Diên vừa rồi bị cậu sát nên có chút rối, đáp lời: " Được, để em đi đóng máy tính rồi ra."

Chu Diên cầm tay Dật Ninh đang đặt trên đầu mình xuống hôn một cái, lúc này mới cười nhìn Dật Ninh lê dép về phòng.

Không thể không thừa nhận, từ lúc trải qua chuyện ngày hôm qua, quan hệ giữa Chu Diên cùng Dật Ninh tiến thêm một bước, mà chứng cứ xác thực nhất chính là hai người đã có tiếp xúc thân thể cùng hành vi thân mật hơn rất nhiều.

Dật Ninh đóng máy tính, đứng trước cửa phòng mình chờ ra trong chốc lát, nghĩ chính mình hiện tại đi tới bên người Chu Diên nói không chừng chính là dè vào miệng cọp, như vậy rốt cuộc có nên đi hay không, chỉ cần lúc này mình nói muốn vào bếp làm chút điểm tâm, Chu Diên hẳn sẽ không ép buộc cậu phải theo.

Chu Diên thấy Dật Ninh vào đóng máy tính mất nửa ngày, liền lớn tiếng hỏi: " Dật Ninh, em đang làm gì thế, sao còn chưa ra đây!"

Dật Ninh đang suy tư giật mình tỉnh lại, thầm nghĩ hai người nếu như đã giao du qua lại, đương nhiên phải hoà nhập cả thể xác và tinh thần, bằng không giữa hai người sao có thể có kết quả. Vì thế mới ra cửa phòng đáp lời Chu Diên: " Tới rồi đây."

Tới phòng khách, Dật Ninh lại hỏi, " Chu Diên, anh muốn ăn táo không? Để em đi gọt!"

Chu Diên quay đầu lại nhìn cậu một cái, bất đắc dĩ lên tiếng, " Em không cần nghỉ ngơi một chút sao, làm sao cứ bẽ bẽ bộn bộn như vậy! Tôi muốn ăn táo tôi sẽ tự đi lấy, em đừng vội vàng làm gì!"

Dật Ninh đành phải đi qua ngồi bên cạnh Chu Diên, xem bóng đá khiến cậu thấy chút buồn ngủ, nhưng vẫn ngồi bên cạnh Chu Diên không rời đi.

Mới đầu hai người đều tự ôm một cái gối ôm ngồi xem, sau một lúc, Chu Diên đã đem chính gối ôm của mình vứt sang một bên, dịch lại gần Dật Ninh, đầu dựa vào đầu cậu, tiếp qua một chốc, đến khi Dật Ninh buồn ngủ thần trí lơ mơ, Chu Diên đã đem cậu ôm vào lòng, để cậu dựa vào người mình, tay ôm vòng qua eo cậu.

Dật Ninh lúc bị Chu Diên ôm vào lòng đã tỉnh dậy, đang muốn giãy dụa đứng lên, nhưng Chu Diên lại không buông tay, trái lại nói " Cứ như vậy đi, ôm em so với ôm gối thoải mái hơn."

Dật Ninh nghĩ một chút cũng không giãy dụa nữa.

Dật Ninh miễn cưỡng nhìn đám người trong tivi cướp qua cướp lại một trái bóng, ngáp ngủ liên tục, Chu Diên cười hỏi cậu: " Em thực sự không có hứng thú!"

Dật Ninh lắc đầu, " Hồi trung học cơ sở lúc tham gia đá bóng bị đá trúng nhiều quá, có lần còn ngã lăn ra đất khuỷu tay chảy cả máu, làm sao còn có thể thích đá bóng."

Dật Ninh khi đó bị các nam sinh tẩy chay, bọn họ chơi bóng đá bóng rổ cũng không bao giờ rủ cậu, nếu Dật Ninh có đến xem, bọn họ khi nóng sẽ cởi áo, chỉ mặc quần sooc, sẽ cảm thấy Dật Ninh đang nhìn bọn họ, làm cho bọn họ có cảm giác bị người ham muốn sỉ nhục, cho nên luôn bày trò để đuổi Dật Ninh đi, ví dụ như nếu đá bóng thì cố ý đá lên người cậu, đánh bóng rổ thì ném vào cậu.... v....v. Sau đó Dật Ninh cũng hiểu rõ trò này, cậu cũng không bao giờ... đến xem nữa, đương nhiên, tham gia lại càng không.

Dật Ninh nghĩ ngợi, trên mặt hiện rõ vẻ buồn bã tiu nghỉu, cậu đúng là so với người khác nữ tính một chút, nhưng sao lại phải chịu cách đối xử như vậy, nói cho cùng dù cậu là đồng tính luyến ái, cũng không có nghĩa người đàn ông nào cậu cũng thích, những người đó như thế nào lại suy nghĩ bậy bạ như thế.

Chu Diên nhìn ánh mắt buồn bã của Dật Ninh, vẻ mặt đau xót, trong lòng có chút lay động, nâng cằm Dật Ninh lên, nhìn vào mắt cậu hỏi: "Làm sao vậy, nhớ tới cái gì không vui sao?"

Dật Ninh lắc đầu không nói.

"Không thể nói cho tôi biết sao? Chu Diên có phần bất đắc dĩ cười cười, lúc sau lại lấy lại tinh thần, "Chúng ta trao đổi, tôi kể một chuyện của tôi, để trao đổi với chuyện em vừa nhớ tới thế nào?"

Dật Ninh đâu có muốn nghe Chu Diên kể chuyện cũ, nhưng mà Chu Diên cũng không cho cậu có cơ hội cự tuyệt, Chu Diên đã tự biên tự diễn, "Trước đây có một khoảng thời gian tôi rất là béo, bất quá tuy mập mạp nhưng tôi đánh nhau vẫn rất được, sau đó còn trở thành lão đại trong trường. Lúc đó một người lớn tuổi trong trường đúng là không có mắt, nhìn thấy tôi đá bóng lại nói tôi so với quả bóng còn tròn hơn, lúc ấy tôi tức quá bèn chạy về nhà, nhìn thấy lão ba của tôi, liền hỏi: "Ba ba, có người nói con so với quả bóng còn tròn hơn, làm sao bây giờ?" ba tôi lúc ấy chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái mà trả lời: "quả bóng chính là hình cầu, dù có tròn đến mấy cũng không thể so với nó tròn hơn, có thể làm sao bây giờ."

Chu Diên nói xong, hai mắt chờ mong nhìn Dật Ninh, Dật Ninh nhìn Chu Diên không nói lời nào, sau đó mới chớp chớp mắt hỏi, "Cứ như vậy?"

Chu Diên gật đầu, "Chính là như vậy a!"

"Anh kể đây chính là chuyện cười sao?" Dật Ninh hỏi.

"Đúng là cái người tên Chu nhị kia kể chuyện cười hay sao? Tôi lúc ấy cũng không có phản ứng gì, hiện tại nghĩ lại, cha tôi lúc bình thường đều là bộ mặt quan tài, không ngờ tới có lúc còn có thể nói đùa." Chu Diên vừa nói vừa cười, chủ yếu là hắn đang nghĩ đến không ngờ Chu Ký có thể nói ra những lời như vậy."

Dật Ninh lại không biết về bối cảnh lúc đó, nếu buồn cười mới là lạ!

Vì vậy Chu Diên kể chuyện cười hoàn toàn thất bại!

28. Chương 28

Câu chuyện kia thực sự không có gì tức cười, chính là bộ dáng Chu Diên thập phần tự tin kể thật hào hứng, khiến cho Dật Ninh sau đó cũng thấy buồn cười, mím môi cười rộ lên, khoe miệng nhếch lên thật xinh đẹp, ánh mắt cong cong, khuôn mặt tươi cười còn có chút ngượng ngùng, khiến cho Chu Diên vốn một lòng muốn chọc cười cậu nhìn đến đờ đẫn, dục vọng dục dịch, Chu Diên vốn luôn ở nhà chính là muốn xây dựng mối quan hệ với Dật Ninh, hiện tại nhìn cậu mím cười ngại ngùng như vậy, trong lòng bị kích thích ngứa ngáy đến khó nhịn, lúc này căn bản không lo được mặt khác, chỉ thầm nghĩ muốn đem người này ăn vào bụng mới tốt.

Tuy dục niệm như lửa cháy hừng hực, nhưng Chu Diên cũng không phải kiểu người chỉ muốn đòi hỏi công kích một cách lỗ mãng, Chu Diên kéo Dật Ninh ôm vào trong lòng ngực cười nói, "Vừa rồi tôi kể chuyện em đã cười rồi, hiện tại nên là em kể chuyện của mình đi."

Dật Ninh nghe hắn nói vậy, vẻ mặt ngạc nhiên, làm sao lại có người như Chu Diên vậy 'ép mua ép bán', cũng không phải cậu muốn nghe, vậy mà hiện tại lại phải đồng ý đem chuyện bị bài xích đến bị thăm trong đáy lòng mình nói cho hắn nghe, đừng nói hiện tại, chính là dù quan hệ của hai người có bước tiến mới, Dật Ninh e rằng vẫn không muốn nói ra.

"Em cũng không nghĩ cái gì, cũng không có gì hay để kể." Dật Ninh khẽ đẩy Chu Diên, nhỏ giọng nói.

"Tôi cũng đâu phải đồ ngốc, làm sao có thể trả lời lấy lệ như vậy, vừa rồi rõ ràng nghĩ đến cái gì đó, sao lại không nói cho tôi nghe! Tôi chính là lần đầu tiên kể chuyện của mình cho người khác, em là người đầu tiên được nghe, như thế nào, cũng phải biểu lộ thành ý một chút chứ?" Chu Diên cười hì hì nói.

Dật Ninh cúi đầu cắn cắn môi không muốn dây dưa đề tài này nữa, từ trên người Chu Diên đứng dậy, dời xa một chút liền lên tiếng ” Anh xem bóng đá đi! Em còn có việc, em đi làm trước đây.”

” Làm sao lại có người giống như em vậy được tiện nghi thì lập tức bỏ chạy.” Chu Diên kéo Dật Ninh lại, Dật Ninh không tránh nổi, lập tức ngã vào lòng Chu Diên.

Dật Ninh hoảng sợ hô lên một tiếng, cậu cũng chưa bao giờ biết cách phản kháng người khác, bị Chu Diên đột nhiên ôm lấy có chút lúng túng, đưa tay đẩy Chu Diên, nhỏ giọng phản bác, ” Em cũng đâu muốn nghe anh nói, chính là anh tự mình muốn nói thôi.”

Người giống như Dật Ninh vừa mềm mỏng vừa khéo léo đáng yêu, Chu Diên vẫn là lần đầu tiên gặp được, trước tiên trong nhà hắn có mấy chị em gái đều là người không dễ chọc, hắn còn cho rằng họ đều là những người phụ nữ thiếu hụt về tính cách, trước đây qua lại với phụ nữ cũng đều là loại hình nóng bỏng, mặc dù cũng từng có quan hệ với vài thiếu niên thanh tú lạnh lợi, nhưng bọn họ sao có thể so sánh với Dật Ninh. Chu Diên quý nhân hay quên, hắn hoàn toàn quên mất Dật Ninh chính là loại hình mà trước đây hắn không ưa nhất, hơn nữa dù gặp phải hơn phân nửa là cảm thấy phiền chán, nhưng bây giờ bởi vì thích một người, liền đem ngoại hình tích cách của người ta làm tiêu chuẩn tốt nhất, những thứ trước đây dù thích cỡ nào cũng đem vứt bỏ.

Điều bộ Dật Ninh nhú mày nhỏ giọng phản bác, làm cho Chu Diên cảm thấy vô cùng đáng yêu, càng thích trêu đùa, ôm Dật Ninh không buông, còn không thèm phân biệt lý lẽ: ” Dù sao em cũng nghe xong rồi, nghe rồi thì phải trả công thích ứng.”

” Anh thật là.....” Dật Ninh đối với hành động cường ép không có lý lẽ của Chu Diên cũng không có biện pháp, lại bị Chu Diên chọc cho nóng nảy liền nhú mày cũng đành đá nói: ” Em không nói, anh có thể làm gì? Chẳng lẽ có thể xé đầu em ra để nhìn xem em nghĩ cái gì sao?”

” Đương nhiên là không được, nhưng mà, tôi sẽ ở trên người em đòi lại những thiệt thòi của tôi.” Chu Diên nói xong, đã muốn đưa tay ra cù Dật Ninh.

Dật Ninh vừa trốn vừa chống cự, ” Anh thực ngang ngược, anh làm sao lại bị thiệt thòi, anh ngang ngược.....”

” Tôi chính là ngang ngược, bắt quá bây giờ em mới biết thì chậm rồi.” Chu Diên cười đưa tay ra gãi trên lưng Dật Ninh, Dật Ninh mặc áo len màu xám bó sát người, càng tôn thêm dáng người thon dài cùng thắt lưng thanh mảnh của cậu, Dật Ninh bị Chu Diên trêu chọc đến thở không nổi, vừa đưa tay che chắn vừa lùi lại phía sau, so fa rất mềm mại, ngay lập tức cậu ngã mặt ngã nằm trên so fa, vẫn còn cầu xin tha thứ, ” Được..... em nói, em nói, đừng cù nữa.....”

Chu Diên nhìn Dật Ninh hai má đỏ hồng đôi mắt nhộn nhạo một tầng hơi nước cùng đôi môi đang hé mở thở dốc hắn căn bản dừng không được.

” Để sau đã, tôi không muốn nghe.....” bàn tay Chu Diên ở trong quần áo Dật Ninh sờ mó, cúi người đè lên người cậu vừa muốn hôn cậu, ***g ngực Dật Ninh đập thành thịch, nhanh chóng quay đầu, đưa tay đẩy người phía trên mình, ” Anh không thể ngang ngược như vậy, đứng lên đứng lên.....”

Chu Diên bị Dật Ninh giãy dụa vụng vẹo thắt lưng, còn đưa tay khê đẩy khiến cho cả người bốc hỏa, mắt đều nóng đỏ, ở trên môi Dật Ninh hôn một cái, giọng nói khàn khàn, nhưng vẫn như trước hỏi ý kiến cậu ” Dật Ninh, chúng ta làm đi?”

Dật Ninh mở to mắt, thở phì phò không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, ” Không, đừng..... xin anh, em không được.....”

Chu Diên ngừng động tác vuốt ve Dật Ninh, nhìn cậu nói: ” Vì sao?”

Dật Ninh dời tầm mắt, trên mặt mang theo biểu tình hoảng loạn cùng đau khổ, ” Em..... em không muốn...”

Chu Diên ngẩn ra nhìn sắc mặt cậu một lát, dù sao cũng không muốn ép cậu, cuối cùng vẫn từ trên người cậu đứng dậy, nhìn bộ dáng Dật Ninh nằm trên so fa thật ưu thương trông vắng, liền đưa tay ôm lấy eo cậu giúp cậu đứng lên, ở trên khuôn mặt đã có phần trắng bệch của Dật Ninh hôn một cái, lại dùng ngón tay

xoa nhẹ tóc mai của cậu, thanh âm tuy vẫn khàn khàn, nhưng cũng rất dịu dàng, ” Em không muốn tôi sẽ không bắt buộc em, đừng sợ!”

Dật Ninh cúi đầu không nói gì.

Trong phòng lâm vào không khí trầm mặc, Chu Diên đưa tay ôm cậu vào lòng, Dật Ninh có chút giật mình tránh né, nhưng nhìn thái độ kiên quyết của Chu Diên, cậu cũng thuận theo, để yên cho Chu Diên ôm chặt lấy cậu.

Đang lúc Dật Ninh không biết làm thế nào để phá vỡ không khí im lặng xấu hổ của hai người thì chuông cửa vang lên.

Dật Ninh ngẩng đầu nhìn Chu Diên, Chu Diên vừa ở trên mặt cậu hôn một cái vừa trấn an, từ so fa đứng dậy đi mở cửa.

Nhìn thấy người đứng ngoài cửa, Chu Diên có chút chột dạ, vừa mời người đó vào nhà vừa nói, ” Chú ba, sao chú lại đến chỗ cháu.”

Chu Sam quay lại dẫn hai bảo tiêu ở phía sau đứng ngoài cửa, chính mình bước vào trong nhà.

Vừa vào đã mắng Chu Diên, ” Cháu nói xem ta vì sao lại đến. Cháu tên tiểu tử chết tiết này gây ra chuyện gì rồi, muốn bị giáo huấn phải không? Hiện tại đang là lúc gấp rút, cháu nói không đi làm là không đi, còn nói có chuyện gì thì gọi di động, di động thì luôn tắt máy, điện thoại nhà cũng không liên lạc được, hỏi han khắp nơi, mới biết được cháu ở đây.....”

” Cháu không phải đã xin phép chú rồi sao, chú ba, chú xem mặt cháu đúng là không tiện để ra ngoài, mấy chuyện này chú liền giải quyết giúp cháu đi. ” Chu Diên cười cười nói.

“Người còn có mặt mũi nói, người bảo Lâm Phong chuyển lời xin phép, hử sao có thể quản được người. Tiền đồ của người vất đi đâu hết rồi, trên mặt cứ nhiên để cho đàn bà đánh thành như vậy, bộ dạng này ra ngoài gặp ai, người xem người.....” Chu Sam bị Chu Diên chọc cho tức giận, còn chưa mắng xong, vừa vào đến phòng khách đã thấy một người xinh đẹp không phân biệt rõ nam nữ vẻ mặt đang lúng túng xấu hổ đứng bên cạnh so fa.

Chu Sam sững sốt một chút, lại quay đầu nhìn thấy bộ mặt lầy lòng nịnh nọt của Chu Diên, trong lòng càng tức giận, còn đang nghĩ tên nhóc Chu Diên này như thế nào đòi nghỉ phép, hoá ra ở trong nhà nuôi một người.

Chu Sam cũng không mắng chửi nữa, bình tĩnh ngồi vào chiếc ghế đơn.

Dật Ninh lúng túng không biết phải làm cái gì. Người được Chu Diên gọi là ‘ Chú ba ’ này khí thế bức người khiến người khác không dám đến gần, hử là người nhà của Chu Diên ! Hiện tại chính mình vô duyên vô cớ ở cùng chỗ với Chu Diên , bị người nhà Chu Diên thấy được, Dật Ninh thấp thỏm nhìn về phía Chu Diên, muốn biết hử định làm thế nào.

29. Chương 29

Chu Diên nhìn Chu Sam, bộ mặt ông bình tĩnh vất chân ngồi trên so fa hút thuốc, liền có chút ngượng ngùng, dù sao, Chu Sam cũng là người hử kính trọng cùng thân thiết nhất, còn hơn cả cha mẹ, ở trong lòng hử rất có trọng lượng. Bình thường hử hay cùng Chu Sam trò chuyện không biết lớn nhỏ, nhưng thật ra trong lòng sợ nhất là làm cho Chu Sam thất vọng.

Lại nhìn về phía Dật Ninh, thấy Dật Ninh vốn nhát gan, lúc này vẻ mặt lại càng thêm lo lắng không yên, hử là đang vô cùng xấu hổ cùng khó xử.

Chu Diên đi đến bên Dật Ninh, đưa tay nắm lấy cánh tay cậu, Dật Ninh cũng không có giãy dụa hay tránh né, vô cùng thuận theo để Chu Diên kéo đi.

” Em vào thư phòng làm việc của em đi, Không phải vừa mới nói có việc chưa làm hay sao?” Dật Ninh ngoan ngoãn thuận theo, khiến Chu Diên không tự giác được lại dịu dàng nói, đem cậu kéo về phía phòng sách.

Dật Ninh bị Chu Diên kéo đi, đi theo đến phòng sách.

Chu Sam giương mắt nhìn hai người bên kia, ông vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Chu Diên dùng giọng điệu này nói với người khác, vừa mang theo cứng chiều vừa dụ dỗ, thật sự làm cho ông mở rộng tầm mắt, Chu Diên thực sự đã trưởng thành, cư nhiên biết dỗ dành người khác, cũng không còn giống trước đây chỉ biết vênh mặt hất hàm sai khiến hoặc ngang ngược chiếm giữ.

Chu Diên kéo Dật Ninh mang vào phòng sách, đối mặt với khuôn mặt lo lắng quan tâm của Dật Ninh, Chu Diên cũng thấy ngượng ngùng, đem ánh mắt chuyển đi không dám đối diện với Dật Ninh, lúc này mới nói, “Ông ấy là chú ba của tôi, tôi đi nói chuyện với chú ấy trước, em đi làm việc của mình đi. Dù xảy ra chuyện gì, em cũng không được ra ngoài.”

Chu Diên nói xong, quay người ra cửa, còn đóng lại cánh cửa.

Dật Ninh nhìn cánh cửa nặng nề khép lại kia, đứng ngẩn ra ở đó. Đột nhiên trong lòng dâng lên một trận khổ sở cùng hổ thẹn.

Nói cho cùng, kỳ thực vẫn là Chu Diên giúp cậu mọi việc, cung cấp vật dụng hàng ngày, còn tặng rất nhiều quà cáp, khi cậu gặp nạn cũng giúp đỡ hết sức, còn giữ cậu ở lại nơi này.

Dật Ninh hiểu được ý nghĩ của Chu Diên, trên đời này không có gì cho không biếu không, Chu Diên giúp cậu giữ cậu ở lại bởi vì hấn hy vọng ở trên người cậu nhận được thứ gì đó.

Cậu vốn ngoài bản thân cũng không có gì đáng giá, ngoại trừ diện mạo ra, còn có thứ gì có thể khiến cho người khác để ý, tuy nói hai người đang yêu nhau, kỳ thực, người chơi bởi như Chu Diên một play boy như hấn hấn cũng không có bao nhiêu thật lòng, chờ đến khi hấn có được thứ hấn muốn cùng không còn hứng thú, hấn cũng là lúc chia tay.

Dật Ninh đương nhiên cũng hiểu rõ bản thân mình, cậu là đang lợi dụng Chu Diên, lợi dụng sự dịu dàng của Chu Diên, tuy rằng không hấn là lạt mềm buộc chặt, nhưng cậu thật sự hưởng thụ sự ôn nhu của Chu Diên, thế nhưng nhất định không muốn trả công cho Chu Diên thứ hấn muốn.

Cậu khổ sở khi nghĩ về mối quan hệ giống như trao đổi với Chu Diên, cậu cũng xấu hổ khi nghĩ chính mình đang lợi dụng tâm tư của người khác.

Bởi vì phòng này cách âm rất tốt, nên Dật Ninh căn bản không nghe được bên ngoài có động tĩnh gì, cậu không biết tình huống của hai người bên ngoài, có cãi nhau hay không, hoặc là Chu Diên đang bị mắng, hoặc là hai người đang trò chuyện rất thân thiết...

Dật Ninh ngây ngốc ngồi lên so fa, căn bản xem sách không vào, cũng không muốn làm gì, cứ như vậy ngồi im trong góc.

Trong đầu suy nghĩ đủ kiểu, suy nghĩ rất nhiều nhưng không nghĩ ra nguyên do gì.

Lúc này đã bị người nhà Chu Diên bắt gặp, cậu cũng không thể bình tĩnh tiếp tục ở lại chỗ Chu Diên cũng hấn ‘Kết giao’ nữa, cần phải rời đi, không thể lợi dụng tâm tư của Chu Diên đối với mình nữa.

Vốn đã quyết định tốt lắm, chính là, hiện tại cậu phải rời đi, kỳ thực cậu cũng thấy luyến tiếc sự dịu dàng của Chu Diên dành cho cậu, nhưng nếu không đi, cậu lại cảm thấy bản thân mình quá đê tiện, hơn nữa bị bậc cha chú của Chu Diên nhìn thấy, cậu lại càng xấu hổ.

Trong lúc Dật Ninh ở trong phòng trần trọc suy nghĩ, thì ngoài phòng khác không khí coi như tốt.

Nếu không có người ngoài, Chu Sam vẫn luôn giáo huấn Chu Diên lúc cần giáo huấn, tuy rằng ông cũng không giống như cha của Chu Diên luôn bị Chu Diên chọc giận, nhưng ông mắng Chu Diên, cấm đoán Chu Diên cũng không ít, có khi còn nhiều hơn so với cha của Chu Diên giáo huấn hấn.

Nhưng trước mặt người ngoài cũng nên cho đứa nhỏ lưu lại chút thể diện, cho nên cũng không có giáo huấn hấn.

Hướng chi, trong những năm gần đây, cha Chu Diên cũng không giáo huấn hấn nữa, Chu Sam đương nhiên cũng ít dạy bảo Chu Diên hơn, chỉ là thỉnh thoảng bị hấn chọc cho tức giận mới mắng hai ba câu.

Chu Diên từ phòng sách đi ra, đúng lúc Chu Sam đập thuốc, liếc mắt nhìn hần, chỉ chỉ so fa bên cạnh nói: " Ngồi xuống!"

Chu Diên nào dám không nghe theo, lặng lặng ngồi xuống.

Chu Sam quan sát khuôn mặt Chu Diên một lượt, trên mặt có hai vết thương do móng tay để lại rất rõ rệt.

Giọng điệu so với lúc vừa tới có phần tốt hơn nhiều: " Mặt cháu là ai làm? Là người trong phòng kia sao? Thật đúng là mắt mặt Chu gia."

Chu Diên tuy rằng thường xuyên gây chuyện, nhưng nếu là trưởng bối của Chu gia giáo huấn hần thì được, chứ để người bên ngoài giáo huấn hần, xuất phát từ tư tưởng bao che cho con, trong lòng Chu Sam đương nhiên không thể nào vui vẻ.

Chu Diên sợ Chu Sam giận chó đánh mèo với Dật Ninh, vội vã lên tiếng: " Không phải, là một cô gái ở quán Bar làm. Mấy ngày nữa là tốt rồi, không có gì to tát cả."

" Cái gì kêu là không có gì to tát. Nếu như móng tay cô ta không sạch sẽ, cháu chết ở trên tay cô ta cũng có thể. Đừng cho là chú cùng cháu nói đùa, về sau đừng để cho người khác gây thương tích." Chu Sam nói xong, nhìn vẻ mặt Chu Diên thực nghiêm túc, liền tựa vào so fa tươi cười, hạ thấp giọng: " Vừa rồi người kia là sao? Cháu như thế nào lại đem người đến đây ở?"

" Cậu ấy hiện tại ở đây. Vâng, chúng cháu hiện nay đang hẹn hò!" Chu Diên trịnh trọng tuyên bố.

" Cháu trong phòng có một người, vậy mà còn đi quán Bar trêu chọc nữ nhân khác?" giọng nói của Chu Sam cũng không hần là chán vấn, thản nhiên, nhưng vẫn có sức uy hiếp.

Chu Diên biết Chu Sam không quen nhìn sinh hoạt cá nhân hỗn loạn của mình, hần trước kia cũng không bận tâm, chỉ là cảm thấy nhân sinh trên đời có điều kiện thì nên đường hoàng mà lợi dụng vui chơi, bất quá hiện tại quan niệm này của hần sửa đổi không ít, cũng không hần là cải tà quy chính, nhưng đối với những ngày tháng trước đây hần cảm thấy chán ghét, hần muốn bột phóng túng, đối tốt với một người. Hơn nữa Dật Ninh thực sự khiến hần để tâm cùng thương yêu, có tâm tư, có đối tượng, tự nhiên cũng biết hạn chế.

Chu Diên lên tiếng giải thích: " Cháu cũng không phải đến quán Bar gặp cô gái khác, cô gái này là có quan hệ từ trước đó, cô ta thấy cháu cũng Dật Ninh bên nhau mới ghen mà thôi, cháu cũng không muốn cùng cô ta dây dưa, liền cho cô ta đánh một tát."

" Người kia tên Dật Ninh ?" Chu Sam hỏi.

" Vâng, cậu ấy họ Tô." Chu Diên đáp lời.

" Hai người như thế nào mà quen nhau?" Chu Sam gõ gõ lên tay vịn so fa, nhìn Chu Diên không còn vẻ cợt nhả như trước đây mà nghiêm túc trả lời vấn đề ông hỏi, Chu Sam cảm thấy Chu Diên nói không chừng đối với người là đúng là chân thành, dần ông Chu gia tuy phong lưu, nhưng thực chất vẫn là rất chung tình, nhớ đến lúc trước Chu Diên từng thích Vệ Khê, lần trước còn thấy cùng ăn cơm, Chu Diên khi đó bị tổn thương, cả người thay đổi, Chu Diên cũng là loại không thương thì thôi, đã yêu thực lòng thì đào tâm đào phế. Chu Sam nhìn hần rơi vào tình cảm, cũng không giống như trước đây tùy ý chơi đùa, nên không khỏi có phần quan tâm hơn một chút, hần cũng không hy vọng Chu Diên bị thương tổn.

30. Chương 30

Bởi vì câu hỏi của Chu Sam, Chu Diên nhớ lại lần đầu gặp Dật Ninh.

Hần lần đầu gặp Dật Ninh trong nhà sách cũng không có ấn tượng sâu sắc, lúc sau bởi vì khoảng thời gian tâm tình bực bội, mới thông qua kính viễn vọng mà nhìn thấy Dật Ninh, thứ tĩnh lặng xa xôi khiến người khác vừa nhìn thấy đã thấy trong lòng bình tĩnh trở lại, làm cho hần mỗi ngày đều hy vọng trông ngóng, mãi cho đến khi Dật Ninh biến mất, hần mới đi tìm, sau đó lại lái xe va chạm phải Dật Ninh, đưa cậu đến bệnh viện, rồi đến chỗ ở của Dật Ninh, sau này lại cùng Dật Ninh từ từ ở chung, đủ những việc nhỏ nhặt, hần cứ nhiên không hoàn toàn nhớ rõ, hình như là một người đã đi vào cuộc đời của hần, cùng ở bên hần lâu dài, dung nhập vào sinh hoạt của hần, dung nhập vào ký ức của hần.

Thần sắc của Chu Diên có vẻ rất tốt cùng nét tươi cười dịu dàng, qua một lúc, hắn mới ngẩng đầu lên trả lời Chu Sam, " Bọn cháu quen nhau ở nhà sách, có một lần cháu lái xe quệt phải cậu ấy, mới đưa cậu ấy tới bệnh viện, sau đó cháu đến thăm, rồi mới quen thuộc nhau hơn."

Chu Sam nghĩ nghĩ, trước kia Lý Tử Dịch từng nói với hắn Chu Diên từng mang một cậu trai xinh đẹp tới chỗ hắn, chính là chuyện đã khá lâu rồi: " Tử Dịch nói cháu mang theo một người đến bệnh viện cho hắn xem xét, là người này?"

Chu Diên gật đầu : " Chính là Dật Ninh, hôm đó trời mưa, chân cậu ấy lại bị thương."

Chu Sam nhìn Chu Diên có vẻ thực sự hồi tâm nói chuyện yêu đương, không khỏi càng thêm để ý, " Hai đứa đã quen nhau bao lâu?"

" Hơn nửa năm." Chu Diên trả lời. Trả lời xong mới cảm thấy Chu Sam hỏi thật nhiều, hơn nữa tất cả đều xoay quanh Dật Ninh, hắn không khỏi bối rối nói: " Chú ba, chú cũng đừng tìm Dật Ninh gây phiền toái, cậu ấy thực sự rất nhát gan, chịu không nổi sợ hãi đâu."

Chu Sam khoát tay, thấy Chu Diên để ý người tên Dật Ninh như vậy, cũng không tiếp tục hỏi nữa, mà nói: " Ta cũng không rảnh mà quản đến nhân vật này. Hiện tại nhiều việc, cháu tốt nhất tìm cách chữa khuôn mặt kia nhanh nhất, dù phải dán băng cao vào cũng phải đi làm cho ta."

Chu Diên nghe Chu Sam nhắc đến chuyện này, vẻ mặt nhăn nhó: " Chú ba, chú giúp cháu lần này đi, chú xem mặt cháu mà dán cả miếng băng cao đi làm thì rất ảnh hưởng hình tượng, cháu sẽ đến chỗ chú Lý lấy thuốc tốt nhất, chỉ cần vết thương này mờ đi, cháu lập tức đi làm, chú thấy được không!"

Chu Sam nhìn vết thương trên mặt Chu Diên đích thực nếu ra ngoài sẽ mất mặt Chu gia, cuối cùng đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nói, " Cháu tốt nhất nhanh đem bộ mặt kia dưỡng cho tốt, đi nhanh một chút đi."

Chu Diên nhìn Chu Sam nói tay, vẻ mặt tươi cười, liên tục đáp lời.

Chu Sam ra đến cửa lại nói: " Điện thoại di động cùng mail phải để mở, có một số việc dù cháu ở nhà vẫn phải giải quyết tốt cho chú, chú nói rồi những chuyện đã giao cho cháu, chú sẽ không bao giờ... quản nữa, tổn hại gì cháu phải chịu."

" Điều này là đương nhiên. Chú ba chú yên tâm đi! Cháu sẽ làm tốt mọi chuyện."

" Còn nữa, thỉnh thoảng về nhà nhiều một chút, Chu Đình ngày hôm qua còn nhắc đã lâu không thấy cháu." Chu Sam lại nói thêm một câu.

Chu Sam rất cưng chiều con gái, bởi vì Chu Sam đối với Chu Diên rất tốt, cho nên Chu Diên đối với con gái Chu Sam thân thiết giống như em gái cùng cha cùng mẹ, anh lớn như cha, có đôi khi nói giống cha cũng không sai. Lúc này Chu Diên mới vội vàng gật đầu, " Được, cháu sẽ trở về."

Mở cửa, bảo tiêu đứng bên ngoài, Chu Sam lại dặn dò thêm một câu, " Tác phong sinh hoạt của cháu cũng đừng để ta nắm được."

" Được, cháu biết rồi" Chu Diên đáp, lúc này mới tiễn Chu Sam đi về.

Bởi vì muốn cùng Dật Ninh hưởng thụ thế giới hai người, Chu Diên mới rút dây điện thoại nhà, di động lại đóng, bị Chu Sam tìm tới cửa giáo huấn một chút, mới đem điện thoại nói trở lại, cũng mở di động.

Mới vừa khởi động máy, trên di động là một hồi thanh âm báo tin nhắn, Chu Diên nhìn nhìn, cư nhiên có hơn hai mươi mấy tin, nhiều như vậy hắn cũng lười xem, còn chưa vào phòng sách, điện thoại có định tại phòng khách đã vang lên, là trợ lý của hắn, giải quyết công việc xong xuôi, đi động lại kêu, là giám đốc chi nhánh, vừa cúp lại đã reo, vì thế xử lý xong một đồng công việc này, cũng mất gần một giờ đồng hồ.

Chu Diên nhớ tới Chu Sam vừa rồi mới vào nhà đã giáo huấn mình, đều bị Dật Ninh nghe cả, tuy rằng da mặt hắn luôn đủ dày, nhưng chính là trước mặt người mình thích, tâm lý không khỏi có chút xấu hổ.

Vì thế, đi pha một bình trà táo, sau đó bưng trà đi đến gõ cửa phòng sách.

Dật Ninh mở cửa ra, nhìn thấy Chu Diên bưng khay trà, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: " Chú ba của anh đã đi rồi sao?"

" Sớm đi rồi." Chu Diên đem khay trà đặt lên chỗ trống trên bàn.

" Ông ấy... ông ấy... không có đem anh...." Dật Ninh muốn hỏi Chu Diên có bị trường bối giáo huấn hay không, nhưng rốt cuộc lại nghĩ hỏi như vậy sẽ làm tổn thương thể diện của Chu Diên, không được hay, liền dừng lại.

Chu Diên nghe ra ý tứ của cậu, lại hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cậu, liền nở nụ cười, cười đến vô lại, " Ông ấy giáo huấn tôi, em đau lòng."

Dật Ninh bị đôi mắt thâm thúy của Chu Diên nhìn, ngữ điệu lại vô lại ngả ngớn như vậy, lập tức đỏ mặt, cúi đầu không trả lời.

Dựa theo trình độ thẹn thùng của Dật Ninh, Chu Diên biết không thể trông mong gì cậu sẽ trả lời, liền rút cho Dật Ninh một tách trà, đưa đến trước mặt cậu nói: " Chú ba tuy ngoài miệng thích mắng tôi, nhưng kỳ thực trong lòng lại rất thương tôi, từ nhỏ cha mẹ đã không thể quản được tôi, đều là do chú ấy dạy dỗ tôi. Tôi trước đây không hiểu chuyện, gây ra không ít cục diện rồi rắc để chú ấy thu thập hộ, khi đó không nghe lời chú ấy, hiện tại nghĩ lại, tôi thấy thực hổ thẹn."

Lời nói của Chu Diên nặng nề mang theo hồi tưởng cùng áy náy, làm cho Dật Ninh như nhìn thấy được một mặt khác của hắn, rất sâu muộn cùng đau buồn.

Trong lòng Dật Ninh không khỏi có phần nặng nề cùng khổ sở, mới lên tiếng khuyên nhủ: " Anh không cần khổ sở, cho dù từ giờ trở đi mới cố gắng, chỉ cần khiến cho chú ba hài lòng với anh là tốt rồi."

Chu Diên đem tách trà đưa đến tay Dật Ninh cười nói, " Tôi sẽ làm được." Lại nói tiếp, " Em nếm thử trà xem, bình thường tôi nhìn thấy em pha như vậy, nên pha theo, em xem hương vị thế nào?"

Dật Ninh nhìn màu sắc nước trà rất lâu, ngửi mùi vị hồng trà, là mùi táo còn có chút hương rượu, trước ánh mắt chờ đợi của Chu Diên, cậu bưng lên uống một ngụm, mùi vị vào trong miệng rất chất.

" Thế nào?" Chu Diên hỏi.

Dật Ninh không đành lòng đả kích Chu Diên, nhưng trà này thực sự uống không tốt lắm, cảm giác quá đậm đặc, mùi rượu nồng, nhưng vẫn nghĩ một đằng nói một nẻo: " Cũng không tệ lắm."

Chu Diên cười cũng rót cho mình một tách, uống một ngụm liền buông xuống, nhú mồm lên tiếng: " Hương vị có chút quái."

Lại nhìn thấy Dật Ninh nhìn chính mình liền hỏi " Em thích hương vị này? Rõ ràng uống không ngon, em nói không tôi làm gì, anh cũng không phải người không biết tiếp thu phê bình."

Dật Ninh mím môi cười một chút, ánh mắt dịu dàng nói: " Thật ra còn uống được. Chính là hơi nhiều lá trà, nếu dùng lá trà này pha nước thứ hai, thêm vào vài lát táo, hương vị sẽ ngon hơn."

Chu Diên đem chén trà buông xuống, Dật Ninh đã bưng ấm trà ra khỏi phòng sách đi đến phòng bếp.

Chu Diên đi theo, đứng bên ngoài phòng bếp nhìn Dật Ninh động tác thành thạo, đem nước đầu tiên đổ đi, thêm một lần nước, sau đó gọt táo cắt miếng, thả vào tách hai lát, chờ trà pha tốt, lúc này mới đổ vào tách.

Đem cái chén đưa đến trước mặt Chu Diên.

" Anh uống thử đi, xem có ngon hơn không?" thanh âm Dật Ninh mềm mại, nụ cười dịu dàng, đôi mắt xinh đẹp sáng như nước mùa thu, Chu Diên căn bản không có nhận chén trà từ tay cậu, mà là nâng cầm cậu lên hôn lên bờ môi cậu.

31. Chương 31

Trên tay cầm một tách trà, trong chén nước vẫn còn nóng, Dật Ninh đột nhiên bị Chu Diên nâng cầm lên hôn, căn bản không có cách phản kháng, sợ nước trà nóng văng vào Chu Diên hoặc chính mình, nên chỉ có

thể ngay gốc đem cái chén giữ chặt.

Chu Diên hôn lên môi Dật Ninh, Dật Ninh trợn tròn đôi mắt ướt át lên nhìn hắn, bên trong đầy kinh ngạc, sau đó chỉ có thể bất lực.

Chu Diên vốn muốn còn khi dễ Dật Ninh một lát, nhưng nhìn cậu ghen đến đỏ mặt, mới chịu buông cậu ra.

Được Chu Diên buông ra, Dật Ninh cầm chén trà lui vội hai bước, cổ gồng hô hấp mấy hơi, lúc này mới hồi phục nhịp thở, vừa rồi bị Chu Diên bất thành linh đột kích, cậu ngay tức thời nắm chặt tách trà nóng trong tay đến nỗi quên cả hô hấp.

Chu Diên thấy Dật Ninh như vậy, không khỏi nhú mày, tỏ vẻ bất mãn nói, "Này, em như vậy là có ý tứ gì. Mới hôn một cái mà thôi, đến mức thế sao?"

Dật Ninh càng đỏ mặt, đem chén trà đặt xuống, cúi đầu nói, "Vừa rồi trà còn nóng như vậy, nước trà bắn ra sẽ bỏng mắt."

Sắc mặt Chu Diên lúc này mới đỡ, nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Dật Ninh vuốt nhẹ hoa văn hoa hồng trên tách trà, liền cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, đi đến bên người Dật Ninh, đưa tay với lấy cái chén, ngón tay Dật Ninh bị hắn chạm đến, ngay lập tức rút lại.

Chu Diên nhìn Dật Ninh như vậy thì càng trêu cậu, bưng cái chén lên uống một ngụm, lúc này trong trà cũng không có vị chất, mang theo hương táo đậm đà, còn có vị ngọt tươi mát, đã không còn vị rượu, chỉ còn một chút hương rượu, uống vào quả thực không giống.

Dật Ninh gương mặt nhìn Chu Diên uống trà, liền hỏi: "Thế nào? Như vậy có phải ngon hơn không?"

Chu Diên cố ý nhú mày, ra bộ rất khó uống, còn lắc đầu nói: "không được tốt lắm, so với vừa rồi càng khó uống."

"Dật Ninh trợn mắt, hiển nhiên có chút kinh ngạc, cậu nghi hoặc nhú mày, lẩm bẩm nói: "Sao lại như vậy?"

"Như thế nào lại không?" nhìn Dật Ninh rõ ràng là không tin, Chu Diên lại nói tiếp: "Không tin, em ném thử xem."

"Cả chén đều bị anh uống hết, thử thế nào đây?" Dật Ninh lúc này đã hiểu được Chu Diên e rằng đang muốn trêu chọc mình, căn bản không tin hắn, chính mình lại đi pha một ly tự uống là được.

"Sao lại không thể ném. Uống xong rồi vẫn có thể ném." Chu Diên đã buông cái chén, đưa tay giữ chặt Dật Ninh, kéo cậu vào lòng ngực, đang lúc Dật Ninh kinh ngạc thì nắm cằm cậu lên hôn lên môi cậu, lại cạy ra khớp hàm cậu đem đầu lưỡi với vào khoang miệng Dật Ninh hôn đến say mê.

Dật Ninh đưa tay đẩy Chu Diên, Chu Diên căn bản không để ý, mỗi lần tiến công lại càng thêm kịch liệt.

Dật Ninh phản kháng không được, bị Chu Diên quét khắp khoang miệng, đầu lưỡi dây dưa mút vào một trận, cậu bị Chu Diên hôn lưỡi hôn lâu, trong khoang miệng mãi cảm truyền khắp toàn thân, thất lực mềm nhũn, chân đứng cũng không vững, lui đến mấy bước dựa sát vào mép bàn, lúc này mới có thể trụ được.

Chu Diên đã muốn đưa tay với vào bên trong áo len của Dật Ninh, ở trên lưng sờ sờ vuốt vuốt, vẫn còn hôn chưa buông cậu ra, Dật Ninh bị Chu Diên hôn cho đầu óc choáng váng, căn bản không thể hoạt động nổi suy nghĩ, trên mặt đỏ ửng, ánh mắt cũng có vẻ mơ mơ màng màng, Chu Diên nhìn ánh mắt kia tựa như ánh trăng dập dờn dưới mặt nước trong veo.

Chu Diên lưu luyến đem đầu lưỡi từ trong miệng Dật Ninh rời đi, Dật Ninh chỉ có thể thở dốc, dựa vào bờ vai Chu Diên mà thở, bất quá, rất nhanh lại bị Chu Diên đặt môi hôn lên lỗ tai cũng khuôn mặt, còn nghe tiếng thanh âm trầm thấp khàn khàn của Chu Diên ghé vào bên tai cậu: "Ném được rồi, em thấy mùi vị ra sao?"

Dật Ninh làm sao còn khí lực mà cãi lại, ở lúc cậu vẫn còn thở không ra hơi, môi lại bị hôn tiếp.....

” Ô...Ô... Đờng...” Dật Ninh rên rỉ, trái tim đập loạn, toàn thân nhũn ra như lên cơn sốt, muốn dùng sức thoát khỏi Chu Diên, nhưng thắt lưng đã uốn cong gần đến mặt bàn, Chu Diên vẫn không buông cậu ra.

Bởi vì đang trong nhà, Dật Ninh chỉ mặc một cái quần ngủ bằng cotton đơn giản, không có thắt dây lưng, cho nên Chu Diên dễ dàng luồn tay vào, Dật Ninh hoảng sợ, cánh tay chống trên bàn với ra bắt lấy tay Chu Diên không cho hắn làm bậy, khi ngón tay Chu Diên đụng đến phía trước của Dật Ninh, Dật Ninh kêu lên sợ hãi, thắt lưng mềm nhũn, cánh tay khua ở trên bàn, chỉ nghe thấy ‘ Choang ‘ một tiếng, chiếc bình sứ rơi xuống mặt đất.

Bởi vì tiếng động này quá bất ngờ, Chu Diên vòng tay ôm Dật Ninh vào lòng che chở, nhìn thấy trên mặt đất là ấm hồng trà vừa mới pha, ấm trà từ trên mặt bàn bị gạt xuống mặt đất, nắp ấm đã bị vỡ, nhưng bình thì không sao, chính là nước trà đã đổ hết ra ngoài.

Trên bàn cũng còn chút nước, Chu Diên ôm trọn eo Dật Ninh, nhìn Dật Ninh hai mắt đã ngập hơi nước, đỏ mặt thở phò phò, ánh mắt đang nhìn ấm trà bị vỡ kia.

Chu Diên cảm nhận được Dật Ninh đang tức giận.

Hắn đem cánh tay của Dật Ninh vừa va chạm với ấm trà lên xem, nhìn nhìn, phát hiện trên tay có nước, nhưng cũng không có dấu vết bị phỏng, hình như không bị văng đến, nhưng để chắc chắn hắn vẫn cầm trong tay nhìn thật kỹ, lại hỏi, ” Tay có bị phỏng hay không, đau không?”

Dật Ninh đỏ mặt không nhìn hắn, thực sự là bị Chu Diên làm cho phát cáu, cũng không muốn trả lời Chu Diên, dùng sức đem tay rút ra.

Chu Diên nhìn Dật Ninh hờn dỗi, hắn cũng không chịu buông tay Dật Ninh, nắm chặt, tiếp tục hỏi, “Rốt cuộc có phỏng hay không?”

Trong một khắc trong tâm tư Dật Ninh có chút muốn nũng nịu, lúc sau lại cảm thấy không nên sinh hờn dỗi như vậy, Chu Diên là thật tình quan tâm mình, cũng không nỡ giả bộ nữa, cúi đầu thấp giọng nói, ” Không có việc gì, nước trà nguội rồi.”

Chu Diên nghe thấy cậu trả lời, mới lấy ngón tay lau khô nước dính trên tay Dật Ninh, còn quan tâm hỏi, ” Đụng tới có đau không?”

Dật Ninh lắc đầu.

” Vậy là tốt rồi.” Chu Diên cười cười buông tay Dật Ninh ra, sửa sang lại áo len cho Dật Ninh vì bị hắn làm cho rối loạn, lại hôn lên môi cậu, lúc này mới đem cậu buông ra nói, ” Tôi đi dọn chỗ này, tuy không bị phỏng, nhưng em vẫn nên dùng nước lạnh xả qua ngón tay đi.”

Lời nói của Chu Diên thể hiện sự quan tâm với cậu, Dật Ninh lúc này ngẩng đầu lên nhìn Chu Diên, nhìn khuôn mặt luôn cứng rắn lạnh lùng của Chu Diên tràn đầy cưng chiều dịu dàng, trong lòng xúc động, đứng luôn ở đó không đi được, một lúc sau mới lên tiếng, ” Tay em không sao, để em thu dọn là được rồi.”

Chu Diên nhìn thấy Dật Ninh cười cười, cúi đầu ở bên tai Dật Ninh thì thầm, ” Em không đi mau lên, tôi sẽ đem em đặt trên bàn này mà yêu đấy.”

Dật Ninh bị hơi thở của Chu Diên thổi tới bên tai, lại là những lời nói như vậy, lập tức đỏ tới tận mang tai, vội thối lui hai bước, chạy ra khỏi bếp.

Chu Diên nhìn theo bóng dáng Dật Ninh, trong mắt tràn đầy nét cười dịu dàng, nhưng trong lòng thầm thở dài, nhìn ấm trà bị rơi vỡ trên mặt đất, hắn thật sự ngồi xổm xuống tự tay thu dọn.

Dật Ninh ở trong toilet dùng nước xả vào ngón tay, nước rõ ràng lạnh như băng, nhưng thân thể của cậu lại nóng lên.

Chu Diên đối với cậu mà nói đúng là một người rất tốt, nhưng Dật Ninh chung quy vẫn không thể dựa dẫm vào người khác, tất nhiên cậu tín nhiệm Chu Diên, nhưng vượt quá tâm tư này thì cậu thực sự chưa từng nghĩ tới.

P/s: Mừng ngày mừng 8/3.

Chúc các nàng nhận được thật nhiều... thật nhiều đoá hồng đẹp.

Ta nghĩ mãi cuối cùng quyết định tặng các nàng 2 chương truyện lun.

Chúc tất cả các nàng hạnh phúc và vui vẻ trong ngày 8/3 nhé. ^ _ ^

32. Chương 32

Dật Ninh tuy đối với việc Chu Diên lúc nào cũng có thể động tình mà cảm thấy lo lắng thấp thỏm, trong lòng do dự, nhưng đáy lòng đôi khi lại nổi lên ý nghĩ nếu Chu Diên đạt được mục đích, chỉ cần hắn chiếm được, thì sau này không chừng sẽ không còn nhiệt tình như vậy.

Đương nhiên, lúc đó Chu Diên đối với bản thân mình không còn hứng thú.

Cũng chính là lúc cậu nên cùng Chu Diên chia tay.

Dật Ninh mặc dù không phải người sắc bén, nhưng đối với việc nam nhân thay lòng đổi dạ cùng với những đòi hỏi coi như có hiểu biết, cho nên tuy cậu đã có tình cảm với Chu Diên, nhưng cũng không quá hi vọng Chu Diên sẽ là một người đàn ông tốt, dù sao một người đàn ông bình thường, cũng không thể cam đoan sẽ kiên trì trong tình cảm cũng như trung thành về thể xác, huống chi Chu Diên trước đây vốn là công tử nhà giàu ăn chơi trác táng đi lại giữa bao khóm hoa.

Dật Ninh ở dưới làn nước lạnh xả lên ngón tay bị trà nóng văng phải, dù sao lúc đó nước còn có chút nóng, tay cậu tuy không bị phỏng, bất quá vẫn có chút ran rát.

Suy nghĩ dần dần phiêu lãng, Dật Ninh ngơ ngác ngây ngốc đứng ở đó, ngón tay đều bị nước làm cho tê lạnh đến không còn cảm giác nhưng tinh thần vẫn chưa hồi phục lại, chỉ khi Chu Diên thu dọn xong ấm trà vỡ trên mặt đất đi tới đây nhìn thấy cậu, mới kéo Dật Ninh đang suy nghĩ tận đầu tận đuôi trở về.

Chu Diên đi tới đóng vòi nước, đem ngón tay Dật Ninh từ trong vòi nước lạnh lấy ra, chạm vào ngón tay lạnh lẽo như băng của Dật Ninh, liền đem tay cậu bụm trong lòng bàn tay, cau mày nói: "Bảo em dùng nước lạnh xả một chút, em lại để tay lạnh đến thế này, thật là."

Dật Ninh có chút suy nghĩ lung tung, muốn đem tay mình trong tay Chu Diên rút về, bất quá Chu Diên cũng không chịu, cậu có phần ngại ngùng thuận theo, nhân tiện nói "Không có gì, không quá lạnh."

Chu Diên nhìn Dật Ninh không biết thương yêu chính mình, nhăn mày nhất định không buông ra, còn có chút tức giận lên tiếng chầm chọc, "Phải là không quá lạnh, không phải là lạnh thành băng đâu, Em bạc đãi bản thân như vậy làm cái gì, cố ý cho tôi xem để tôi thương xót em sao?"

Dật Ninh có chút xấu hổ cúi đầu, cậu đương nhiên không phải vì muốn Chu Diên thương xót cậu, chỉ là vừa rồi mãi suy nghĩ nên quên tắt nước mà thôi.

Chu Diên cũng không mong chờ Dật Ninh trả lời, đem tay Dật Ninh cầm lên để ở bên miệng thổi thổi, sau đó dùng tay xoa xoa cho cậu, Dật Ninh bị động tác ôn nhu của Chu Diên khiến cho trong lòng mâu thuẫn dần dũa, từ lúc Chu Diên đem tay cậu sưởi ấm, vẫn cúi đầu không có phản kháng cũng không có đáp lại.

Chu Diên nhìn bộ dáng Dật Ninh trầm mặc giống như yên lặng không phản kháng, liền đem tay cậu buông ra, đem thả vào bồn nước ấm, đem tay Dật Ninh ngâm vào nước nóng, còn nói, "Em để tay ấm một chút rồi chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Dật Ninh ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, nhìn thấy vết cào trên mặt Chu Diên, liền lên tiếng hỏi, "Mặt của anh không ngại sao?"

"Chính là muốn nó nhanh lành, chúng ta ra ngoài ăn cơm rồi đi bệnh viện xem một chút, bằng không sau này để lại sẹo lại mất công xử lý." Chu Diên nói xong, liền ra khỏi toilet, vào phòng ngủ thay quần áo.

Thấy Dật Ninh đi ra khỏi Toilet, Chu Diên lại bảo cậu nhanh đi thay quần áo ra ngoài.

Dật Ninh tuy rằng muốn từ chối, muốn nói mình không muốn ra ngoài, nhưng thấy ánh mắt đương nhiên của Chu Diên, cậu cũng không biết từ chối bằng cách nào, đành phải ngoan ngoãn đi thay quần áo.

Lúc ra ngoài, Chu Diên kéo mũ sụp xuống che khuất gần nửa khuôn mặt, lại đeo khăn quàng, nên vết cào trên mặt coi như được che kín.

Dật Ninh cũng không kém, toàn thân ăn mặc kín mít, lại đội mũ quàng khăn còn mang theo cả găng tay.

Hai người đều là ăn mặc đơn giản nhã nhặn, ra ngoài Chu Diên tự động ôm lấy eo Dật Ninh, tuy rằng ăn mặc kín đến gần như không nhìn thấy mặt, bất quá dáng người hai người cũng khá xuất sắc, thân hình cao ráo xúng đĩnh, hai người ở cùng bên nhau nghiêm nhiên tạo thành một đôi tình nhân xuất sắc, từ trong thanh máy đi ra khiến cho mọi người nhìn chằm chằm.

Dật Ninh cảm thấy ngượng ngùng, liền cúi thấp đầu, trái lại Chu Diên rất tự nhiên, kéo eo Dật Ninh ôm càng chặt, đúng kiểu tình nhân vô cùng thân mật.

Chu Diên không lên tiếng, Dật Ninh cũng không chủ động nói chuyện.

Ngồi ở trên xe, bởi vì rất yên lặng, không khí trong xe lộ rõ vẻ ngọt ngào gượng gạo, Dật Ninh ngồi ở ghế phụ không ngừng đưa mắt nhìn trộm Chu Diên, lại không biết phải nói cái gì để đánh vỡ không khí nặng nề trong xe.

Dật Ninh ngẩng nhìn Chu Diên, thấy Chu Diên chăm chú lái xe, không chút để ý chính mình, trong lòng có chút bức bối, cảm giác rầu rĩ chua xót này từ trong ***g ngược theo dòng máu chảy khắp toàn thân, làm cho Dật Ninh cảm thấy toàn thân mình khó chịu.

Thực ra, trong thâm tâm cậu luôn hy vọng người này đối với mình quan tâm săn sóc, có lẽ tâm cậu không chừng đã dần bị xâm chiếm. Tuy cậu hiểu được Chu Diên cũng không phải người tốt để có thể giao du.

Chu Diên bị ánh mắt trong suốt ướt át của Dật Ninh nhìn ngấm khiến cho toàn thân phát hỏa, bởi vì ra ngoài phải khoác áo khiến cho hắn cảm thấy oi bức, có chút phiền não mà đem nút áo cởi ra, lúc này mới thấy dễ chịu đôi chút.

Bất quá ánh mắt như người vợ nhỏ của Dật Ninh vẫn không buông tha hắn, hắn cuối cùng đành phải quay sang nhìn Dật Ninh một cái, hung ác nói, “Em liếc tôi làm cái gì, muốn nhìn thì quang minh chính đại mà nhìn, tôi cũng không sợ em nhìn a.”

Dật Ninh bị Chu Diên nói cho đỏ mặt, ấp úng nói mãi không ra một câu đầy đủ, vội đem ánh mắt chuyển sang phía cửa sổ xe.

Ngừng xe bên ngoài nhà hàng, có người phụ trách đỗ xe, Chu Diên đi vào cũng không có cởi mũ, miễn cho bị người khác nhìn thấy mặt mà chê cười.

Chu Diên muốn một phòng riêng, nhân viên phục vụ có lòng tốt nhắc nhở hai người dùng phòng thì quá lãng phí, dùng phòng sẽ mất thêm tiền phòng, không bằng ở ngay tại đại sảnh dùng bữa.

Chu Diên vốn đang tức giận vì hành động tự ngược đãi đem tay xả nước lạnh đến lạnh ngắt tím đỏ của Dật Ninh, lúc này cũng chưa có tiêu tan, lại bị mấy lời của phục vụ sinh kia vốn là có lòng tốt thể nhưng lọt vào tai hắn chính là lời nói chọc giận tới chói tai, nhất thời nổi nóng, khuôn mặt lạnh lẽo lên tiếng, “Cô quan tâm tôi ăn mấy người làm gì, tôi muốn phòng riêng thì cô đi sắp xếp là được, làm sao nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

Chu Diên tính tình kém, giọng điệu ác liệt, hơn nữa cả người vừa ngạo mạn vừa lạnh lùng, khiến cho cô nhân viên phục vụ bị hắn nói cho sững sờ ở dương trường, biểu tình trên mặt biến đổi liên tục, nhưng bởi vì tính chuyên nghiệp trong công việc nên không có cãi lại, miễn cưỡng cười nói “Vâng xin mời đi theo tôi.”

Dật Ninh biết rõ Chu Diên kỳ thực là giận mình, nhưng lại không hiểu hắn giận cái gì, chẳng nhẽ vì lúc trưa Chu Diên vài lần câu hoan đều bị cắt đứt, sao đó mới tức giận sao.

Dật Ninh cảm thấy bản thân có suy nghĩ như vậy thực tầm thường, nhưng trong lòng không khỏi vì suy nghĩ này mà thấy chua xót, cậu càng khắc sâu suy nghĩ cho rằng Chu Diên ở bên mình, vì muốn cùng mình phát sinh quan hệ mà thôi.

Dật Ninh muốn lên tiếng khuyên nhủ Chu Diên không nên thất lễ với nữ phục vụ như vậy, dù sao công việc của người ta cũng không dễ dàng, huống chi đối phương còn là một cô gái xinh đẹp, bất quá nhìn khuôn

mặt tối xám kia của Chu Diên, cậu muốn lên tiếng cũng nghẹn ở trong cổ họng không nói ra được, bởi vì chút suy tư này, khiến cho bước chân của cậu cũng chậm hơn Chu Diên hai bước, Chu Diên dừng lại chờ cậu, sau đó đưa tay nắm tay cậu nói ” Nghĩ gì vậy, đi cầu thang cũng không chú ý một chút.”

Giọng nói của Chu Diên tuy rằng vẫn lạnh, nhưng so với lúc vừa rồi nói với nữ phục vụ sinh kia tốt hơn nhiều lắm.

Dật Ninh không có trả lời, bị Chu Diên kéo lên tầng.

Nữ phục vụ sinh đi hỏi tình hình phòng, lúc này mới dẫn hai người đi vào một gian phòng hơi nhỏ trên lầu hai.

Ngồi ở trong phòng, Chu Diên bảo Dật Ninh gọi món ăn, còn mình đi toilet.

Dật Ninh cầm thực đơn, một quyển dày cộm nhìn qua thấy hoa hết cả mắt, cũng không biết rốt cuộc nên gọi cái gì, cô nhân viên phục vụ bị Chu Diên mắng kia vẫn không khó chịu, dù bị mắng, lúc này vẫn nhiệt tình giới thiệu món ăn cho Dật Ninh, Dật Ninh thực cảm kích nghe cô giới thiệu, cuối cùng vẫn không biết gọi cái gì, chỉ có thể chờ Chu Diên quay về mới quyết định.

Ở trong phòng, không khí quá ấm, Dật Ninh cởi găng tay khăn quàng cùng mũ, áo khoác cũng đều cởi ra, tuy rằng bộ dáng xinh đẹp lại mang theo nữ khí, nhưng kỳ thực vẫn nhìn ra là đàn ông, vừa rồi bị Chu Diên lôi kéo, hiện giờ cậu cảm thấy ánh mắt của nữ phục vụ này nhìn mình có chút kỳ quái.

Dật Ninh lật menu xem một lượt, bị người nhìn chằm chằm quả thực không thấy tự nhiên, lại nghĩ đến vừa rồi Chu Diên thực vô lễ, liền đối với nữ phục vụ lên tiếng giải thích, ” Vừa rồi thực sự xin lỗi cô, anh ấy hôm nay không được thoải mái cho lắm, bình thường cũng không phải như vậy.”

Cô phục vụ sưng sốt một chút mới phản ứng lại, lập tức lên tiếng, ” Không, không có gì.”

Dù sao bộ dáng Dật Ninh rất được, lúc nhìn thẳng vào người khác mâu quang như nước, làm cho người ta thậm chí có cảm giác như bị phóng điện, cô phục vụ này xem ra là người mới, bị một nam nhân xinh đẹp dịu dàng nói làm cho đỏ mặt, mà nàng lại xấu hổ ấp a ấp úng trả lời Dật Ninh, đúng lúc đó bị Chu Diên từ toilet trở về thấy được.

33. Chương 33

Chu Diên ở cửa dừng một bước rồi mới tiến vào, cố ý trực tiếp ngồi ngay bên cạnh Dật Ninh, đưa tay ôm lấy thắt lưng cậu, ánh mắt sâu xa khó dò, ghé bên tai Dật Ninh hỏi, ” Gọi món gì?”

Bởi vì cô nhân viên phục vụ nhìn thấy, cánh tay Chu Diên bắt ở eo Dật Ninh, lại bị ánh mắt ngập tràn khiêu khích của hắn nhìn, hơi thở lúc Chu Diên nói chuyện cũng phả trực tiếp ngay bên má, Dật Ninh không khỏi đỏ bừng mặt, hạ mí mắt không dám nhìn Chu Diên, nhỏ giọng nói, ” Còn chưa gọi, anh gọi món ăn đi!”

Chu Diên nhìn Dật Ninh bởi vì hệ thống sưởi của nhà hàng mà hai má đỏ hồng, không biểu lộ sắc mặt, giọng nói đã có chút lạnh lùng, ” Đã lâu như vậy, em còn chưa gọi món ăn, em đang làm cái gì vậy?”

Dật Ninh bị thanh âm trầm lạnh của Chu Diên làm cho hoảng sợ, đang muốn phản bác vài câu, cuối cùng bởi vì tích cách quá mức trầm lặng mà cố gắng nhẫn nhịn, cúi đầu không trả lời.

Chu Diên lật lật menu, dựa theo sở thích của Dật Ninh, gọi vài món ăn dễ tiêu, thêm chút đồ ngọt, sau đó quay sang Dật Ninh hỏi, ” Muốn uống rượu không?”

Dật Ninh lắc đầu, ”Không, không cần.”

Chu Diên khép lại menu đưa cho phục vụ sinh, nói, ” Món này là đủ rồi, cô ra ngoài đi.”

Cửa phòng đóng lại, Chu Diên cầm khăn ẩm trên bàn lau lau tay, nhìn Dật Ninh cúi đầu trầm mặc, Chu Diên nhìn Dật Ninh chăm chú một lát, mới cầm chiếc khăn ẩm lau mặt cho Dật Ninh, bị thứ ẩm áp chạm vào, Dật Ninh lùi về sau một chút, nhưng Chu Diên cũng không buông tha cho cậu, nhất định lau xong cho cậu mới thôi, ném bỏ khăn, còn nâng cằm Dật Ninh lên hung hăng hôn một cái mới hỏi, ” Vừa rồi em nói cái gì cô ta, em cao hứng như vậy, còn cô ta thì đỏ mặt.”

Đây là ở nhà hàng, rất có thể sẽ có nhân viên phục vụ tiến vào thấy được hành vi của hai người, tuy Dật Ninh ngoài mặt chỉ có thể thừa nhận động tác thân mật mang tính cảnh cáo của Chu Diên, nhưng thực ra trong lòng vô cùng khó chịu cũng bài xích, chính là tính cậu đã quen chịu đựng, lại không muốn cùng Chu Diên tranh cãi nên mới không có phản kháng mà thôi.

Bị Chu Diên hỏi vấn đề này, Dật Ninh sau một khắc mới hiểu được ý tứ của hắn, nhỏ giọng đáp, " Không nói cái gì."

Chu Diên đương nhiên không tin, đôi mắt thâm trầm nhìn khuôn mặt của Dật Ninh không chớp, giọng nói trầm thấp hàm chứa đầy nguy hiểm, " thực sự?"

Dật Ninh cảm thấy Chu Diên lúc này cho cậu cảm giác giống như dã thú hung ác tàn nhẫn, bị ánh mắt của Chu Diên nhìn, khiến cho sống lưng run lên toàn thân cứng ngắc đại não trong nháy mắt mất đi khả năng suy nghĩ.

Dật Ninh không dám nói dối, đành ấp úng nói, " Anh, lúc anh lên lầu đã mắng cô ấy một câu, làm nhân viên phục vụ cũng không dễ dàng gì, nên em, em mới nói với cô ấy..... nói thông cảm...."

Chu Diên nghe cậu nói vậy, gương mặt nháy mắt trầm tĩnh trở lại, trên mặt mang theo tươi cười, ngón tay dịu dàng sờ sờ khuôn mặt trơn bóng nhẵn nhụi của Dật Ninh, lại ở trên môi cậu hôn lần nữa, mới ôn nhu nói, " Em không được tùy tiện làm cho con gái nhà người ta đổ mặt, tôi sẽ ghen."

Chu Diên đột nhiên thu lại vẻ lạnh nhạt vốn có, không khí xung quanh dường như trở lên dịu dàng, tâm Dật Ninh cũng vì vậy mà thoải mái như lúc đầu, chính là câu cuối cùng của chu diên kia, lại làm cho Dật Ninh trong bụng luôn suy đoán Chu Diên rốt cuộc có ý tứ gì.

Tiếng gõ cửa vang lên, nhân viên phục vụ bưng đồ ăn tiến vào, món thứ nhất là lộc nhung đơn trư đề (móng lợn hầm nhung hươu), Chu Diên múc một bát canh đặt trước mặt Dật Ninh nói " Ăn canh ấm người."

Dật Ninh đành phải bưng canh lên uống. Trước đây cậu cũng chưa từng nếm qua lộc nhung, bây giờ ăn vào cảm thấy cũng không quá thích mùi vị này, cũng không hiểu mình đang ăn chính là canh lộc nhung, càng không hiểu món này chính là sinh tinh bổ tủy, dưỡng huyết ích dương .

Bởi vì không thể từ chối ý tốt của Chu Diên, cho nên tuy cậu không thích, nhưng vẫn uống một chén, lúc sau Chu Diên lại lấy cho cậu, cậu cũng chỉ có thể tiếp tục ăn.

Trong phòng không có nhân viên phục vụ lưu lại, Chu Diên đem mũ bỏ xuống, vết cào trên mặt có vẻ rõ ràng, Dật Ninh nhìn thấy, thực sự vẫn thấy xót thay cho Chu Diên.

Dật Ninh nghĩ trong phòng chỉ có hai người, Chu Diên hẳn sẽ làm cái gì mờ ám, không ngờ đến Chu Diên chính là quy củ ăn cơm, thường thường gấp cho cậu đồ ăn mà thôi.

Dật Ninh gần như không cần tự gấp, bởi vì Chu Diên gấp cho cậu đồ ăn làm cho cậu tiêu hoá không hết, ăn đến no bụng.

Chu Diên cho tới bây giờ cũng không quá kén chọn, cùng Dật Ninh ở nhà ăn uống chỉ vài món gia đình thông thường, lúc này hắn gọi cũng không ít đồ ăn đến để điều hoà ẩm thực, hai người làm sao ăn cho hết.

Dùng xong cơm, Dật Ninh nhìn thấy trên bàn có không ít món chỉ mới gấp có một chút, cảm thấy rất tiếc, bất quá nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Chu Diên, cậu cũng không nói ra lời ' đóng gói mang về nhà' được.

Nhưng thật ra Chu Diên nhìn thấy ánh mắt Dật Ninh nhìn đồng đồ ăn trên bàn không rời thì cười thầm, đôi mắt, đôi mắt được chiếc mũ che lấp lộ ra ánh nhìn dịu dàng cùng chiều chuộng.

Dật Ninh cũng không nói gì, Chu Diên lại gọi người mang đồ ăn đóng gói, sau đó cầm thẻ tín dụng đi thanh toán.

Dật Ninh ở trong nhà hàng sang trọng này trong tay cầm theo mấy túi đồ ăn đem về, bất giác có chút xấu hổ, nhưng cũng có phần vui vẻ, cậu cũng không nói được nguyên nhân, nếu suy nghĩ kĩ một chút, hẳn là vì bộ dáng Chu Diên chỉ vào thức ăn trên bàn nói " Đóng gói lại" lúc này, khiến cậu có cảm giác Chu Diên thực đúng là người đàn ông có bản lĩnh.

Từ nhà hàng đi tới bệnh viện, toàn thân Dật Ninh ẩm áp, ngồi trên ghế phụ, trên mặt đầy vẻ mềm mại ngọt ngào.

Chu Diên nhìn cậu, cũng đem sự kiện Dật Ninh ” tự ngược” kia vớt ra sau đầu, trong lòng vui vẻ hẳn lên.

Đây là lần thứ hai Dật Ninh đi tới văn phòng viện trưởng của bệnh viện này, cậu vốn không muốn vào, nhưng Chu Diên muốn cậu đi, cậu từ chối không được, chỉ có thể đi theo vào đây.

Ngồi trên sofa trong văn phòng viện trưởng, cậu có chút khó chịu bất an, chủ yếu là vì ánh mắt dò xét của người đàn ông ngồi sau bàn làm việc kia nhìn cậu cùng Chu Diên làm cho cậu không thể thích ứng.

Lý Tử Dịch đứng dậy, đi đến trước mặt Chu Diên.

Chu Diên đã tự mình đi rót trà cho Dật Ninh uống, chính mình cũng bưng một tách, đối diện với ánh mắt dò hỏi của Lý Tử Dịch, hẳn cũng không chút ảnh hưởng, thản nhiên uống trà.

” Cậu thật đúng là có tiền đồ, khuôn mặt là bị ai làm thành như vậy?” Lý Tử Dịch nói xong, ánh mắt đảo qua tay Dật Ninh, Dật Ninh bị hắn nhìn khiến lạnh cả sống lưng, rụt ngón tay lại.

Móng tay Dật Ninh được gọt dũa gọn gàng, tuy rằng không phải trụi lủi, nhưng không đến hai ba ly, căn bản không thể lưu lại trên mặt Chu Diên vết xước như vậy.

Lý Tử Dịch cảm thấy ngạc nhiên, không phải người này vậy là ai để lại?

Chu Diên nhìn ánh mắt Lý Tử Dịch liếc qua Dật Ninh, liền đặt chén trà xuống nở nụ cười, đưa tay cầm lấy tay Dật Ninh, đuổi ra cho Lý Tử Dịch nhìn, cười nói ” Chú Lý à, không cần nhìn, không phải cậu ấy làm.”

Lần trước Chu Diên mang người này đến bệnh viện khám mắt cá chân, khi đó Chu Diên tự mình đưa người đến, còn phục vụ chu đáo khiến cho Lý Tử Dịch biết Chu Diên sợ là đã để ý người này.

Cũng đã rất lâu, Lý Tử Dịch nghĩ bằng tốc độ của Chu Diên hẳn đã đắc thủ, sau khi đạt được e chừng sẽ mất hứng thú, chính là không ngờ tới hai người đương nhiên vẫn còn ở cùng nhau, Chu Diên đến khám mắt, lại dẫn người này đi cùng, hành vi độc chiếm của Chu Diên khiến cho Lý Tử Dịch cảm thấy ngoài dự tính, chẳng nhẽ Chu Diên đối với người này thực lòng, lâu như vậy hai người vẫn bên nhau?

Vết sẹo trên mặt Chu Diên rõ ràng không phải Dật Ninh làm, như vậy lại là ai.

Lý Tử Dịch cũng không cùng Chu Diên nói nhiều lời, đi gọi điện thoại cho bác sĩ khoa thẩm mỹ đến xem cho Chu Diên.

Dật Ninh ngồi ở chỗ kia càng thêm lo lắng bất an.

Lý Tử Dịch nhìn nhìn Dật Ninh ngồi ở sofa cúi đầu dùng ngón tay vuốt ve chén trà, liền đem giấy tờ đặt xuống, lên tiếng hỏi cậu, ” Cậu cùng Chu Diên kết giao có ổn không?”

Trong phòng rất im lặng, thậm chí có thể nghe được thanh âm tích tắc của đồng hồ treo tường, đột nhiên có tiếng nói vang lên, làm Dật Ninh không khỏi hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Tử Dịch, một lát sau mới đáp, ” Cũng được.”

Lý Tử Dịch thực ra là lo lắng người này diễm dạm dịu dàng sẽ bị Chu Diên khi dễ, muốn hỏi chút ít, bắt quá nhìn khuôn mặt hiền lành của Dật Ninh, lại hỏi không ra lời, cuối cùng chỉ lên tiếng, ” Chu Diên nếu quá đáng, cậu thật sự không cần chịu đựng nó, từ nhỏ đến lớn tôi thấy nó lớn lên, tuy rằng thường xuyên gây chuyện hỗn loạn, nhưng bản chất không xấu, có thể coi như một người không tồi, cậu ở bên nó được thì tốt rồi, nếu không muốn ở bên nó, thì cậu cứ nói ra, Chu Diên cũng sẽ không khó để cậu, cậu cũng không cần chịu đựng.”

Nghe Lý Tử Dịch nói như vậy, Dật Ninh sửng sốt tại chỗ, lúc sau mới ấp úng đáp, ” Tôi, tôi biết.”

Lý Tử Dịch nói như thế, là bởi vì nhìn ra Chu Diên cùng Dật Ninh thực sự là đang quen nhau, bắt quá nhìn trên mặt Chu Diên, hiển nhiên là bị người khác cào, có thể cào trên mặt hắn như vậy, hẳn không phải là người bình thường, nói không chừng là tri kỷ trên giường của Chu Diên làm ra.

Chu Diên cứ nhiên để xảy ra chuyện như vậy, lúc này còn cùng tình nhân đến bệnh viện khám mắt, rốt cuộc là cậu ta không nề hà gì mà xơi tái con nhà người ta, hay là quá độc ác giữ chặt con nhà người ta không tha.

Lý Tử Dịch nhớ tới cái gì đó, vốn đang lật giấy tờ lên xem, lại ngẩng đầu lên, quay sang nói với Dật Ninh đang im lặng cúi đầu uống trà, " Hai người đang ở chung?"

Dật Ninh bị câu hỏi của hắn khiến cho ngụm nước trà trong họng thiếu chút nữa phun ra, thuận khí một chút mới đỏ mặt nói, " Vâng là ở chung một chỗ."

Lý Tử Dịch nhìn Dật Ninh đỏ mặt, đúng là chỉ có thể dùng ' xinh đẹp như hoa xuân' để hình dung, ngay cả những cô gái dịu dàng nhã nhặn hay xấu hổ ở xã hội hiện đại này còn khó tìm, huống chi là một nam nhân có thể làm được điểm này.

Ông vừa cảm thán, vừa cảm thấy một người hiền lành thiện lương như vậy giao cho Chu Diên, thật hy vọng Chu Diên không cần ruồng bỏ người ta.

Lúc Chu Diên kiểm tra mắt xong đến tìm Dật Ninh, Dật Ninh vẫn đang cầm một quyển sách viết về chủ đề điều dưỡng thân thể của Lý Tử Dịch đưa cho.

Dật Ninh đem sách đặt lên bàn, quay sang Lý Tử Dịch chào tạm biệt, đang định cùng Chu Diên rời đi.

Lý Tử Dịch chỉ quyển sách kia, điềm đạm nói, " Dật Ninh, cậu nhận quyển đó đi, nó vốn là cho cậu, ở chỗ tôi vẫn còn mấy bản."

Dật Ninh nói cảm ơn, liền đưa tay cầm lấy quyển sách.

Chu Diên kéo tay Dật Ninh rời đi.

Ngồi ở trong xe, Chu Diên tùy tiện lật lật quyển sách trong tay Dật Ninh, bên trong đều viết về mấy phương pháp điều dưỡng thân thể đơn giản có thể thực hiện được hàng ngày, cho dù không phải thấy thuốc cũng hiểu.

Hắn đem sách trả cho Dật Ninh, có chút tò mò hỏi, " Em cùng chú Lý nói chuyện gì, sao ông ấy đối với em khách khí như vậy?"

Dật Ninh vẻ mặt nghi hoặc, " Em cùng ông ấy cũng không nói gì."

Chu Diên càng cảm thấy kỳ quái, " Ông ấy bình thường tính tính thực xấu xa, từ nhỏ đến lớn tôi bị ông ấy giáo huấn không ít, không ngờ ông ấy đối với em rất tốt, xem ra ông ấy hẳn là thích em."

Ánh mắt Dật Ninh chớp chớp, cũng không biết trả lời Chu Diên thế nào, chỉ có thể khách lễ cùng giải thích, " Ông ấy giáo huấn anh, e rằng là thật tình quan tâm anh, chỉ có thật lòng quan tâm cùng coi như người một nhà, thì mới lên tiếng dạy dỗ như vậy."

Chu Diên gật đầu, " Đúng là như vậy. Chú Lý cũng rất tốt với tôi, so ra thân thiết hết như một người chú, chú ấy là người ba tôi rất tín nhiệm."

Dật Ninh cúi đầu ' Ừ' một tiếng, rồi lại quay ra lật sách.

Chu Diên đang lái xe một hồi mới phản ứng lại, đột nhiên quay sang nói với Dật Ninh, " Dật Ninh, vừa rồi em nói chỉ có người thật lòng quan tâm mới nói ra những lời không vừa lòng. Em hình như chưa từng đối với anh tỏ ra bất mãn, có phải sự thật là em không để tôi trong lòng không?"

Thời điểm Chu Diên hỏi như vậy, giọng điệu tuy mang theo vẻ trêu đùa vui vẻ, nhưng nghe thế nào cũng cảm thấy trong đó dường như đang ẩn giấu sát khí.

Dật Ninh nghe xong lưng run lên, không thể phủ nhận, cậu đích thực là như vậy. Cậu vẫn luôn nhường nhịn nhân nhượng mọi hành vi của Chu Diên, không phản kháng không phản bác, chính là bởi vì cậu cũng không thực sự thừa nhận Chu Diên, bất quá, đến bây giờ, trên thế giới cũng không có bất cứ ai có thể làm cho cậu có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng cùng mở ra nội tâm của chính mình.

Dật Ninh đành vội trả lời, " Không, không có."

Chu Diên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, " Không có là tốt rồi." Sau đó lại dương dương tự đắc, " Nghĩ cho cùng tôi đối với em tốt như vậy, em hẳn là không nên bắt mãi tôi mới đúng."

Dật Ninh chỉ có thể cúi đầu thẳm nói xấu trong bụng, " mèo khen mèo dài đuôi" (QT- ý cũng thế này nên ta chuyển lun sang cho dễ hiểu)

34. Chương 34

Chu Diên cùng Dật Ninh đi trung tâm thương mại mua sắm đồ đạc, Chu Diên đội mũ, lại đeo một cái kính màu đen, dáng người cao gầy, chiếc cằm kiên nghị mà ưu mỹ, thoát nhìn thật giống như một ngôi sao trẻ đang cải trang để đi ra ngoài.

Dật Ninh ở cạnh hắn, không khỏi thu hút vô số ánh nhìn.

Dật Ninh nhìn Chu Diên, " Anh bỏ kính râm ra đi, đeo vào càng làm người ta chú ý."

Chu Diên tâm tình buồn bực, chỉ có thể đem kính râm bỏ xuống, sau đó kéo Dật Ninh đi.

Vết thương trên mặt đã được bôi thuốc, kỳ thực cũng không còn quá rõ ràng, trừ bỏ hai vết hơi thâm, còn những vết khác cũng đã nhạt bớt nếu không nhìn kỹ cũng nhìn không ra, vì thế vết cào này cũng không giống như vết móng tay của nữ nhân cào, nói là mèo cào chó cào chắc người khác cũng sẽ tin tưởng.

Dật Ninh rất thích sản phẩm thêu dệt, còn cả những đồ vật gia đình, vốn là đi mua vật dụng hàng ngày cùng đồ ăn, nhưng đi ngang qua một gian hàng nội thất nghệ thuật, ánh mắt của cậu đều bị câu đi mắt.

Chu Diên đối với việc dạo phố mua sắm đồ vật này nọ cũng không có hứng thú, vốn là lôi kéo Dật Ninh đi mua mấy thứ cần thiết cũng sắp rời đi.

Chu Diên đi rất nhanh, Dật Ninh ở trước gian hàng nội thất chậm lại vài bước, đã bị hắn kéo đến lão đảo thiếu chút nữa thì té ngã, chu diên nhanh tay đỡ được cậu, sau đó theo ánh mắt của cậu mà thấy được gian hàng kia, Chu Diên đối với mấy thứ này cũng không yêu thích, chưa từng, nhưng theo thẩm mỹ cùng sở thích của Dật Ninh mà nói, hẳn là rất thích.

Vì thế hắn mới dừng bước hỏi, " Muốn vào xem không?"

Dật Ninh nhìn Chu Diên, ngẩn người, tuy rằng cậu thích, nhưng đang đi cùng Chu Diên , cậu cũng không định vào xem, bất quá nhìn vẻ mặt dịu dàng của Chu Diên, tự nhiên cậu lại gật đầu, đáp " Ừ"

Dật Ninh bị Chu Diên kéo đi vào.

Gian hàng cho người ta một cảm giác vô cùng ấm áp, không hề ít vật dụng trên giường, còn có vỏ gối ôm dùng để trên sofa, khăn trải bàn đủ màu đủ kiểu dáng, vỏ bọc dành cho hộp đựng giấy, còn có giỏ đựng trái cây, cả chụp đèn bàn xinh xắn đáng yêu....

Dật Ninh nhìn hoa cả mắt, ánh mắt lưu luyến trên mấy thứ đồ vật, lúc sau đã hoàn toàn bỏ quên Chu Diên, đưa tay cầm lấy chiếc khăn trải bàn màu xanh biếc được thêu hoa nhỏ, vẻ mặt vô cùng vui sướng, sau đó lại nhìn vỏ gối ôm dành cho sofa, cũng đều mềm mại mà xinh đẹp, bộ ga gối cũng tinh xảo tỉ mỉ làm cho cậu càng yêu thích.

Trên mặt vẫn mang theo tươi cười, trong mắt đều là thích thú.

Một nam nhân lễ mễ như vậy, hơn nữa còn thích mấy thứ đồ vật này,nếu là trước đây Chu Diên nhất định cười nhạt, châm chọc cùng miệt thị.

Bất quá, lúc này ở bên Dật Ninh, hẳn chính là ngồi ở một bên nhìn Dật Ninh đang tràn đầy cao hứng vui mừng mà nhìn ngắc, sờ sờ nơi này nơi nọ, trong lòng thoả mãn mà khoái trá, hẳn có một loại cảm giác mình giống như ông xã cùng bà xã đi xem vật phẩm dùng cho gia đình, niềm vui này phát ra từ nội tâm vây quanh hắn, làm cho hắn cứ như vậy nhìn Dật Ninh, cũng đủ thấy hạnh phúc.

Dật Ninh thích mấy thứ này, nhưng lúc cô chủ qua đây giới thiệu đề cử, thì cậu có chút sợ hãi, cậu chính là thích nên vào xem thôi, chứ cậu cũng không có tiền mua, cho dù mua, cậu hiện tại cũng không có nhà để

trang trí, liền có chút chột dạ nói, " Hôm nay tôi chỉ xem là chính thôi, cũng chưa định mua, cô không cần phải bận tâm, cứ để tôi tự xem là được."

Cô chủ lại nhìn Chu Diên đang ngồi ở một bên, gật gật đầu, nở nụ cười, " Vậy quý khách cứ từ từ xem!"

Cô chủ hàng thật sự không nhìn ra Dật Ninh là đàn ông, còn cho rằng đây là một đôi tình nhân nam nữ có diện mạo dễ nhìn chuẩn bị kết hôn, nhưng sau khi thấy nhà trai ngồi yên một chỗ không có động tĩnh, liền nghĩ rằng vị khách này hẳn sẽ không mua, vì vậy cũng không nhiệt tình đẩy mạnh doanh thu.

Dật Ninh đứng ở bên giường nhìn bộ ga gối thật lâu, nhìn bộ gối cùng gối ôm, lại sờ sờ mặt hoa văn, cảm nhận chất liệu.

Chu Diên nhìn thấy cậu xem qua sờ qua không ít đồ vật, nhưng lại nói không muốn mua, còn bảo cô chủ rời đi, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đi đến bên người Dật Ninh, ôm lấy thắt lưng cậu, hỏi, " Muốn cái này không?"

Tuy rằng trong cửa hàng hiện tại chỉ có cậu cùng Chu Diên là khách hàng, nhưng bên trong còn có cô chủ, Dật Ninh sợ Chu Diên lại làm ra hành động gì khác người, trong lòng khẩn trương, dịch sang bên cạnh mới nói, " Không có, chỉ là xem thôi."

" Xem mà thôi?" Chu Diên rất kinh ngạc, chẳng nhẽ nhìn mà không muốn mua sao, kia không mua thì không phải là lãng phí thời gian mà không có kết quả.

" Phải a, mấy thứ này rất đẹp. Ánh mắt Dật Ninh dịu dàng, cả người toát ra vẻ nhu hoà làm cho người ta có cảm giác giống như thánh nhân, Dật Ninh nhìn xung quanh cửa hàng một lượt, vô cùng thoả mãn, cười nói " Em xem xong rồi, bây giờ đi thôi!"

" Không mua sao?" Chu Diên lại hỏi.

Dật Ninh lắc đầu, đang đi ra cửa.

Chu Diên giữ chặt cậu lại " Nếu thích thì mua đi."

Dật Ninh vẫn lắc đầu, " Cũng không để làm gì, rất tốn tiền, hơn nữa mua rồi cũng không có chỗ dùng, không cần mua."

" Sao lại không có chỗ dùng, trong nhà vừa lúc cần dùng đến. Tiền cũng không phải vấn đề, thích liền mua đi!" Chu Diên lôi kéo Dật Ninh cũng coi như nhẹ nhàng khuyên bảo.

Dật Ninh thật sự thích mấy thứ này, trong lòng do dự một chút, đối với Chu Diên nói, " Anh thích kiểu dáng gì?"

Chu Diên đáp, " Tôi cũng không đặc biệt thích kiểu gì, em thích cái gì thì mua đi, tôi tin tưởng thẩm mỹ của em."

Dật Ninh vẫn mãi do dự, chớp chớp đôi mắt, cuối cùng hạ quyết tâm, nói với Chu Diên, " Vậy, em mua nha, em không có tiền, anh phải trả tiền đấy. Nếu em mua mà anh không thích, anh nhất định phải nói, ở đây có thể đổi được."

Chu Diên nhìn Dật Ninh muốn mua đồ vật này nọ mà còn do dự như thế, bộ dáng giống như hạ quyết tâm rất lớn, liền bật cười, cưng chiều nói, " Mua đi, em thích thì tôi cũng thích."

Dật Ninh bắt đầu từ vỏ hộp đựng khăn, sau khi chọn một cái kiểu dáng đơn giản lại trang nhã, cậu cầm lấy đưa tới cho Chu Diên nhìn, " Cái này được không, Đặt ở phòng khách vừa vặn."

" Được, rất đẹp." Chu Diên khen ngợi một câu, cầm lấy chiếc trong tay Dật Ninh, nói " Lấy cái này." Lại thấy ánh mắt Dật Ninh đang nhìn chiếc vỏ hộp bên viền được trang trí hoạ tiết hoa hồng, liền đưa tay đem cái kia cầm lại " Cái này cũng mua đi!"

" Một cái là đủ rồi." Dật Ninh lên tiếng.

" Cái này em có thể dùng trong phòng." Chu Diên trả lời, lại bảo cậu đi xem tiếp loại khác.

Sau đó là khăn trải bàn, từ bàn ăn lớn đến bàn nhỏ để đèn cũng mua vài cái, chủ yếu là Dật Ninh cái này cũng thích cái kia cũng thích, do dự một hồi, Chu Diên nói toàn bộ đều mua, về sau có thể dùng để thay đổi thường xuyên, nếu người bỏ tiền đã nói như vậy, Dật Ninh cũng chỉ có thể mua.

Lại mua một bộ trải sofa, Dật Ninh cũng không nhìn đến bộ ga gối nữa.

Chu Diên hỏi, " Ga gối không cần mua sao?"

Dật Ninh lắc đầu, " Không cần đâu!" trong phòng Chu Diên vốn được trang trí đơn giản, bên trong đều là lão quần gia một tay sắp xếp, cũng không thiếu thứ gì, còn có đến mấy bộ, cũng không cần mua đồ mới.

Chủ cửa hàng vốn nghĩ hai người này chỉ xem chứ không mua, Chu Diên là loại người vừa cao ngạo vừa độc tài, đương nhiên không dễ tiếp cận, Dật Ninh là người dịu dàng nhưng mang theo vẻ quanh quệ, muốn nói chuyện cũng không có tinh thần để nói, cô chủ cũng không niềm nở đi tiếp đón, hiện tại thấy hai người mua không ít đồ, lại đang do dự có nên hay không cần mua đồ ga gối, cô chủ đương nhiên phải nhiệt tình, đi qua giới thiệu.

" Bộ này 100 % là tơ tằm, lại là hoa văn mẫu đơn đỏ xen phần hồng, dùng để kết hôn rất thích hợp, hiện tại tôi có thể chiết khấu cho hai người giá chỉ còn 85 %, như vậy rất thoả đáng rồi."

Cô chủ nói xong, càng làm cho Dật Ninh đưa tay sờ sờ bộ ga gối kia, " Sờ cũng thấy được, cảm xúc rất tuyệt."

Không cần sờ, chỉ nhìn kiểu dáng cùng màu sắc hồng phấn kia, hoạ tiết mẫu đơn đỏ, kiểu hoa mang phong cách cổ điển, nhìn đã thấy thích, thứ này coi như là phong cách phối hợp cậu thích nhất, chính là cũng không phải mình chi tiền, nên tuy thích nhưng Dật Ninh cũng đành bỏ qua.

Chu Diên ôm cái gối lại đây, đặt trước mặt Dật Ninh, " Thích thì mua đi! Rất đẹp."

Ánh mắt Dật Ninh rối rắm, lại sờ sờ cái gối, cuối cùng vẫn đặt lại lên giường, lắc đầu nói, " Không cần."

Chu Diên thật không hiểu Dật Ninh đã thích thứ này như vậy nhưng lại không chịu mua, bất quá hẳn thích nhìn bộ dạng này của Dật Ninh, cười cười ôm chặt thắt lưng Dật Ninh, tựa đầu cọ cọ trên bờ vai cậu, ở bên tai cậu nói, " Không có gì, tôi cũng thích, mua về lúc cần thì dùng."

Cô chủ thấy hai người xứng đôi, đúng lúc muốn người ta mua hàng, nên muốn khen hai người, nhìn hai người thân mật gần bó như vậy, liền hỏi " Hai người thật xứng đôi, là đã kết hôn, hay là chuẩn bị kết hôn? Thứ này là dành cho người chuẩn bị kết hôn, cửa hàng của tôi đã bán cho không ít cặp vợ chồng tân hôn."

Dật Ninh muốn nói hai người không phải, hơn nữa mình cũng không phải con gái, nhưng mà Chu Diên đã cười nói trước cậu, " Chúng tôi là chuẩn bị kết hôn"

Dật Ninh bị một câu của hắn làm cho xấu hổ đỏ mặt, oán giận trừng mắt nhìn hắn.

Chu Diên cảm thấy cậu như vậy thực đáng yêu, cũng không ngại người ngoài, ở trên mặt hôn một cái, đối với cô chủ nói, " Vậy lấy một bộ này, cô lấy cho tôi bộ mới đi."

Cô chủ đương nhiên cao hứng, chạy nhanh đi lấy đồ.

Dật Ninh bị Chu Diên ôm chặt thắt lưng, tránh cũng tránh không được, chỉ có thể buồn bực mà giận dữ.

Chu Diên buông cậu ra để đi thanh toán, một bộ sản phẩm ga gối đủ chín món lại thêm vài thứ vụn vặt khác tính ra khá nhiều, hai người căn bản không thể mang hết, may mắn cửa hàng này có dịch vụ đưa hàng tận nơi, nhưng phải đợi một hai tiếng mới đem tới.

Chu Diên cho địa chỉ, liền kéo Dật Ninh đi mua những vật dụng khác, rồi lái xe về nhà.

Về đến nhà, Dật Ninh đem đồ ăn vừa mới mua trở về đang phân loại sắp xếp gọn gàng, thì người đưa hàng cũng gọi điện báo đồ đặc đã đưa đến dưới lầu, bởi vì không có cách nào đi vào, nên chỉ có thể báo cho bọn họ xuống lấy.

Chu Diên bảo Dật Ninh ở lại trong phòng, chính mình đội mũ đi xuống lấy đồ đặc lên, cũng không mời người đưa hàng vào uống một cốc nước cho phải phép lịch sự, hắn đã trả tiền bo mà đem người đuổi đi.

Dật Ninh từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy trên nền thảm ở phòng khách xếp đầy túi với hộp lớn, cậu vô cùng thích thú chạy tới mở ra xem.

Chu Diên thì ngồi xem ti vi cùng đọc báo, nhăm nháp món điểm tâm Dật Ninh mới làm.

Chờ hẩn xem xong chuyên mục kinh tế, quay đầu lại mới phát hiện Dật Ninh đã đem một đồng đồ vật kia thu dọn tốt lắm.

Hộp giấy trên bàn bọc một lớp vỏ thật đẹp, chiếc ghế đơn được thay vỏ bọc, trên ghế còn thêm hai cái gối ôm, chiếc bàn để đèn được thay một chiếc khăn trải mới...

Dật Ninh thu dọn những thứ cần giặt vào rổ. Muốn đem bộ ga giường đi trải mới phát hiện một vấn đề.

Cậu vội vàng tới hỏi Chu Diên, " Giường của anh lớn quá, bộ ga lại nhỏ, làm sao bây giờ?"

35. Chương 35

Giường của Chu Diên là 2.6 m x 2.3m, hai người mua bộ ga kia lại là 2m.

Dật Ninh đem bộ ga lên giường Chu Diên đo, mới phát hiện ra vấn đề, bọn họ mua bộ này dùng cho giường nhỏ.

Chu Diên đi theo Dật Ninh vào chính phòng mình nhìn bộ ga đang trải trên giường rõ ràng là nhỏ hơn, cũng không để tâm, " Nhỏ thì nhỏ thôi, giường của em chính là cỡ này, vậy dùng ở đó là được rồi."

Dật Ninh đem ga giường thu lại, nhúu mày có chút buồn rầu nói " Nhưng cái này không phải mua về cho anh dùng sao?"

Chu Diên nhìn Dật Ninh vẻ mặt đau khổ liền lên tiếng, " Cái gì mà cho tôi, tôi lại không thích màu sắc này, em dùng đi."

Dật Ninh nhìn thứ trong tay, lại nhìn Chu Diên, đành phải đem thứ này buông xuống, lại đem ga giường cũ của Chu Diên trải lên.

Chu Diên nhìn Dật Ninh bận rộn đi qua đi lại không có một khắc nghỉ ngơi, trong lòng có chút buồn bực, đi đến bên người Dật Ninh, ôm lấy eo cậu , " Em bận rộn đi tới đi lui như vậy không mệt sao?"

Dật Ninh đang làm việc, Chu Diên không đến hỗ trợ thì chớ lại còn quấy rối, cậu chỉ nhẹ giọng ' Ừ' một tiếng, tỏ ý đã nghe được, nhưng không trực tiếp trả lời, từ trong vòng ôm của Chu Diên giãy ra, quay sang trải ga giường cho bằng phẳng.

Chu Diên nhìn cậu, có chút giận, lạnh lùng lên tiếng, " Trải ga giường so với trả lời tôi còn quan trọng hơn sao?"

Dật Ninh sửng sốt một chút, đứng thẳng người dậy, đem chăn gối vừa rồi để bên ghế sofa đặt lại lên giường, lúc này mới quay sang nhìn Chu Diên, trả lời hẩn, " Em đang thấy rất mệt, vậy anh thu dọn sàn nhà anh vừa làm bẩn đi."

Chu Diên nghe Dật Ninh nói vậy, trong lòng xúc động, Dật Ninh cho tới bây giờ luôn khách sáo, cậu không khách khí nói ra thế này, chứng tỏ Dật Ninh đã thừa nhận chính mình.

Chu Diên vì chút tiến triển này mà vui vẻ, bất quá hẩn cũng không muốn đi dọn sàn nhà, liền lên tiếng, " Bỏ đi, chúng ta cũng không cần dọn dẹp, cho người tới thu dọn là được rồi."

Chu Diên vốn là đại thiếu gia quen được người ta hầu hạ, Dật Ninh hừ một tiếng, không thềm nhìn hẩn. Cậu đem mấy thứ vừa mua đi giặt giũ.

Chu Diên nhìn cậu bận rộn như vậy, liền ra ngoài gọi điện thoại, bảo người giúp việc bên Chu gia sang giúp đỡ thu xếp bên này, hẩn cũng không muốn nhìn Dật Ninh mỗi ngày đều xoay quanh việc nội trợ.

Dật Ninh vẫn đang ngồi gỡ vỏ gối, Chu Diên cũng không thể không biết xấu hổ mà ngồi im, liền qua giúp đỡ, Dật Ninh ngồi trên sofa, bên cạnh là đôi gối đầu cùng bộ ga giường, ngón tay thon dài ở trên mặt gối tơ tằm vuốt ve, nền vải hồng nhạt càng làm tôn lên những ngón tay trắng nõn, Chu Diên nhìn thấy, trong

lòng khê động, lại nhìn khuôn mặt của Dật Ninh, bởi vì tóc đã có chút dài, sợi tóc mềm mại lướt nhẹ trên khuôn mặt cậu, hết như đang phe phẩy trên món đồ sứ tinh khiết.

Chu Diên không cảm lòng được ném đồng gối sang một bên, đưa tay ôm lấy Dật Ninh, sau đó thuận thế đem cậu đặt trên sofa đang để cả đồng đồ đặc.

Dật Ninh đột nhiên bị tập kích, còn không kịp kinh hô, đã bị Chu Diên nắm cầm lấp kín đôi môi.

Chu Diên đem Dật Ninh đặt dưới thân, hôn đến say mê, đồng thời tay lại duỗi vào trong quần áo Dật Ninh vuốt ve thắt lưng rồi đến ngực cậu....

Dật Ninh đưa tay đẩy Chu Diên, muốn hấn buông mình ra, trong miệng chỉ phát ra những thanh âm ‘ Ừm ’ ‘ Ừ ’ mơ hồ hỗn loạn .

Chu Diên lúc hôn môi luôn bá đạo, dùng sức mà lướt khắp khoang miệng của cậu, giống như hận không thể đem đầu lưỡi của cậu ăn tươi, dây dưa không dứt, Dật Ninh bị đặt dưới chiếc gối mềm mại trên sofa, chỉ cảm thấy sắp thở không nổi, mỗi khi hô hấp, trong miệng đều là hơi thở của Chu Diên, là mùi vị của Chu Diên, vừa ngang ngược, vừa kích thích tất cả mọi cảm quan của người khác, làm cho thân thể của Dật Ninh cũng không nhịn được mà nóng lên.

Bị vuốt ve thắt lưng, trước ngực cũng bị Chu Diên âu yếm, Dật Ninh càng cảm thấy thân thể khô nóng, giống như trong cơ thể có một luồng nhiệt vội vã muốn thoát ra, làm cho chính cậu căn bản không thể khống chế.

Cậu hiểu được đây chính là ***, chẳng qua thân thể cậu luôn không được tốt lắm, ăn uống đều là thứ dễ tiêu, tính cách cũng lặng lẽ, hơn nữa trên phương diện này từng bị tổn thương, nên thân thể đối với dục vọng cũng không có yêu cầu gì, hiện giờ đột nhiên bị Chu Diên khơi mào dục vọng, cậu vừa sợ, lại vừa xấu hổ.

Chu Diên rốt cục cũng buông tha cho đôi môi của cậu, Dật Ninh mở to miệng mà thở, sức lực cũng hồi phục được một ít, muốn từ dưới thân Chu Diên gãy ra.

Chu Diên lại đè cậu xuống không tha, bắt đầu hôn lên hai má cậu, sau đó liếm tới nơi nhạy cảm sau tai, Dật Ninh bị hấn khiến cho toàn thân mềm nhũn, thấp giọng rên rỉ, thanh âm nũng nịu đến chảy nước, khiến cho chính cậu cũng hoảng sợ.

Chu Diên nghe Dật Ninh rên rỉ, lại càng kích động, ngón tay đã muốn cởi bỏ quần Dật Ninh, đưa tay nắm lấy nơi yếu ớt phía dưới của Dật Ninh vuốt ve vài cái.

Dật Ninh thở hổn hển, thét lên một tiếng kinh hãi, thanh âm suy yếu mềm mại lại mang theo khẩn cầu, ” Không... Chu Diên ... đừng...”

Chu Diên nghe thấy Dật Ninh cầu xin tha thứ, thứ ở dưới hai chân đã chuyển động, rõ ràng là vừa cứng vừa nóng đã đỉnh đến Dật Ninh.

Dật Ninh vừa sợ vừa thẹn, đưa tay đẩy Chu Diên, ” Không, đừng, anh đứng dậy.”

Thanh âm giống như sắp khóc.

Chu Diên nghe tiếng Dật Ninh bởi vì mang theo tiếng khóc nức nở, nên vừa mềm mại vừa quyến rũ, không giống như đang thật tình từ chối, mà giống như đang tự dối lòng ‘ dục cự còn nghênh’.

Nếu không phải Chu Diên hiểu rõ tính cách Dật Ninh, hiểu được cậu thực sự không muốn, liền rút tay ra khỏi áo Dật Ninh, lui ra một chút, sau đó vẽ mặt đỏ ửng, ôm lấy Dật Ninh hai mắt còn đang ngán lệ ngồi dựa vào sofa.

Ánh mắt Chu Diên sâu thẳm đầy vệt đỏ, giống như mãnh thú đang hung ác nhìn ngắm con mồi, khiến cho Dật Ninh thấy mà hết hồn, lùi người về phía sau, vẽ mặt cảnh giác cùng lo lắng.

Chu Diên bật cười, thậm chí mang theo chút không đoàng hoàng cùng nguy hiểm, hấn nghiêng người che phủ lên thân thể Dật Ninh, lần này chỉ là hôn lên đôi môi tươi đẹp ướt át của Dật Ninh một tý, sau đó lẳng lặng nhìn cậu, trong lúc Dật Ninh thấp thỏm không yên, hấn lại cười cười rất mờ ám, đưa tay sờ sờ nơi yếu hại đang ngáng đầu dưới háng của Dật Ninh.

Dật Ninh xấu hổ vội co chân lên.

” Em không phải cũng muốn sao? sao lại từ chối tôi.” Chu Diên nhìn Dật Ninh chăm chú, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, cắn chặt răng mới không bật ra tiếng rên rỉ.

Dật Ninh chuyển tầm mắt, co chân, thân thể có chút phát run, sắc mặt ửng đỏ, bộ dáng đúng là đang cự tuyệt người ta.

Chu Diên thấy cậu như vậy, sao có thể cưỡng ép cậu, chỉ hôn một cái lên gương mặt Dật Ninh để trấn an, nửa ôm cậu vừa ôn nhu nói, ” Tôi sẽ không bắt buộc em, không cần sợ hãi, tôi còn chưa đề tiện đến mức này, em không thích, tôi sẽ không bắt buộc em.”

Dật Ninh cúi đầu càng thấp, thân thể cũng không còn run rẩy, sắc mặt vẫn đỏ hồng như cũ, miệng thở hổn hển.

Chu Diên đem cậu kéo vào ***g ngực, Dật Ninh giãy dụa, lại thấy Chu Diên nhẹ nhàng trấn an, “Tôi không làm em khó xử đâu, đừng lo lắng.”

Sau đó Chu Diên dùng tay an ủi Dật Ninh, Dật Ninh cảm thấy xấu hổ đến chết, muốn giãy dụa phản kháng, lại nghe thấy Chu Diên nói, ” Không có vấn đề gì, để tôi giúp em. Em như vậy cũng không có gì phải xấu hổ, đều là đàn ông cả, tôi và em còn không phải cũng giống nhau. Trưa nay em ăn rất nhiều lộc nhưng thang, bên trong có cả nhân sâm, như thế này cũng là bình thường, không có gì phải ngượng...”

Dật Ninh vừa xấu hổ vừa bị ngón tay Chu Diên mang đến khoái cảm bao trùm, trên người nóng lên, đem mặt chôn ở trong vai Chu Diên không dám ngẩng đầu, ngồi khoát trên đùi Chu Diên, hô hấp dồn dập, cắn răng không dám phát ra thanh âm, bất quá khi ngón tay Chu Diên ma sát đến đỉnh, xương sống tựa như bị dòng điện chạy qua, làm cho cậu căn bản không thể khống chế được bản thân, trong miệng tràn ra từng đợt rên rỉ đầy kim nén, có đôi khi thậm chí không tự chủ được mà đóng đưa vòng eo.

Lúc này Chu Diên dùng tay kia ôm chặt thắt lưng của cậu, giống như muốn cậu khảm nhập vào thân thể hắn.

Dật Ninh đột nhiên nắm chặt vạt áo Chu Diên, thân thể căng cứng, thấp giọng kêu lên một tiếng, làm dơ cả tay cùng quần áo Chu Diên, sau khi thân thể co giật một trận, toàn thân mềm nhũn trên người Chu Diên, đại não trống rỗng, có cảm giác mờ mịt chẳng biết gì nữa.

Nhưng mà thân thể thả lỏng khiến cho cậu có cảm giác đặc biệt thoải mái, ngón tay Chu Diên cũng làm cho cậu thích.

Chỉ là, ngoài cảm giác đó, thì càng ngượng ngùng xấu hổ.

Chu Diên đem Dật Ninh từ trên người mình ôm xuống đặt lên sofa, trực tiếp cầm vỏ gối vừa mua về lau tay mình, cũng lau khô cho Dật Ninh.

Dật Ninh phục hồi tinh thần, phát hiện Chu Diên đang nhìn nơi đó của chính mình mà chà lau, khiến cậu xấu hổ đến mức vội vàng kéo tấm ga giường đặt ở một bên lên che lại, chỉ thiếu điều có một cái lỗ trên sàn nhà cho cậu chui vào.

Chu Diên nhìn Dật Ninh, cười cười đứng dậy, ” Tôi đi tắm rửa trước đã.”

Dật Ninh đương nhiên hiểu được ý tứ Chu Diên đi tắm rửa, nhìn thấy nơi đó của Chu Diên căng cứng, cậu liền cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Có lẽ, thực ra trao thân thể cho Chu Diên cũng không có gì hệ trọng, suy cho cùng cậu vẫn phòng thủ như vậy có ý nghĩa gì đâu,

Loại ý tưởng này vừa loé qua, Dật Ninh nhìn về phía Chu Diên thấp giọng kêu, ” Chu Diên, em bằng lòng.”

36. Chương 36

Thanh âm của Dật Ninh rất nhẹ, hơi khàn khàn, còn mang theo run rẩy, Chu Diên tin chắc mình nghe rất rõ, hắn dừng bước quay người lại.

Trong mắt có kinh ngạc, nhưng nhiều hơn chính là vui sướng, vui sướng đã có chút không kiềm chế được.

Sau khi nói xong Dật Ninh thực ra cũng có phần hối hận, cậu cũng không hiểu tại sao bản thân lại không giữ được bình tĩnh mà nói ra như vậy, chính là đã nói ra thì không thể thu hồi.

Đặc biệt Chu Diên dùng ánh mắt nóng bỏng cùng mừng rỡ nhìn chính mình, điều này khiến cho Dật Ninh đang muốn nửa đường bỏ cuộc cũng không có cách nào chùn bước, cậu chỉ có thể nhỏ giọng nói lại một lần: " Em, em đồng ý."

Chu Diên bước nhanh đến bên người Dật Ninh, ánh mắt nóng rực khiến cho Dật Ninh có cảm giác bị thiêu cháy.

Dật Ninh cúi đầu, bởi vì từng trải qua một lần quá chén bị cưỡng bức, khiến cho cậu đối với việc này không chỉ là bài xích, mà còn tới mức sợ hãi, nghĩ đến việc cùng với một nam nhân phát sinh quan hệ, cho dù cậu đã dần dần thích Chu Diên, nhưng vẫn không với tới được nỗi sợ hãi, thậm chí thân thể phản xạ có điều kiện mà khẽ run rẩy, hơn nữa dạ dày bắt đầu cũng thấy không được thoải mái.

Điều bộ Dật Ninh cúi đầu chỉ làm cho Chu Diên nghĩ rằng cậu đang xấu hổ, mà thực sự Chu Diên nghĩ như vậy.

Dật Ninh bị hấn nâng cằm ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy hàm chứa thủy quang mang theo ngượng ngùng, hai má đỏ bừng, cánh môi hồng nhuận, đều làm cho Chu Diên dậy sóng càng thêm dâng trào, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi Dật Ninh, nhìn vào mắt cậu nhẹ giọng nói, " Em đồng ý rồi đúng không?"

Tình thế bất buộc, Dật Ninh sao có thể nói " Không", chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, " Dạ" một tiếng.

Ánh mắt sâu thẳm của Chu Diên phấp phất ánh sáng, hấn cười nhẹ ở bên tai Dật Ninh thì thầm một câu, " Tôi sẽ cho em hài lòng." liền ôm lấy Dật Ninh bế lên. (anh rất tự tin vài bản lĩnh đàn ông của mình ==')

Dật Ninh bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ kịp ở trong lúc hoảng loạn mà ôm chặt lấy bờ vai Chu Diên.

Lúc bị đặt lên giường, Dật Ninh nhìn xuyên qua tấm rèm màu lam nhạt nhìn thấy sắc trời còn sáng, mới chống đỡ lên thân thể Chu Diên, ngượng ngùng nói, " Vẫn là ban ngày."

Chu Diên theo ánh mắt cậu nhìn ra cửa sổ, ở trên mặt Dật Ninh hôn một cái trấn an, ôn nhu lên tiếng, " Không có ai nói ban ngày thì không được cả, để anh đi đóng cửa sổ."

Đem cửa sổ đóng lại, khi Chu Diên trở về bên giường, Dật Ninh đã xấu hổ cùng sợ hãi đến nỗi vùi mặt vào trên gối, còn cả người quẩn trong chăn.

Dật Ninh cuộn trong đồng chăn nệm tơ tằm trắng tinh, giống hệt như kén tằm trốn ở trong đó.

Chu Diên bật cười đưa cậu từ trong lọt ra, Dật Ninh biết tránh không khỏi, liền tự động thả chăn ra, ánh mắt liếc quanh phòng một vòng, gian phòng được phối hợp giữa màu xanh lam cùng sắc trắng, đơn giản cùng ấm áp, rèm cửa được kéo lại, trong phòng chỉ còn chút ánh sáng nhàn nhạt, mang theo màu lam trong suốt, như một tầng nước gợn gợn, hết thấy đều có vẻ mỏng lung.

Chu Diên phủ ở trên người Dật Ninh, đưa tay gạt chút tóc mai trên gương mặt Dật Ninh, từ trên cao nhìn xuống từng tắc từng tắc chăm chú nhìn cậu, sau đó đưa ngón tay vuốt ve đi lên, từ vầng trán thái dương mí mắt cái mũi hai má cùng môi cảm...

Dật Ninh bị ánh mắt sâu thẳm của Chu Diên hấp dẫn, chìm vào trong ánh sáng dịu dàng tràn đầy tình cảm ấm áp, cũng quên đi sợ hãi, quên đi ngượng ngùng, chỉ thấy ấm áp, vây quanh thân thể còn có một chút ngọt ngào... một chút chờ mong....

Dật Ninh hiểu rõ, thực ra hiện nay mọi người đối với quan niệm trinh tiết cũng không quá khắt khe, nhưng cậu lại rất để ý, thời điểm học đại học cũng có nam nhân bắt chuyện cùng cậu, thậm chí rủ cậu tham gia một vài hoạt động, cũng mời cậu đến quán Bar, nhưng cậu đều từ chối, cậu chưa bao giờ đáp ứng, cậu luôn nghĩ, nếu không phải một người ở bên mình cả đời, như vậy thì cậu tình nguyện cô độc suốt quãng đời còn lại.

Khi đó cậu cũng không gượng ép chính mình, cậu muốn khi yêu một người, thì bằng lòng dâng hiến tất cả của mình cho người đó, thương người đó hơn chính bản thân mình, cho nên yêu cầu của cậu cũng rất cao, cậu yêu cầu người đó cũng phải giống như cậu.

Đây chính là tình yêu cậu mong ước.

Bị Giang Triết cưỡng bức, việc này nếu là người khác, có lẽ cũng không để ý, ít nhất cũng không như cậu cảm thấy trời u đất ám, nhưng Dật Ninh đối với việc này không thể coi như không có, cậu thực sự rất để tâm.

Cậu luôn để ý tới trình tiết của chính mình, chuyện bị người cưỡng bức, đối với cậu mà nói là thương tổn sâu đậm, làm cho cậu càng ngày càng chui vào vỏ bọc của riêng mình, không muốn đối mặt với thế giới bên ngoài.

Bị người đặt ở dưới thân, làm cho người ta có cảm giác áp bách, giống như một loại khuất phục.

Chu Diên từ trên cao nhìn Dật Ninh, sau đó cúi xuống hôn lên hai má cậu, Dật Ninh nhắm lại hai mắt.

Tâm tư cậu vẫn như trước đây, chưa từng thay đổi, cậu rất để ý đến thân thể mình, vô cùng để ý, cậu không thể tiếp thụ lối sống lạm giao, không thể tiếp thụ tình một đêm, lúc này cậu nguyện ý giao chính mình cho Chu Diên, tuy thân thể vẫn cứng ngắc, nhưng tâm đột nhiên trầm tĩnh lạ thường, cũng không phải cậu tìm được một người cậu cảm thấy có thể bên người đó một đời, chính là cậu thấy chính mình gánh vác những thứ đó trên lưng, nếu đem buông xuống, có lẽ cậu sẽ thấy đời người cũng không còn đau khổ cùng đơn độc nữa.

Nghĩ thông suốt như vậy nhưng Dật Ninh vẫn thấy khổ sở cùng chua xót.

Chiếc áo len mỏng manh trên người Dật Ninh cùng đồ lót bị cởi xuống, Chu Diên vừa hôn lên cảm cùng cổ cậu, vừa dùng chân bao bọc lấy Dật Ninh, còn hỏi "lạnh hay không?"

Dật Ninh vẫn nhắm mắt gương mặt phiếm hồng, lắc lắc đầu, Chu Diên vuốt ve thắt lưng cậu, rồi đem điều hoà chỉnh lên vài độ, lúc này mới ôm hôn Dật Ninh.

Dật Ninh bị hôn đến mơ mơ màng màng, quần bị cởi xuống, làn da tiếp xúc với giường nệm có chút lạnh lạnh, cậu hướng thân thể rộng lớn ấm áp của Chu Diên mà dựa sát vào.

Chu Diên giống như đang đánh giá bảo vật, đối với Dật Ninh dịu dàng che chở, vuốt ve khiêu khích, cuối cùng Dật Ninh cũng dần dần thả lỏng thân thể, mở to hai mắt, nhìn ngắm khuôn mặt của người đang ở bên mình, đón nhận cùng người đó hoan yêu.

Bởi vì chuẩn bị đầy đủ, trơn dịch cũng dùng nhiều lắm, cho nên Dật Ninh tiếp nhận Chu Diên không hề khó khăn như cậu nghĩ, ngoại trừ một chút căng trương cùng đau nhức ra, cũng không đau đớn như tưởng tượng của Dật Ninh.

Cậu nhớ rõ khi bị Giang Triết cưỡng bức, khi đó bởi vì cậu quá say, hơn nữa lại sợ hãi cùng cảm phần, khiến cho dạ dày co rút, khóc đến kinh khủng, không ngừng dụa dụa cùng kêu khóc, còn nôn mửa, cho nên bị Giang Triết nổi giận đối đãi rất ác liệt, trên người bị không ít thương tích.

Bất quá khi đó bị thương nặng nhất cũng không phải thân thể, mà là tâm, dù sao lúc đó Dật Ninh mới bước chân vào xã hội, ở công ty đang công tác rất tốt, mọi việc đều thuận lợi, cậu giống như đang đón ánh bình minh, ánh sáng ấm áp rạng rỡ, thế nhưng đột nhiên lại bị người đánh rơi xuống địa ngục hắc ám, cho nên cậu không thể tiếp nhận, thế giới này dơ bẩn, thế giới này tàn khốc, cậu cũng không có đủ kiên cường, cũng không thể rèn luyện được tâm tính như vậy, đối mặt với thế giới mạnh được yếu thua không có công bằng, cậu chỉ có thể nản lòng thoái chí, đối với thế giới này tràn ngập sợ hãi cùng né tránh.

Hiện giờ cùng với Chu Diên coi như hai bên cùng tình nguyện, đối với Dật Ninh mà nói tốt hơn nhiều lắm. ít nhất trong lòng cậu cũng đồng ý tiếp nhận.

Vốn dĩ dạ dày còn chút khó chịu, nhưng thân thể lại bị Chu Diên khiêu khích khiến cho tình triêu cuộn cuộn, đầu óc cũng không dùng được nữa, mơ mơ hồ hồ chìm nổi trong bể tình ái, thân thể sớm không còn tự mình khống chế, ký ức trên thân thể do Giang Triết đối xử thô bạo sinh ra đã sớm tản đi không còn tung tích.

Có lẽ do trời sinh, nên Dật Ninh biết chính mình đối với việc ở dưới thân người khác hưởng thụ *** vốn là bản năng, hơn nữa có thể từ bên trong nhận được rất nhiều khoái cảm.

Cậu nhớ tới lúc bị người mắng là ẻo lả, trong lòng cậu đau đớn, nhưng thân thể lại càng thêm hưng phấn.

Ngón tay nắm chặt ga giường, hai chân không tự giác câu lên thắt lưng mềm dẻo của Chu Diên, thuận theo nhịp va chạm mạnh mẽ của hắn, còn có thể phát ra tiếng rên rỉ mà phải dùng từ phóng túng và lẳng lơ để hình dung.

Dật Ninh ban đầu còn phóng thích không ra, chậm chạp cùng cứng ngắc, lúc sau lại giống một đấng phụ, thân thể vừa mềm dẻo vừa xinh đẹp, thanh âm vừa quyến rũ vừa đong đưa, sắc mặt đỏ ửng, trong mắt sáng nước nhộn nhạo, đúng là câu hồn.

Chu Diên buông cánh tay đang siết chặt eo Dật Ninh ra, ôm lấy cậu hôn lên bả vai mượt mà trắng mịn, hôn lên mặt má rồi môi, Dật Ninh bị Chu Diên va chạm mãnh liệt không chế không được thân thể của chính mình, chỉ có thể đưa tay vịn chặt lấy bả vai của Chu Diên.

” A.... Không....Anh chậm một chút...” thanh âm vốn trong trẻo của Dật Ninh đã có chút khàn khàn, lại run rẩy, rập rờn như sóng nước, không ngừng mà va đập vào bờ, Chu Diên bị Dật Ninh kích thích khiến cho hoả khí rùng rục, chỉ cảm thấy trong bụng như một đoàn hoả thiêu càng ngày càng nóng, hắn phải liều mạng mới không chế mình chậm một chút, chỉ lo Dật Ninh không chịu nổi.

Cao triều qua đi, Dật Ninh nằm trên giường nệm mềm mại, cảm thấy cổ họng vô cùng khó chịu, thân thể cũng mềm nhũn vô lực, nghĩ đến biểu hiện của mình lúc này, mặt đỏ đến xuất huyết, trong mắt vừa then vừa ảo não, cậu cũng không hiểu được sao mình lại là cái dạng này, cậu vẫn luôn cho rằng bản thân mình thực tình khiết, nhưng vừa rồi như vậy, trong lòng lo lắng không yên, lo lắng Chu Diên có nghĩ mình trời sinh không có liêm sỉ hay không.

37. Chương 37

Chu Diên thoả mãn hôn lên mặt lên vai Dật Ninh, bàn tay xoa xoa trên tấm lưng mềm mịn của cậu, lại vuốt ve bờ mông căng tròn, Dật Ninh bị hắn làm cho xấu hổ, nhưng giây cũng không thoát.

Chu Diên bật cười thì thầm bên tai Dật Ninh: ” Vừa rồi có hài lòng không?”

Dật Ninh làm sao có khả năng trả lời, mặt càng đỏ rực, còn thiếu một miếng đậu hũ cho cậu đâm đầu vào. Đẩy đẩy Chu Diên, cậu muốn ở trong chăn dịch xa tên Chu Diên da dầy không biết xấu hổ một chút.

Cậu lui một tấc, Chu Diên cũng theo một tấc, vẫn đem cậu ôm sát trong lòng, thân thể hai người đều trần trụi, da thịt ma sát da thịt, trong khoảng khắc, lại là sát sùng phát hoả.

Dật Ninh cùng Chu Diên lần đầu tiên làm, đúng là hưởng thụ được *** khoái hoạt, cùng trước kia bị Giang Triết cưỡng bức đúng là không thể so sánh.

Tuy rằng loại khoái cảm này thực khiến cho người ta vui vẻ, nhưng Dật Ninh đối với lại hưởng thụ này cũng không quá ham muốn, thân thể cũng thấy mệt mỏi, không muốn làm tiếp.

Thế nhưng Chu Diên hết giam cầm thân thể cậu lại ở trên người cậu hết hôn lại gặm, vô cùng ngang ngược mà tuyên bố, ” Lại làm một lần nữa.”

Dật Ninh hết đẩy lại trốn, nhưng sức lực cũng không hơn được Chu Diên, chỉ có thể bị ấn xuống làm một lần.

Lần đầu tiên thực hoàn hảo, lần thứ hai cậu thấy phía sau cảm giác chết lặng, thậm chí còn đau nhức, dù sao cũng là chịu khổ.

Chu Diên lại muốn, cậu bị chọc cho tức giận, thế nhưng dù tức cũng chỉ buồn bực ở trong lòng, nín nhịn, chính là trong ánh mắt không khỏi lộ ra khổ sở cùng thương tâm.

Chu Diên nhìn cậu giống như sắp khóc, cũng không cưỡng ép cậu.

Ở trên mặt cậu hôn nhẹ, lại xoa xoa bờ vai Dật Ninh, ôm lấy cậu nói, " Quên đi, không làm. Đừng thương tâm, nhìn em sắp rớt nước mắt rồi kìa."

Dật Ninh dời đi ánh nhìn, muốn chống đỡ thân thể dậy mặc quần áo.

Chu Diên nắm lấy Dật Ninh đặt xuống giường, dùng chăn bọc kỹ lấy cậu, " Em làm cái gì vậy, nghỉ ngơi thêm chút đi."

Dật Ninh bình thường nói chuyện không lớn, giọng nói cũng nhỏ, bị Chu Diên áp sợ rằng cũng hơn một tiếng đồng hồ, thanh âm đã sớm khản đặc, cổ họng vừa ngẹn lại vừa đau.

" Em muốn uống nước." Dật Ninh nhỏ giọng nói, thanh âm khàn khàn này ngay cả cậu nghe cũng thấy nũng nịu, lại nhớ đến thanh âm vừa rồi mình phát ra, càng thêm phần xấu hổ.

Chu Diên nghe cậu nói muốn uống nước, sờ sờ đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của Dật Ninh, xuống giường mặc đại cái quần, đi lấy cho Dật Ninh một cốc nước.

Chờ hẩn mang nước tới, đã thấy Dật Ninh mặc xong quần áo.

Trong lòng Chu Diên thầm thở dài, đưa nước cho Dật Ninh uống.

Dật Ninh vội nhận lấy uống hai ngụm, cũng không cùng Chu Diên nói chuyện, bưng cái chén chạy nhanh từ phòng Chu Diên về phòng của mình.

Dật Ninh về phòng lấy đồ ngủ, ôm vào phòng tắm muốn tắm rửa.

Trừ lần bị Giang Triết cường bạo khiến cậu bị thương nghiêm trọng kia, thì đây là lần tình sự đầu tiên của cậu, lúc nằm trên giường cảm thấy thân thể cũng không sao, nhưng lúc đi bộ mới thấy toàn thân khó chịu.

Cậu chỉ có thể chịu thân thể mệt mỏi muốn nhanh chóng đi tắm, sợ đụng mặt Chu Diên, trong lòng còn nghĩ nếu thực sự có công phu di chuyển trong chớp mắt như tiểu thuyết kiếm hiệp thì tốt rồi.

Chính là Chu Diên vẫn lo lắng cho cậu, vẫn chờ cậu ở bên ngoài phòng ngủ, Dật Ninh vừa đi ra, đã chạm mặt Chu Diên.

Chu Diên nhìn Dật Ninh, quan tâm hỏi " Không bị thương chứ"

Dật Ninh đỏ mặt cúi đầu, nhẹ giọng đáp một câu " Không có", muốn nhanh chóng lách qua Chu Diên.

Chu Diên cảm thấy đây là lần tối ôn nhu hiếm hoi của mình, nhưng bên ngoài bảo hiểm bộ vẫn thấy một ít máu, trên ga giường màu trắng cũng có, tuy không nhiều, nhưng chứng tỏ Dật Ninh bị thương.

Chu Diên nắm bả vai Dật Ninh, dịu dàng nói, " Bị thương đừng dẫu, anh bôi thuốc cho em."

Dật Ninh xấu hổ lúng túng đến trên đầu muốn bốc khói, vội vã lắc đầu, " Không, không có, em muốn đi tắm."

Chu Diên nhìn Dật Ninh xấu hổ như vậy, e rằng không cho mình giúp, đành phải buông ra, để cậu đi vào phòng tắm.

Nhìn cánh cửa phòng tắm được Dật Ninh đóng chặt, Chu Diên vẫn đứng ở đó, vẻ mặt dịu dàng tươi cười.

Ngay lúc đam mê *** tới mức chiếm hữu, thức dậy sau những khoái cảm tình ái tuyệt vời, trong lòng cũng không trống rỗng như trước đây, cũng không còn vì sự trống rỗng này mà thấy cô đơn buồn chán, đời người dường như cũng trở nên có ý nghĩa, có chờ đợi, có lo lắng, có vướng bận, có nhung nhớ, vì thế mới có thoả mãn, trái tim cùng thân thể cũng không bao giờ..... còn trống rỗng nữa, không làm cho hẩn thấy thiếu thứ gì đó mà phải tìm đến những thoả mãn về xác thịt để lấp đầy sự trống vắng cô đơn.

Chu Diên nghe tiếng nước trong phòng tắm, tựa vào trên tường lẳng lặng nở nụ cười.

Chuông cửa vang lên, là người giúp việc hẩn gọi bên chu gia.

Một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt đoan chính hiền lành, Chu Diên cho nàng đi vào, vốn là kêu nàng tới để thu dọn chăn ga gối trong nhà đem đi giặt, nhưng lúc này trong gian phòng kia đều là mùi vị tình ái của hẩn cùng Dật Ninh, không biết thế nào, từ trước đến nay hẩn vốn luôn phóng túng, thậm

chí phóng túng đến mức cùng người khác chơi đùa cũng không để ý, lúc này cư nhiên lại không muốn cho người ngoài vào thu dọn trong gian phòng kia.

Chu Diên phía dưới mặc quần jean, phía trên mặc áo sơ mi trắng chỉ đóng có hai nút, khắp người tràn đầy hơi thở *** chưa tiêu tán. Toàn thân khó che giấu được vẻ ngang ngược cùng gợi cảm.

Chị Tú vốn làm việc ở Chu gia rất nhiều năm, Chu Diên cũng là nàng nhìn hẩn lớn lên, đương nhiên cũng hiểu được cuộc sống của hẩn có bao nhiêu hỗn loạn, vốn dĩ đến đây để thu thập phòng ngủ, tất nhiên cũng thu dọn cả thảm cùng sofa, không ngờ tới Chu Diên lại chỉ vào sofa trong phòng khách, cười nói “Chị Tú, vừa rồi tôi không cẩn thận làm dơ thảm cùng sofa, chị dọn dẹp một chút đi!”

Chị Tú có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là dựa theo dặn dò mà đi dọn dẹp.

Chu Diên tự mình vào phòng ngủ, lúc đóng cửa lại mới đem bộ ga gối hoạ tiết hoa mẫu đơn Dật Ninh thích kia thu dọn đặt vào trong rổ mà Dật Ninh chuyên để quần áo bẩn cần dọn.

Lúc đứng ở bên giường thu dọn, hẩn vụng về mà đem vỏ gối cùng chăn ném vào trong rổ, bất quá khi thu dọn ga giường, nhìn thấy tia máu trên đó, phía trên còn có chút dịch thể, này hẩn là của Dật Ninh, Chu Diên nhìn thấy liền nở nụ cười, sau đó đem ga giường lột ra, nhưng không có cho vào rổ, mà đặt ở bên cạnh.

Lúc này mới đem rổ bưng ra phòng khách, đem rổ đặt ở một bên, đối với Chị Tú nói, “Những thứ này chị đem về nhà bên kia giặt đi, chỗ tôi cũng không có cách nào để giặt.”

Chị Tú trong lòng vừa hoảng sợ, Chu Diên- Chu đại thiếu gia cư nhiên lại làm chuyện này, vừa tươi cười nói, “Được, sau khi giặt xong tôi sẽ mang về đây.”

Sau khi thu dọn xong sofa cùng thảm, chị Tú mới đứng dậy “Cậu chủ, trong nhà có cần thu dọn không?”

Ánh mắt Chu Diên nhìn về phía cửa phòng tắm đang đóng chặt, nghĩ đến Dật Ninh thích nhất quét dọn, suốt ngày Dật Ninh chỉ biết đọc sách hoặc ngồi trước máy vi tính, nếu không có gì cho cậu dọn dẹp, như vậy càng ít vận động, vì thế mới nói “Không cần, chị giặt nhanh mấy thứ này rồi mang qua là được.”

Chu Diên bảo chị Tú thu thập một đồng hồ cần giặt, đem đồng hồ khăn trải bàn Dật Ninh để trong rổ cạnh đó cũng đưa đi.

Chị Tú gói vào một đồng túi to, quá nặng nên xách không nổi. Chu Diên đến bên ngoài phòng tắm gõ gõ cửa, nghe thấy tiếng đáp lại của Dật Ninh, Chu Diên nói, “Dật Ninh, anh đi xuống lầu một lát.”

Dật Ninh ‘Ừ’ một tiếng mơ hồ.

Chu Diên cùng chị Tú đem đồng hồ ra thang máy xuống lầu, sau đó giúp chị Tú mang đồ vào xe mới lên nhà.

Dật Ninh tuy đến chết cũng không thừa nhận mình bị thương, bất quá, phía sau thực sự đau, lấy ngón tay sờ sờ cũng đau đến nhăn mặt.

Trên người bị Chu Diên để lại rất nhiều vết tích, cậu vừa tắm vừa thở dài.

Đương nhiên, trong lòng lại càng ngượng ngùng, còn chút rối rắm không nói rõ được.

Dật Ninh thật vất vả mới tắm xong, mặc quần áo ngủ, lau tóc mới từ phòng tắm đi ra, biết Chu Diên đi xuống lầu, trong lòng cậu nhẹ nhõm không ít, ít nhất không sợ đụng mặt Chu Diên, chính là cậu chưa kịp đi vào phòng mình, chuông cửa đã vang lên.

Dật Ninh nghĩ Chu Diên xuống nhà mà quên mang chìa khoá, nhưng không hiểu được tại sao hẩn lại trở về sớm như vậy, trong lòng tuy xấu hổ không dám đối mặt với Chu Diên, thế nhưng vẫn phải đi mở cửa.

Mở cửa ra, cậu cúi đầu mặt đỏ ửng nhẹ giọng than phiền một câu, “Sao lại không mang chìa khoá? Mật mã cũng quên?”

Chính là không nghe được tiếng trêu đùa như trước đây của Chu Diên, mà là ánh mắt lạnh như băng mang theo khinh thường cùng chán ghét.

Dật Ninh nhìn người ngoài cửa, dáng người cao gầy, gương mặt lạnh tanh, đây là người cậu mới gặp ở quán Bar ngày hôm qua, tuy phong cách cùng ngày hôm qua hoàn toàn khác biệt, nhưng Dật Ninh chắc chắn mình không có nhận nhầm.

38. Chương 38

Dật Ninh vừa tắm xong, cả người vẫn còn ẩm ướt, tóc chưa khô, còn buông trên trán cùng mang tai, lông mày mảnh dài, đôi mắt đen bóng long lanh, chỉ nhìn đôi mắt này, cũng đủ khiến người ta mê mẩn.

Nhưng Tào Dật Nhiên cũng không còn lòng dạ nào mà ngắm nhìn cậu, ngược lại càng ghét cậu hơn, đặc biệt lúc nhìn thấy trên chiếc cổ thanh mảnh của cậu lộ ra từ cổ áo ngủ còn có dấu hôn hồng rục.

Nhất định là tắm rửa sau khi xong việc. Loại người như Tào Dật Nhiên vốn vui chơi giữa các khóm hoa, hẳn thậm chí còn có thể phân biệt được dư vị mê hoặc do làm tình lưu lại.

Trong lòng Tào Dật Nhiên xen lẫn giữa chán ghét cùng phẫn nộ, hắn đẩy Dật Ninh ra, đi thẳng vào phòng.

Vừa rời tầm mắt của Tào Dật Nhiên ở cổ áo của Dật Ninh chần chờ một lúc, mà lúc đó vẻ mặt hắn càng có vẻ chán ghét, Dật Ninh nhận ra những dấu vết trên cổ mình không che hết bị hắn thấy được, vừa thấy ngượng ngùng không được tự nhiên, vừa đưa tay kéo áo ngủ lên trên che đi.

Bị Tào Dật Nhiên đẩy sang một bên, cậu cũng không để bụng, nhưng nghĩ đến Tào Dật Nhiên hẳn tới là tìm Chu Diên, Chu Diên lại xuống lầu, đang muốn nói với hắn, thì bị tính cách lạnh nhạt của hắn ngăn trở, muốn nói cũng không nói ra lời.

Dật Ninh biết người này cùng Chu Diên đều là con nhà có thế lực, ngày hôm qua ở quán Bar gặp hắn, người này cả đầu nhuộm đủ loại màu sắc loạn thất bát tao, quần áo trên người cũng là phong cách mới, phong thái bầy phần cao ngạo cùng lãnh liệt, còn toát ra vẻ bất cần, bất quá lúc này tóc hắn đã nhuộm về đen, được chải cẩn thận, đen bóng, đôi mắt hẹp dài, đen thẳm vừa sắc bén vừa kiêu ngạo, cái mũi cao thẳng, môi mỏng, hai má hơi gầy, cằm có chút nhọn, làn da rất trắng, hơn nữa có phần trắng bệch, toàn thân mặc âu phục màu trắng, áo sơ mi màu tím sậm thắt cà vạt, nhìn rất giống quý tộc Châu Âu thời cổ, làm sao giống như đêm hôm trước hết như đám thanh niên ngổ ngáo.

Chính là cách ăn mặc nghiêm chỉnh này càng biểu lộ rõ vẻ cao ngạo cùng lạnh lùng của hắn.

Tào Dật Nhiên vòng vo quanh phòng, phát hiện không thấy Chu Diên, lúc này mới hỏi đến Dật Ninh đang đứng ở phòng khách, "Đại ca đi đâu?"

Tuy rằng có việc cần hỏi người ta, thế nhưng giọng điệu cao cao tại thượng của hắn hết như đang bố thí cho người khác.

Dật Ninh đương nhiên không thích những người như vậy, bất quá tính cậu luôn hoà hảo, vẫn điềm đạm đáp lại, "Chu Diên vừa mới đi xuống lầu."

Tào Dật Nhiên sững sốt, chần vẩn, "Các người không phải vừa mới làm xong sao, hắn xuống lầu làm cái gì?"

Dật Ninh bị lời chất vấn của hắn làm cho đỏ mặt, cắn răng nói, "Anh ấy cũng không nói rõ."

Tào Dật Nhiên thờ ơ liếc nhìn Dật Ninh đang đỏ mặt một cái, phát hiện người này quả thực xinh đẹp, cả người quyến rũ, nói không chừng ở trên giường rất tuyệt, chính là Chu Diên cư nhiên lại để hắn ở trong nhà nuôi, còn rất coi trọng hắn, điều này khiến cho trong lòng Tào Dật Nhiên rất khó chịu, trong thân thể giống như có con mãnh thú gào thét, làm cho hắn vừa buồn bực vừa tức giận.

Tào Dật Nhiên ngồi xuống sofa, vắt chân gọi điện thoại, nhưng tiếng chuông di động lại phát ra ở chiếc bàn nhỏ để đèn.

Hắn nhíu mày, có chút bực bội đem di động quăng đi, lại liếc mắt nhìn Dật Ninh đang đứng ở một bên lịch sự đãi khách, trầm giọng nói, "Cho chén nước uống đi."

Dật Ninh vội đi lấy cho hắn một chén nước, đem cốc đặt trên bàn trước mặt Tào Dật Nhiên, còn hảo tâm nói, " Chu Diên không mang di động, chắc là không đi xa, có lẽ sắp trở về rồi. Trong nhà còn chút hoa quả cùng điểm tâm, cậu có muốn ăn không?"

Dật Ninh có lòng đãi khách, chính là Tào Dật Nhiên ghét nhất cậu như vậy.

Nơi này rõ ràng là nhà Chu Diên, Chu Diên trước kia trong một lần say rượu đã nói, nơi là là bến đỗ bí mật, chỉ có bản thân ở, không cho người khác tới, lúc ấy Tào Dật Nhiên theo hắn đến đây, lại nghe hắn nói vậy, trong lòng còn thấy cảm động, chính là hiện tại một tên ẻo lả không biết xấu hổ cũng ở nơi này, lại còn chính miệng nói ra từ " Nhà", còn muốn giống như chủ nhà mà hỏi hắn muốn ăn hoa quả hay điểm tâm không, hắn bảo Dật Ninh lấy nước chính là muốn sai như người hầu mà thôi, chẳng nhẽ người này thật đúng đem chính mình trở thành chủ nhân nơi này hay sao?

Tào Dật Nhiên bình thường cũng không lỗ măng, nhưng tích cách thất thường, có đôi khi có thể nói là hung ác, người chọc tới hắn cho tới giờ đều không có kết cục tốt.

Buổi tối hôm trước, hắn để cho Lysa đến quán Bar hôm sinh nhật hắn, chính là muốn bạn trai hiện tại của Chu Diên khó chịu, Lysa có thể ở bên Chu Diên lâu như vậy, cũng do nàng thông minh sắc sảo, nàng biết nếu tìm Chu Diên gây chuyện chắc chắn không được sống thoải mái, chẳng qua, hơn cả Chu Diên, nàng càng không đặc biệt nổi với Tào Dật Nhiên, Chu Diên tuy là đại thiếu gia tính tình cũng kém, nhưng ít ra hắn cũng có thể coi là nam tử hán đại trượng phu quang minh lỗi lạc, còn Tào Dật Nhiên là loại người khó lường. Tình nguyện đặc biệt Chu Diên cũng không nên đặc biệt Tào Dật Nhiên, đây chính là đạo lý hai người đều hiểu rõ.

Bất quá, Dật Ninh không biết việc này.

Khi cậu đặt chén nước xuống, bị Tào Dật Nhiên lôi ngã xuống sofa, Dật Ninh hoàn toàn không phản ứng được vì sao hắn làm như thế.

" Cậu làm gì vậy?" Dật Ninh bị hù dọa, quay lại hỏi.

Tào Dật Nhiên một tay nắm áo ngủ cậu đè cậu xuống, tay kia tát mạnh một cái, đánh cho mặt Dật Ninh lệch sang một bên, trên gương mặt vốn trắng nõn mịn màng trong nháy mắt để lại dấu bàn tay đỏ ửng, sau đó sưng lên.

Không đợi cho Dật Ninh kịp phản ứng lại biến cố này, hắn lại đánh thêm một cái, đánh cho cậu ù tai chóng mặt, căn bản không rõ người này rốt cuộc bị phát điên gì mà xúc phạm người khác như vậy.

" Cho người quyền rũ hắn, đồ ghê tởm!" Tào Dật Nhiên hung ác mắng mỗ, lại đánh Dật Ninh mấy tát, Dật Ninh hai má đã hoàn toàn sưng thũng.

Dật Ninh căn bản không đủ sức phản kháng, chỉ có thể bị hắn đánh.

Tào Dật Nhiên đánh xong, khuôn mặt Dật Ninh đã sưng đến biến dạng, cổ ác khí trong lòng hắn vui không ít, thờ ơ nhìn vẻ mặt thảm thương cùng kinh ngạc của Dật Ninh, hừ một tiếng.

Hắn đứng dậy, đương nhiên hiểu được nếu Chu Diên trở về thấy Dật Ninh bị hắn đánh như vậy chắc chắn tức giận, nếu hắn ở trước mặt Chu Diên hỏi, " Là hắn quan trọng, hay ta quan trọng." về sau cũng đừng mong làm bằng hữu nữa.

Tào Dật Nhiên hung hăng đem bộ âu phục xé ra, cổ áo sơ mi cùng nút thắt đều bị hắn mạnh mẽ bứt đứt, cà vạt bị hắn rút ra ném xuống đất.

Dật Ninh còn không kịp hiểu được hành vi đột nhiên phát rồ của người điên này, lại thấy cậu ta xé áo, cậu đương nhiên không nghĩ cậu ta muốn cường bạo mình, chính là cậu cũng không hiểu cậu ta muốn làm cái gì.

Nghe những lời vừa nãy của Tào Dật Nhiên, Dật Ninh biết người này hẳn là đặc biệt để ý Chu Diên, cho nên mới ghét việc Chu Diên ở bên cậu.

Dật Ninh từ sofa đứng dậy, đang muốn thừa dịp kẻ điên này chưa phát bệnh lần hai mà trốn vào trong phòng, chính là cậu vừa đứng dậy, thì từ cửa chính đã truyền đến tiếng mở cửa.

Dật ninh trong lòng buông lỏng, cậu biết hẳn là Chu Diên đã trở lại.

Tào Dật Nhiên có chút khấn trương, bắt quá trên mặt dật nhiên lộ ra biểu tình độc ác, tiến lên kéo Dật Ninh ngã vào sofa, còn mình mắng to, ” Người đồ bỉ ổi này.”

39. Chương 39

Lúc Chu Diên đi vào, Tào Dật Nhiên đương nhiên muốn hẳn nhìn thấy tình cảnh này.

Dật Ninh bị Tào Dật Nhiên kéo ngã xuống ghế sofa rộng lớn mềm mại, chỉ kịp kêu lên một tiếng sợ hãi, Tào Dật Nhiên vẻ mặt tức giận quần áo xộc xệch đứng ở một bên mắng cậu.

Chu Diên bị một màn này làm cho kinh ngạc đến ngây người, quát cả họ lẫn tên Tào Dật Nhiên, ” Tào Dật Nhiên, người đang làm cái gì?”

Chu Diên vội tới nâng Dật Ninh từ sofa đứng lên, nhìn thấy gương mặt Dật Ninh bị đánh đến sưng đỏ, trong mắt hẳn lộ lên tia hung ác, gương mặt tức giận nhìn Tào Dật Nhiên.

Tào Dật Nhiên đem âu phục của chính mình cởi ra, ném xuống đất, vẻ mặt cũng tức giận, chính là hẳn cảm tức không phải Chu Diên mà là Dật Ninh, hẳn chỉ tay vào Dật Ninh, ” Đại ca, hẳn không biết liêm sỉ, cùng anh ở một chỗ, vậy mà còn quyền rũ tôi. Tôi chỉ thay anh dạy dỗ hẳn mà thôi.”

Dật Ninh trên mặt vừa nóng rất vừa đau nhức, nghe thấy Tào Dật Nhiên ăn nói tráo trở, cậu càng thêm kinh ngạc, không ngờ trong xã hội này còn có người như thế. Không biết xấu hổ tức trình độ này, đã đánh người lại còn lật lọng.

Chính là hiện tại mặt cậu xưng phù, đầu lưỡi cũng bị đau, thế nên ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

Mà giới bày trò cùng tài ăn nói như Tào Dật Nhiên, lại đang nói luôn miệng, Dật Ninh sao có thể tranh được với hẳn.

Về mặt Chu diên kinh ngạc, lời nói cùng vẻ mặt của Tào Dật Nhiên chân thật, giống như thực sự là Dật Ninh dụ dỗ hẳn, nhưng Chu Diên sao có thể tin Dật Ninh cảm dỗ hẳn cho được.

Bất quá, hiện tại hai người nảy sinh mâu thuẫn, một người là anh em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, một là người hẳn yêu mến lại vừa phát sinh quan hệ tình nhân, hẳn sao có thể lựa chọn giữa hai người.

Dật ninh cho tới bây giờ luôn ở thế yếu, trong lòng Chu Diên kỳ thực luôn thiên vị cậu, hơn nữa Tào Dật Nhiên tới hôm qua còn có mối hiềm nghi muốn hại Dật Ninh, hôm nay tìm tới cửa, khó có thể tin được hẳn.

Nhưng hôm nay là sinh nhật Tào Dật Nhiên, chỉ một lúc là đến bữa tiệc mừng sinh nhật hẳn, chỉ nhìn bộ âu phục màu trắng của Tào Dật Nhiên là đủ biết.

Chu diên đem ánh mắt nhìn về phía Dật Ninh, Dật Ninh trong lòng căng thẳng, vừa rồi bị Tào Dật Nhiên đánh như vậy, cậu vì chính sự vô dụng của mình mà bị ai, hiện tại lại bị Tào Dật Nhiên nói xấu, thậm chí cả Chu Diên cũng là bộ dáng không biết làm sao giữa hai người, cái này càng làm cậu thương tâm.

Cậu quay đầu sang một bên, trên mặt đau nhức dị thường, trong miệng cũng có mùi máu tươi, vì thế không muốn nói chuyện.

Tào Dật Nhiên lại càng được thể, ” Anh hôm qua muốn tôi đến xin lỗi hẳn, tôi đã tới rồi a, tiệc sinh nhật sắp bắt đầu rồi, tôi đặc biệt lái xe đến tìm anh cùng cậu ta, mời hai người cùng đi, cũng là sinh nhật tôi, đại ca, cơn giận hôm qua hẳn cũng có thể tiêu đi a!”

Chu Diên nhìn hẳn một cái không nói gì.

” Chính là lúc anh không có ở đây, tôi mới nhờ hẳn lấy cho chén nước, ” Tào Dật Nhiên chỉ chỉ cái cốc trên bàn làm chứng có, bởi vì vừa rồi Dật Ninh bị vướng vào chân bàn, chiếc bàn dịch một chút, chén nước bị sánh ra không ít, ướt cả thảm, ” Hẳn đặt cốc nước lên bàn, lại còn dựa sát vào dụ dỗ tôi. Đại ca, nếu là người khác, tôi cũng không giận như vậy, dù sao đó cũng là một thủ đoạn sinh tồn của những hạng người đó thôi, nhưng anh tốt với hẳn như vậy, còn thật tâm đợi hẳn, hẳn lại phản bội anh, muốn dụ dỗ tôi, tôi thật sự giận quá.....”

Lời nói của Tào Dật Nhiên thật mạnh mẽ hùng hồn, có vẻ vô cùng tức giận, giống như Dật Ninh thực sự là loại người không biết xấu hổ mà đi cảm dỗ bạn của bạn trai.

Dật Ninh nghe hẳn nói dối mà có thể nói đến hiên ngang lẫm liệt như thế, kinh ngạc đến mức không cãi lại được, trờm mắt đến khó tin.

Chu Diên nhíu mày, nói với Tào Dật Nhiên, " Đủ rồi, đừng nói nữa."

Sắc mặt Tào Dật Nhiên sa sầm, ánh mắt sắc bén lại mang theo bi thương, ngón tay chỉ vào Dật Ninh nói với Chu Diên, " Đại ca, người này không biết xấu hổ, căn bản không đáng để anh phải dụng tâm, đừng qua lại với hắn nữa."

Chu Diên buông tay Dật Ninh ra đứng dậy, " Điều là người tự nói, cũng không thể chứng minh Dật Ninh lúc ấy dụ dỗ người..."

Chu Diên còn chưa dứt lời, Tào Dật Nhiên đã quát lớn, " Đại ca, anh không tin lời nói của tôi? Chẳng nhẽ tên ẻo lả này cùng anh ngủ, anh sẽ thiên vị hắn sao?"

Dật Ninh trong lòng chua xót, hai má đau rát, thân thể cũng khó chịu. Bị người ức hiếp, ở trong lòng cậu kỳ thực rất hận, nhưng cậu là người luôn đem mọi thứ che giấu trong lòng, cho dù bị Tào Dật Nhiên đối xử như vậy, cậu chỉ hy vọng Chu Diên có thể hiểu được sự thực, bất quá, lúc này trong lòng cậu dường như đã nguội lạnh, từ trong ra ngoài giống như bị gió rét thổi qua, làm cho cậu thấy lạnh buốt, đồng thời thấy thanh tỉnh, quả thực như lời của Tào Dật Nhiên, chính mình đã bội Chu Diên ngủ một lần mà thôi, tính ra sợ rằng chưa đủ để bù đắp những ưu đãi trước kia của Chu Diên đối với cậu, vì vậy dù cậu ngủ với Chu Diên cũng có là gì, trong khi đó đối phương lại là bạn tốt của nhau, là anh em, còn mình tính ra cũng chỉ là người ngoài, cho dù mình là người bị hại, nhưng dù nói ra chân tướng chẳng phải chỉ là chia rẽ tình anh em của người khác sao, như vậy được cái gì đâu, Chu Diên tin tưởng mình cũng tốt, nếu Chu Diên không tin chính mình, trong lòng mình e rằng càng khó chịu, lại còn mất mặt.

Dật Ninh im lặng, cho dù Chu Diên nhìn cậu, cậu cũng không mở miệng giải thích.

" Đừng nói khó nghe như vậy, cái gì ẻo lả, hiện tại cậu ấy là người yêu của tôi." Chu Diên bởi vì Tào Dật Nhiên gần phát rồ lên tiếng chán ghét mà cau mày, trầm giọng nói.

" Được, hiện tại hắn là người của anh, tôi không nói hắn. Người như vậy không đáng để tôi tốn hơi thừa lời." Tào Dật Nhiên lộ ra vẻ mặt khinh thường, lúc nói xong lại nhìn Chu Diên, nghiêm túc lên tiếng, " Đại ca, tiệc sinh nhật của tôi, tôi tự mình đến đón anh, hiện tại anh thật ra có muốn đi cùng tôi hay không?"

" Tiệc sinh nhật của cậu tôi sẽ đi, nhưng phải đem chuyện cùng Dật Ninh nói cho rõ ràng." Chu Diên bình tĩnh nói ra, hiển nhiên hẳn cũng không tin Dật Ninh dụ dỗ Tào Dật Nhiên như cậu ta nói.

" Đó là do hắn, có cái gì nói đâu." Tào Dật Nhiên hai mắt bốc hỏa, cả người đều lộ ra cảm phẫn tức cùng.

Chu Diên đi qua đỡ Dật Ninh, thế nhưng Dật Ninh lại lùi về phía sau né hắn.

Chu Diên ngẩn ra, " Em không có gì nói sao."

Dật Ninh quay mặt đi không đáp. Trước kia nếu cậu bị ức hiếp hay bắt nạt chắc chắn sẽ khóc, thế nhưng lần này trên mặt cậu lại không có vẻ thảm thương gì.

Chu Diên tuy thương cậu, nhưng đối với Tào Dật Nhiên lại không có cách đối phó.

Tào Dật Nhiên nhìn Chu Diên, hạ thấp thanh âm, " Ca, đây là bữa tiệc sinh nhật chính thức ba mẹ tôi tổ chức cho tôi, từ nay về sau tôi thực sự trưởng thành, phải tự lập, anh là bạn từ nhỏ của tôi, anh muốn đi cùng tôi hay không?"

Gần hai mươi năm giao tình, gần như từ khi có sinh mệnh đã thấy hình bóng đối phương, cùng nhau lớn lên, cho dù là anh em họ hàng như Lâm Tiểu Tề hay Chu Niệm, hẳn cũng không quá thân cận, nhưng người này, so với anh em trong nhà còn thân thiết hơn, lại nghe Tào Dật Nhiên hạ thấp thanh âm, Chu Diên căn bản rất cuộc không thể nói rõ chuyện Dật Ninh, đành lên tiếng " Cậu về trước đi, sau khi chuẩn bị xong quần áo, tôi sẽ qua."

” Tôi là đến đón anh, anh không đi cùng tôi, tôi trở về làm gì?” thái độ của Tào Dật Nhiên rất ngang bướng, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua người Dật Ninh, lại nhìn Chu Diên.

Chu Diên nhìn Dật Ninh, lại nhìn Tào Dật Nhiên, trong lòng rối loạn, cuối cùng nói, ” Tôi còn phải tắm rửa thay quần áo mới đi được.”

” Đến nhà tôi tắm rửa thay quần áo cũng thể thôi.” Tào Dật Nhiên thản nhiên nói, đi qua kéo tay Chu Diên, không cho hắn quan tâm tới Dật Ninh.

Dật Ninh lúc này mới nhìn hướng Chu Diên, bởi vì vết thương trên mặt, nói chuyện cũng khó khăn, lóng ngga lóng ngóng, hơn nữa thanh âm quá nhỏ, cậu là muốn bảo Chu Diên đi cùng Tào Dật Nhiên, nhưng Tào Dật Nhiên ở bên Chu Diên nói chuyện, át cả tiếng của cậu, Chu Diên cuối cùng cũng không nghe được cậu nói cái gì, lúc bị Tào Dật Nhiên lôi đi, quay đầu lại chỉ thấy hai mắt Dật Ninh ngân ngấn nước, còn có hai má sưng đỏ.

40. Chương 40

Khi Chu Diên bị Tào Dật Nhiên kéo ra khỏi nhà, trong phòng trở nên tĩnh lặng.

Dật Ninh ngồi yên một chỗ, bởi vì hai má đau rát, thậm chí cậu còn không dám đưa tay sờ, bị Tào Dật Nhiên xô ngã vào sofa, cẳng chân bị vấp một chút, nên trên đùi cũng rất đau, bất quá theo tình hình vừa rồi, cậu cũng không muốn dựa vào chút đau đớn này mà tranh thủ sự thương hại cùng đồng tình của Chu Diên, cậu biết có thể làm như vậy, nhưng cậu không muốn làm.

Đem quần ngủ kéo lên, trên chân vị trí ngay dưới đầu gối đã bị tróc da, đỏ hồng một khối, chung quanh tím bầm, lấy tay đụng một chút cũng đau, cậu cũng không dám lấy tay chạm vào nữa.

Ngẩng đầu lên, lúc này Dật Ninh mới cảm nhận được không khí đột nhiên quanh quẽ yên tĩnh trong phòng, Dật Ninh chợt thấy thế giới này dường như chỉ còn lại một mình cô đơn trơ trọi.

Lại ngồi thêm chốc lát, sau đó cậu mới đứng dậy.

Trên chân rất đau, hơn nữa vừa cùng Chu Diên làm tình nên dưới mông cũng rất đau, chỉ có thể chậm rãi khập khiễng đi đến phòng sách.

Trong phòng sách có hòm thuốc, bên trong có dược.

Ở trong hòm thuốc tìm một hời, cầm thuốc tan bầm đi ra, còn cả miếng dán, sau khi xử lý vết thương trên đùi, lúc này Dật Ninh mới cầm thuốc tan máu bầm đi về phòng mình, trong phòng cậu có một bàn trang điểm rất xinh xắn, mặt gương rất lớn, Dật Ninh soi gương nhìn vào khuôn mặt, hai bên má đều sưng đỏ, trên môi cũng bị thương.

Nhìn gương mặt, trong lòng cậu nguội lạnh, cậu cũng không nói rõ được cảm giác lạnh lẽo trong lòng này là gì, thể lương, chưa xót, mờ mịt, bất lực, chán ghét, hay còn có căm hận?”

Thuốc tan bầm màu vàng, Dật Ninh bôi trong chốc lát, trên mặt cũng không còn nóng rát như ban đầu, chính là ngoài màu hồng còn thêm cả màu vàng, thoạt nhìn sắc mặt càng khó coi.

Dật Ninh thở dài, cũng không có biện pháp, đem thuốc bôi một lớp thật dày, lúc này mới đem lọ thuốc bỏ xuống.

Ngồi ở trên giường một hời, lúc nhìn ra cửa sổ, phát hiện sắc trời đã tối sầm, dạ dày cậu cũng không thoải mái, đó là do đói quá, nhưng mà cậu cũng không muốn ăn gì cả.

Di động của cậu đặt trên bàn trang điểm không ngừng rung lên, cậu nhìn di động nhưng không muốn nhận, trong lòng không muốn, nên ngay cả thân thể cũng không có sức lực mà nhận.

Nhìn di động rung trong chốc lát, rốt cuộc cũng ngừng lại, lại nghe điện thoại nhà riêng ở phòng khách vang lên, cậu đứng dậy, ra ngoài phòng khách nhìn điện thoại một lát, trên mặt đờ đẫn, hai mắt lại bắt đầu ươn ướt.

Dật Ninh vẫn đi đến bên cạnh điện thoại, cúi người viết lại lời nhắn trên tập giấy gần đó.

Điện thoại đã tới lúc chuyển sang chế độ trả lời tự động, thanh âm trầm thấp của Chu Diên mang theo áp lực cùng ray dứt, ” Dật Ninh, mau nhận điện thoại, Dật Ninh, Dật Ninh”

Dật Ninh vừa nghe đã thấy trong lòng bắt đầu đau đớn, đưa tay rút dây điện thoại, điện thoại rốt cuộc cũng im lặng.

Chính là lúc điện thoại nhà vừa im, di động Chu Diên đặt trên bàn đèn không mang theo lại vang lên, Dật Ninh cũng không thèm nhìn tới, đem tay nắm lấy điện thoại, có chút tức giận đem di động ném vào sofa, nhìn thấy di động ở trong sofa lăn hai vòng mới dừng lại, thứ áp lực lạnh lẽo cùng bức bối trong lòng cậu hình như vơi đi không ít.

Sau đó Dật Ninh mới về phòng ngủ, tắt di động, bắt đầu thu dọn đồ đạc, quần áo cậu mặc ở đây đều là Chu Diên sai người mua đến, những thứ khác cũng đều do Chu Diên cung cấp.

Dật Ninh nhìn xung quanh, phát hiện chính mình thực sự không có đồ đạc gì trong này, chỉ có vài thứ ghi chép trong máy tính là của mình mà thôi, cậu đến phòng sách xoá sạch mọi thứ trong máy, cũng cầm theo mấy thứ lặt vặt của mình, nhìn thấy mặt mình không thể để người ta thấy, liền dùng khăn quần kín lại.

Lúc rời đi, tắt đèn, một mảnh tối tăm, có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng bài trí trong phòng khách, còn có vỏ bọc sofa còn chưa kịp đem đi giặt, là thứ cậu cùng Chu Diên mới mua lúc chiều, lúc ấy không khí còn tốt như vậy....

Nhớ đến phòng ngủ của Chu Diên, đột nhiên cậu muốn đem tất cả buông xuống, đáp ứng hẳn lên giường, hai người mới cách đây không lâu hãy còn thân mật, trong nháy mắt, đã có cảm giác ngượng lạnh cùng bất đắc dĩ.

Mang theo hành lý xoay người rời đi, mở cửa ra, đi ra ngoài, sau đó, cánh cửa đóng lại sau lưng cậu, rời khỏi tầm mắt cậu, rốt cuộc không còn nhìn thấy gì nữa.

Từ trong khu nhà đi ra, Dật Ninh bắt taxi ở bên đường, sau đó tới nhà ga.

Vô luận là lúc nào, nhà vẫn là nơi ấm áp dành cho mỗi người, khi bị thương tổn, lúc đau khổ, vẫn là nơi đầu tiên người ta nghĩ đến, tuy rằng cha mẹ đã sớm ly dị, hiện tại cậu trở về chỉ là phiên toái, nhưng trong lòng cậu vẫn muốn về nơi đó, cậu nhớ đến người mẹ đã luống tuổi của mình, còn có người cha luôn xa cách, cậu muốn về chỗ mẹ cậu.

Mua vé xe lửa, ngồi đợi xe ở đại sảnh, theo lịch âm cũng sắp sang năm mới, trong nhà ga người rất đông, cậu rất vất vả mới tìm được chỗ ngồi xuống, trong dòng người nhộn nháo náo nhiệt, cậu đột nhiên cảm thấy bản thân thật cô đơn cùng khổ sở, nỗi lạnh lẽo đè nén trong đáy lòng nổi lên, biến thành thương tâm thống khổ, còn có oán hận, cậu lúc này mới hiểu được, tình cảm mơ hồ cậu vẫn kìm nén sâu trong lòng kia là cái gì, ban đầu cậu muốn là một người rộng lượng, cậu không muốn Chu Diên phải lựa chọn giữa mình cùng anh em của hắn- Tào Dật Nhiên, cậu cũng không muốn phá hỏng quan hệ giữa hai người, cậu muốn cư xử thật tốt, cậu cũng nghĩ bản thân là người như vậy, hoàn toàn cam nguyện, nhưng lúc này cậu mới hiểu được, trong lòng cậu cũng không nghĩ vậy, cậu oán hận Chu Diên rời đi theo Tào Dật Nhiên mà không để ý tới cậu, cậu oán hận cách Tào Dật Nhiên đối xử với cậu, hơn nữa còn lờ Chu Diên đi, cậu muốn nổi cáu với Chu Diên, muốn khóc lóc với hắn kể cho hắn chính mình không được đối xử công bằng, chính mình đã bị bắt nạt...

Bất quá, tự mình lựa chọn rời đi, những thứ này đã cách mình rất xa, Chu Diên cũng cách cậu rất xa, cả tên Giang Triết thương tổn cậu cũng rời xa cuộc sống của cậu, còn cả Tào Dật Nhiên vừa đánh cậu, cậu cũng có thể quên đi.

Mọi thứ trong thành phố này, cậu đều muốn buông bỏ.

Dật Ninh mở mắt nhìn đám người ồn ào náo nhiệt xung quanh, có lẽ, cậu nên chào tạm biệt thành phố này, về sau không trở lại nữa.

Cậu có thể trở về nhà nói với mẹ, cuộc sống của cậu ở đây thật vất vả, cậu muốn trở về quê hương tìm một công việc, thậm chí cậu còn có thể tiếp tục làm chuyện cậu thích, viết tiểu thuyết, viết chuyên mục, cuộc sống của cậu ở trong thành phố nhỏ này hẳn sẽ tốt hơn.

Ngồi xe lửa về nhà cũng không quá lâu, đi xe lửa buổi đêm, sáng sớm hôm sau là đến.

Dật Ninh mang theo hành lý xuống tàu, rồi lại cảm thấy mờ mịt, vết thương trên mặt cậu chưa lành, nếu trở về để mẹ cậu nhìn thấy cũng không hay lắm, hơn nữa, cậu cũng chưa báo cho người nhà cậu sẽ trở về.

Vì thế Dật Ninh đành nghỉ lại trong một nhà trọ nhỏ.

Nơi này vốn là một thành phố du lịch, khách sạn nhà nghỉ rất nhiều, tại thời điểm không phải mùa du lịch, chi phí ở trọ quả thực rất rẻ.

Đầu tiên Dật Ninh gọi điện về nhà, nói mình đã mua vé xe bốn ngày sau sẽ về, cậu nghĩ lúc đó vết thương trên mặt hẳn cũng không còn rõ, có thể về được.

Mẹ cậu rất nhớ cậu, cần nhằn một đồng chuyện lớn nhỏ dặn cậu cẩn thận chú ý an toàn trên đường đi vài lời linh tinh, lúc này mới treo điện thoại.

Nghe được giọng nói của mẹ, hốc mắt Dật Ninh cũng đã nhoè nước, nghe mẹ cậu nói xong, treo điện thoại, Dật Ninh liền tựa vào buồng điện thoại công cộng oà khóc.

Hình như tất cả nỗi khổ sở phải chịu đựng trước đây đều có thể bộc lộ ra hết, giống như được thứ gì đó bao bọc che chở.

Dật Ninh ở lại trong một nhà trọ nhỏ, cách đó không xa có một công viên, ngày thường có rất nhiều người cao tuổi ở nơi đây, đi tản bộ, chơi cờ, xướng ca, uống trà, nói chuyện phiếm, còn lập thành cả dàn nhạc dân gian nghệ thuật tập luyện biểu diễn các loại, ngay cả trẻ con cũng rất nhiều, đi dạo quanh đây một chút, cũng làm cho người ta cảm thấy cuộc sống thêm tốt đẹp cùng hy vọng.

Ánh mặt trời ngày đông thật tươi đẹp, sau khi ăn trưa Dật Ninh đi đến công viên tản bộ phơi nắng, nhìn thấy đám trẻ nhỏ được ông bà mang đến đang chơi đùa náo nhiệt, lại đi qua một nhóm cụ ông đang chơi cờ vua, phía trước là nhà thủy tạ có biểu diễn miễn phí nhạc cụ dân gian, Dật Ninh cảm thấy mấy ngày này là những ngày thoải mái vui vẻ nhất trong đời cậu, giống như những thương tổn trước đây đều chưa từng có, cuộc sống về sau cũng không có những nỗi đau khổ quẩn quanh suy nghĩ của cậu.

Mang theo mũ, cuốn thêm khăn quàng cổ, đem khuôn mặt vẫn còn tơ máu che lấp hơn phân nửa, ngồi dựa vào lan can ngồi nghe các bác gái tập luyện, một khúc nhạc nhẹ nhàng phiêu lãng, Dật Ninh có chút mơ màng buồn ngủ.

Hai cô bé bưng ghế ngồi cạnh Dật Ninh nghe nhạc nói chuyện, sau đó lại cùng trò chuyện với Dật Ninh.

Dật Ninh đối với việc hai cô bé gọi thành chị gái cũng không có gì bài xích, trẻ con luôn khiến cho người ta yêu mến, từ nhà thủy tạ đi ra, lúc Dật Ninh ra tới đường cái, hai cô bé kia còn ở xa xa vẫy tay với cậu nói tạm biệt.

Dật Ninh nhìn ánh nắng ấm áp trên bầu trời, nghĩ ngợi nếu chính mình bình thường như người khác, vậy thì về sau cũng có thể có những đứa con xinh xắn như vậy.

Dật Ninh mãi nhìn lên không trung không có để ý đường, lập tức đụng phải người khác.

Cậu đang muốn lên tiếng xin lỗi, thì đã nghe thấy thanh âm kinh ngạc cùng vui sướng của đối phương, "Cậu cậu là Tô Dật Ninh?"

41. Chương 41

Dật Ninh nhìn về phía đối phương, là một thanh niên cao lớn đẹp trai, khoảng hơn hai mươi tuổi, hẳn chưa đến ba mươi, đôi mày rậm cùng ánh mắt sáng ngời, mũi to có hình dạng như mũi ưng, môi dày, chiếc cằm cương nghị, áo khoác dạ ngoài màu đen càng tôn lên vẻ hấp dẫn của hắn, cũng không thô lỗ, mang theo phong thái chính chắn.

Dật Ninh xác định không nhận ra người này, lộ vẻ nghi hoặc, nhìn hắn hỏi, " Anh là... ?"

Đối phương có phần quá nhiệt tình mà lôi kéo Dật Ninh đứng vào ven đường, quan sát Dật Ninh một lượt, từ mặt cho đến tận chân từ trên xuống dưới, Dật Ninh bị hắn nhìn rất không thoải mái, hơn nữa, tuy mặt

cậu cũng tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn chút tơ máu, chỉ không sưng đỏ như trước, bị người tử tử mĩ quan sát, Dật Ninh vẫn lo lắng bị người nhìn ra.

” Tôi là Trương Lăng Trí, cậu không nhớ rõ sao?” đối phương sang sang cười, tự giới thiệu ” trước đây cùng trung học.”

Lúc này Dật Ninh mới có chút ấn tượng với hắn, bất quá không phải ấn tượng tốt, nhất là hồi cao trung, cái tên Trương Lăng Trí này, cũng không cùng lớp với cậu, nhưng cùng cấp, Dật Ninh đối với thành tích học tập cùng gia thế của hắn cũng không rõ ràng lắm, chỉ nhớ hắn cùng người khác từng bắt nạt mình, ở trong WC khi dễ cậu, làm hại cậu không dám tới nhà vệ sinh trong trường nữa.

Bây giờ mọi người đều trưởng thành, là người lớn, Dật Ninh cũng không giống trước đây đối với hắn nổi lên sự sợ hãi, thế nhưng lúc biết hắn là Trương Lăng trí, trong lòng cậu đối với hắn cũng không có cảm tình, không muốn cùng hắn nói chuyện.

Tuy trong lòng không có hảo cảm, nhưng xuất phát từ lễ nghĩa, Dật Ninh vẫn cùng hắn bắt tay, ” Tôi còn nhớ cậu, trước đây ở lớp sáu đúng không!”

Trương Lăng Trí đối với việc Dật Ninh còn nhớ chính mình thực cao hứng, cười nói ” Nhiều năm như vậy, không ngờ cậu cũng không thay đổi, vừa nãy ở xa đã chú ý tới cậu, không ngờ đến gần lại là bạn học cũ “

Dật Ninh nghe hắn nói vậy, bản thân vốn đã không có hảo cảm, hiện tại ấn tượng lại càng kém. Nếu từ xa đã thấy chính mình, như vậy vừa rồi còn đụng phải cậu, người này nhất định là cố ý va chạm với mình.

Dật Ninh sửa sang lại khăn choàng vì bị hắn va chạm mà tuột xuống mà không che khuất được mặt, cũng lộ ra nụ cười nhạt nhẽo ” Không ngờ cậu thay đổi nhiều quá, mới đầu tôi cũng không nhận ra cậu.”

Trương Lăng Trí quả thực thay đổi rất nhiều, ấn tượng của Dật Ninh đối với hắn nhiều nhất chỉ dừng lại ở năm hai cao trung, khi đó người này cũng không cao như vậy, cũng không cường tráng, thân thể gầy hơn một chút, gương mặt non nớt trẻ con, có chút khoẻ mạnh nghịch ngợm, không ngờ sau bảy tám năm không gặp, con người lại thay đổi nhiều thế.

Cách ven đường không xa có một quán trà bày trí khá tinh xảo, Dật Ninh đã từ chối, nhưng Trương Lăng Trí vẫn đem cậu kéo vào trong quán.

” Nghe nói cậu thi vào đại học XX ở thành phố S, đúng là sinh viên hàng đầu, về sau hẳn cũng công tác tại đó, năm nay sao lại trở về sớm như vậy, công ty được nghỉ sớm sao?” Trương Lăng Trí hào sảng châm trà cho Dật Ninh, ánh nhìn toàn bộ dính trên mặt Dật Ninh hỏi.

Dật Ninh bị hắn hỏi, không khỏi nhớ tới chuyện tình ở thành phố, trong lòng đương nhiên chưa xót, tuy đã tận lực kìm nén, nhưng biểu tình trên mặt vẫn lộ ra vẻ khổ sở, cho dù muốn cười, cậu nghĩ nụ cười đó hẳn rất khó coi, vì vậy, nhàn nhạt mà nói với Trương Lăng Trí, ” Tôi xin thôi việc, chuẩn bị về nhà tìm công tác, một người ở bên ngoài cũng không tốt.”

Trương Lăng Trí nghe Dật Ninh nói vậy, vội đặt chén trà trên tay xuống, vẻ mặt đầy hứng khởi ” Ở ngoài sao tốt như ở nhà, ở đây tuy không phát triển hào nhoáng như bên ngoài, bất quá, trong nhà còn có người thân, mọi chuyện cũng chuẩn bị tốt, so với bên ngoài thoải mái hơn. Cậu trở về tìm công tác, đó là cậu nghĩ thông suốt, ở đại học cậu học chuyên ngành gì, muốn tìm công tác ngành nào, tôi cũng dám không nói có nhiều mối quen biết, nhưng cũng có thể giúp cho cậu ít nhiều.”

Dật Ninh đương nhiên hiểu rõ vấn đề quan hệ quen biết, hơn nữa, có người nói nguyện ý giúp mình tìm việc, cậu hẳn nên vui vẻ mời trà cảm ơn, thế nhưng Dật Ninh bị ánh mắt của hắn nhìn đặc biệt không thấy thoải mái, chỉ có thể miễn cưỡng nói ” Tôi muốn thi nhân viên công vụ.”

Cậu cho rằng nói như vậy đối phương sẽ không còn cơ hội cùng cậu dây dưa về đề tài này nữa, không ngờ đối phương lại nói tiếp, ” Thi nhân viên công vụ? Muốn thi ngành nào, về mặt này con đường cũng rất nhiều, nếu như lúc đó cần sự giúp đỡ, nhớ nói với tôi, tôi xem có thể giúp được gì hay không.”

Hắn nói, cũng cười hắc hắc ” Tôi chính là nhân viên công vụ, làm công tác văn phòng tại cục cảnh sát, cũng không cần phải làm nhiệm vụ cực khổ bên ngoài, nhà tôi có chút quen biết, thăng chức cũng rất nhanh.”

Dật Ninh cũng hiểu Trương Lăng Trí có chút gia thế, nên hắn mới có thể hào phóng nói ra mấy lời này.

Chỉ là đối với một người không thân nói như vậy, Dật Ninh cảm thấy rất kỳ lạ, không biết hẳn có thấy quái dị không.

Trương Lăng Trí lại hỏi Dật Ninh vài chuyện, Dật Ninh đều mơ mơ hồ hồ đáp lại chút ít, chỉ có vài chuyện riêng tư cùng quá khứ thì không nói gì.

Ánh nắng bị mây che khuất, gió thổi qua, không khí có chút lạnh, Dật Ninh kéo chặt áo khoác, nói chính mình có việc phải đi.

Trương Lăng Trí vẻ mặt không muốn, quay sang Dật Ninh hỏi số điện thoại, còn nói Dật Ninh nếu muốn về quê hương cống hiến sức lực, sau này hẳn có nhiều dịp gặp lại, như vậy có thể dễ dàng liên hệ.

Dật Ninh đương nhiên không muốn cho hắn số điện thoại của mình, mới ra vẻ áy náy ” Tôi mới quay về đây, số điện thoại trước kia không còn dùng nữa, ở đây lại chưa kịp mua, hiện tại không có số di động.”

” Vậy điện thoại nhà phải có chứ, cho tôi số nhà cậu cũng được. Đến lúc đó liên hệ với cậu.” Trương Lăng Trí nghe Dật Ninh nói vậy, đành lui một bước để tiến một bước.

Đem số nhà mẹ cùng cha cho hắn, Dật Ninh đương nhiên càng không muốn, chỉ có thể cười khổ ” Cha mẹ tôi sớm đã ly hôn, hiện tại hai người đều có gia đình riêng, tôi không ở cùng với họ, mà ở bên ngoài, cũng không có số nhà riêng.”

Trương Lăng Trí chỉ có thể thở dài, cuối cùng đành nói ” Được, tôi viết số của tôi cho cậu, khi nào có di động nhất định phải gọi cho tôi.”

Dật Ninh đành liên tục gật đầu nói được.

Trương Lăng Trí từ trong túi áo rút ra cây bút, lại sờ sờ túi áo, ngay cả hộp thuốc cũng bằng thiếc, không có lấy một mảnh giấy, Dật Ninh rút ra khăn giấy, cậu lấy ra muốn Trương Lăng Trí viết lên trên đó, chỉ là mới đưa tay ra, đã bị đối phương nắm lấy, Trương Lăng Trí cầm bút ở trên tay cậu viết lên tên của chính mình, sau đó là dãy số điện thoại dài dằng dặc, ở trên là số di động ở dưới là số nhà riêng.

Bàn tay Dật Ninh trắng nõn mềm mại, ngón tay thon dài, vô cùng xinh đẹp, ánh nắng đột nhiên lách khỏi áng mây chiếu xuống, dưới ánh mặt trời bàn tay kia hết như có thể phát quang.

Trương Lăng Trí viết xong, lại hối hận chính mình vì sao viết nhanh như vậy, bằng không có thể nắm bàn tay kia thêm một lát.

Dật Ninh rút tay lại, xuất phát từ lễ nghĩa, nhìn một chút, còn nhỏ giọng đọc một lần ” Được, khi tôi có số di động thì sẽ gọi cho cậu.”

Dật Ninh cảm hoá đơn muốn đi tính tiền, Trương Lăng Trí đã giữ lấy bả vai cậu ” Tôi trả, tôi trả”

Lúc ra khỏi quán, Trương Lăng Trí cùng Dật Ninh đi chung một đoạn đường, hỏi Dật Ninh hiện tại ở đâu, Dật Ninh nói hai ngày nữa cũng sẽ đổi chỗ ở, liền đem Trương Lăng Trí triệt để từ chối.

Đi tới cửa công viên, Dật Ninh nhìn Trương Lăng Trí có vẻ muốn đi cùng cậu, liền đứng tại cổng, đối với cậu ta cười nói ” Tôi phải về đây, ngày hôm nay xuất môn không ngờ lại gặp cậu, còn trò chuyện lâu như vậy...”

” Có thể gặp gỡ chứng tỏ chúng ta có duyên phận.” Trương Lăng Trí nhìn Dật Ninh lên tiếng.

Dật Ninh cười cười, ” Tôi đi bên này, cậu đi hướng kia phải không?”

Trương Lăng Trí lúc này mới chỉ công viên ” Tôi đi qua công viên có chút chuyện phải làm.”

” Vậy tạm biệt, gặp lại sau.” Dật Ninh từ biệt hắn, lúc rời đi ngay cả đầu cũng không quay lại.

Trương Lăng Trí nhìn theo bóng lưng cậu cho đến khi mất hút, lúc này mới có chút thất vọng xoay người rời đi.

Ở công viên này gặp phải Dật Ninh, hoàn toàn ngoài dự kiến của hắn.

Từ xa hắn thấy thân ảnh một người rất xinh đẹp, nhưng đối phương mang mũ cùng khăn quàng, thấy không rõ mặt lắm, hắn cố ý đi tới đứng phải đối phương một chút, cố ý kéo khăn quàng của người ta xuống, chỉ

không ngờ sau khi nhìn thấy mặt đối phương, khuôn mặt kia ngoài dự đoán của hắn, lại đúng là khuôn mặt luôn luân quần trong giấc mộng của hắn.

Con trai khi còn nhỏ, đối với người mình thích hoặc mình ghét, đều thích bắt nạt người ta, đối với người mình thích, bắt nạt hẳn chính là muốn gây chú ý, đối với người chán ghét, bắt nạt hẳn cũng không hẳn là vì không quen nhìn hẳn, đối với người chán ghét, bọn họ luôn có rất nhiều trò để dùng trên người hẳn.

Cha của Trương Lăng Trí ở thành phố này cũng có chức vị không nhỏ, thành tích của hắn dù không tốt lắm, nhưng dùng tiền cũng có thể vào trung học, bất quá, thành tích năm nhất cũng không tốt, ngay cả tổng năm điểm ngược cũng không có khả năng thoát được.

Khi đó trong trường học có không ít mỹ nữ, chỉ là ngay cả hoa khôi giảng đường cũng không có nữ tính như Tô Dật Ninh, tất cả mọi người đều muốn đi xem, bất quá, Tô Dật Ninh luôn ở trong phòng học, bọn họ cũng không thể vào lớp khác để nhìn người, chỉ có thể tại lúc đối phương đi WC hay về nhà hoặc đến trường để chờ người mà thôi.

Hắn lần đầu tiên thấy tên ảo lả xinh đẹp trong lời đồn kia, hắn có cảm giác chấn động, ánh mắt dính vào trên mặt cậu ta không thoát nổi, thầm nghĩ cứ như vậy mà nhìn cậu.

Hắn còn nhớ rõ, đó là giữa tháng 11, buổi chiều, lúc đó Tô Dật Ninh đang có tiết thể dục, hắn và vài người khác cùng nhau trốn tiết muốn về sớm, lúc đi qua sân vận động, người bạn thân bên cạnh đột nhiên lấy khuỷu tay hích hắn, chỉ vào một người trên sân " A Trí, mau nhìn, chính là tên kia, tên ảo lả ở lớp ba."

Trương Lăng Trí khi đó đang muốn chạy tới bên tường vây để nhảy ra khỏi trường học, bị bạn thân dừng phải dừng chân một chút, lúc đó trong lòng hắn đang nôn nóng, đồng thời nhìn Tô Dật Ninh hoàn toàn là từ tâm tính muốn xem thứ đồ vật hiếm lạ, hơn nữa, trong lòng ít nhiều cũng mang theo một loại miệt thị cùng khinh thường, dù sao đối phương tuy là con trai, nhưng ảo lả tới mức toàn trường đều biết.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy người kia, sự nôn nóng trong lòng hắn, tâm tính như muốn nhìn một loại vật phẩm hiếm lạ, sự miệt thị, khinh thường kia... đều hoàn toàn biến mất, hắn chỉ là ngạc nhiên, ngạc nhiên vì trên thế giới cư nhiên còn có người xinh đẹp thuần khiết như vậy, hắn đứng như trời trồng không thể bước tiếp.

Mọi vật trước mắt dường như không phải hiện thực, mà như một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp, dù cho thời gian trôi đi, bức hoạ đó vẫn như cũ không hề thay đổi hay phai nhạt.

Khi đó là tiết thứ hai buổi chiều sắp tới giờ tan học, thái dương vẫn ở phía tây, sương mù cũng đã bắt đầu từ từ bao phủ.

Mặt trời tròn như một cái lòng đỏ trứng, trên thao trường một chút sương khí lượn lờ, bị ánh nắng nhàn nhạt chiếu rọi, tình cảnh này, hết như từ trong sách bước ra.

Khi đó, những cây phù dung ven sân vận động đã đua nở, từng đoá từng đoá màu phấn hồng tươi đẹp, Tô Dật Ninh đang đứng dưới tàng cây, trên người mặc bộ đồng phục thể thao màu trắng cùng xanh lam nhạt, mái tóc so với các nam sinh khác dài hơn một chút, vượt qua lỗ tai, cậu ngẩng đầu nhìn thái dương như lòng đỏ trứng kia, rồi cuộc ánh nắng cũng chiếu xuống gương mặt cậu, vì vậy, khiến cho mặt cậu giống như tản mạn ra ánh sáng nhàn nhạt, dung mạo đẹp như vậy, làn da trắng nõn trong suốt, còn có cái cằm xinh xắn.

Từ trên người Tô Dật Ninh tản ra một loại cảm giác ưu thương phiền muộn, còn có khí chất trong trẻo khiến cho cậu tựa như dương quang trên bầu trời kia.

Khi đó, bên cạnh Tô Dật Ninh cũng có những người khác, nhưng trong mắt Trương Lăng Trí chỉ có mình Dật Ninh, sau đó vì cậu bạn thân sốt ruột mà lôi đi, hắn mới từ trong cảm giác chìm đắm trong giấc mộng mà phục hồi tinh thần..

Những ngày sau đó hắn luôn mơ thấy Tô Dật Ninh ở trong mộng, Dật Ninh yên lặng khiêm tốn, động tác luôn luôn mang theo vẻ đoan chính hiền lành, tựa như một cô gái.

Hắn lại ngủ mơ thấy chính mình cùng cậu giống những thứ xem trong phim, hắn có phần hoảng sợ khi phát hiện trong mộng mọi thứ đều trở nên không bình thường, lúc ấy, hắn đem nữ nhân ở dưới thân tưởng tượng

thành Tô Dật Ninh, thân thể nữ nhân, khuôn mặt đẹp của Tô Dật Ninh.

Về sau hắn cũng tham gia đội ngũ bắt nạt Tô Dật Ninh, kỳ thực hắn cũng không muốn như vậy, nhưng mà hắn muốn tiếp cận cậu. Cho nên chỉ có thể tham gia vào đó. Càng về sau càng xuất hiện những chuyện quá giới hạn, bởi vì đám bạn thân của hắn chơi đùa quá mức, đem Tô Dật Ninh chặn ở trong WC, đã vào giờ học, trong WC cũng không có người khác, bọn họ dám tuột quần của cậu ấy ra xem, Tô Dật Ninh lúc đó sợ đến phát khóc, mặt đầy nước mắt, hai mắt đỏ bừng, đẹp đến mức khiến cho người khác không thể quên được, cuối cùng lại muốn được nhìn thấy, vì vậy, hết lần này đến lần khác chọc cho cậu khóc.

Mỗi lần Trương Lăng Trí đưa tay mình lên nhìn, dù sau đó rất lâu dường như hắn vẫn cảm thụ được cảm giác trơn nhẵn khi sờ trên bắp đùi Dật Ninh, thậm chí đến bây giờ hắn còn nhớ rõ cảm nhận khi nhìn thấy hạ thân của Dật Ninh, rất cuộc, phía dưới Tô Dật Ninh đích thực là vật của nam nhân, mà không phải nữ nhân.

Sau đó hắn lại bị bạn thân kéo đi xem thứ mà họ vẫn gọi là phim kích thích, hình ảnh hai người đàn ông làm trò trên giường đã mở ra thế giới khác trong đầu hắn, trong mộng hắn tới chính mình cùng Tô Dật Ninh quần quai trên giường, đã là khuôn mặt của Tô Dật Ninh, thân thể Dật Ninh, đó là thân thể một người đàn ông.

Một dạo hắn cho rằng mình bị cái tên ảo lả kia biến thành đồng tính luyến ái, bất quá khi đó tuổi còn nhỏ, lại là kẻ ngỗ nghịch, cũng không thấy biến thành đồng tính có cái gì, vì vậy càng muốn bắt nạt Tô Dật Ninh hơn, muốn nhìn thấy hình dạng lúc cậu ta khóc, muốn sờ tới thân thể cậu ta, ban đầu Tô Dật Ninh mỗi lần bị trêu chọc đều phát khóc, nhưng sau đó, chẳng biết cậu ta làm sao, dù bị ức hiếp thế nào cũng không khóc, đôi mắt lạnh lùng nhìn người bắt nạt mình, ánh mắt kia xinh đẹp như vậy, cho dù lạnh lùng cũng không khiến người khác sợ hãi, bất quá, lúc này mọi người cũng không muốn bắt nạt cậu nữa.

Trương Lăng Trí khi đó cũng không nghĩ sâu xa hành vi của bọn họ là vì cái gì, sau khi vào đại học, hiểu biết hơn, hơn nữa dù có bạn gái, cũng từng vì mới mẻ mà có quan hệ quá giới hạn với con trai, nhưng Tô Dật Ninh trong lòng hắn cũng không đồng dạng như vậy, trong giấc mộng của hắn, vẫn có sự tồn tại của cậu.

Thời kỳ đại học, nhóm bạn thân bọn họ có rất nhiều người đều học tại thành phố này, thường xuyên cùng nhau tụ tập, lúc rượu say nhắc tới Tô Dật Ninh thời trung học, mọi người nói cậu học tại một trường không tệ ở thành phố S, trong đại học đương nhiên không thiếu nam nhân theo đuổi, chỉ là không thấy cậu đáp ứng, có người nói tới tình cảnh thời trung học luôn bắt nạt cậu, sau đó nói ra luôn mơ cùng cậu làm các loại yêu đương, đương nhiên là một trận cười khả ố, còn có một người học khoa tâm lý giải thích hành vi của bọn họ lúc đó, Trương Lăng Trí mới mơ mơ hồ hồ hiểu được, hắn hẳn là yêu Dật Ninh. Đương nhiên, cùng tình cảnh với hắn cũng có không ít người.

Thời trung học tuổi trẻ hết sức lông bông mê đắm mù mịt, cứ như vậy trôi đi.

Người luôn xuất hiện trong giấc mộng của bọn họ kia cũng trôi vào quá khứ.

Vốn tưởng rằng những chuyện trong quá khứ không bao giờ gặp lại, đúng là không ngờ tới đời người có rất nhiều kỳ ngộ, sau bảy tám năm cư nhiên có thể ở công viên này gặp được Tô Dật Ninh .

Cậu vẫn đẹp như vậy, bộ dáng yếu đuối mong manh, hiện tại càng thêm quen thuộc, càng thêm nhã nhặn, động tác vẫn như dĩ vãng đoan trang mà thanh lịch, mang theo phong tình, cũng càng thêm hấp dẫn người khác.

Trương Lăng Trí không khỏi đối với cậu nảy sinh tâm tư riêng, nghĩ đến tình cảnh trong mộng biến thành thực, vậy thì thế nào.

Phù dung (danh pháp hai phần: *Hibiscus mutabilis*), hay còn gọi là phù dung thân mộc, mộc phù dung, địa phù dung, phù dung núi, hoa phù dung, mộc liên, là một loài thực vật có hoa thân nhỡ thuộc họ Cẩm quỳ (Malvaceae).

42. Chương 42

Chu Diên bị Tào Dật Nhiên lôi kéo ra cửa, lại ngồi vào xe, Tào Dật Nhiên lái xe rời đi.

Kỳ thực trong lòng Chu Diên rất mâu thuẫn, hẳn cho rằng bản thân nên ở lại chăm sóc vết thương cho Dật Ninh, nên quan tâm đến cậu, nhưng Tào Dật Nhiên thực sự là người khó đối phó, cho tới bây giờ Tào Dật Nhiên luôn là người không chừa thủ đoạn để đạt được mục đích, nếu chính mình không đi cùng hắn, Tào Dật Nhiên e rằng cũng không chịu đi, hơn nữa lại đối với Dật Ninh gây ra tổn thương lớn hơn.

Một bên là người yêu, một bên là anh em chơi từ nhỏ đến lớn, phải lựa chọn một trong hai bên, thực sự là làm cho hắn khó xử.

Bất quá, sau khi ngồi lên xe, nghĩ đến tình huống của Dật Ninh, trong lòng hắn lại bắt đầu lo lắng, hắn muốn ngay lập tức trở về xem tình hình của cậu, hoặc là gọi một cuộc điện thoại cũng tốt, chính là Tào Dật Nhiên đột nhiên kéo hắn đi, di động cũng không mang theo, muốn mượn của Tào Dật Nhiên để gọi, đoán chừng Tào Dật Nhiên cũng không đồng ý, vì thế, cũng nghĩ thoáng một chút, đợi sau khi tham gia tiệc sinh nhật của Tào Dật Nhiên trở về thì giải thích rõ ràng với Dật Ninh, dẫn cậu đi khám thầy thuốc, mua thứ gì đó cậu thích để bồi thường.

Tới nhà Tào Dật Nhiên, bởi vì quần áo của cậu ta bị phá cho rối loạn, nên phải thay một lần nữa.

Chu Diên trước đây vẫn thường xuyên tới nhà Tào Dật Nhiên, Tào Dật Nhiên vẫn giữ lại đồ của hắn, vì thế hắn ở ngay nơi này tắm rửa thay quần áo.

Tuy trong lòng đã nghĩ thông suốt, nhưng nhớ đến Dật Ninh, Chu Diên không khỏi có chút lo lắng cùng thấp thỏm, liền dùng điện thoại bàn trong phòng khách gọi cho Dật Ninh, gọi đến di động của cậu không có người nhận, hắn đành gọi máy bàn ở nhà, vẫn không có ai nhận, lúc này hắn mới thấy luống cuống, Dật Ninh nhất định là ở nhà, không tiếp điện thoại chứng tỏ cậu chắc chắn đang giận, Chu Diên ở trong hộp thư thoại không ngừng gọi tên Dật Ninh, bất quá đột nhiên điện thoại ngắt liên lạc, chắc chắn Dật Ninh đã rút dây.

Dật Ninh tức giận không nhận điện thoại khiến cho Chu Diên nổi nóng, hắn vốn là người không có nhiều kiên nhẫn, lại đang cơn tức tối, nghĩ đến di động của mình cũng đang ở nhà, lại gọi vào chính di động của mình, không ngờ đột nhiên di động lại tắt máy.

Chu Diên cũng phát hỏa, không gọi tiếp nữa.

Tuy rằng rất giận hành động này của Dật Ninh, Chu Diên vẫn lo lắng cho cậu, hắn muốn lái xe trở về nhà nhìn xem.

Bất quá mới ra đến phòng khách, Tào Dật Nhiên đã thay xong quần áo ra đây tìm hắn.

Chu Diên một thân âu phục màu xám, và Tào Dật Nhiên mặc một bộ âu phục màu trắng rất hợp, hai người đứng chung một chỗ có cảm giác vô cùng hài hòa.

” Dật Ninh không nhận điện thoại, tôi trở về xem thế nào.” Nút áo âu phục của Chu Diên còn chưa cài, cà vạt cũng chưa thắt, hắn vẫn cầm trong tay, hắn nói với Tào Dật Nhiên xong sẽ rời đi.

Tào Dật Nhiên giữ chặt tay hắn, rất không hài lòng nói ” Đại ca, hôm nay là sinh nhật tôi. Anh chẳng nhẽ thực sự vì người kia mà coi thường tôi không cho tôi chút thể diện sao?”

Tào Dật Nhiên đã nói đến như vậy, Chu Diên cũng không thể rời đi, đành phải ở lại.

Tào Dật Nhiên thấy hắn bỏ đi ý định rời khỏi đây, thuận tay nhận lấy cà vạt màu xanh đen trong tay hắn, sau đó thắt cho hắn.

Chiều cao của Tào Dật Nhiên so với Chu Diên không khác biệt lắm, bởi vì Tào Dật Nhiên rất gầy cho nên thoát nhìn còn cao hơn Chu Diên một chút.

Tào Dật Nhiên vì Chu Diên thắt cà vạt động tác rất thuần thục tự nhiên, ngón tay ở trên cổ áo hắn linh hoạt.

Hai người đứng rất gần nhau, cơ hồ có thể nghe được tiếng hô hấp, người ở bên ngoài nhìn vào, thấy quan hệ của hai người như anh em vô cùng thân thiết, điều này làm cho mọi người trong Chu gia cùng Tào gia rất vừa lòng.

Khoảng cách Tào Dật Nhiên rất gần Chu Diên, có thể rõ ràng nhìn thấy vết cào trên mặt hắn, vì Chu Diên đóng lại nút áo, lại sửa sang một chút, ánh mắt hắn nhìn vào mặt Chu Diên, thần sắc trong mắt có chút âm trầm.

” Ly sa- con đàn bà kia thực đáng ghét, cư nhiên dám cào mặt anh thành như vậy.”

Chu Diên tách khỏi Tào Dật Nhiên một bước, hắn vừa rồi tắm rửa có nhìn chính mình, ở trong gương khuôn mặt coi như đã ổn, cảm thấy dấu vết so với một ngày trước mờ hơn không ít, hôm nay lại là sinh nhật Tào Dật Nhiên cũng không phải sinh nhật hắn, hắn không phải nhân vật chính, đến lúc đó cùng các vị tiền bối mời rượu trò chuyện chút là được, có người hỏi có thể nói là mèo cào, hắn cũng không đặc biệt để ý vết thương trên mặt.

” Qua vài ngày thì tốt rồi, không phải việc lớn gì, không cần để ý.”

Tào Dật Nhiên hừ một tiếng ” Như thế nào không phải đại sự?”

Chu Diên nhớ tới trước đây lúc đánh nhau, trên người chỗ nào cũng có thương tích, trên mặt cũng có, ngay cả vết thương bầm tím khiến cho người ta nhận không ra người cũng có, cũng không thấy Tào Dật Nhiên để ý như vậy, tức giận như vậy.

” Chỉ là vết cào thôi, trước kia thương đến gân cốt cũng đã trải qua, này tính là cái gì?” Chu Diên nói xong, lại nhớ tới chuyện Tào Dật Nhiên đánh Dật Ninh, trong lòng không thoải mái, vì thế ngữ khí có chút tồi tệ ” Vừa rồi Dật Ninh không phải cũng bị người đánh hay sao?”

” Hắn có thể so với anh ? Chỉ là kẻ không biết xấu hổ... .” Tào Dật Nhiên ngữ khí ác liệt còn chưa nói xong, Chu Diên đã cau mày đen mặt ngắt lời hắn ” Đừng ở trước mặt tôi nói xấu cậu ấy, Dật Ninh dù sao cũng là người yêu của tôi, cho dù cậu là anh em, cũng không nên như vậy.”

Tào Dật Nhiên nghiêm mặt hừ một tiếng, ” Anh thật sự có quần áo quên chân tay ?”

Giọng điệu Tào Dật Nhiên vẫn kỳ quái, Chu Diên trong lòng lo lắng cho Dật Ninh, lại thêm đang tức giận sẵn, lúc này không khỏi phát hỏa, chính là lại thấy trên hành lang có người giúp việc đi qua, hôm nay lại là sinh nhật Tào Dật Nhiên, nên mới mới không bộc phát, bất quá giọng điệu đã lạnh như băng, ” Cậu mấy ngày nay uống nhầm thuốc có phải không? Vẫn còn nhắc chuyện này. Chẳng nhẽ tôi có người trong lòng, cậu là anh em của tôi, không phải nên chúc mừng cho tôi mới đúng sao?”

” Chúc mừng cái rắm!” Tào Dật Nhiên không nhìn Chu Diên, quay sang nhìn tấm thảm trải sàn, hừ một tiếng.

Chu Diên bị hắn chọc cho tức đến hộc máu ” Cậu năm nay cũng đã hai mươi hai, đã trưởng thành rồi, sao còn không hiểu lý lẽ? Nếu người không chịu hiểu, tôi cũng không xen vào việc của cậu, bất quá tôi có việc riêng của mình, không thể cùng lẫn lộn với các cậu, về sau tôi rất cực vẫn phải kết hôn lập gia đình, suy cho cùng không thể chơi bởi tiếp nữa, cậu cũng vậy, nên đoàn hoàng lo lắng cho tương lai của cậu một chút, không cần phung phí thời gian ở bên ngoài bừa bãi.”

Tào Dật Nhiên bị những lời của Chu Diên khiến cho trấn tĩnh một chút, tính tình không còn nóng nảy như vừa rồi, bất quá vẫn không chịu phục, ” Chuyện của tôi tự tôi biết.”

”Biết là tốt rồi.” Chu Diên nói xong, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tào Dật Nhiên, ” Tất cả mọi người đều trưởng thành rồi, không còn là trẻ con nữa, làm việc gì cũng phải suy nghĩ.”

Tào Dật Nhiên không có trả lời, đưa tay bắt lấy tay Chu Diên đặt trên vai hắn, cúi đầu thì thầm kêu, ” Đại ca...”

Chu Diên căn bản không hiểu tâm tư Tào Dật Nhiên, trở tay đem tay Tào Dật Nhiên cầm lấy, lôi hắn đi về phía trước, ” Đi xuống lầu đi, hôm nay là sinh nhật của cậu, mau đi tiếp đãi khách khứa.”

Tào Dật Nhiên trong nhà là độc tử, về sau cho dù lựa chọn con đường gì, thì vẫn phải tiếp nối công việc kinh doanh, mọi người trong nhà đã dọn sẵn đường cho hắn.

Sinh nhật hai mươi hai tuổi, qua nửa năm nữa hắn sẽ tốt nghiệp đại học, hắn cũng không có tâm tư tiếp tục việc học tập, sau đó sẽ bước đầu gia nhập vào xã hội.

Buổi tiệc sinh nhật này đối với hắn mà nói vô cùng quan trọng, là muốn cho hắn ra mặt giới thiệu với mọi người.

Chu Diên ngồi ở một góc phòng nhìn thấy, Tào Dật Nhiên bưng chén rượu về mặt tươi cười không chê vào đâu được, cùng người nói chuyện cùng người chạm cốc, thấy hắn như vậy, Chu Diên có cảm giác tự hào như nhìn thấy em trai mình đã trưởng thành.

Tào Dật Nhiên bình thường tính tình có bao nhiêu hư hỏng, mồm miệng độc ác, sắc mặt có bao nhiêu kém, nhưng vào lúc cần biểu lộ mặt tốt, hắn luôn có thể làm được rất tốt, có thể khiến cho từ ông nội hắn, cho tới em trai em gái mới có vài tuổi đầu, hắn đều có thể lừa gạt cho người ta vui vẻ, đối với hắn có ấn tượng rất tốt.

Chu Diên thậm chí cho rằng cách cư xử cũng diễn xuất ngoài mặt của mình đều không có tốt bằng hắn.

Chu Kí cũng không đến, chỉ có trợ thủ đắc lực của hắn tới tham gia, điều này làm cho Chu Diên thấy thoải mái, bằng không để cho ông ấy nhìn thấy vết thương trên mặt hắn, e rằng hắn lại bị chửi.

Chu Diên lại gọi cho Dật Ninh, phát hiện di động của Dật Ninh đã tắt, mọi thiết bị thông tin trong nhà đều không thể liên lạc.

Điều này khiến cho tâm tình Chu Diên có chút u ám, cho nên uống cũng không ít.

Lúc sau Tào Dật Nhiên lại tới mời hắn, hắn lại uống thêm.

Đến khi buổi tiệc kết thúc, hắn còn thấy bản thân uống còn nhiều hơn Tào Dật Nhiên, tuy chưa đến nổi say, nhưng đầu có chút nặng.

Vì thế khi Tào Dật Nhiên yêu cầu hắn dừng về, để hắn ở lại nơi này qua đêm, hắn cũng không từ chối.

Mặc dù trong lòng vẫn nghĩ đến lúc hắn rời đi, trong cặp mắt Dật Ninh ngập nước, hắn không nở, hắn nôn nóng, nhưng cuối cùng khi nghĩ đến Dật Ninh luôn đem mọi thứ chôn dấu trong lòng, chưa bao giờ suy nghĩ làm thế nào để hiểu được cảm giác của người yêu như hắn, đối với việc luôn phải suy đoán ý nghĩ của Dật Ninh làm cho hắn cảm thấy khó khăn cùng lo lắng.

Hắn luôn nghĩ có lẽ có thể dùng những đồ vật này nọ để bù đắp cho Dật Ninh. Trước kia hắn thường dùng thủ đoạn này với rất nhiều nữ nhân, đương nhiên cũng có nam nhân, cho họ thứ họ muốn.

Chu Diên nhớ đến bộ dạng vui vẻ của Dật Ninh lúc chiều khi đi mua mấy thứ đồ kia, trong lòng khẳng định Dật Ninh cũng thích dùng tiền mua những thứ đồ quý giá, chỉ cần hắn mua cho Dật Ninh thứ cậu thích, Dật Ninh hắn có thể tha thứ cho hắn, có thể thương hắn.

Nhưng hắn lại không hiểu, Dật Ninh cũng không phải thích mấy thứ kia, mà là thích những thứ tạo thành mái ấm gia đình mà thôi. Đồ vật có thể mua bằng tiền, nhưng nhà chỉ có thể dùng tâm để giữ gìn.

Thời gian cũng không còn sớm, đang lúc sắp ngủ, Tào Dật Nhiên tắm rửa xong mặc đồ ngủ ôm chăn mò sang tìm hắn.

” Đại ca, tôi sang đây ngủ cùng anh!” Tào Dật Nhiên vừa nói đã trèo lên giường.

Chu Diên uống không ít rượu, đầu óc đã có chút choáng váng, dịch người sang một bên, nhường lại nửa giường cho hắn, mở miệng hỏi, ” Sao cậu lại qua đây ngủ?”

” Sau khi anh đi làm, chúng ta đã lâu không nói chuyện cùng nhau, tôi lại đây tìm anh trò chuyện, anh em chúng ta cũng trao đổi chút tình cảm.” Tào Dật Nhiên sau khi nằm xuống, tắt đèn, thản nhiên trả lời.

” Đều mệt như vậy rồi, còn nói gì?” Xã giao là một việc rất mệt mỏi, Tào Dật Nhiên đã nâng ly cả đêm, Chu Diên còn cho rằng hắn hẳn mệt chết.

” Không hề gì” Tào Dật Nhiên trả lời, lại hỏi ” Buổi sáng tôi gửi cho anh nhiều tin nhắn như vậy, sao một tin anh cũng không nhắn lại?”

Chu Diên đã mơ màng ngủ, nghe hần hỏi như vậy, phản ứng một chút, mơ hồ nói ” Không có chú ý.”

Trong lòng Tào Dật Nhiên không tránh khỏi sự khó chịu, lẩm bẩm nói ” Thật là có một cái chị dâu, ngay cả tin của tôi anh cũng không để ý.”

Chu Diên hừ một tiếng, nhưng không đáp lại.

Tào Dật Nhiên căn bản không ngủ được, trong bóng đêm ngẩn người nhìn chăm chăm khuôn mặt say ngủ của Chu Diên.

Chu Diên đã sớm ngủ, hô hấp từ lâu đã đều đặn.

Tào Dật Nhiên đưa tay sờ sờ vết thương trên mặt Chu Diên, lại đối với Lysa cái cô gái cào Chu Diên kia hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chính hần cũng không ngấm lại, Lysa là bị hần uy hiếp bắt phải đi tìm Chu Diên gây phiền toái.

Chu Diên đang mơ ngủ theo phản xạ nắm lấy bàn tay của Tào Dật Nhiên để trên mặt, Tào Dật Nhiên cũng thuận theo tự nhiên dựa sát vào hần ngủ.

Chỉ là Chu Diên vốn uống nhiều rượu, thân thể phát nhiệt không ngừng, trong mộng đẹp lại là bộ dáng ngưng đọng tĩnh của Dật Ninh, không khỏi phát ra tiếng hừ hừ.

Tào Dật Nhiên rất hào phóng vén lên chăn của hần, đưa tay sờ sờ hạ thân Chu Diên, sau đó nở nụ cười, xoay người áp lên người Chu Diên, trên người bị thứ gì đó đè ép, Chu Diên cũng không đem người đẩy ra, ngược lại đưa tay ôm lấy Tào Dật Nhiên, sờ thắt lưng cùng hông hần.

Bởi vì rèm cửa sổ cũng không quá dày, cho nên ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, ánh trăng mờ ảo, Tào Dật Nhiên từ trên nhìn xuống khuôn mặt Chu Diên, nét mặt vốn luôn lạnh lùng lúc này cũng lộ ra chút dịu dàng ngọt ngào, Tào Dật Nhiên cúi đầu hôn lên môi hần.

Đưa tay nắm lấy thứ đã nửa đứng lên của Chu Diên, chậm rãi an ủi, sau đó lại ngồi khoát trên đùi Chu Diên đem của chính mình ra cùng của hần ma sát.

Trong phòng nhất thời phát ra tiếng thở dốc ồ ồ tràn đầy *** cùng tiếng rên rỉ kìm nén.

43. Chương 43

Bị người làm như vậy, Chu Diên còn không tỉnh lại thì đúng là đầu heo.

Mới đầu hần còn nghĩ người ở trên người mình là Dật Ninh, ở trong giấc mộng của hần Dật Ninh lại có thể chủ động như vậy, hần còn đang âm thầm vui mừng.

Bất quá khi đưa tay ôm lấy đối phương Chu Diên liền phát giác ‘ không thích hợp’

Tuy hần cùng Dật Ninh mới làm tình có một lần, nhưng hần ôm Dật Ninh lại là chuyện thường xuyên, cho dù ở trong mộng, hần cũng không quên được cảm xúc đó.

Thế cho nên khi ôm lấy cơ thể Tào Dật Nhiên, hần đương nhiên từ trong mộng đẹp mà thức tỉnh.

Bị làm cho tỉnh lại hần đồng thời đem người phía trên đẩy ra, bất quá vừa đúng lúc Tào Dật Nhiên đột nhiên cúi xuống hôn hần lần nữa, Chu Diên bị hành động này dọa không nhẹ, muốn đẩy người xuống cũng không dám đẩy.

Tào Dật Nhiên cùng hần có thể nói là bạn thân cùng nhau lớn lên vô cùng thân thiết, tình cảm kia bền chắc còn hơn anh em trong nhà, trước đây hai người làm chuyện gì cũng cùng một chỗ, tán gái thậm chí cả đi chơi gái cũng đi cùng nhau, thời điểm bữa bãi, hai người cùng ở trên giường giày vò người khác cũng có, bởi vì là anh em, cho nên bọn họ không thêm để ý, nhưng hai người chưa từng có biểu hiện gì mờ ám.

Đột nhiên xuất hiện chuyện Tào Dật Nhiên hôn hần, việc này có bao nhiêu chấn động, thực sự không thua gì năm đó hần phát hiện Vệ Khê cùng Đàm Duẩn Văn phụ tử loạn luân.

Hắn xem Tào Dật Nhiên như anh em ruột, hiện tại Tào Dật Nhiên đối với hắn như vậy, ở trong lòng Chu Diên, hoàn toàn không khác chuyện loạn luân là mấy.

Thế cho nên hắn hoàn toàn hoá thạch, hoàn toàn không biết phải làm gì bây giờ, thậm chí lúc Tào Dật Nhiên đã nắm lấy thứ đó của hắn thủ ***, hắn còn đang khiếp sợ không biết nên phản ứng thế nào.

Tào Dật Nhiên lấy tay làm một hồi, bản thân đã sớm căng trướng, phía dưới huyết mạch sắp bùng nổ, thế nhưng Chu Diên lại không có gì thay đổi, hắn sửng sốt một chút, lại đem toàn thân ghé vào trên người Chu Diên, đối mặt với Chu Diên, cười cười, hơi thở nóng rực tất cả đều phun trên mặt Chu Diên, trong thanh âm mang theo ý cười, còn trêu cợt nói ” Đại ca, anh không phải đã sớm tỉnh sao? Còn muốn tôi phục vụ anh?”

Chu Diên muốn nắm người ở phía trên hất xuống, Tào Dật Nhiên lại dùng chân ngăn chặn chân hắn, thân trên ép người hắn, tay đè tay hắn, hoàn toàn đem hắn đặt dưới người, mở miệng nói ” Người ở trên phải có ưu thế, vừa rồi bị tôi hôn anh cũng đã tỉnh, khi đó không áp tôi xuống, hiện tại anh muốn xoay người cũng không có khả năng.”

Chu Diên tức giận dùng dùng, bất quá bị áp chặt xuống, muốn xoay người thật đúng là không dễ dàng gì.

Khi Tào Dật Nhiên ở dưới hạ thân hắn ma sát, Chu Diên cho tới giờ chính là huyết khí phương cương, là người rất dễ bị khơi mào dục hoả, bất quá khi bị Tào Dật Nhiên đặt dưới thân ma sát, hắn cũng không có chút phản ứng, chỉ cảm thấy tức giận, trong lòng có phần lạnh lẽo.

Bị người áp chế như thế, trước hết đã phạm vào kiêng kỵ của hắn, làm cho hắn càng thêm âm trầm.

” Buông ra.” Chu Diên cũng không chuyển động, mà bình tĩnh lên tiếng.

Tào Dật Nhiên đột nhiên lại cúi đầu ở trên môi Chu Diên hôn một cái, Chu Diên bất ngờ không kịp đề phòng, không kịp né tránh, sau khi bị hôn mặt càng tối đen, thanh âm cũng lạnh thêm, ” Tào Dật Nhiên, lập tức từ trên người ta xuống ngay.”

” Ta không xuống.” Tào Dật Nhiên cười nói, dùng tay ép tay Chu Diên càng chặt, hạ thân càng cứng chậm chậm cọ sát với bên dưới Chu Diên.

” Con mẹ nó, đi xuống cho ta. Tào Dật Nhiên, đừng tưởng lão tử sẽ làm người, người từ khi nào có tâm tư này, sớm xua tan đi.” Chu Diên bị chọc cho nóng nảy, sắc giọng nói.

Tào Dật Nhiên biết Chu Diên thực sự tức giận, hai người quen nhau đã lâu, tính cách Chu Diên hắn đương nhiên hiểu rõ, chính là hắn cũng không biết từ khi nào thì tình anh em lại thay đổi, trước kia còn tốt, chỉ từ lúc Chu Diên đi làm thời gian cùng hắn cũng ít đi, không thấy được Chu Diên khiến hắn càng thất thường, thường xuyên không khống chế được bản thân phát cuồng, lúc ấy hắn cũng không biết là chuyện gì xảy ra, khi gọi điện thoại cho Chu Diên muốn gặp mặt, cùng nhau vui chơi, bị Chu Diên lấy công việc ra từ chối, tính tình hắn lại càng kém, những người bên hắn cũng gặp tai hoạ, hơn nữa, cho dù cùng những nữ nhân nóng bỏng nhiệt tình ở một chỗ cũng vẫn cảm thấy trống rỗng mà không thoả mãn, sau đó lại nghe Chu Diên nói hắn có bạn trai cố định, muốn dành thời gian cho người kia, hắn phát hiện suy nghĩ tàn ác trong lòng càng nặng, hắn vẫn không hiểu được tình cảm của mình là cái gì, hắn vẫn nghĩ bản thân mình chỉ là không thể chịu được đại ca bị người khác đoạt mất, đại ca sau khi có chị dâu sẽ rời xa hắn, nên tối hôm trước, Chu Diên đưa Dật Ninh đến quán Bar, hắn ở trên tầng hai nhìn thấy bộ dáng hai người thân mật, Chu Diên đối với tên eo lả kia dịu dàng săn sóc, mới khiến hắn đột nhiên hiểu được, hắn muốn chiếm Chu Diên cho riêng mình, không cho phép bất cứ ai đoạt đi.

Khi hắn hiểu được, bản thân hắn cũng kinh ngạc. Nghĩ đến lúc gần đây dù là nam hay nữ cũng khiến hắn không có hứng thú, nguyên nhân chẳng phải vì Chu Diên không ở cùng hắn hay sao. Mỗi lần ở bên Chu Diên, hắn đều có cảm giác rất đặc biệt, hắn từng tưởng càng nhiều người, sẽ có bầu không khí hơn, nhưng về sau khi không có Chu Diên, thời điểm cùng người khác vui chơi, hắn cũng không thấy như vậy, vẫn không có cảm giác gì, thậm chí càng cảm thấy mất hứng.

Cùng Chu Diên so sánh, người khác phải kém hơn nhiều, bất quá của hắn so với Chu Diên còn hơn một ít, hắn từng lấy chuyện này trêu chọc Chu Diên, bị Chu Diên đặt ở trên giường sờ qua bên dưới một lần, chính

là cách một lớp quần sờ nhẹ một chút, lưng hần lúc ấy đã tê rần mềm nhuyễn ở trên giường, phía dưới nổi lên phản ứng.

Khi ấy hần không muốn bị cười nhạo, cho nên cố ý che giấu, Chu Diên cũng không chú ý tới sự thay đổi của hần.

Sau này khi Tào Dật Nhiên nghĩ đến, hần kết luận trong lòng hần sớm đối với Chu Diên sinh ra tình cảm khác thường, chính là hần không rõ mà thôi.

Ở trong lòng hần, thời còn trẻ từng thích qua Lâm Tiểu Tề, loại cảm giác vui vẻ muốn gần gũi hơn nữa còn muốn bảo vệ nó như vậy mới là tình yêu chân chính, khi đó tình cảm rất thuần khiết, thậm chí hần cũng không nhẫn tâm dùng dục vọng thể xác làm vậy bần, sau khi Lâm Tiểu Tề đi, hần đem đoạn tình cảm kia chôn dấu trong đáy lòng, từ nay về sau không còn đối với bất cứ ai sinh ra loại tình cảm này, hơn nữa sau khi trưởng thành, tâm tình thay đổi không ít, hần cho rằng chính mình vĩnh viễn không đối với người khác nảy sinh tình yêu, bất quá ông trời luôn làm người ta bất ngờ, hần đột nhiên phát hiện chính mình lại thích người mà hần gọi là đại ca từ nhỏ.

Đương nhiên, đem Chu Diên đặt ở dưới thân để cho hần xuyên vào, thật sự hần chưa từng nghĩ tới, chủ yếu là hần không dám nghĩ đến chuyện đại nghịch bất đạo này. Hai người ở trên giường chơi đùa kẻ khác, với hần mà nói mới thực tế hơn. Đương nhiên, hần cũng chưa từng suy nghĩ đến việc bản thân bị người khác áp.

Chu Diên lúc này đã tức giận cực điểm, làm cho Tào Dật Nhiên đang lúc hoả nhiệt thịnh vượng cũng đành phải rút lui có trật tự, hần ở trên người Chu Diên một lát, không dám dùng hạ thân đi khiêu khích Chu Diên nữa, thanh âm dịu xuống nói ” Ca, anh cùng cái tên Tô Dật Ninh đó chia tay đi! Chúng ta cùng nhau chơi đùa.”

Chu Diên cau mày ” Cậu xuống trước đi”

Tào Dật Nhiên không muốn ” Anh đồng ý trước đã”

” Cậu là thằng nhóc ba tuổi sao? Cậu muốn chơi đùa tới khi nào?” Chu Diên lạnh lùng nói.

Tào Dật Nhiên thấp giọng đáp ” Chơi đùa cả đời không được hay sao?”

Chu Diên bị hần chọc giận đến bật cười ” Được, sao lại không được. Bất quá, thứ cho tôi không thể theo được. Cậu hiện tại cú xuống cho tôi.”

Tào Dật Nhiên ‘Hừ’ một tiếng, đột nhiên buông cánh tay đang ngăn chặn Chu Diên ra, bất quá lúc Chu Diên đang muốn đem hần đẩy xuống, hần lại ôm lấy cổ Chu Diên, môi dán trên môi Chu Diên, mút một cái, Chu Diên bất ngờ không kịp đề phòng còn bị hần với đầu lưỡi vào trong khoang miệng, Chu Diên tức giận, nhưng cũng không muốn nghiêng răng làm bị thương đầu lưỡi của hần, chỉ có thể lấy tay ngay lập tức nắm lấy đầu của hần kéo hần về phía sau.

Tào Dật Nhiên không tình nguyện buông ra, lạnh lùng nói ” Ca, tôi nói tôi thích anh, muốn làm tình nhân của anh, anh thật ra có đồng ý hay không?”

Chu Diên lập tức dùng lực, giãy chân ra khỏi chân hần, thắt lưng cong lên dùng sức, trong nháy mắt đem Tào Dật Nhiên vốn đang đè nặng trên người áp xuống dưới thân, nghe xong Tào Dật Nhiên nói, Chu Diên hừ lạnh ” Cậu muốn loạn luân hả?”

Tào Dật Nhiên sau một chớp mắt mới phản ứng lại ý tứ của Chu Diên, cười nói ” Chu nhị tuy nhiều con riêng, nhưng mà tôi cũng không phải con tư sinh của ông ấy, tôi cam đoan mẹ tôi cùng Chu nhị hoàn toàn trong sạch, chúng ta cũng không phải anh em, đại ca, sao anh lại nói đến việc loạn luân.”

” Với tôi mà nói, cậu chính là anh em, đề nghị vừa rồi của cậu đối với tôi chính là loạn luân, cậu nói xem, tôi rốt cuộc có thể đồng ý hay không” Chu Diên trầm giọng trả lời.

Câu trả lời của hần khiến người ta vừa vui vẻ vừa khó chịu, được xem như anh em ruột thịt, đương nhiên là cảm động, nhưng mà chắc chắn bị cự tuyệt làm người yêu.

Tào Dật Nhiên cười ra tiếng ” Chính là còn hơn cả làm anh em trong nhà, tôi thích chúng ta làm người yêu hơn. Anh nói xem chuyện đó hoàn toàn không có vấn đề phải không?”

” Như thế nào không có vấn đề, vấn đề chính là ở chỗ đó. Cậu nói xem, nếu cậu cùng cha cậu làm người yêu xem cậu có đồng ý hay không?” Chu Diên càng bị chọc giận ngược lại càng thêm bình tĩnh hơn, nói ra.

Tào Dật Nhiên bị Chu Diên đặt dưới thân, ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh lạnh cứng rắn của hắn, càng nhìn càng thích, nếu mình ở phía trên thì tốt rồi, Tào Dật Nhiên cũng không giãy dụa, ngược lại ngẫm nghĩ lời nói của Chu Diên, nhưng mà hắn cũng không đuổi kịp được suy nghĩ của Chu Diên, hai người không phải đang nói đến chuyện của bọn họ hay sao, như thế nào lại kéo đến trên đầu cha mình?

Hình tượng phong lưu nho nhã của cha hắn hiện lên trong óc, tuy rằng hình tượng thực không tồi, nhưng làm người yêu, ghê chết đi, nghĩ thôi cũng khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Tào Dật Nhiên cứng thân thể, Chu Diên lại nói tiếp ” Cậu không thể tiếp nhận chuyện cậu cùng cha cậu làm người yêu, tâm tư của tôi cũng như vậy thôi tôi không thể tiếp nhận chuyện tôi cùng cậu là người yêu. Cậu bỏ ý nghĩ này đi”

Tào Dật Nhiên thực sự không rõ, hai chuyện này làm sao có thể so sánh với nhau.

Hắn còn chưa kịp phản đối, Chu Diên đã buông hắn ra, ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường.

” Đại ca, cái ví dụ thối tha kia của anh tôi nghe không hiểu, cũng không chấp nhận, Dù sao, tôi thích anh, anh không thể bỏ đi như vậy, anh phải đáp lại tôi.”

44. Chương 44

Cách nói cổ tình gây sự của Tào Dật Nhiên khiến cho Chu Diên nhăn mày, quay đầu trừng Tào Dật Nhiên một cái, đã đi xuống giường mặc quần áo, đối với lời nói của Tào Dật Nhiên không buồn để ý.

Chu Diên không nhìn hắn, làm cho Tào Dật Nhiên vừa buồn bực vừa tức tối, nháy mắt đã xuống giường muốn dùng tay xô Chu Diên ngã trên giường, Chu Diên đương nhiên không để cho hắn thực hiện được, hắn nhanh chóng tránh ra.

” Có phải liên quan đến cái tên Tô Dật Ninh kia không, cho nên anh mới từ chối tôi?” Tào Dật Nhiên tức giận chất vấn.

” Không liên quan đến cậu ấy, giữa chúng ta không có khả năng đó, cậu là anh em của tôi, chuyện kia tôi chưa bao giờ nghĩ tới, nếu nghĩ tới, chúng ta còn có thể làm anh em nhiều năm như vậy hay sao? Cậu cũng không muốn phải không, tốt nhất tìm một cô gái làm người yêu mới đúng. Cậu nghĩ kỹ xem, nhà cậu cũng chỉ có mình cậu độc đinh, tất cả đều chờ cậu kết hôn nối dõi tông đường, nếu cậu thực sự muốn kéo tôi theo, vậy cậu đúng là hại chết tôi, cha tôi chắc chắn giết chết tôi.” Chu Diên đối với việc Tào Dật Nhiên đột nhiên như vậy rất buồn bực, trong đầu như phát điên, hoảng hốt làm anh em không muốn, cứ nhiên muốn là người yêu.

Chu Diên ngoảnh mặt lại nhìn Tào Dật Nhiên, đối với khuôn mặt Tào Dật Nhiên, hắn so với chính lòng bàn tay mình còn quen thộc hơn, nếu thực như Tào Dật Nhiên nói hai người làm người yêu, Chu Diên nghĩ lại cảm thấy cực độ khủng bố, còn không bằng giết hắn thật nhanh. Hắn thực không hiểu Tào Dật Nhiên ăn nhầm thuốc gì, mà đột nhiên nói với hắn việc này.

Tào Dật Nhiên đen mặt bình tĩnh ngồi ở trên giường, trên thân vẫn trần trụi vì không khí lạnh mà theo phản xạ có chút co ro.

Chu Diên thở dài, đem chăn kéo lên khoác trên vai hắn, lại vỗ vỗ, lời nói thành khẩn ” Dật Nhiên, chúng ta làm anh em, làm mười mấy năm rồi, thứ tình nghĩa này cho dù là ai cũng không thể thay đổi, cho dù là ai cũng không thể thay thế, cậu muốn tôi vì cậu lên núi đao biển lửa, vì anh em không tiếc sinh mạng, tất cả đều có thể, nhưng làm người yêu tuyệt đối không được, Cho dù tôi có cùng Dật Ninh bên nhau, hay cùng người nào khác, tất cả đều không ảnh hưởng đến tình anh em của tôi và cậu, nhưng chúng ta chỉ có thể là anh em mà thôi.”

Tào Dật Nhiên ngẩng đầu nhìn Chu Diên, đôi mắt đen như mực có một thứ ám quang thâm trầm, hần há miệng thở dốc, gần như mất tiếng ” Thật sự tuyệt đối không thể?”

” Tuyệt đối không thể. Nếu chúng ta làm người yêu, khi không còn hoà thuận mà xa nhau, thì ngay cả anh em cũng không thể làm, cậu nghĩ lại đi!” Chu Diên cương quyết nói xong, lại muốn rời đi.

Tào Dật Nhiên lập tức kéo cánh tay hần ” Được, anh để tôi nghĩ kỹ một chút, thời gian gấp gáp, tôi cũng không nghĩ rõ ràng được, để tôi nghĩ cho kỹ rồi nói chuyện lại với anh.”

Chu Diên gật đầu, hần cũng không hy vọng Tào Dật Nhiên làm chuyện đại dột, nói như vậy, hần chẳng phải thê thảm. Dựa theo cách nói cùng hành vi của Tào Dật Nhiên, lúc này Chu Diên khẳng định, lúc đó Tào Dật Nhiên đã thương Dật Ninh, nhất định là cố ý, hần phải trở về xin lỗi Dật Ninh, còn phải đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra xem, để ảnh hưởng đến khuôn mặt thì không hay.

Chu Diên muốn rời đi, Tào Dật Nhiên tuy lúc này không còn dây dưa chuyện hai người làm người yêu nữa, nhưng hần cũng không muốn Chu Diên đi ” Hiện tại đã trễ thế rồi, anh đi làm gì, ở lại qua đêm đi.”

Tào Dật Nhiên nói rất kiên quyết, Chu Diên cũng không dám cùng hần cứng đầu cứng, cuối cùng đành ở lại bất quá lại nói ” Cậu quay về phòng cậu đi.”

Tào Dật Nhiên hừ một tiếng ” Đại ca, lá gan anh nhỏ vậy sao, tôi cũng không làm gì anh, sao không để tôi ngủ ở đây.”

Phép khích tướng của Tào Dật Nhiên trước đây luôn rất hữu dụng, bất quá lần này Chu Diên cũng không thuận theo hần ” Quên đi, cậu ở nơi này ngủ, tôi sang phòng bên cạnh”

Cuối cùng Tào Dật Nhiên chỉ có thể bực bội rời đi.

Chu Diên nằm ở trên giường không sao ngủ được, một chốc lại nghĩ đến chuyện Dật Ninh, lát sau lại nghĩ đến chuyện Tào Dật Nhiên, làm cho hần bình thường vốn ít suy nghĩ nghĩ đến nhưc cả đầu, rồi giường rút một điều thuốc, trong bụng nghĩ nếu đầu óc Tào Dật Nhiên vẫn choáng váng, hần sẽ đánh cho y tỉnh táo bình thường trở lại, nếu Dật Ninh không chịu tha thứ, thì đem Dật Ninh nhốt vào trong nhà cho đến khi cậu ấy tha thứ cho chính mình mới thôi, tự ý quyết định bá đạo như vậy, Chu Diên mới ở trên giường ngủ thẳng căng đến bình minh.

Thừa dịp Tào Dật Nhiên chưa rời giường, Chu Diên nhanh chóng ra khỏi Tào gia, chính là khi hần lái xe về đến nhà, mở cửa, bên trong lạnh tanh, tìm khắp các phòng, cũng không thấy bóng dáng Dật Ninh.

Khi nhìn thấy lời nhắn của Dật Ninh lưu lại bên điện thoại, ” Chu Diên, chúng ta chia tay đi! Tôi về nhà, anh không cần lo lắng cho tôi. Tô Dật Ninh bút ký.”, Chu Diên tức đến suýt phát điên, không phải là bị Tào Dật Nhiên náo loạn một chút hay sao, còn muốn chia tay, còn rời đi luôn?

Chu Diên tức giận ném tập giấy nhắn, thậm chí đem cả điện thoại ném luôn, đập xuống mặt đất ” Bịch” một tiếng rõ to.

” Tô Dật Ninh, em thật là, tôi còn chưa nói gì, em đã bỏ chạy!” Chu Diên hung ác lắm bầm một câu, quyết định bất kể dùng thủ đoạn gì nhất định phải đem Dật Ninh truy trở về.

Chu Diên nghĩ Dật Ninh nói ” Về nhà ” là ý chỉ nơi phòng ở cậu thuê trước đây, nhưng sau khi hần tới, phát hiện Dật Ninh căn bản không có quay về nơi này, hơn nữa trước đây khi Dật Ninh ở cùng chỗ với hần, vì tiết kiệm tiền thuê nhà, cậu đã đem trả phòng, chỉ còn chút đồ vật này nọ gửi ở chỗ bà chủ nhà.

Chu Diên vừa tới, bà chủ nhà đã lẩm bầm nói tuy rằng Tô Dật Ninh một thời gian dài thuê nhà của bà thái độ rất tốt, bà cũng vui vẻ cho cậu gửi đồ lại, nhưng thứ cậu gửi vừa nhiều lại vừa nặng, thực phí phòng ở, thuận tiện muốn Chu Diên là bạn của cậu giúp cậu mang mấy thứ này đi.

Chu Diên ở trong lòng đối với Dật Ninh có chút hờn giận, nhưng nhìn mấy thứ này chắc hần phần lớn là sách, nghĩ đến Dật Ninh yêu sách như mạng, liền vui vẻ tự mình thu dọn, chuyển về nhà.

Sau đó lại gọi điện cho Dật Ninh, di động Dật Ninh vẫn tắt máy, như vậy cho dù muốn tìm vị trí của di động cũng không được.

Chu Diên chỉ có thể căn cứ theo lời Dật Ninh ” Về nhà” để tìm người, cho người đi điều tra địa chỉ quê quán Dật Ninh ở nơi nào.

Bởi vì cuối năm nhiều việc, Chu Diên có rất nhiều chuyện phải xử lý, tuy có nhiều trợ thủ đắc lực, nhưng có nhiều thứ hần không thể không tự mình giải quyết.

Trên mặt mang theo vết thương, hần cũng không quan tâm đến ánh mắt người khác. Sau khi biết được địa chỉ gia đình Dật Ninh, hần cho người điều tra tỉ mỉ hoàn cảnh nhà Dật Ninh, trong khoảng thời gian chờ đợi kết quả, đem công tác xử lý cho ổn thỏa, hần chính là muốn ‘ biết địch biết ta trăm trận trăm thắng’, tiến đến nhà Dật Ninh tìm người trở về.

Dù sao cũng không phải dễ dàng, tra ra được hoàn cảnh gia đình Dật Ninh, cũng mất hơn hai ngày.

Khi hần cầm tập tư liệu về Dật Ninh, hần đang dạo dò cấp dưới vài việc, đem tư liệu cầm trong tay, Chu Diên dự định quay về nhà thu thập vài thứ, sau đó mới xuất phát, chuẩn bị ở trên xe nghiên cứu.

Lúc về nhà lấy đồ, đóng chặn ga trải bàn hần cùng Dật Ninh mua đã được người giúp việc bên Chu gia mang trả về, sau khi người giúp việc rời đi, Chu Diên ngồi ở sofa vuốt ve đóng ga nệm mềm mại kia, nghĩ đến lúc Dật Ninh mua chúng, trong lòng lại dấy lên một nỗi đau mơ hồ.

Nụ cười của Dật Ninh nhẹ nhàng nhưng thấm vào lòng người, điệu bộ ôn nhu trò chuyện, Dật Ninh bồn rộn trong phòng bếp, lúc thu dọn nhà cửa, và cả khi Dật Ninh nhìn hần với cặp mắt ngập nước kia....

Dật Ninh hiền lành trầm tĩnh như vậy, nên khi Tào Dật Nhiên kéo hần đi, Dật Ninh chỉ yên lặng nhìn theo hần, trong mắt tràn đầy bi thương, tất cả những thứ này... đều khiến cho Chu Diên không cách nào dần nén được nỗi đau dấy lên trong lòng.

Trong phòng thực im lặng, im lặng đến mức khiến cho người ta sợ hãi, Chu Diên dạo quanh một lượt, lại nhìn phòng ngủ của Dật Ninh một chút, trong hần có một thứ tình cảm mãnh liệt, hần muốn đem Dật Ninh quay về, để cậu tiếp tục ở nơi này.

Trong căn nhà chính xa hoa rộng rãi của Chu gia, nơi ấy căn bản không giống một gia đình, Chu Diên thậm chí không nhớ rõ cha mẹ hần có ở đó hay không, từ khi hần hiểu chuyện, cha mẹ hình như không ở đây, nhưng hần thì có, khi ấy hần còn chưa hiểu chuyện lắm, đùa nghịch trong gian phòng trống trải, nơi đại sảnh rộng lớn, lúc không tổ chức tiệc thì luôn đóng kín cửa cùng tắt đèn, hần vui vẻ ở trong khoảng không tối đen như mực chơi đùa thứ đồ chơi phát ra ánh sáng huỳnh quang lấp láy, tự mình chơi đùa, đôi lúc hần sẽ lại hỏi chú ba khi nào cha mẹ sẽ trở về, nhưng cho dù cha mẹ hần trở lại, hần cũng rất ít khi được ôm, cha mẹ cũng không chơi với hần, căn nhà xa hoa rộng lớn kia, tựa như một cái hộp lớn trống rỗng, làm cho hần cảm thấy cô độc quanh quẩn, hần chán ghét cảm giác này, vì thế hần thích cũng với nhiều người chơi đùa, hần thả buông thả chính mình, để quên đi bản thân cô độc cùng tịch mịch, hần hy vọng có người chú ý hần, chứng minh hần không phải là người không có cảm giác tồn tại.

Những lúc hần phạm lỗi bị cha hần đánh, hần kỳ thực rất thương tâm, hần chống đối cha hần, thật ra không phải hần không biết nghe lời ương bướng ngông nghênh, mà hần muốn biểu đạt với cha hần, hần không phải luôn phạm sai lầm, hần có thể làm tốt hơn, chính là dường như không ai tin hần, vì vậy càng ngày hần chỉ biết phản kháng rồi lại càng nhận sự trừng phạt nhiều hơn.

Dần dần trưởng thành, hần quen với tiếng huyền não ồn ào, quen cùng nhiều người chơi đùa vui vẻ, nhưng sau những cuộc chơi, vẫn là cảm giác cô đơn cùng trống rỗng, lúc này đây, cảm giác muốn hưởng thụ một mình yên tĩnh mới xuất hiện trong đầu hần, làm cho hần muốn an tĩnh lại, người trưởng thành, đã không như lúc trẻ con có quyền không thèm để ý thứ gì tùy ý càn quấy nữa, hần biết bớt phóng túng, hần cần tạo ra sự nghiệp của chính mình, dần dần, một nơi ấm áp an bình, đã trở thành khát vọng mãnh liệt trong đáy lòng hần.

Lúc này Dật Ninh lại xuất hiện, người đó đã dành cho hần một nơi yên bình ấm áp_____ Nhà.

Trở thành nơi sâu nhất trong lòng hần, nơi hần vô cùng lưu luyến cùng thỏa mãn.

Từ nhỏ đến lớn, hần hy vọng đơn giản chẳng qua là một mái nhà mà thôi.

Chu Diên ngồi trên chuyến xe đi về phía thành phố nhỏ- quê nhà của Dật Ninh, hắn đem tập tài liệu kia lật ra xem.

Tình cảnh gia đình của Dật Ninh, cha mẹ cậu ly hôn từ sớm sau đó cả hai lại tái hôn cùng người khác, Dật Ninh được bà nội hà khắc nuôi nấng, Dật Ninh từ sơ trung đã bị bắt nạt, tuy thành tích ở trường rất tốt, nhưng giáo viên đối với cậu cũng có ấn tượng không tốt, một đứa trẻ mang theo biệt hiệu tên ẻo lả bị khi dễ cho đến lúc lớn lên, thậm chí còn không có cha mẹ đỡ đầu.

Chu Diên cầm tập tư liệu, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Lớn lên trong hoàn cảnh này, Dật Ninh còn có thể giữ gìn được tâm hồn tốt đẹp như vậy, Chu Diên thực sự cảm thấy ngạc nhiên. Nếu là hắn, hắn chắc chắn oán hận thế giới này đến mức muốn huỷ diệt nó!

Chuyến xe chiều chạy như bay trên đường cao tốc, Chu Diên nhìn ra khoảng không sầm tối ngoài cửa sổ, cảnh vật lướt qua vun vút, tâm bắt đầu yên tĩnh lại.

Lúc này, hắn hy vọng, trong cuộc sống về sau hắn có thể yêu thương Dật Ninh, không để cho cậu bị thương tổn, không để cho cậu đau khổ nữa.

Tô Dật Ninh tựa như một đứa trẻ mà trong đáy lòng hắn muốn bảo vệ giữ gìn nhất, đứa trẻ kia khiến cho hắn nghĩ đến lúc hắn còn nhỏ.

45. Chương 45

Dật Ninh rời khỏi thành phố S đã là ngày thứ năm, sáng sớm, cậu trả phòng khách sạn đón xe về nhà.

Tiến vào ngã tư quen thuộc, trong ***g ngực Dật Ninh dấy lên chút cảm xúc đau buồn, bởi vì cuộc sống bên ngoài tràn ngập đau khổ, nhưng cậu rốt cuộc đã trở về, ít nhất nơi này còn có mẹ quan tâm đến cậu, an ủi trái tim tổn thương của cậu.

Mang theo hành lý đi vào khu dân cư, lúc này đúng vào thời điểm mọi người ra ngoài tập thể dục hoặc mua đồ ăn, ở trong khu phố Dật Ninh gặp gỡ vài người quen, bọn họ nhìn thấy Dật Ninh trở về, đều nhiệt tình chào hỏi, Dật Ninh chào hỏi lại từng người một, sau đó mới leo lên lầu nhà mình.

Thực ra, nơi này cũng không hẳn là nhà của cậu, đây là nhà của mẹ cậu cùng dưỡng, chính là mẹ cậu cùng dưỡng cũng không có con, cho nên mẹ cậu cùng dưỡng đối với cậu cũng gần gũi hơn.

Lên lầu, sau khi gõ cửa, Dật Ninh cúi đầu đánh giá quần áo của mình, chỉ sợ xảy ra vấn đề, sẽ làm mẹ nhìn ra vẻ chán nản mệt mỏi của mình.

Cửa mở rất nhanh, Dật Ninh còn đang xem giày của mình chưa kịp ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy một thanh âm trên đỉnh đầu ” Em cuối cùng đã trở lại!”

Thanh âm trầm thấp mang theo mừng rỡ, còn có chút khẩu khí oán trách bên trong.

Làm cho Dật Ninh khiếp sợ cũng không phải những lời này, mà là nguồn gốc phát ra nó.

Dật Ninh hoàn toàn không dám tin, hắn cư nhiên ở cửa nhà mẹ mình, nghe thấy giọng nói của Chu Diên, lại vào sáng sớm, không khí trong lành băng lạnh, làm cho đầu óc người ta vô vùng thanh tĩnh, Dật Ninh cũng không nghĩ rằng mình đầu óc mơ hồ, cho nên sinh ra huyền thính, hoặc có thể do quá nhớ Chu Diên mà tạo thành ảo giác, việc này cũng không có khả năng.

Chu Diên thấy Dật Ninh nghe xong lời nói của hắn, thân thể rõ ràng cứng một chút, hắn cười ra tiếng, có chút oán giận ” Sao vậy, thanh âm của anh cũng nghe không hiểu? Sao bây giờ mới trở về, em đi nơi nào, hại anh đợi em suốt một ngày.”

Dật Ninh không thể tin mà ngẩng đầu lên, người trước mặt cao hơn cậu nửa cái đầu, không phải Chu Diên thì là ai?

” Anh.... anh... anh... ” Dật Ninh trợn mắt nhìn Chu Diên, bởi vì quá mức hoảng sợ nên nói cũng không lưu loát nổi.

Chu Diên vô cùng thân thiết vươn ngón tay nhẹ nhàng búng nhẹ trán cậu, nhìn cậu bởi vì khiếp sợ mà mở to đôi mắt xinh đẹp, cười nói ” Anh làm sao?”

” Anh... anh làm sao lại ở chỗ này?” Dật Ninh không có vào nhà, ngược lại bởi vì kinh ngạc mà thụt lùi hai bước, chỉ vào Chu Diên hỏi.

Chu Diên còn tưởng Dật Ninh lùi lại là muốn chạy trốn, vội tiến tới đem cậu giữ chặt, chạm đến bàn tay lạnh như băng của Dật Ninh, hơn nữa bởi vì xách túi hành lý mà lòng bàn tay hằn lên một vết lằn hồng rực, Chu Diên thương yêu mà nắm lấy tay Dật Ninh, còn dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa, đem cậu kéo vào nhà nói “Anh tới nơi này tìm em. Em mau vào nhà đi.”

Tận đến khi Dật Ninh bị Chu Diên kéo vào trong phòng, lại nhìn Chu Diên đem hành lý của cậu mang vào, cậu vẫn còn đang kinh ngạc chưa kịp phục hồi tinh thần.

Mấy ngày nay, cậu vẫn nghĩ, cậu cùng Chu Diên xem như ‘nhất đao lưỡng đoạn’ từ nay về sau không bao giờ ... còn gặp lại nhau nữa, cậu đối với chuyện này luôn do dự hơn nữa còn cảm thấy vô cùng khổ sở, rất nhưng nhớ Chu Diên, không nghĩ tới Chu Diên đột nhiên lại xuất hiện ở trước mặt cậu.

Văn Thế- mẹ của Dật Ninh cùng Dật Ninh có bề ngoài rất giống nhau, nhưng khuôn mặt của bà bình thường hơn một chút, không như Dật Ninh ngũ quan nổi trội, hơn nữa do niên kỷ đã gần năm mươi nên trên mặt đã có dấu vết để lại của thời gian, nhưng vừa nhìn cũng biết, vẫn là một đại mỹ nhân, nên khó trách năm đó sau khi cũng cha Dật Ninh ly hôn, vẫn có không ít người theo đuổi, cuối cùng cũng kết hôn với người chồng hiện tại, tuy rằng không có con cái, nhưng vợ chồng vẫn hoà thuận gia đình mỹ mãn.

Bà cùng cha Dật Ninh ly hôn, cùng người chồng hiện tại kết hôn, cũng xem như bước ngoặt trong cuộc đời bà, trước kia bà ở nhà xưởng công tác, lao động mệt nhọc, lại còn lắm tranh giành, về nhà ông xã cũng không quan tâm, lại còn phải chăm sóc chồng cùng con nhỏ, đương nhiên bà sẽ nóng nảy, đối với Dật Ninh cũng không tốt, thậm chí bà còn nghĩ năm đó chính bởi vì mang thai Dật Ninh mới phải kết hôn cho nên làm cho cuộc sống hôn nhân sau này cũng không hạnh phúc, nên đối với Dật Ninh chán ghét, không dành cho Dật Ninh tình thương của người mẹ.

Bất quá, sau khi ly hôn bà lại tái hôn, người chồng thứ hai làm kinh doanh, tuy sinh ý không lớn, nhưng gia cảnh coi như giàu có, nhà ở xe cộ đều đầy đủ, hàng ngày không cần phiền não về tiền bạc, bà công tác được vài năm, sau đó cũng nghỉ hẳn, chuyên tâm ở nhà làm bà chủ gia đình, chăm sóc chồng cùng con gái riêng của chồng.

Sau này, khi có nhiều thời gian rảnh rỗi để ngẫm nghĩ, nghĩ đến trước kia mình đối với con trai quan tâm không đủ, liền đối xử với Dật Ninh tốt hơn, Dật Ninh mỗi khi về quê đều là quay về nhà của bà chứ không phải nhà của bố.

Dật Ninh đi vào phòng khách, mẹ cậu cũng vừa từ phòng bếp đi ra, trên tay vẫn còn dính bột mì, nhìn thấy Dật Ninh thì nở nụ cười ” Cuối cùng đã trở lại, sáng hôm qua Chu Diên đến, còn đợi con cả một ngày, gọi điện cho con thì điện thoại của con vẫn tắt máy, chúng ta đều lo lắng có phải con xảy ra chuyện hay không, may mắn là mấy hôm trước con gọi điện cho chúng ta nói hôm nay con trở về, bằng không mọi người còn lo lắng cho con.”

Dật Ninh lúng túng gọi một tiếng ” Mẹ”, cậu thật sự không rõ Chu Diên như thế nào lại ở ngay trong nhà mình, hơn nữa mẹ cậu cùng Chu Diên dường như rất quen thuộc.

” Chờ một chút cũng không sao, chỉ cần Dật Ninh không xảy ra chuyện không may là tốt rồi. Dì à, Dật Ninh ngồi xe hẳn cũng mệt mỏi, để cho cậu ấy đi nghỉ ngơi trước đã. ” Chu Diên tươi cười nói cùng mẹ Dật Ninh, lại hỏi cậu ” Có mệt hay không, muốn tắm trước hay ăn cơm trước?”

Về mặt Chu Diên dịu dàng tươi cười nhìn Dật Ninh, Dật Ninh bị hắn nhìn cảm thấy rất không tự nhiên, cũng không để ý đến hắn, đi tới trước mặt mẹ mình nói ” Mẹ, mẹ đang làm mì phải không? Để con giúp nữa!”

Mẹ Dật Ninh sững sốt một chút mới nói, ” Con vừa mới về, đi nghỉ ngơi trước đi, chỗ mẹ cũng không cần con giúp, đừng con ra ngoài mua đồ ăn rồi, em gái con có buổi học sáng, chúng ta đều ăn cơm xong cả rồi,

hiện tại là làm cho con ăn. Mẹ tính xe lửa của con cũng đến trạm rồi, khoảng giờ này sẽ trở về, lúc gọi điện con nói muốn ăn mì mẹ làm, mẹ mới làm cho con, chờ con trở về!”

Dật Ninh bị mẹ cậu đẩy đi rửa mặt, rồi uống một cốc đậu nành nóng, sau đó mới về phòng tìm Chu Diên hỏi chuyện.

Chu Diên đã mang hành lý của Dật Ninh vào phòng ngủ của cậu, Dật Ninh từ bên ngoài tiến vào, nhìn Chu Diên, cậu còn chưa kịp đóng cửa, cửa đã bị Chu Diên đóng lại.

Dật Ninh nhìn Chu Diên, muốn tức giận nhưng không làm được, chỉ có thể xụ mặt, giọng nói vẫn như cũ không có chút phân lượng gì, lên tiếng chất vấn ” Sao anh lại đến nhà em, mẹ em cùng anh hình như rất quen thuộc, mọi người quen biết từ trước?”

Chu Diên cười cười, đưa tay đẩy Dật Ninh gầy yếu đặt ở trên cửa, cúi đầu hôn lên môi cậu, trước khi Dật Ninh kịp nổi giận, hắn đã vươn ngón tay ở chóp mũi cậu nhéo một cái, cười cười lên tiếng trả lời ” Không phải em nói về nhà sao, anh đương nhiên là tới tìm em, em xem anh ngần dậm xa xôi tìm tới nơi này chịu bao cực khổ, em thật đúng là bỏ đi đơn giản như vậy chỉ một tờ giấy là xong, hại anh tìm em mất bao nhiêu thời gian.”

Chu Diên vốn đang cười nói, sau đó vẻ mặt lại khổ sở, trong âm điệu đều là oán trách.

Dật Ninh trừng lớn mắt hỏi ” Anh làm sao biết nhà em ở đây? Sau đó làm sao lại cùng mẹ em quen biết?”

Chu Diên bị cặp mắt câu hồn của Dật Ninh nhìn, chịu không nổi hấp dẫn lại cúi đầu hôn lên trán cậu, Dật Ninh chống tay không cho hắn tới gần, Chu Diên cũng không để ý cậu từ chối, giống như bình thường đùa giỡn ” Dật Ninh, sao em lại ngốc như vậy, chỉ cần anh muốn tìm người, như thế nào có thể tìm không ra, muốn tra ra nhà của em rất đơn giản. Về phần như thế nào cùng mẹ em quen biết, anh sẽ giữ bí mật.”

Dật Ninh đối với thái độ này của Chu Diên có chút tức giận, ” Anh dựa vào cái gì mà điều tra em?”

Chu Diên thấy Dật Ninh giận dữ, cố ý tỏ ra yếu thế cùng oán trách ” Em cũng không nghĩ lại lúc mình dời đi thì dứt khoát thế nào, cũng không cho anh cơ hội giải thích, không để anh có thể xin lỗi em, bởi tội với em, em bỏ ra đi, hại anh gấp đến độ như ‘ kiến bò trên chảo nóng’, công việc vốn đã nhiều, lại còn tìm em khắp nơi. Anh tới nơi xa xôi như vậy tìm em, em nghĩ anh có thể dễ dàng dời đi!”

Chu Diên nói vậy, Dật Ninh vốn luôn mềm lòng nên thái độ đã có phần dao động, trong lòng lại còn cảm động.

Chu Diên nâng cằm Dật Ninh lên, đưa tay sờ sờ má cậu, trên gương mặt Dật Ninh vẫn còn chút tơ máu, nhưng không chú ý sẽ nhìn không ra, hắn yêu thương nhìn Dật Ninh cho đã mắt, trong giọng nói đầy quan tâm cùng thương mến ” Mặt em, hiện nay còn đau không?”

Dật Ninh bị tầm mắt của Chu Diên làm cho muốn rơi lệ, dường như chỉ một câu nói này của Chu Diên, cũng làm cho mọi thương tâm uỷ khuất cùng đau đớn do Tào Dật Nhiên gây ra đều như mây khói tiêu tán, trong lòng lại còn cảm động.

Cậu từng chịu rất nhiều nỗi đau, lại từ trong những nỗi đau đó mà may mắn sống sót, còn học được cách quên đi, dù bị tổn thương, cậu cũng không đem lòng thù hận, cậu nguyện ý dùng cách quên lãng để bản thân thoải mái cùng tha thứ cho người khác.

Nhưng đối với sự quan tâm của người khác, người khác đối xử tốt với cậu, cậu sẽ luôn nhớ kỹ, ghi nhớ ở trong lòng, cậu có thể vì chút quan tâm của người khác mà cảm động, cậu nguyện ý tin tưởng, thế giới này luôn tồn tại những điều tốt đẹp.

Nước mắt trong suốt từ trong đôi mắt của Dật Ninh chảy xuống, ở trên gương mặt lưu lại hai vệt nước.

Ngón tay Chu Diên nhẹ nhàng lau khô dòng lệ, nhìn vẻ mặt cảm động của Dật Ninh, nhìn thấy nước mắt của cậu, trong lòng Chu Diên chưa từng đau đớn như vậy, hắn thề tận đáy lòng, hắn nhất định làm cho Dật Ninh hạnh phúc, không thể phụ lòng cậu.

Đem Dật Ninh ôm chặt vào lòng, hôn lên lỗ tai cậu, thanh âm Chu Diên thoáng nghẹn ngào, khẽ nói ” Anh tới là tìm em quay về, anh không đồng ý cùng em chia tay, chúng ta không phải mới bắt đầu hay sao, em

sao có thể nói chia tay là chia tay đâu. Cùng anh quay về đi, anh sẽ đối xử tốt với em, không bao giờ... để cho người khác ức hiếp em nữa. Tin tưởng anh.”

Dật Ninh không trả lời, nhưng trong mắt nhiệt lệ chảy ngày càng nhiều.

46. Chương 46

Bà Tô đặc biệt vì Dật Ninh làm món mì, Dật Ninh ăn cơm sáng xong, người chồng hiện tại của mẹ cậu cũng đã mua đồ ăn trở lại.

Người cha dượng này họ Lâm, năm nay năm mươi tuổi, dáng người có phần phát tướng, thoát nhìn rất hoà ái dễ gần.

Dật Ninh đối với việc Chu Diên đến đây cảm thấy rất kinh ngạc, hơn nữa vô cùng cảm động, nhưng cậu cũng không tính cùng Chu Diên trở về.

Cậu vẫn hy vọng ở tại thị trấn nhỏ nơi quê nhà, tìm một công việc tùy thích, sau đó sống một cuộc đời đơn giản.

Dù sao, ở bên Chu Diên, cậu thực sự không an tâm.

Chu Diên vốn không giống như người thường có thể sống một cách bình lặng, hấn gia thế hiển hách, hơn nữa từ nhỏ đã ngang ngược, quen được chiều chuộng, Dật Ninh cũng không cho rằng một người bình thường không chút nổi trội như mình có thể làm cho Chu Diên chịu sống yên bình.

Mọi người cùng nhau ngồi trò chuyện, Bà Tô hỏi về công việc cùng cuộc sống sinh hoạt của Dật Ninh, Dật Ninh đều nửa thật nửa giả nói mấy phần, Chu Diên ở một bên nghe, ở trong lòng vừa thương cho cuộc sống gian khổ của Dật Ninh, cũng vì mấy lời nói dối loanh quanh của Dật Ninh mà cảm thấy buồn cười, bất quá hấn cũng không định vạch trần.

Mấy năm gần bà Tô luyện được tay nghề đầu bếp rất khá, bà đem món điểm tâm nhỏ mình làm mang lên cho mọi người ăn, sau đó pha chút nước trà, vừa mới ngồi xuống sofa, thì đã thấy Chu Diên cùng Dật Ninh ngồi sát bên nhau, trên khoé miệng Dật Ninh còn dính chút nước trà, Chu Diên thậm chí không chút kiêng kị dùng khăn giấy lau cho cậu, hành động này khiến cho ba người đều sững sốt một chút.

Bà Tô cùng chồng cảm thấy mấy người trẻ tuổi hiện nay trước mặt người khác cũng không biết giữ kẽ, làm trò trước mặt cha mẹ như vậy mặc dù chỉ chứng minh tình cảm giữa bọn họ rất thân thiết, nhưng cũng không tránh khỏi có phần tùy tiện.

Dật Ninh bị động tác này của Chu Diên làm cho ngượng ngịu, sợ mẹ cùng dượng sẽ nhìn ra quan hệ thực sự giữa cậu cùng Chu Diên.

Bà Tô quan sát hai người đang ngồi cùng một chỗ, từ diện mạo đến tính cách, đích thực xứng đôi.

Chu Diên từ sáng hôm trước đã đến gõ cửa nhà họ, trong tay còn mang theo không ít quà cáp, Bà Tô còn bị cậu thanh niên đẹp trai này khiến cho sững sờ ở cửa.

Bà còn chưa kịp nói gì, Chu Diên đã khai báo rõ ràng, nói hấn là bạn của Dật Ninh, còn là bạn cùng phòng, lần này tới để tìm Dật Ninh.

Lúc hấn vào nhà, thì chồng bà cũng từ phòng ngủ đi ra.

Chu Diên nói mình từ thành phố S rất xa ngồi xe tới nơi này, phải ngồi xe cả một đêm, sau khi tới đây, tìm được nhà bọn họ cũng mất không ít thời gian, ý tứ trong đó chính là hấn đến nơi này là một đường gian khổ...

Hơn nữa hấn cũng rất lễ phép, ngữ khí thành khẩn, diện mạo cũng không kém, thực dễ dàng khiến người ta có ấn tượng tốt.

Và lại theo vẻ mặt cùng lời hấn nói thì hấn hiểu rất rõ Dật Ninh, cùng Dật Ninh vô cùng thân thiết.

Hai ông bà vì thế liền tin hấn là bạn của Dật Ninh ở thành phố S.

Chu Diên vừa buồn phiền vừa đau khổ nói hần cùng Dật Ninh xảy ra chút chuyện nhỏ làm cho Dật Ninh buồn, sau đó Dật Ninh thừa dịp lúc hần không ở nhà mà rời đi, chỉ để lại lời nhắn là về nhà, nhưng khi hần gọi điện cho Dật Ninh, di động của Dật Ninh lại tắt máy, hần vì muốn giải thích rõ ràng với cậu, giữ gìn tình cảm của cậu, cho nên đành xin công ty cho nghỉ, tới nơi này tìm Dật Ninh. Chỉ không ngờ Dật Ninh cũng không trở về nhà.

Chu Diên nói rõ ràng như vậy, hơn nữa tình cảm chân thành, hai ông bà không thể không tin hần nói thật, hơn nữa lúc bọn họ gọi điện cho Dật Ninh, di động của Dật Ninh cũng tắt máy.

Chu Diên vô cùng lo lắng cho tình hình của Dật Ninh, sợ cậu gặp chuyện gì, lo âu sốt ruột đều lộ hết trên mặt, ở nhà bọn họ mà gần như đứng ngồi không yên.

Khi Bà Tô nói với Chu Diên, Dật Ninh có gọi điện thoại báo về nhà, cậu có nói phải chờ ngày hôm sau mới về, Chu Diên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, còn nói Dật Ninh nhất định là đi tới nơi nào đó trước nên mới về nhà chậm, để hai ông bà không vì cậu về trễ mà lo lắng.

Khi Chu Diên nói hần phải ở nơi này chờ Dật Ninh trở về để xin lỗi cậu, hai ông bà cũng không cách nào từ chối, đương nhiên đành để hần ở lại, để hần ở trong phòng của Dật Ninh trước đây.

Dật Ninh ít khi ở nơi này, vì thế phòng ngủ của cậu kỳ thực là phòng cất đồ, chính là căn phòng rất lớn, một bên đặt mấy thứ đồ đạc linh tinh, một bên là giường cùng giá sách.

Đây xem như là điều kiện sống kém cỏi nhất từ trước đến giờ của Chu Diên, bất quá vì phải đợi Dật Ninh trở về, hần cũng đành tiếp tục chịu đựng.

Hần ở trước mặt Bà Tô cùng Ông Lâm biểu hiện rất tốt, cùng ông đàm luận cờ tướng bóng bàn Trung Quốc, còn giúp đỡ Bà Tô dọn dẹp gian phòng, ngay cả cô con gái đang học trung học chỉ vào bữa cơm trưa mới trở về, cũng vì vẻ đẹp trai phong độ bên ngoài của hần mà có ấn tượng rất tốt, hần lại cùng cô bé nói không ít chuyện thời đại học, pha trò cho cả nhà người ta cười đến vui vẻ.

Đến chiều muộn khi Bà Tô ra ngoài mua đồ đạc, thậm chí hần cũng đi theo để giúp xách đồ, có thể thấy quan hệ tiến triển rất lớn.

Gần một ngày một đêm, mọi người trong nhà đều có ấn tượng tốt với Chu Diên.

Chính là Bà Tô không thể không hoài nghi Chu Diên.

Ăn xong cơm chiều, bà cùng chồng ở trong phòng ngủ nói chuyện, bà liền đem nghi vấn của mình nói ra.

” Ông thấy cậu Chu Diên này, có phải thực sự chỉ là bạn cùng phòng với Dật Ninh không? Tôi thấy không đơn giản như vậy.”

Nhìn bà xâu cau mày, vẻ mặt có chút lo lắng, ông Lâm lên tiếng an ủi ” Vậy có thể là quan hệ phức tạp gì? Bà không nên suy nghĩ bậy bạ.”

” Dật Ninh từ nhỏ đã nhát gan thành thật, hơn nữa ông cũng biết, hình dáng của nó, so với con gái còn nữ tính hơn một chút, tuy tôi là mẹ nó, tôi không nên nói con mình như vậy, nhưng tôi thực sự lo lắng nó như thế sẽ bị người ta ức hiếp. Hơn nữa, chưa từng có con gái thích nó, hay đồng ý gả cho nó. Tôi cứ nghĩ đến chuyện này lại khổ sở trong lòng, lúc nó còn nhỏ tôi đã không có quan tâm dạy dỗ nó cho tốt, đều là tôi...” Bà Tô nói đến đây đã nghẹn lời, không nói được nữa.

Chồng bà chỉ có thể không ngừng an ủi, nói Dật Ninh đã như vậy rồi cũng không có biện pháp, tự trách mình chỉ khổ mình mà thôi, đối với sự tình căn bản không có tác dụng.

Một lát sau tâm tình của Bà Tô cũng bình tĩnh trở lại, nghĩ đến vấn đề Chu Diên, bà tiếp tục lên tiếng ” Cái cậu Chu Diên này vừa nhìn đã biết không phải con nhà bình thường, ông xem mấy món quà cậu ta tặng chúng ta, đều là đồ đắt tiền. Mặc dù cậu ta ở trước mặt chúng ta luôn vui vẻ giúp đỡ lấy lòng, nhưng bộ dáng của cậu ta vừa thấy cũng biết không phải người chịu đi lấy lòng người khác. Ông nói xem, cậu ta là người như thế, trong nhà lại có tiền, có địa vị, cậu ta cùng Dật Ninh là hai loại người hoàn toàn khác nhau, cậu ta có thể cùng Dật Ninh thuê chung phòng hay không? hơn nữa mỗi lần Dật Ninh gọi điện về, cũng chưa từng nghe nó nói nó cùng người khác thuê chung phòng...”

Bà Tô nghĩ đến những đứa trẻ con nhà có tiền như Chu Diên, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, chín chắn già dặn, làm việc chu đáo rõ ràng, cũng không xốc nổi, nhất định là người có tiền đồ. Hắn làm bạn với Dật Ninh, hai người nảy sinh mâu thuẫn, cho dù hắn muốn giải thích với Dật Ninh, thì cũng không cần hao tổn công sức chạy tới nơi quê nhà xa xôi như vậy, còn đối với bọn họ gần như là tận lực quan tâm săn sóc.

Nếu hắn cùng Dật Ninh chỉ là bạn bình thường, căn bản không cần làm đến mức này.

Vậy chỉ có thể nói, quan hệ giữa Chu Diên cùng Dật Ninh không phải bạn bè thông thường, vả lại, đó cũng là lý do Chu Diên ở trước mặt bà cùng chồng bà biểu hiện tốt đẹp.

Như vậy, Chu Diên cùng Dật Ninh rốt cuộc là quan hệ gì?

Có lẽ vào nhiều năm trước, Bà Tô sẽ không nghĩ đến hai người đàn ông ở bên nhau có thể là loại quan hệ này.

Nhưng qua nhiều năm, con trai của bà lại là bộ dáng kia, thậm chí những thanh niên cùng tuổi với Dật Ninh cũng đều kết hôn sinh con, bà cũng từng đi hỏi con gái nhà người khác, muốn người ta làm mối cho Dật Ninh, nhưng người ta đều từ chối.

Bà còn có thể không hiểu rõ mấu chốt của vấn đề hay sao.

Có người sau lưng bà nói Dật Ninh nhà bà hẳn lên tìm chồng so với tìm vợ còn tốt hơn, tuy mấy lời này làm cho bà khổ sở buồn phiền, nhưng chính bản thân bà cũng phải tiếp thu chuyện này là sự thực.

Lúc sáng sớm Chu Diên tìm đến nhà, ban đầu bà cũng không hoài nghi nhiều lắm, nhưng đến buổi trưa, Chu Diên dùng khẩu khí thân thiết không chút e dè nói về chuyện Dật Ninh, thỉnh thoảng còn dùng ngữ khí rất mờ ám, bà thậm chí còn hoài nghi Chu Diên chính là đang cố ý nói như vậy cho bà cùng chồng bà nghe.

Bà gần như khẳng định được mối quan hệ giữa Chu Diên và Dật Ninh.

Hai người thực sự có thể là tình nhân!

Bởi vì cãi nhau, với tính tình của Dật Ninh, nhất định không lựa chọn tranh cãi âm ỉ, chỉ biết chọn cách lặng lẽ rời đi.

Chính là bà cũng không rõ Dật Ninh sao lại không trực tiếp về nhà, mà ở bên ngoài mấy ngày mới trở về.

Bà Tô nghĩ đến Chu Diên cao lớn như vậy, thân thể cường tráng, liền lo lắng có phải Chu Diên đánh Dật Ninh hay không, khiến cho Dật Ninh bị thương, hại Dật Ninh ở bên ngoài vài ngày dưỡng thương mới có thể về gặp bà.

Bà Tô đem suy đoán của mình nói với chồng, chồng bà vừa kinh ngạc bởi phân tích tỉ mỉ chi tiết của vợ mình, vừa nghĩ đến lúc Chu Diên nhắc tới Dật Ninh trong lời nói đều thể hiện hẳn ra ngoài ý thân mật ngọt ngào, ví dụ như khi hắn cùng Bà Tô làm đồ ăn, cũng không trực tiếp khen ngợi, mà trong ánh mắt toát ra tình cảm dịu dàng nhắc đến vài thói quen lúc Dật Ninh làm đồ ăn, sau khi dính kèm Dật Ninh, mới khen ngợi đồ ăn của bà Tô một lần.

Nếu là bạn bè thông thường, lúc nhắc đến nhau, người ta có loại biểu cảm nuông chiều mê đắm mà dịu dàng này sao.

Bà Tô nghĩ đến Chu Diên nói không chừng đã tổn thương Dật Ninh, bà đứng ngồi không yên, muốn cùng Chu Diên nói chuyện.

Chính là lúc trò chuyện, Chu Diên đương nhiên thẳng thắn thú nhận, nói bản thân cùng Dật Ninh đã ở chung, tình cảm của hai người tốt lắm, hắn cũng có ý cùng Dật Ninh tiếp tục. Lần này Dật Ninh tức giận bỏ về nhà, đích thực là do hắn xử lý mọi chuyện không tốt, để cho Dật Ninh chịu oan ức, nhưng không nói cụ thể là oan ức gì, hắn tránh né trọng tâm câu chuyện mà lên tiếng nói sang chuyện khác.

Chu Diên cùng bà Tô và ông Lâm nói chuyện mấy giờ liền, trong lời nói bộc lộ rõ tình cảm quan tâm trân trọng cùng yêu say đắm. Hơn nữa hắn hy vọng bà Tô có thể giao Dật Ninh cho hắn, hắn nhất định đối xử tốt với Dật Ninh.

Lúc sau lại mời bà cùng người chồng hiện tại tới thành phố S chơi....

Chính là như vậy, nên trước khi Dật Ninh trở về nhà, Chu Diên đã đem cả nhà mẹ người ta thuyết phục.

Bà Tô đương nhiên không phải loại người không có chủ kiến, bà nhanh chóng bị Chu Diên thuyết phục như vậy, chủ yếu vẫn là bà quan tâm đến Dật Ninh, người giống như Dật Ninh, rất khó tìm được người yêu, thật vất vả mới có một cái, bà đương nhiên muốn thay Dật Ninh quý trọng.

47. Chương 47

Mặc dù bà Tô không thể không thừa nhận sự tồn tại của chu diên ‘bạn trai’ Dật Ninh, dù đã một ngày ở chung bà vẫn không thể xem hắn như người một nhà.

Bà Tô gọi Dật Ninh vào phòng mình hỏi chuyện, Dật Ninh đi theo.

Chu Diên nhìn theo bóng lưng Dật Ninh, tiếp tục cùng dượng của Dật Ninh thảo luận vấn đề thị trường chứng khoán.

Bà Tô lôi kéo Dật Ninh ngồi xuống giường, vẻ mặt lo âu cùng do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi ” Dật Ninh, con cùng Chu Diên ở một chỗ, con cảm thấy tiếp tục được không?”

Dật Ninh còn chưa biết mẹ cùng dượng đã biết quan hệ giữa mình cùng Chu Diên, nghe thấy Bà Tô nhắc đến vấn đề này, Dật Ninh sững sờ một hồi.

” Con thật là, nói đi, Chu Diên đã sớm nói cho chúng ta về quan hệ của hai đứa, chẳng nhẽ đến bây giờ con còn muốn dấu giếm hay sao?”

Bà Tô nhìn Dật Ninh lại hỏi một câu, Dật Ninh lúc này mới phục hồi tinh thần.

Bị mẹ mình dùng ánh mắt tràn đầy dò xét cùng lo lắng nhìn, Dật Ninh có chút xấu hổ cùng ngại ngùng cúi thấp đầu. Từ trước đến giờ cậu chưa từng trở thành một người đàn ông chân chính để cho mẹ hài lòng, hơn nữa bây giờ còn ở bên một nam nhân, như vậy nhất định khiến cho mẹ mất mặt...

Dật Ninh vô cùng xấu hổ, suy nghĩ một hồi, mới ấp úng nói ra ” Mẹ, Chu... Chu Diên là thế nào... thế nào nói với hai người?”

Nghe Bà Tô nói như vậy, Dật Ninh cũng coi như hiểu được Chu Diên tại sao thoát nhìn lại quen thuộc với mẹ mình như vậy, chu diên rất có tài nói chuyện, dễ kết giao với mọi người, hắn đi đến nhà cậu, muốn cho mẹ cậu cùng dượng chấp nhận hắn hẳn là rất đơn giản, hướng chỉ mẹ cậu luôn mong ngóng Dật Ninh sớm tìm được đối tượng, chính là không ngờ tới, cho dù Chu Diên là một nam đối tượng, mẹ của cậu cũng không để bụng, còn đối đãi với chu diên rất tốt.

Dật Ninh đối với việc này không còn lời nào để nói.

” Cậu ấy cũng chưa nói cái gì, chỉ nói hai con là mùa hè năm nay thì quen biết, sau đó cậu ấy đối với con có ý tứ, vẫn theo đuổi con, hơn nửa năm con mới đồng ý với cậu ấy, hiện tại các con ở chung một chỗ, cậu ấy còn nói hai đứa ở chung tốt lắm, cậu ấy muốn cả hai về sau vẫn có thể ở bên nhau.” Lúc Bà Tô nghe Chu Diên nói lời này, trong giọng nói của Chu Diên còn hàm chứa tình cảm dịu dàng, Bà Tô lúc ấy cũng tin tưởng lời nói của hắn không phải giả bộ, hơn nữa còn cho rằng người này đối với Dật Ninh rất tốt.

Dật Ninh cúi đầu im lặng trong chốc lát, mới nói tiếp” Đúng là có quen biết hơn nửa năm. Cùng ở chung một chỗ cũng khá tốt.”

Bà Tô lo lắng chính là chuyện Dật Ninh về nhà, do dự một hồi, mới hỏi ” Vậy lần này con cùng cậu ấy xảy ra chuyện gì, con trốn cậu ta về nhà, còn ở bên ngoài mấy ngày mới về, mấy ngày nay con đi đâu? Mẹ cũng hỏi qua chu diên, cậu ta nói hàm hàm hồ hồ, chúng ta cũng không biết là chuyện gì, chỉ nghĩ đến, có phải cậu ta khiến con chịu oan ức gì đó, cho nên không dám nói với chúng ta.”

Dật Ninh lắc đầu ” Không, không có gì?” Dật Ninh không muốn mẹ vì mình mà lo lắng, đối diện với ánh mắt yêu thương ảm áp của mẹ, trong lòng cậu cảm động, chuyển đường nhìn, ” Bọn con không xảy ra chuyện gì, cũng không phải là lỗi của Chu Diên, là do tự con trong lòng không ổn, sau đó mới trở về nhà.”

Bà Tô bị lời nói của Dật Ninh làm cho hồ đồ ” Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Cậu ta so với con xem ra có khí lực hơn, nếu cậu ra đánh con khi dễ con, con lại không nói, chẳng nhẽ con muốn đem mọi thứ đè nén trong lòng hay sao. Mẹ là mẹ con, con không nói với mẹ, thì con nói với ai đây?”

Dật Ninh do dự, rồi buộc lòng phải nói ra ” Cũng không phải chuyện gì, là bạn từ nhỏ của Chu Diên đến chơi, hẳn nghĩ là con đoạt đi Chu Diên, liền mắng con vài câu mà thôi, trong lòng con khó chịu, không muốn cùng Chu Diên qua lại nữa, mới trở về nhà. Trong lòng thực sự bức bối, về nhà sợ xảy ra chuyện, nên đành ở ngoài vài ngày, để tâm tình điều chỉnh cho tốt mới trở về...”

” Bởi vì loại chuyện này sao?” Bà Tô nghe xong, thở dài nói ” Con dù sao cũng là một nam nhân, người nhà Chu Diên không tiếp nhận con sao ?”

Trong lòng Dật Ninh nổi lên một tầng bi thương dày đặc, thanh âm nhẹ nhàng lơ lửng mang theo chút thần thờ “Bọn con chỉ nói chuyện yêu đương mà thôi, cũng không nghĩ đến gặp người trong nhà.”

Bà Tô nghe Dật Ninh nói vậy liền nhú mày, trong lòng không vui lắm.

Bà từng xem qua báo chí, nghe nhiều về chuyện mẹ chồng nàng dâu, đôi khi cũng biết đến có chuyện một số nam nhân ở cùng nam nhân, dù sao cũng không thể giống như đàn ông và đàn bà có thể kết hôn sinh con, quan hệ kỳ thực không có gì đảm bảo, nói cho cùng hợp thì ở cùng một chỗ, không hợp thì chia tay, dường như căn bản không thể hình dung đến việc kết hợp thành một gia đình.

Nhìn thấy khuôn mặt Dật Ninh sạch sẽ tinh khiết xinh đẹp giống như một cô gái, Bà Tô chỉ có thể thở dài trong lòng, một mảnh sầu khổ. Dật Ninh đứa nhỏ này là người cẩn thận hiền lành, chưa bao giờ tranh chấp với người khác cái gì, dễ dàng bị người ức hiếp, hơn nữa khi bị bắt nạt cậu cũng không nói gì, bà thật sự lo lắng đứa con của mình cả đời cũng không có được hạnh phúc.

Bà Tô trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu, mới nắm tay dật ninh nói ” Dật Ninh, cùng con gái ở một chỗ thật sự không được sao? Con gái so với con trai dù sao cũng tốt hơn.”

Dật ninh ngẩng đầu nhìn mẹ mình một cái, xấu hổ cúi đầu ” con.... con....”

” Có thể tìm một cô gái kết giao thử một lần cũng tốt!” Bà Tô khẩn thiết nắm tay cậu, giống như muốn truyền cho đứa con trai tính tình nhút nhát này chút sức lực để vượt qua khó khăn.

Dật Ninh trong lòng khổ sở, căn bản không thể đối mặt với mẹ mình, chỉ có thể lắc đầu không ngừng.

Bà Tô cũng không có cách nào khác. Hai người lại lâm vào trầm mặc.

Có thể nghe được tiếng còi xe bên ngoài cửa sổ, thanh âm vang lên phá vỡ không khí im ắng trong phòng.

Dật Ninh từ trong suy tư phục hồi tinh thần, nhỏ giọng nói ” Mẹ, con định sẽ không cùng chu diên trở về thành phố S, con muốn ở lại nhà, tìm một công việc, nơi này vật giá thấp cũng không phải lo, con nghĩ, về sau con sống một mình cũng được. Như vậy, con càng có nhiều thời gian phụng dưỡng mẹ.”

Bà Tô nghe lời nói của Dật Ninh liền cau mày, trách mắng ” Con nói cái gì vậy! Cùng Chu Diên chia tay, về sau vẫn luôn một mình hay sao? Con bây giờ còn trẻ tuổi mọi thứ đều tốt, hơn nữa mẹ cũng khỏe mạnh, có thể chăm sóc cho con một chút, nhưng con không có nghĩ tới, sau này khi con lớn tuổi hơn một chút, khi đó mẹ cũng già hoặc là đã chết, con chỉ có một mình, những lúc... sinh bệnh cũng không ai trông nom, khi đó cuộc sống sẽ có nhiều chật vật, con có nghĩ tới việc này không? Đừng nói người, ngay cả loài vật, đều muốn có một đồng bạn, tìm một người ở cùng nhau rốt cuộc so với một mình tốt hơn nhiều lắm”

Dật Ninh sao có thể không rõ ý tứ của mẹ, nhưng Chu Diên cũng không phải người cậu có thể với tới, hơn nữa Chu Diên cũng không phải người khiến cho người ta yên tâm.

” Chu Diên có rất nhiều tiền, gia cảnh tốt lắm, con căn bản trèo cao không tới anh ấy, cho dù hiện nay ở bên nhau, e rằng cũng không được bao lâu sẽ chia tay. Còn không bằng chia tay sớm một chút tốt hơn, nếu không lúc tình cảm sâu sắc, đến lúc đó tách ra thực khó khăn....”

Bà Tô vì lời nói của Dật Ninh mà ngăn người, lại thở thật dài.

Suy nghĩ một hồi, Bà Tô mới nói tiếp ” Con muốn ở lại nhà công tác cũng tốt, con ở bên ngoài làm việc, quanh năm suốt tháng không thấy người, mẹ cũng lo lắng, mẹ phải đi nói với dưỡng con, cho người thu dọn

phòng của con một chút, con ở lại nơi này đi. Dượng con là người tốt, ông ấy thực sự xem con như con đẻ, con ở nơi này ông ấy cũng không có ý kiến gì. Dù sao tuổi con không quá lớn, mẹ sẽ nhờ người hỏi thăm, xem có người giống con hay không, đến lúc đó đi gặp mặt, nói không chừng con cũng có thể tìm được một người ở cùng con cả đời. Hiện tại cũng đừng lo lắng buồn khổ quá, mở rộng trái tim một chút, cho cuộc sống thoải mái.

Dật Ninh trong lòng chua xót, miễn cưỡng gật đầu.

Dù sao, là cậu khiến cho mẹ dù lớn tuổi như vậy vẫn còn vì cậu mà đau lòng.

48. Chương 48

Buổi sáng đồng hồ điểm hơn mười giờ, sương sớm đã tiêu tán, mặt trời lên cao, ánh nắng tươi sáng.

Dật Ninh dẫn theo Chu Diên ra ngoài một chút.

” Em cùng mẹ em nói chuyện gì, nhốt ở trong phòng lâu như vậy?” Chu Diên ra vẻ lơ đãng hỏi.

Dật Ninh nhẹ nhàng lắc đầu” Không có gì, em cùng mẹ em nói chuyện trở về đây làm việc.”

Chu Diên nghe Dật Ninh nói bằng giọng một câu, mới đầu còn chưa có phản ứng, chờ hần phản ứng lại thì bỗng sốt đến mức không biết hình dung cảm thụ trong lòng, hoàn toàn hỗn loạn giữa không thể tin được cùng tức giận.

” Em muốn quay về nơi này công tác?” trong giọng nói bình tĩnh của Chu Diên hàm chứa kinh ngạc cùng phẫn nộ.

Dật Ninh không nhìn Chu Diên, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Cậu vừa tốt nghiệp đại học thì tới công ty công tác hơn nửa năm liền gặp phải chuyện với Giang Triết, lúc ấy cậu nên về nhà, nhưng thứ nhất nơi này chính là căn nguyên những nỗi đau của cậu, cậu không muốn trở về, thứ hai trở về công tác sẽ bị không ít người chỉ trích, bản thân cậu thì đã quen, nhưng cậu lo lắng cha mẹ cậu không thể tiếp nhận, thứ ba người giống như cậu, đều có tâm lý không dám đối mặt với những chuyện không thoải mái trước đây, cậu cũng không muốn trở về gặp những người từng ức hiếp mình, hơn nữa cậu cũng không muốn cho cha mẹ lo lắng chuyện công tác của cậu. Vì thế, cho dù sinh hoạt phí trên thành phố S rất cao, cậu cũng đành cắn răng tiếp tục ở nơi này. Bất quá hiện tại cậu cảm thấy chính mình không thể cầm cự được nữa, cậu mong ước có một mái ấm gia đình, hy vọng được người khác quan tâm chăm sóc, hy vọng được sống bên cạnh cha mẹ, như vậy cho dù không có tình yêu, không có đồng nghiệp, cậu cũng có thể kiên trì, trong lòng còn có một nơi ấm áp, làm lý do cho cậu có thể tồn tại.

Dật Ninh có thể nghe ra trong ngữ khí bình tĩnh của Chu Diên là ‘ba đào gọi sóng’, cậu lên tiếng giải thích một chút ” Ở thành phố S sinh hoạt phí rất cao, mỗi tháng em kiếm cũng không được nhiều lắm, có cảm giác thực vất vả, ở nơi này không giống như vậy, ở đây một ngàn đồng là có thể sống được khá lắm, hơn nữa về nhà có cha mẹ chăm sóc, em cũng sẽ tìm một công việc cố định, sau này có thể yên tâm ổn định.”

Dật Ninh cho tay trong túi, chậm rãi đi về phía trước, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt cậu, khiến cho khuôn mặt trắng nõn trơn nhẵn như được mạ một lớp nhũ, hàng mi thật dài, chính là lúc này hàng mi kia lại che giấu đi những tình tự trong mắt cậu.

Thanh âm của Dật Ninh rất khẽ rất mềm mỏng, còn mang theo chút đau khổ cùng u buồn.

Chu Diên nhìn bên sườn mặt của Dật Ninh, cho dù trong lòng đang ‘phiêu giang đảo hải’, nhưng không thể đối với Dật Ninh đang như vậy mà căm giận .

Hắn tận lực kìm nén cơn giận của mình, qua một hồi lâu, mới tiến lên nắm lấy cánh tay Dật Ninh, đem Dật Ninh đối mặt với chính mình, hắn nhìn vào cặp mắt luôn hàm chứa thủy quang kia, mở miệng vài lần mới ra tiếng, cơn tức giận cũng đã hoàn toàn biến đổi, trở thành thống khổ đầy kìm nén ” Sao em có thể nói ra những lời này, anh cũng không phải không nuôi được em, như thế nào sẽ để em không ở được thành phố S. Em lại phải rời khỏi anh trở lại nơi này. Em nói về nhà sẽ có cha mẹ chăm sóc, tốt lắm, vậy đưa cả cha mẹ em chuyển đến ở thành phố S, anh đều nguyện ý phụng dưỡng....”

Đối với lời nói của Chu Diên, Dật Ninh nhăn mày.

Cậu muốn tránh khỏi bàn tay Chu Diên đang nắm lấy cánh tay nhỏ bé của mình, " Anh buông em ra trước. Em cùng anh nói chuyện rõ ràng, cũng không phải như anh nghĩ là em muốn anh nuôi dưỡng."

Chu Diên giữ lấy cậu không buông, rất bi thương hỏi ngược lại " Muốn đem cái gì nói rõ ràng? Chẳng phải cho tới bây giờ em đều không muốn nói với anh một câu, liền tự mình quyết định hay sao? Em nói phải chia tay em có hỏi qua anh hay không? Em chỉ để lại một lời nhắn thì bỏ về nhà, em có đối mặt với anh để nói hay không? Hiện tại em còn nói phải về nơi này công tác, chẳng nhẽ từ trước đến giờ em chưa từng nghĩ đến anh?"

Thanh âm Chu Diên khàn khàn mà khổ sở, từng câu từng câu khiến Dật Ninh chấn động tại chỗ, đích thực, cậu chưa bao giờ nghĩ đến suy nghĩ của Chu Diên, bởi vì cậu nghĩ Chu Diên là loại người tùy tiện quen được chiều chuộng, nam thanh nữ tú bên người hẳn nhiên vô kể, căn bản sẽ không để ý đến một người bình thường như cậu, cậu nghĩ chính mình nói chia tay chính mình rồi đi, coi như là giải quyết vấn đề của Chu Diên, dù sao Chu Diên đã chiếm được thân thể của cậu, tình một đêm xong rồi cũng không đối với cậu có gì lưu luyến, chính mình rời đi, Chu Diên thậm chí không cần phải phiền não tìm cách nào để đuổi mình đi, như vậy không phải đúng ý Chu Diên rồi sao?

Dật Ninh không ngờ Chu Diên sẽ tìm đến nhà mình, cũng không ngờ Chu Diên sẽ nói ra những lời này, càng không ngờ Chu Diên nói không phải là những lời bởi vì bị bỏ mà ảm ức, mà thực sự đau lòng cũng khổ sở.

Dật Ninh nhìn Chu Diên trong lúc nhất thời cậu căn bản không biết phải nói thế nào.

Ở trong bụng cậu đã chuẩn bị mọi lời nói tất cả đều muốn làm cho Chu Diên rời đi sớm một chút, về sau hai người hoàn toàn cắt đứt quan hệ, nhưng lúc này, cậu lại không thể nói ra.

" Em nói đi, sao không trả lời anh, em có nghĩ đến anh hay không? Chẳng nhẽ em chỉ đem anh trở thành đối tượng tình một đêm, dùng xong thì ném?" thanh âm khàn khàn nặng trĩu của Chu Diên khiến cho Dật Ninh khổ sở, xấu hổ cúi đầu.

Dật Ninh hơn nửa ngày mới ấp úng nói " Xin lỗi, em.... em nghĩ anh kỳ thực không để tâm việc em rời đi, dù sao anh cũng biết bộ dáng trên giường của em ra sao rồi, cũng đã hưởng qua, về sau e rằng cũng không còn hứng thú gì, như vậy cho dù em rời đi, cũng có quan trọng gì đâu?"

Thanh âm của Dật Ninh rất thấp, hơn nữa cũng không rõ ràng lắm, nhưng Chu Diên vẫn nghe rất rõ. Về mặt hần kinh ngạc, " Em, em cứ nhiên nghĩ như vậy?"

Dật Ninh nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Diên hung tợn mắng một câu, lại tiếp tục ôn nhu, đưa tay nâng đầu Dật Ninh lên, để cho cậu đối diện với chính mình, ánh mắt hần kiên định " Em toàn là suy nghĩ vớ vẩn, nếu anh chỉ muốn cùng em lên giường, thì cần gì phí tâm tư ở trên người em, còn cho em đến ở trong nhà anh. Anh là thật tình muốn theo đuổi em, muốn em trở thành chủ nhân ngôi nhà kia. Em hiểu được ý tứ của anh không? Anh muốn cùng em tiếp tục kết giao, vẫn....."

Dật Ninh nhìn hần, lắc đầu " Anh sẽ không đối với em còn nhiều hứng thú, cho dù ở cùng một chỗ, chúng ta vẫn không được bao lâu liền chia tay, đến lúc đó chia tay, không bằng bây giờ chia tay thì tốt hơn."

" Em nói cái gì, chẳng nhẽ anh kém cỏi như vậy, em đối với anh một chút cũng không nhung nhớ, em không thương anh sao, đối với anh không thể bảo trì cảm giác mới mẻ? một thời gian ngắn như vậy đối với anh đã mất đi hứng thú? Chu Diên tức đến muốn hôn mê, hiểu lầm ý tứ của Dật Ninh, bị Dật Ninh đã kích sự tự tin, mà Dật Ninh kỳ thực muốn biểu đạt chính mình không thể bảo trì hứng thú của Chu Diên, rốt cuộc sẽ bị Chu Diên đá.

Dật Ninh bị Chu Diên nói như chất vấn, liền cảm thấy oan ức, cau mày nói " Em cũng không giống anh, nơi nơi tìm người, sinh hoạt cá nhân không sạch sẽ, cuộc sống không đứng đắn, dễ dàng thay lòng đổi dạ, em mới không giống như anh nói."

Chu Diên nhìn thật sâu vào cậu " Anh thừa nhận trước kia anh không tốt, bắt quá từ khi anh ở bên em, anh không còn cùng người khác nơi nơi làm bậy, sinh hoạt cá nhân của anh không sạch sẽ sao? Anh cũng

không thay lòng đổi dạ, em sao nói anh dễ dàng thay lòng ?”

Dật Ninh bị Chu Diên nhìn co rúm lại một chút, cắn chặt răng không đáp.

Chu Diên cũng không ép Dật Ninh, cúi đầu thăm thở dài, nói ” Là anh không cho em cảm giác tự tin cùng an toàn, là anh không đúng. Bất quá, em không có sự đồng ý của anh mà tự ý đòi chia tay, bỏ về nhà, còn nói không quay về thành phố mà ở nơi này công tác, những.... này, hiện tại anh không cùng em truy cứu nữa, nhưng em phải cùng anh trở về, trước tiên chúng ta ở cùng nhau nửa năm, nếu đến lúc đó anh vẫn không thể khiến em hài lòng, không thể khiến em đối với anh có cảm giác tin tưởng cùng an toàn, thì lúc đó đi hay ở là tùy em, anh còn bồi thường cho em một khoản ‘ thanh xuân tổn thất phí’ , em xem, được chưa?”

Lời nói của Chu Diên thực ngang ngược lại chẳng ăn khớp gì, cái gì mà ‘ Thanh xuân tổn thất phí’ cũng nói ra được.

Dật Ninh chau mày, muốn cự tuyệt lại không dám từ chối, chỉ có thể ở trong lòng xoắn xuýt chần chừ do dự.

” Mau trả lời anh. Chúng ta có thể mời luật sư đến công chứng.” Chu Diên nói xong, liền lắc lắc bả vai Dật Ninh đang đứng như khúc gỗ.

Dật Ninh không đáp.

Chu Diên đang muốn nói tiếp gì đó, thì nghe thấy phía sau không xa truyền đến một giọng nam, ” Tô Dật Ninh ?”

Chu Diên lúc này tựa như con báo đang xác định lãnh thổ chủ quyền, về mặt hần bình tĩnh quay đầu lại nhìn xem tên đang kêu tên Dật Ninh kia là ai. Nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi cao lớn, trong lòng nổi lên một trận khó chịu, đem tên này trở thành kẻ địch sẽ cùng hần tranh giành Dật Ninh.

Dật Ninh nghe thấy có người gọi mình cũng ngẩng đầu lên, nghiêng người nhìn thì thấy cư nhiên là Trương Lăng Trí mới gặp một ngày trước đó, cậu thoáng giật mình, đáp lại một câu, ” Chào cậu! Không ngờ ở nơi này lại gặp cậu?”

Dật Ninh nói xong muốn tránh khỏi bàn tay đang giữ lấy mình của Chu Diên, dù sao để người ngoài trông thấy hai người lôi lôi kéo kéo cũng không hay lắm.

Dật Ninh kỳ thực chỉ xuất phát từ lễ độ mà lên tiếng chào hỏi, nhưng lọt vào tai Chu Diên, lại khiến cho bình dấm chua của Chu Diên lật nhào, Dật Ninh muốn giãy ra khỏi tay hần càng khiến hần ghen tuông, không những không buông tay Dật Ninh, hần còn cố ý đặt tay trên eo cậu.

Dật Ninh biết mình không có khả năng thoát khỏi Chu Diên, cùng Chu Diên đối nghịch chắc chắn nếm thêm mùi đau khổ, vì thế chỉ có thể buồn bực trong lòng, tùy ý để hần nắm tay cùng ôm eo mình, bị Trương Lăng Trí dùng ánh mắt dò xét nhìn, cậu không khỏi cảm thấy lúng túng, khi đối diện với ánh mắt dò hỏi của Trương Lăng Trí, cậu đành đem tầm mắt lãng đi.

Thời khắc xấu hổ như vậy, không khí dường như muốn đình trệ, chỉ có ánh nắng trên bầu trời, chiếu vào trên người khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Là Chu Diên lên tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, ” Dật Ninh, vị này là ai?”

Dật Ninh còn chưa nói, Trương Lăng Trí nhìn ra mối quan hệ giữa hai người cảm thấy vô cùng thất vọng đã tiến lên tự giới thiệu ” Tôi là bạn thời trung học của Tô Dật Ninh, họ Trương, Trương Lăng Trí.”

” Tôi là bạn trai Dật Ninh, họ Chu, Chu Diên.” Chu Diên nhìn người này vô cùng khó chịu, vừa thấy đã biết hần ta có chủ ý với Dật Ninh, vì thế hần chọn cách giới thiệu bản thân, ngang ngược tuyên bố chủ quyền của mình với Dật Ninh .

Dật Ninh bị câu nói lớn tiếng kiên định lại thẳng thắn vô tư ‘ Bạn trai’ của Chu Diên khiến cho chân động một chút, từ đầu bởi vì cậu eo lả mà bị người khác chỉ trích bắt nạt, hiện tại người khác đã biết cậu rõ ràng ràng là một người ‘ đồng tính luyến ái’, Trương Lăng Trí này mà đi khắp nơi tuyên truyền, e rằng sau này cậu cũng không cần ở quê nhà mà lộ diện tiếp nữa.

Dật Ninh trong lòng khổ sở, oán giận Chu Diên, nhưng thực sự không có cách nào với người này.

Lời nói của Chu Diên không chỉ khiến cho Dật Ninh chần chịt, mà Trương Lăng Trí cũng bị đả kích.

Hắn công tác ở cơ quan công an, vì thế muốn tìm người có rất nhiều lợi thế, thực dễ dàng tra ra được hoàn cảnh gia đình của Dật Ninh, sau đó lại từ bạn học của Dật Ninh mà biết được mấy năm gần đây Dật Ninh đều quay về ở nhà mẹ, chứ không ở nhà cha cậu.

Trương Lăng Trí cũng tin Dật Ninh ở bên ngoài thuê phòng ở, ngày hôm đó là cuối tuần, dù sao cũng nhàn rỗi không có việc gì, liền tìm đến nhà mẹ Dật Ninh lấy thân phận là bạn thời trung học để thăm dò một chút tình hình.

Trong tay cầm theo thuốc bổ dành cho người lớn tuổi, trước tiên muốn hỏi lộ mẹ Dật Ninh một chút, về sau cũng có thể cùng Dật Ninh thân cận hơn.

Chỉ không ngờ lúc tìm đến đây, từ cổng tiểu khu này đi vào, tuy tiểu khu này không lớn, nhưng kiến trúc nơi này hơi cũ, cây cối tốt tươi, có đến vài ngã rẽ, muốn tìm đến nhà mẹ Dật Ninh, trên đường đi hẳn hỏi không ít người, chính là cảm thấy bản thân hình như vẫn lầm đường, hẳn thấy cách đó không xa có hai người đứng dưới tàng cây, vốn định tới để hỏi đường, không ngờ vừa đến đã thấy một trong hai người chính là Dật Ninh.

Dật Ninh bị nam nhân cao lớn trước mặt che khuất nửa mặt, nhưng Trương Lăng Trí vẫn xác định 100% là Dật Ninh.

Chính là, người đàn ông cao lớn trước mặt Dật Ninh là ai, là đang hỏi thăm.

Lúc đầu Trương Lăng Trí chỉ nhìn thấy bóng lưng của Chu Diên, cũng không có nhìn thấy tay Chu Diên đang nắm lấy tay Dật Ninh, cho nên, hẳn không ngờ nam nhân trước mặt Dật Ninh đích thực có thể là bạn trai của cậu.

Khi Chu Diên xoay lại nhìn hẳn, thời điểm Chu Diên thể hiện dự cảm chiếm giữ mạnh mẽ mà ôm lấy eo Dật Ninh, Trương Lăng Trí sao có thể không hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người.

Trong lòng hẳn thầm nghĩ quả thực Tô Dật Ninh là gay, chỉ không ngờ cậu đương nhiên đã có bạn trai, đây chính là chuyện khiến hẳn chán nản buồn phiền.

Biểu tình xấu hổ lúng túng trên mặt Dật Ninh lọt vào tầm mắt Trương Lăng Trí, hẳn tự hiểu ra vì Dật Ninh cùng bạn trai hiện tại đang có mâu thuẫn thì hẳn chen vào một chân, e rằng làm gián đoạn câu chuyện.

” Hôm qua tôi có gọi điện với bạn thời trung học, vừa lúc nhắc đến cậu, cậu ta nói mẹ cậu ở đây, hôm nay lại là ngày nghỉ của tôi, tôi nghĩ cậu có thể ở nơi này, nên lại đây tìm thử xem, dù sao bấy tám năm không gặp, bạn học cũ cũng có nhiều chuyện muốn nói.” Trương Lăng Trí tiến lên giải thích với Dật Ninh, nhìn nhìn Chu Diên, vừa cười nói, ” Trở về công tác tại quê nhà cũng có không ít người, bọn họ muốn tổ chức họp mặt, ngày mai tại khu vui chơi XX, tôi thuận đường nên qua đây hỏi cậu có muốn tới tụ tập hay không.”

Dật Ninh rõ ràng chỉ cùng người này học cùng trường cao trung, không hẳn là cùng lớp, hơn nữa quan hệ giữa hai người trước đây thực sự không thể dùng từ ‘ Tốt’ để hình dung, cho dù có quen cũng bởi vì bị bắt nạt mà thôi. Bây giờ hẳn nói cùng bạn học tụ tập, chần chẫn là bạn học cùng lớp của hẳn, chính mình không học cùng hẳn, nên chắc chắn không đi, hơn nữa, bản thân cậu trừ bỏ năm nhất đại học có đi họp lớp hai lần, về sau cũng không bao giờ đi nữa.

Dật Ninh đang muốn từ chối Trương Lăng Trí, nhưng cậu chưa kịp mở miệng, Chu Diên đã lên tiếng ” Tôi cùng Dật Ninh đã sắp xếp kế hoạch rồi, ngày mai có chút chuyện, e rằng không thể tham gia cuộc họp mặt đồng học.”

49. Chương 49

Lời nói của Chu Diên khiến cho Trương Lăng Trí trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng hẳn vốn là quý tử con nhà quan lớn, từ nhỏ đã luyện được công phu thể hiện nét mặt rất nhuần nhuyễn, trên mặt vẫn là vẻ hoà nhã, chỉ lộ ra chút tiếc nuối.

Còn nói thêm vài câu, Trương Lăng Trí nói không muốn quấy rầy hai người trò chuyện, đưa quà tặng trong tay cho Dật Ninh, nhờ cậu giúp mình gửi lời thăm hỏi tới mẹ cậu, sẽ rời đi, Dật Ninh cũng không muốn nhận quà của hắn, nhưng thấy thái độ kiên quyết của Trương Lăng Trí nên cuối cùng cũng chỉ có thể nhận lấy, xuất phát từ phép lịch sự, liền khách sáo nói một câu, mời Trương Lăng Trí vào nhà mình uống một ngụm trà rồi hãy đi.

Vốn phải đi Trương Lăng Trí cứ nhiên lại đồng ý, trong lúc Dật Ninh còn bối rối, Chu Diên thì sa sầm mặt, hắn đã đi vào trong nhà mẹ Dật Ninh.

Dật Ninh giới thiệu với mẹ cùng dưỡng hân là bạn thời trung học, bản thân Trương Lăng Trí vốn đã nhanh nhẹn nhanh miệng, nên rất nhanh đã cùng người nhà Dật Ninh nói chuyện vui vẻ.

Đến giờ cơm trưa, Bà Tô giữ hắn lại ăn cơm, hắn thấy sắc mặt Chu Diên không tốt, Dật Ninh thì không tỏ vẻ gì đặc biệt, trong lòng hắn vui sướng, cũng không chút khách khí ở lại dùng cơm.

Tiến hân đi rồi, Chu Diên ở trước mặt Dật Ninh nghiêm mặt hỏi, " Trước kia em cùng hắn từng có quan hệ gì sao."

Dật Ninh liếc mắt nhìn Chu Diên một cái, sau đó đem ánh mắt chuyển đi, " Chỉ là bạn thời trung học mà thôi."

" Thế mà bộ dáng hắn dường như cùng em rất thân thuộc, gọi em thân mật như vậy." Cả người Chu Diên đều là mùi acid acetic (thành phần chính của dấm), hơn nữa toàn thân dường như tiến vào trạng thái đề phòng, hết như một con báo đang vận sức chờ phát động trước nguy hiểm.

Dật Ninh nghe khẩu khí hắn chua như vậy, nghĩ đến Chu Diên đối với mình rất tốt, còn nói có thể kết giao nửa năm trước, nếu không hợp mới chia tay, cậu vốn đã mềm lòng, chủ động ôm lấy Chu Diên, tựa mặt trên vai hắn, nhẹ nhàng dỗ dành " Là thật, em với cậu ta chỉ là bạn thời trung học, trước kia quan hệ cũng không tốt, em nghĩ cậu ta bây giờ đến làm thân hân có ý đồ gì. Bất quá, anh yên tâm, em đối với hắn cũng không có hứng thú."

Dật Ninh nói nhỏ nhẹ ôn nhu lại thuận theo như vậy, làm cho cơn ghen tuông bức tức trong lòng Chu Diên cũng dịu xuống.

Đem Dật Ninh ôm thật chặt, một lần nữa Chu Diên nhấn mạnh cùng uy hiếp " Không cho phép cùng nam nhân khác mà đi mất lại, không được cùng hắn gặp mặt nữa."

Thân thể Dật Ninh cứng ngắc một chút, không có trả lời, cũng không phản đối.

Dật Ninh suy nghĩ hồi lâu, cũng không thông suốt, nhưng cậu muốn ... cho mình cùng Chu Diên thêm một cơ hội mà thôi.

Buổi tối, cậu nói cho mẹ quyết định của mình, muốn cùng Chu Diên quay về thành phố S, cậu muốn thử ở bên Chu Diên, nếu thực sự không được, cậu sẽ quay về nhà, cậu nói với mẹ, cậu muốn trân trọng cơ hội này.

Bà Tô nhìn ra được, chàng trai họ Trương buổi sáng nay đến nhà bọn họ cũng có ý đồ theo đuổi Dật Ninh, nhưng cậu ta khiến cho người khác cảm giác có phần gian xảo, bà đối với Chu Diên có cảm tình tốt hơn.

Quyết định của con trai bà cũng không phản đối, nhưng cũng không hẳn ủng hộ, chỉ dặn đi dặn lại bảo cậu nếu gặp vấn đề khó khăn hoặc bị ức hiếp nhất định phải gọi điện thoại về báo cho bà...

Dật Ninh đáp lời, đột nhiên cảm thấy nếu không thể ở bên Chu Diên, về sau ở bên phụng dưỡng mẹ lúc tuổi già, như vậy cậu cũng có thể sống thật tốt.

Ngày hôm sau, cả một nhà đi ăn cơm trong một nhà hàng khá sang trọng, xem như là tâm ý của bọn họ trình trọng chiêu đãi khách nhân, cũng xem như Bà Tô đã tán thành Chu Diên, chiêu đãi hắn, sau đó là tiến hân.

Dật Ninh cùng Chu Diên nói chuyện, Chu Diên đi về trước, cậu phải ở nhà cho hết Tết Niên mới quay về thành phố S. Chu Diên tuy không vui trong lòng , bất quá cũng không dám làm khó Dật Ninh, đành phải đáp ứng.

Ra khỏi nhà hàng, nơi này là một trung tâm thương mại, là chỗ sầm uất nhất trong thị trấn, chính là chỗ một ngày trước Trương Lăng Trí mời Dật Ninh tham gia lần hội họp này cùng bọn họ.

Bà Tô cùng chồng và con gái lên xe đi trước, Dật Ninh cùng Chu Diên tản bộ với nhau.

Chu Diên đi bên cạnh Dật Ninh, dọc theo đại sảnh trong trung tâm, một bên có rạp chiếu phim cùng KTV, gần đó còn vài tụ điểm vui chơi, Chu Diên đột nhiên tiến đến nắm lấy tay Dật Ninh "Chúng ta đi xem phim đi."

Dật Ninh sửng sốt "Anh không phải muốn đi ngay sao?"

Chu Diên nhìn về mặt cậu, trong mắt tất cả đều là không muốn "Để tài xế tối nay đến đón anh cũng được." Kỳ thực hẳn muốn nói Dật Ninh cùng hẳn trở về, nhưng hẳn nghĩ đến bộ dáng mẫu tử tử hiếu của Bà Tô cùng Dật Ninh lúc bên nhau, lúc này lại nói không ra lời.

Dật Ninh gật đầu đáp ứng, hai người vào rạp xem phim, phim đã chiếu hơn nửa giờ, hai người đi vào ngồi ở phía sau, Chu Diên nắm tay Dật Ninh không buông, tâm tư cũng không đặt trên màn ảnh, chính là muốn cùng Dật Ninh tay nắm tay lâu hơn một chút.

Tình cảm lưu luyến quấn quanh trong lòng không thể tiêu tán khiến cho Chu Diên trầm mặt, đây là lần đầu tiên, bởi vì phải cùng một người xa cách một thời gian, mà làm cho hẳn khổ sở.

Trong ánh sáng mờ tối của rạp chiếu phim, hẳn đưa tay khoác lên bả vai Dật Ninh, ở trên mặt cậu hôn xuống, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm "Em nhất định phải nhanh chóng quay về thành phố S, bằng không, anh chỉ có thể tới đem em mang về."

Thanh âm của phim rất lớn, Dật Ninh căn bản không nghe rõ ràng, bất quá lúc này cậu đối với Chu Diên dường như có sự đồng cảm, cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Từ rạp phim đi ra, vòng qua KTV bên cạnh là ra đến đại sảnh, sau khi hai người ra tới đại sảnh thì, đột nhiên nghe thấy có người kêu lên, "Kia không phải Tô Dật Ninh hay sao?"

Sau đó là vài tiếng kêu ồn ào của vài người.

Dật Ninh trong ngực căng thẳng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện tất cả những người này đều là người đã bắt nạt cậu thời trung học, thực ra cậu cũng không hẳn nhớ rõ lắm, chính là cái cách bọn họ gọi cậu, còn có loại bộ dáng này, làm cho cậu hiểu rất rõ, bọn họ chính là những người đó.

Mấy người này gia thế cũng có chút quan hệ, bản thân đều là dựa vào phúc trạch của tổ tiên, nhưng thế lực trong nhà cũng không phải quá lớn, vì thế bọn họ chỉ có thể chơi đùa thời đại học sau đó trở về quê nhà phát triển, nhờ vào mối quan hệ của ông cha mà có chút tiền đồ.

Thực ra, Chu Diên cũng là người như vậy, nhưng gia thế Chu Diên rất hiển hách, gia giáo so với mấy người này cũng nghiêm khắc hơn nhiều, tuy cùng một gốc rễ, đều giống nhau không thích học tập chỉ chơi đùa hỗn loạn, nhưng từ nhỏ hẳn đã đi lại trong giới thượng lưu, năng lực và khí phách sẵn có từ di truyền của hẳn, vì thế so với mấy người hỗn tạp này, hẳn có phần tốt hơn một chút mà thôi.

Đã từng, ở trong mắt Dật Ninh, Chu Diên so với bọn họ không tốt hơn bao nhiêu.

Dật Ninh thích kiểu người điềm đạm nho nhã hơn, vì thế thật ra Chu Diên cùng tình nhân trong mộng của cậu xem như kém khá xa, thậm chí có thể nói là hoàn toàn trái ngược. Bất quá, cuộc sống vốn không thể toàn vẹn, mọi người luôn phải chấp nhận hiện thực.

Chu Diên cũng nghe thấy đám người kia đang nói Dật Ninh, trong lúc đối phương lại đây tìm Dật Ninh, hẳn đã nắm tay Dật Ninh chuẩn bị bỏ đi.

Về mặt Chu Diên nghiêm túc, khí thế trời sinh, ngang ngược oai phong, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét qua mặt những người đó một lượt, đối phương lúc đầu nhìn thấy Dật Ninh còn đang giữ thái độ chọc ghẹo mà chào hỏi, bị Chu Diên nhìn qua bất giác lại ngượng ngập thu hồi cái kiểu cười cợt trên đùa này.

Chu Diên đem Dật Ninh kéo đến bên người, thanh âm cứng rắn, đối với bọn họ hỏi, "Các người là ai, dám tùy tiện nói bà xã của ta, bà xã của ta thế nào, đó là chuyện của ta, ta thích hẳn ẻo lả, ta thích hẳn đi

đường lắc mông. Về sau các người giữ mồm miệng cho sạch một chút, không cần giống như đàn bà thiếu người thao mà lăm mồm...”

Đây là lần đầu tiên Dật Ninh nghe Chu Diên nói những lời độc ác cùng hỗn xược như vậy, cậu hoảng sợ đến không nói ra lời.

Cho tới bây giờ Dật Ninh vẫn luôn tự mình nhẫn nhịn, trong lòng nghĩ muốn mình cùng những người này tốt nhất cách xa một chút, không nên xuất hiện cùng một chỗ, không ngờ tới Chu Diên lại quang minh chính đại mà gây hấn.

Lời nói của Chu Diên khiến cho bốn năm người kia mặt lúc đỏ lúc trắng.

Kết quả cuối cùng quả nhiên không ngoài dự liệu của Dật Ninh, đã bắt đầu đánh nhau.

Đây cũng là lần đầu tiên Dật Ninh xem Chu Diên đánh nhau, Chu Diên dù sao cũng là vua đánh nhau đánh từ nhỏ cho đến lớn, thậm chí kỹ thuật bắn súng cũng rất tốt, loại con nhà thế gia như hấn, từ nhỏ đến lớn cũng không mang theo vệ sĩ, nhưng không lần nào có người bắt cóc hấn thành công, trước đây còn có đám bắt cóc tổng tiền bị hấn chinh cho tới mức hận chính mình không chết sớm một chút.

Đánh nhau không chỉ là một kỹ thuật sống, mà còn là vấn đề tích cách.

Mới trước đây Chu Diên có đánh thua một tên đầu gấu lớp trên, trên mặt còn bị thương trở về nhà, Chu Sam nhìn thấy mới hỏi rõ nguyên nhân, sau khi hấn nói xong, Chu Sam liền tự tay đem hấn ném ra ngoài cửa, nói với hấn, “ Trở lại đem tên kia giải quyết rồi hãy về, bằng không đừng trở lại.” Chu Diên đành mang bụng đói quay lại báo thù, lúc này hấn thiếu chút nữa đã đánh chết người, may mắn một bảo vệ đứng cách đó không xa kéo hấn ra. Chu Sam vừa cho người đi bồi thường tiền thuốc men, vừa khen ngợi Chu Diên, còn nói với hấn, “ Cùng người đánh nhau là phải tàn nhẫn, không được do dự, trong lòng không được băn khoăn, thì người mới có thể ra tay lưu loát, mới có thể đứng ở thế thượng phong.”

Bị giáo dục như vậy, cho dù hấn có làm chết người cũng không cần lo lắng, vì vậy mấy tên công tử bột này sao có thể là đối thủ của hấn.

Chu Diên đẩy Dật Ninh sang một bên, thoáng vài cái, rất nhanh nhẹn đem tất cả đối phương đánh ngã, khi đối thủ quỳ rạp trên mặt đất kêu đau đến thổ huyết, Chu Diên khinh thường quét mắt nhìn bọn họ một cái ” Về sau giữ mồm giữ miệng cho sạch một chút, đừng có xuất hiện trước mặt Dật Ninh, hơn nữa, các người cũng không xứng nhắc đến tên Dật Ninh.”

Lúc Chu Diên kéo Dật Ninh đi, cho dù là người bị đánh hay người vây quanh đứng xem vẫn chưa phản ứng kịp, chờ đến lúc gọi điện báo cảnh sát, người đã đi mất rồi.

Về mặt Dật Ninh khổ sở, tuy rằng Chu Diên thay cậu tức giận, nhưng cậu kỳ thực là người theo chủ nghĩa hoà bình, cậu cũng không cần Chu Diên thay cậu trút giận.

Chu Diên thấy Dật Ninh không vui, xoa xoa mặt cậu nói ” Làm sao vậy, có phải còn giận mấy tên đó hay không, nếu em còn giận, để anh đánh bọn chúng thêm trận nữa.”

Dật Ninh nhú mày lên tiếng ” Không phải, bọn họ muốn nói, cứ để cho họ nói là được, anh như thế nào hử một chút là đánh người.”

Chu Diên sững sốt một hồi mới phản ứng lại, tìm xuống chút hờn giận, nhìn bộ dáng Dật Ninh mềm yếu thực dễ dàng bị người ức hiếp, cơn giận trong lòng cũng tiêu tan.

Dật Ninh tuy dễ bị ức hiếp hơn nữa cũng không có khả năng tự bảo vệ bản thân, nhưng nếu Dật Ninh đã là người của mình, Dật Ninh cũng không cần loại năng lực này nữa, chính mình sẽ bảo vệ Dật Ninh thật tốt là được.

Vì thế Chu Diên không lưu tâm nói ” Lấy bạo chế bạo, đôi khi là phương pháp giải quyết tốt nhất.”

Dật Ninh nghiêm mặt đau khổ không nói lời nào.

50. Chương 50

Chu Diên đánh nhau cũng không hề lo lắng, bất quá đối với Dật Ninh mà nói, đắc tội người khác luôn không tốt, vì thế, sau khi Chu Diên rời đi, cậu luôn lo lắng không thôi, sợ những người đó trả thù.

Bất quá, mãi cho đến lễ mừng năm mới, cũng không có chuyện gì xảy ra, không chỉ thế, thậm chí ngay cả Trương Lăng Trí cũng không trở lại nhà mẹ cậu quấy rầy.

Dật Ninh cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong bụng nghĩ mãi không ra, vì thế cũng không nghĩ đến nữa.

Tuy Chu Diên đi rồi, nhưng mỗi ngày lại gọi điện liên tục, Dật Ninh ở nhà cũng rất tốt, có mẹ chăm sóc làm cơm, thỉnh thoảng cậu mới giảng giải vài đề tài cho em gái, vô cùng nhàn nhã, xem sách, viết văn trên mạng, cùng mẹ đi mua đồ ăn tản bộ, Chu Diên vào khoảng giữa trưa cùng tối sẽ gọi điện cho cậu, Dật Ninh đoán chừng Chu Diên dạo này cũng không rảnh rỗi.

Mỗi lần gọi điện nội dung cũng không có gì thay đổi mấy, dường như tất cả chỉ là hỏi về tình trạng sức khỏe cùng vài chuyện đã làm, cuộc sống của Dật Ninh mỗi ngày đều theo khuôn mẫu, không có gì thay đổi, vì thế câu trả lời cũng không khác biệt lắm, bất quá Chu Diên trái lại có rất nhiều chuyện muốn nói, nói một ít về công việc của hắn, sau đó lại là chuyện hắn về nhà, cần nhàn một chút, nói vài đề tài nhảm chán, thế nhưng cảm giác nhung nhớ yêu thương trong lúc nói những chuyện này lại càng nồng đậm hơn.

Như vậy cả hai người đều có cảm giác nhung nhớ chân thực, đó là cảm giác yêu đương.

Dần dần nỗi nhớ ngày càng nồng đậm hơn, làm cho Dật Ninh bởi vì chuyện Chu Diên tùy tiện đánh người mà ở trong lòng nảy sinh chút vướng mắc cũng theo những thương yên nồng đậm này mà tiêu tán.

Một buổi tối, hơn mười giờ đêm, Chu Diên hỏi cậu có nhớ hắn không, Dật Ninh da mặt vốn mỏng, nhưng lúc này thực sự rất nhớ nhung, trong đầu tất cả đều là Chu Diên, bên người không có hắn sưởi ấm, rốt cuộc vẫn cảm thấy trống rỗng, làm cho người ta thấy cô đơn đến mức không cách nào giải sầu.

Dật Ninh nhỏ giọng đáp ” Rất nhớ, em nghĩ nếu nhắm mắt lại lúc mở mắt ra liền thấy anh thì tốt rồi.”

Dật Ninh vì mấy lời này mà thẹn thùng, cậu còn tưởng Chu Diên sẽ cười nhạo cậu, nhưng Chu Diên cũng không lên tiếng, Dật Ninh cảm di động thấp thỏm không yên, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của Chu Diên truyền đến ” Em chờ.”

Điện thoại treo, Dật Ninh xem sách một lát, cũng chuẩn bị lên giường đi ngủ, chính là nằm ở trên giường nhưng không thể nào ngủ được, lật qua lật lại, trong đầu đều là hình bóng của Chu Diên, là thanh âm trầm thấp đầy từ tính của hắn, thanh âm Chu Diên trêu đùa chọc ghẹo cậu, thậm chí cả nét mặt kiêu ngạo ngang ngược còn đồ không ai bì kịp lúc Chu Diên vì cậu đánh nhau....

Dật Ninh ngủ cũng không say, lúc đứng lên đi toilet, trở về nằm cũng không cách nào ngủ được, cầm quyển nhật ký cậu vẫn ghi chép hàng ngày, cậu đem những nhung nhớ muốn nói với Chu Diên viết ra, nhưng cậu biết, quyển sổ này nhất định không thể để Chu Diên nhìn thấy.

Dật Ninh viết xong nhật ký nhìn thời gian, đã là ba giờ sáng, nằm xuống mơ mơ màng màng muốn ngủ, thì cơ nhiên nghe thấy tiếng đập cửa.

Cậu đang định đi mở cửa, thì di động đặt ở trên ghế cũng vang lên, cầm lấy xem thì ra là Chu Diên gọi, cậu tiếp máy, nhỏ giọng hỏi ” Chu Diên, đã trễ thế này có chuyện gì?”

Giọng nói của Chu Diên có chút khô khốc, nhưng rất rõ ràng ” Mau tới mở cửa, anh ở ngoài cửa nhà em.”

Dật Ninh hoảng sợ, trái tim nhảy loạn, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, đi dép lê bỏ chạy ra ngoài, không kịp bật đèn phòng khách, cậu thậm chí thiếu chút nữa vấp phải một cái ghế, chạy tới mở cửa ra, một thân ảnh cao lớn đứng bên ngoài, cậu còn chưa nhìn rõ mặt người đó, đã bị người ta kéo vào ***g ngực, sau đó là một đôi môi mang theo cảm giác lạnh lạnh hôn lên môi cậu, trần trọc liếm mút một hồi, người đó vội vã mở ra khớp hàm của cậu đem đầu lưỡi đi vào cùng cậu hôn nồng nhiệt.

Ngoài cửa không khí rét lạnh, cậu bị Chu Diên ôm chặt trong lòng, nụ hôn sâu ẩm ướt nóng bỏng, đầu lưỡi cùng khoang miệng bị hôn đến tê dại, nhưng hai người không muốn buông ra, đôi môi rời đi rồi lại bao phủ lấy nhau, mãi cho đến khi cả hai người đỏ cả mặt ôm chặt lấy nhau mà thở hổn hển.

Chu Diên hôn lên hai má cùng lỗ tai người hấn ngày nhớ đêm mong này, dùng chính áo khoác của mình đem Dật Ninh ôm vào lòng ngực, thanh âm khàn khàn trầm thấp ở bên tai cậu hỏi: " Cùng anh ra ngoài được không?"

Dật Ninh giống như một cô gái trẻ mới biết yêu, trong đêm Valentin, không chút lo lắng, cậu liền gật đầu đồng ý, những vấn đề khác cũng chẳng buồn suy xét.

Đóng cửa, thậm chí Dật Ninh vẫn mặc đồ ngủ cùng dép lê, đã bị Chu Diên dùng áo khoác ôm lấy đi xuống lầu, xe đậu bên dưới, Chu Diên mở cửa để Dật Ninh ngồi bên ghế phụ, còn chính hấn lái xe rời đi.

Trong xe rất ấm áp, lúc này cơn buồn ngủ của Dật Ninh hoàn toàn bay biến, nhìn vẻ mặt hơi mệt mỏi của Chu Diên, cậu hỏi " nói chuyện điện thoại xong là anh đến đây ngay sao?"

Chu Diên quay qua..... nhìn Dật Ninh, gương mặt Dật Ninh trắng nõn ở dưới ánh đèn hôn ám toả ra chút sáng bóng mềm mịn dịu dàng, hấn nhìn thấy, tâm liền bình tĩnh trở lại, trong lòng tràn đầy tình yêu nồng đậm, tiến tới ở trên môi Dật Ninh vì chưa thoả mãn mà hôn vài cái, mới lên tiếng " Không phải em nói muốn gặp anh sao, anh đương nhiên tới đây."

Đôi mắt trong suốt dịu dàng nhìn Chu Diên, Chu Diên quay đầu nhìn cậu nở nụ cười, thanh âm trầm thấp, đầy yêu mến cùng nhung nhớ " Anh cũng muốn gặp em, cho nên mới tới đây."

Hai người vào khách sạn, lúc Chu Diên tắm rửa, Dật Ninh ngồi ở trên giường, cúi đầu suy nghĩ, hai má hồng hồng, bất quá, lúc này cậu cũng không có gánh nặng tâm lý gì.

Dù sao, cũng không phải lần đầu cậu cùng Chu Diên, lần đầu tiên cũng là tùy tiện liền làm, đến bây giờ, còn có cái gì cần rụt rè đâu.

Dật Ninh nghĩ Chu Diên muốn cùng cậu làm tình nên mới dẫn cậu đến khách sạn, không ngờ tới Chu Diên tắm rửa đi ra, chỉ ôm lấy cậu hôn một hồi, rồi ôm cậu nằm trên giường đơn thuần chỉ nằm ngủ.

Tắt đèn, Dật Ninh tựa sát bên bả vai Chu Diên, thất lưng bị Chu Diên ôm lấy, trong lòng cậu nghĩ chẳng lẽ cái gì cũng không phát sinh liên nghĩ, sâu trong đáy lòng không khỏi có chút thất vọng, dù sao, cậu kỳ thực có chuẩn bị tâm lý, cùng Chu Diên ra ngoài là muốn cùng hấn ở trên giường phát sinh chút gì đó.

Chu diên đưa tay ở trên gương mặt trơn bóng trắng mịn của Dật Ninh sờ sờ, lại ôm chặt thất lưng cậu, thấp giọng nói " Lâu lắm không thấy em, nhớ muốn chết. Mấy ngày nay cũng không có ngủ ngon, hiện tại rốt cục cũng ngủ say một đêm."

Dật Ninh nghe hấn nói vậy, liền dịch người vào gần hấn một chút, hỏi " Ngày mai lúc nào anh phải dậy, em gọi anh."

" Buổi chiều có chút việc, khoảng tám chín giờ em gọi anh là được rồi." Mơ mơ màng màng nói xong, Chu Diên cũng đã chìm vào giấc ngủ.

Dật Ninh tựa vào trong lòng hấn, đột nhiên cảm thấy cảm giác ấm áp cùng dịu dàng chưa từng có, có một cuộc sống bình thường cùng cảm giác an toàn, có lẽ, đây kỳ thực chính là thứ tình yêu cùng mái ấm cậu cần cũng không chừng.

Ngày hôm sau Chu Diên bị Dật Ninh lay tỉnh, hấn mở to mắt, nhìn Dật Ninh mặc áo ngủ ngồi ở bên giường, vẻ mặt dịu dàng, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương ấm áp.

Hấn ngồi dậy, đưa tay ôm lấy eo Dật Ninh, đem đầu tựa trên bờ vai cậu hỏi " Mấy giờ rồi?"

Dật Ninh đáp " Đã tám giờ rưỡi, em gọi phục vụ phòng rồi, lập tức sẽ mang bữa sáng lên."

Chu Diên từ phía sau ôm lấy Dật Ninh, đem người vươn về phía trước cùng cậu hôn môi, Dật Ninh hai má nổi một tầng đỏ ửng, nhắm mắt quay đầu về đáp lại hấn.

Giữa hai người tràn đầy lưu luyến, nhiệt độ tăng lên. Dật Ninh bị Chu Diên lôi kéo nằm xuống trên giường, lúc bị Chu Diên áp trên người, Dật Ninh có chút ngượng ngùng, lúc sau mới tự nhiên hơn.

Bất quá Chu Diên cũng không có ý tứ muốn thân thể cậu, chỉ cùng cậu hôn một hồi, lại trên ở mông cùng ngực sờ sờ, đến khi đã nghiêng, mới buông ra nhanh chóng tiến vào toilet.

Nghe thấy tiếng vòi sen trong phòng tắm, Dật Ninh mới đổ mặt từ trên giường ngồi dậy, đúng lúc chuông cửa vang lên, cậu sửa sang lại quần áo, đi tới mở cửa. Là phục vụ phòng mang đồ ăn sáng lên.

Hai người cùng dùng bữa sáng, trong không khí yên tĩnh cùng hoà bình, Chu Diên ăn như gió cuốn mây bay, Dật Ninh thì thông thả, thỉnh thoảng nói vài câu.

Lúc Chu Diên nói sẽ quay về ngay lập tức, Dật Ninh cúi đầu nhỏ giọng ” Trên đường chú ý an toàn, đừng lái xe quá nhanh.”

Chu Diên đưa một tay ôm lấy cậu, hôn lên lỗ tai Dật Ninh ” Cùng anh trở về đi. Không có em, anh cảm thấy thời gian rất chậm chạp.”

Dật Ninh kinh ngạc, nhúu mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn lên tiếng cự tuyệt ” Sắp đến năm mới rồi, em muốn ở nhà cùng mẹ em, còn phải đi thăm cha em nữa. Thời điểm này chắc anh cùng bề bộn nhiều việc, chờ sang năm mới em sẽ quay về thành phố S.”

Chu Diên không còn cách nào khác, đành phải thoả hiệp, ” Được rồi. Tối đa là qua sáu ngày, anh sẽ đến đón em.”

Dật Ninh gật đầu.

Từ khách sạn đi ra, Chu Diên đem áo khoác của mình choàng lên người Dật Ninh, ôm cậu đi ra cửa, Dật Ninh bởi vì bản thân mặc đồ ngủ mà cảm thấy xấu hổ, mãi cho đến khi Chu Diên đưa cậu về tới cửa chính, cậu mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Mẹ Dật Ninh ra mở cửa nhìn thấy Dật Ninh cùng Chu Diên, Dật Ninh đem áo khoác cởi ra trả Chu Diên, Chu Diên hôn lên mặt cậu một cái, cùng Bà Tô chào tạm biệt, cũng không kịp nói thêm gì liền vội vã rời đi.

Dật Ninh chạy tới cửa sổ phòng khách nhìn ra phía ngoài, nhìn xuống dưới lầu Chu Diên đang mở cửa lên xe, trời sinh giọng cậu không lớn, nhỏ giọng gọi một tiếng ‘ Chu Diên ‘, Chu Diên giống như tâm linh cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ thấy cậu, hướng cậu phất phất tay ” Mặc thêm quần áo một chút.”

Dật Ninh nhìn Chu Diên lái xe rời đi, mới tiu nghỉu như mất sổ đỏ rời khỏi cửa sổ.(Q t ghi là: mất đất>> ta suy là mất sổ đỏ nhé, chứ ko phải chém đầu nà...)

Bà Tô thấy Dật Ninh như vậy, có chút lo lắng hỏi ” Chu Diên đến đây lúc nào? Con cùng hắn đi đâu vậy?”

Dật Ninh trong lòng buồn bã đáp ” Tối qua lúc ba giờ hơn.”

Bà Tô nhìn tình hình hai người, liền nghĩ đến Dật Ninh cùng Chu Diên ra ngoài thuê phòng, tuy hai người đích thực ra ngoài nhưng cái gì cũng không có làm, Bà Tô cũng không tiện hỏi, dù sao con trai đã lớn, bà cũng không quản việc này của con.

Vì thế, bà chỉ lên tiếng ” Đi thay quần áo đi, đừng để cảm lạnh.”

51. Chương 51

Rất nhanh đã tới Tết âm lịch, Chu Diên bận rộn nhiều việc, không còn thời gian để đột nhiên tới tập kích lần nữa, bất quá, lại cho người đem mừng quà năm mới về đây.

Không chỉ nhà mẹ Dật Ninh, ngay cả nhà cha Dật Ninh cũng có phần.

Hắn tặng nhà mẹ Dật Ninh một bộ trà tử sa (bộ ấm trà được làm từ 1 loại đất sét có hàm lượng sắt cao, có nhiều ở Giang Tô khi nung lên thường có màu nâu đỏ hoặc tím đen), ngoài ra mỗi một người lại có một món quà riêng, đương của Dật Ninh là một cái dây lưng, mẹ cậu lại là áo khoác, còn em gái là một máy MP4.

Riêng của Dật Ninh được đặt trong một cái hộp, là một món đồ thủ công mỹ nghệ được điêu khắc bằng thạch anh tím.

Thạch anh tím là biểu trưng cho tình yêu trong sáng thuần khiết, tình yêu vĩnh hằng, mãi mãi không thay đổi.

Dật Ninh nhận được món quà vô giá này, tình cảm trong lòng càng thêm phức tạp, ngoại trừ tình yêu nồng đậm ra cũng có cả kinh ngạc cùng lo lắng, dù sao, phần lễ vật này còn hơn cả một món quà chúc mừng năm mới, mà giống tín vật tình yêu hơn, vả lại giá trị cũng rất cao làm cho cậu thừa nhận không nổi.

Bà Tô nhìn mấy món quà đắt tiền, thực có cảm giác đúng là quà Chu Diên tặng.

Theo giá trị những món đồ xa xỉ Chu Diên tặng, cũng như theo lời Dật Ninh nói, có thể đoán ra gia thế nhà Chu Diên tốt lắm, chính là tốt tới mức độ nào, thì một người cả đời chỉ sống tại một thị trấn nhỏ như bà cũng không tưởng tượng được.

Bất quá, cho dù như vậy bà vẫn có cảm giác con trai nhà mình là bị người bao dưỡng.

Nghĩ đến lúc cùng Dật Ninh tâm tự, Dật Ninh có nói nó không để ý đến mãi mãi về sau, hơn nữa còn nói nam nhân cùng nam nhân vốn không thể lâu dài, về sau Chu Diên có thể phải kết hôn sinh con, đến lúc đó, Dật Ninh sẽ quay về đây, trong lòng Bà Tô đặc biệt không dễ chịu, nhưng bà thực sự không biết phải khuyên Dật Ninh thế nào.

Dường như từ lúc sinh thành cho đến nay Dật Ninh vốn đã nữ tính, bộ dáng bắt nam bắt nữ, nhiều mặt nó cần có thì đều kém hơn người khác một chút, Bà Tô vô cùng khổ sở, nhưng chỉ có thể chôn dấu trong lòng.

Khi cha Dật Ninh nhận được quà mừng, ngược lại rất vui vẻ thoải mái.

Tuy ông cũng không hẳn là mê đánh bạc thành tính, nhưng chỉ cần ngồi vào bàn, là không muốn đi.

Tuy đánh không lớn, nhưng một tháng ông cũng phải thua hết nửa tháng lương, khiến cho vợ con đối với ông có rất nhiều lời oán trách.

Mẹ kế cũng không thích Dật Ninh, Dật Ninh đem quà đến tặng, uống một ly trà, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, đã định quay về nhà mẹ, lúc cậu rời đi, cha cậu lại giục đi thấp cho ông bà một nén nhang, vì thế buổi chiều cậu phải đi tảo mộ.

Dật Ninh cũng không nói chỗ quà kia là do bạn trai mình tặng, cũng không nói ra tính hướng của mình, tuy rằng người này là cha cậu, thế nhưng mối quan hệ xa cách giống như ngay cả họ hàng thân thích bình thường cũng không phải.

Ở thành thị này, mối quan hệ thân thích cũng rất ít, Dật Ninh đi theo cha dưỡng đi thăm mấy nhà họ hàng, trong nhà lại mời vài lượt khách khứa, rất nhanh đã trôi qua sáu ngày tết.

Từ trong giấc ngủ tỉnh lại, cậu nhận được điện thoại của Chu Diên, Chu Diên nghe thấy thanh âm mềm mại của cậu từ trong cơn mơ màng, liền bật miệng cười, giọng nói cũng ôn hoà hơn, hai người trò chuyện trong chốc lát, Chu Diên lại áy náy nói chính mình e rằng phải đến tối mới có thể tới đón cậu, bằng không sẽ cho người khác đến đón.

Dật Ninh trả lời nói không cần, tự cậu sẽ bắt xe trở về.

Chu Diên đồng ý, còn dặn dò cậu ngồi xe chú ý an toàn, hai người nói chuyện phiếm một hồi mới treo điện thoại.

Dật Ninh mua vé ô tô, mẹ cậu còn chuẩn bị chút đặc sản quê nhà cho cậu đem đi, sau đó dặn dò Dật Ninh phải vun đắp tình cảm với Chu Diên, đã phóng lao phải theo lao, đừng nói mấy lời xui xẻo, có thể hưởng hạnh phúc khác nào thì hưởng khác ấy.

Mẹ cậu từng trải qua hai cuộc hôn nhân, ở trong phương diện này, bà có nhiều lý giải, bà nhìn ra Dật Ninh đã yêu Chu Diên, bà chỉ hy vọng con trai mình không cần quá bị quan, cho dù là đồng tính luyện ái, cũng có thể giữ gìn, chỉ cần không nói buông tay quá sớm, hoặc là chủ động buông tay.

Dật Ninh tạm biệt mẹ, từ già thị trấn nhỏ nơi quê nhà, quay về nơi cậu đã từng chịu nhiều thương tổn mà cậu đã từng nhủ trong lòng không nên quay trở lại.

Đủ loại suy nghĩ trôi qua đầu, tất cả đã thành quá khứ, cho dù tổn thương bao nhiêu, chung quy vẫn có thể đem chúng chừa lạnh thì mới sống tốt hơn được.

Mà tương lai, chính là thứ cậu cần nắm giữ, hơn nữa còn phải thật sự cố gắng.

Dật Ninh nhớ tới lời mẹ nói, có lẽ Chu Diên không phải mẫu người cậu thích, có lẽ Chu Diên có rất nhiều điểm làm cho cậu không hài lòng, nhưng Chu Diên đích thực đối với cậu rất tốt, hẳn cũng yêu thương cậu, chấp nhận cậu.

Có lẽ, cậu cùng Chu Diên cũng không được lâu dài, có lẽ Chu Diên sẽ nhanh chóng kết hôn, có lẽ.....

Trước mặt cậu cùng Chu Diên còn nhiều trở ngại, nhưng lần này cậu bắt xe đi về thành phố S, cậu đã có nhận thức phải đổi mặt.

Cho dù kết quả là thế nào, nhưng trước khi kết quả cuối cùng đến, cậu phải cố gắng đạt được hạnh phúc, đợi đến thời khắc cuối cùng, lại nghĩ đến chuyện rời đi, cũng là đáng giá.

Khi có thể ở bên nhau, phải gửi gắm toàn bộ chân tình, đến lúc cần, phải kiên cường đứng lên, không nên rơi lệ, cũng không cần gục ngã.

Cậu nghĩ, cậu cần làm như vậy, làm cho tuổi trẻ của cậu bùng cháy một lần, không nên sợ bóng sợ gió. Có thể vì tương lai của chính mình, để khi về già, cậu cũng không phải hối hận.

Dật Ninh nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe, từng mảnh từng mảnh cánh đồng xanh mướt, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, hết thấy đều là một khởi đầu mới đầy tươi đẹp.

Chu Diên gọi điện thoại hỏi Dật Ninh khi nào thì tới bến xe, Dật Ninh biết Chu Diên muốn tới đón mình, vốn là muốn từ chối, trong lòng do dự một hồi lại không có cự tuyệt, hỏi lái xe, liền đem thời gian đại khái cùng địa điểm cụ thể nói cho hắn.

Từ điện thoại có thể nghe thấy tiếng Chu Diên đang nói chuyện cùng người khác, còn có tiếng nhạc nhẹ nhàng duyên dáng, Dật Ninh nghĩ Chu Diên hẳn đang bận giao tiếp với đối tác, liền nói ” Nếu anh bận, không cần đến đón em, em tự bắt xe về là được.”

Giọng nói Chu Diên đầy độc đoán, ” Em đến bến xe mà chưa thấy anh tới, thì ở trong bến đợi anh một lát. Em đừng lo việc anh bận hay không bận.”

Dật Ninh bị hắn nói như vậy, cũng không thể dây dưa vấn đề này thêm nữa.

Cúp điện thoại, Dật Ninh bỏ điện thoại vào trong túi, cảm thấy mệt mỏi cậu dựa vào ghế nghỉ ngơi một chút, chờ đến khi tỉnh lại, đã thấy xe ra khỏi đường cao tốc.

Xe dừng ở trong bến, Dật Ninh xuống xe lôi theo túi hành lý của mình, đi đến cửa bến xe, ngoại trừ rất nhiều người đang mời chào sinh ý các loại ra, quả thực không nhìn thấy Chu Diên.

Bởi vì trời đã chuyển ấm, Dật Ninh không có mặc áo lông, mà chỉ mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen bên ngoài khoác áo gió màu cafe cũng không dày lắm, phía dưới là quần jean mài đen, giày cũng màu đen, dáng người cao gầy, eo nhỏ nhắn chân dài, hơn nữa khuôn mặt lại xinh đẹp, tóc hơi dài, ánh trời chiều chiếu vào trên mặt cậu, khiến cho làn da trắng mịn nổi lên một tầng phấn hồng, 100% bị người nhầm là con gái thành thị, cậu đứng ở đó có không ít lái xe Taxi đến hỏi cậu có ngồi xe hay không, Dật Ninh bị người quấy rầy liên tục, Chu Diên thì chưa đến, lúc này một đám tài xế đó đều là ánh mắt sáng ngời quan sát cậu, khiến cậu cũng không dám ngồi xe của bọn họ, chỉ có thể lo lắng thấp thỏm mà chờ.

” Người cô chờ tới đón vẫn còn chưa tới, ngồi xe của tôi trước đi, gọi điện thông báo cho hắn một cái bảo hắn không tới đón thì được rồi.”

Dật Ninh lo lắng cau mày, đặt túi lên trên va li, rút đi động ra muốn gọi điện thoại, thì đã bị một tên tài xế đứng bên cạnh nhắc lấy, nói cậu phải đi xe của hắn.

Loại hành vi ép mua ép bán này, làm cho Dật Ninh nôn nóng vô cùng, cậu trời sinh đã không lớn giọng cùng người tranh chấp chỉ trích, lúc này chỉ có thể đi qua giành lại hành lý ” Đem túi cùng vali trả cho tôi, tôi không đi.”

Thanh âm của Dật Ninh vừa tỉnh tể lại mềm mại đáng yêu, so với nữ nhân còn yếu đuối hơn, đám lái xe lưu manh vây xung quanh nghe thấy giọng nói của cậu, lại thấy cậu gấp đến độ đỏ bừng cả mặt, trong mắt còn hàm chứa thủy quang, khuôn mặt xinh đẹp, xuân sắc hiển lộ rõ ràng, liền ồn ào cười cợt muốn kéo cậu đi xe của mình.

Bên cạnh đó có không ít nam nhân đứng xem nhưng không ai đến giải vây.

Dật Ninh vốn không biết cách phản kháng mãnh liệt, bộ dáng lại yếu đuối rất dễ dàng bị người bắt nạt, những người này toàn là người bươn trải kiếm sống vốn đã mang chút tính cách lưu manh, cho nên cậu thực dễ dàng bị người đùa cợt. thời điểm này chỉ cần người phụ nữ chanh chua một chút cũng không đến nỗi bị như vậy. Chính là muốn Dật Ninh giống như đàn bà chanh chua cậu cũng không làm được.

Trước đây vì tiết kiệm tiền xe nên Dật Ninh đều ngồi tàu hỏa, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, đây là lần đầu tiên ngồi ô tô, ở bến xe ngoại ô này gặp phải chuyện như vậy cậu thực sự không biết phải làm sao.

Lúc cậu bị người lôi kéo đi loạng choạng vài bước, cậu uy hiếp nếu còn kéo nữa cậu sẽ báo cảnh sát, khiến cho đám người đó cười vang một trận, Dật Ninh thực sự tức giận.

” Buông ra, còn như vậy tôi sẽ báo cảnh sát.....” Dật Ninh muốn hất ra khỏi cánh tay đang nắm cổ tay mình, nhưng không thoát được, đang muốn dùng chiêu thức phòng lang sói, thì phía sau vang lên tiếng ồn ào, khiến bọn họ cũng chú ý, tất cả mọi người quay đầu lại, hoá ra ở cổng bến xe cách đó không xa đột nhiên dừng lại một chiếc xe thể thao màu đỏ sang trọng.

Dật Ninh cũng quay đầu lại nhìn, thì thấy Chu Diên từ trên xe bước xuống.

Phía trên Chu Diên mặc sơ mi màu trắng cùng áo len ba lỗ đen, còn thắt cà vạt, phía dưới là quần tây màu đen. Hắn không nhìn thấy Dật Ninh đang bị đám người vây quanh, cũng không để ý đến mọi người chung quanh đang kinh diễm tán thưởng xe của hắn mà chạy thẳng về hướng trong bến xe, Dật Ninh dùng hết sức giãy khỏi cánh tay đang nắm cổ tay cậu, lớn tiếng kêu lên ” Chu Diên, em ở đây!”

Chu Diên vốn đã sắp chạy vào trong bến, người xung quanh lại ồn ào như vậy, thế nhưng hắn vẫn nghe thấy giọng Dật Ninh, quay đầu lại nhìn quanh quất cuối cùng cũng thấy được Dật Ninh.

Chính là, thấy Dật Ninh cư nhiên bị một đám nam nhân bỉ ổi vây bắt, còn có tên muốn sờ mông cậu, Chu Diên vừa nhìn thiếu chút nữa tức giận đến bốc hỏa.

Hắn chạy tới nắm lấy Dật Ninh kéo ra khỏi đám đàn ông kia, Dật Ninh hai má hồng hồng mắt cũng đỏ, vẻ mặt lo lắng bộ dạng đúng là bị bắt nạt khiến cho hắn hiểu ngay chuyện gì xảy ra.

Chu Diên tuy sinh gia trong gia đình giàu có, nhưng từ nhỏ đã hay đánh lộn, kết bạn với đủ loại người, mấy chuyện ngoài xã hội cũng biết rất rõ.

Ở tại bến xe ngoại ô này trị an vốn không tốt, những cô gái diện mạo xinh đẹp bị trêu chọc đùa giỡn là chuyện rất thông thường, thậm chí còn phát sinh chuyện khách nữ đi chuyến xe tối muộn bị tài xế kéo ra vùng dã ngoại cưỡng bức.

Chu Diên đem Dật Ninh ôm vào trong lòng, vỗ vỗ lưng cậu trấn an, ánh mắt hung ác nhìn đám người vừa vây vây quanh Dật Ninh, thanh âm lạnh lẽo ” Các người vừa làm gì cậu ấy?”

Dật Ninh bị giọng nói lạnh lùng của Chu Diên làm cho hoảng sợ, sợ Chu Diên cũng những người này đánh lộn, cậu vội vã kéo hắn đi ” Đó là túi cùng vali của em, bên trong là đồ mẹ em bảo mang theo, chúng ta đi thôi, mau quay về.”

Chu Diên nhìn ánh mắt Dật Ninh hồng hồng như sắp khóc, giọng nói cũng mang theo khẩn cầu, nghĩ tới lần trước ở quê nhà Dật Ninh hắn có giáo huấn đám người vũ nhục Dật Ninh một trận, khiến cho cậu đối với mình nảy sinh khúc mắc, lúc này hắn chỉ có thể nhẫn xuống, nói cho cùng, hắn chỉ có một người, lại mang theo Dật Ninh, đối phương lại người đông thể mạnh, lấy ít địch nhiều cũng không sáng suốt, vì thế cũng đành nhẫn nhịn.

Nhìn cái người đang giữ hành lý của Dật Ninh, nói một câu ” đem túi cùng vali lại đây.”

Đối phương thấy Chu Diên mạnh mẽ thái độ kiêu ngạo, lại thấy hắn đi xe thể thao, nghĩ hắn trong nhà không phải có tiền thì là có quyền, vì thế chỉ có thể hậm hực đem túi cùng vali li trả lại cho họ.

Dật Ninh kéo vali, Chu Diên một tay xách túi, một tay ôm eo Dật Ninh, ở trên mặt Dật Ninh hôn một cái trấn an, ” Chúng ta về thôi.”

Dật Ninh gật đầu, ở trong nhà ga gặp phải chuyện này khiến cho cậu rất xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn vào mắt Chu Diên.

Trước khi đi Chu Diên quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người bắt nạt Dật Ninh một cái, ôm Dật Ninh đi tới chỗ đỗ xe, đem hành lý để phía sau, mở cửa cho Dật Ninh lên xe.

Khi chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt kia đi rồi, mọi người đều ồn ào bàn tán, bàn tán về chiếc xe, bàn tán về chủ xe, chủ xe trẻ tuổi như vậy, chắc chắn trong nhà có tiền hoặc có bố làm to có quyền có thế, trong lòng không khỏi vừa hâm mộ vừa ganh tỵ, sau đó còn nói tới cô gái xinh đẹp hẳn ôm bên người.

Đám tài xe vừa rồi trêu chọc Dật Ninh không khỏi cười mỉa một trận, trọng tâm câu chuyện dần dần trở lên thấp hèn bỉ ổi.

Chu Diên dọc đường đi vẫn xụ mặt, khiến Dật Ninh trong lòng thấp thỏm không yên, cũng vô cùng xấu hổ, vừa mới nãy ở nhà ga gặp chuyện như vậy, hơn nữa cậu cũng không thể tự mình giải quyết, may mắn Chu Diên đến kịp mới khiến cho cậu thoát khỏi khốn cảnh.

Dật Ninh mới chỉ cảm thấy chuyện vừa rồi là khó khăn mà thôi, cũng không hiểu được thực ra phải dùng từ nguy hiểm để hình dung.

Dật Ninh ngẩng đầu nhìn trộm Chu Diên đang chăm chú lái xe, trong con người hàm chứa thủy ý, giống như một con hổ nhỏ đáng thương.

Chu Diên thấy cậu như vậy, cho xe đi chậm lại ” Không phải anh bảo em ở trong bến chờ sao, em ra ngoài làm cái gì?”

Bên trong bến có nhân viên quản lý so với bên ngoài an toàn hơn, Dật Ninh lần đầu tiên ngồi ô tô căn bản không hiểu đạo lý này, cậu sững sốt một hồi mới hiểu được ý của Chu Diên, vốn cậu thấy các hành khách khác đều là xuống xe rồi đi ra khỏi bến, hơn nữa cậu là người luôn nhường nhịn cùng chậm chạp, cho nên cậu đã là hành khách cuối cùng ra khỏi bến xe, đối mặt với cơn giận dữ kiềm nén cùng chất vấn của Chu Diên, cậu lúng ta lúng túng không biết phải trả lời thế nào.

Chu Diên hít sâu mấy hơi, nghĩ tới nguyên nhân cũng là do mình đến muộn mới tạo thành chuyện này, cho nên cũng không trách móc Dật Ninh nữa.

Kỳ thực hắn đã xuất phát rất sớm, biết có thể bị kẹt xe, hắn cố ý lấy chiếc nhanh nhất để đi, không ngờ tới vẫn đến chậm không ít thời gian.

Quyển III

Quyển III: Sủng Ái

52. Chương 52

Lái xe về nhà, Chu Diên đem đồng hành lý từ phía sau lấy ra, khoá xe cùng Dật Ninh lên lầu.

Dật Ninh mang theo túi đi ở bên cạnh Chu Diên, cúi đầu lặng lẽ bộ dáng hết như một cô vợ nhỏ làm sai chuyện, Chu Diên thấy cậu như vậy, cho dù ban đầu cấu kỉnh thế nào thì cũng dịu xuống, đưa tay ôm lấy thắt lưng Dật Ninh, dịu dàng nói ” Lúc này anh cũng không muốn lớn tiếng cùng em, cũng không có ý trách cứ em. Về sau không được đi tới những nơi đó nữa, sau này khi em đi xe về nếu anh không có thời gian đến đón thì sẽ cho người tới đón em.”

Dật Ninh chìa tay nắm lấy tay Chu Diên, cúi đầu không đáp, cậu cũng không phải người cần người khác nuông chiều hay chăm sóc cẩn thận, nhưng cậu cảm động vì sự quan tâm của Chu Diên.

Chu Diên ôm cậu chặt một chút, lại hỏi ” Ngồi xe có mệt mỏi hay không? Trở về tắm rửa nghỉ ngơi một lát, buổi tối trong nhà có mời tiệc, em cùng anh tới đó dùng cơm .”

Dật Ninh nghe thấy Chu Diên nói vậy, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, ánh mắt bất an ” Phải tới nhà anh?”

Chu Diên dịu dàng cười với cậu, gật đầu ” Đúng vậy, Chỉ là ăn một bữa cơm thôi, mất không bao nhiêu thời gian, buổi tối vẫn trở về đây ngủ, nếu em thích, thì ở bên kia thêm vài ngày cũng được...”

Dật Ninh nghe hẳn nói vậy, trở lên căng thẳng, đang muốn cự tuyệt, thì đúng lúc thang máy đến tới nơi, Chu Diên ôm lấy cậu kéo vào trong thang máy.

Chu Diên xoay người ấn số lầu, quay đầu nhìn Dật Ninh đang nhăn mày, hỏi ” Sao vậy, em không muốn đi sao?”

Dật Ninh nhớ tới đại sảnh cùng hoa viên rộng lớn nhà Chu Diên mà cậu từng tới một lần kia, trong lòng có chút thiếu tự tin, cậu cảm thấy chính mình nếu đi vào trong đó, nhất định giống như một người nhà quê tới thành thị thực không thoải mái, cậu không muốn đến đó. Huống hồ, đây là bữa tiệc của gia đình Chu Diên, cậu dựa vào thân phận gì mà đi, chẳng nhẽ thực sự lấy thân phận bạn trai của Chu Diên, với gia thế nhà Chu Diên, sau này nhất định sẽ tìm một cô gái đẹp môn đăng hộ đối để kết hôn, mình đi đến đó chẳng phải là tự rước nhục vào thân.

Dật Ninh bị ánh mắt dịu dàng của Chu Diên nhìn, lại cảm thấy có chút nhút nhát, chân không tự giác lui về phía sau một chút, do dự nói ” Là yến tiệc của nhà anh, em đi làm gì, hay là không đi đi.”

” Chính bởi vì tiệc gia đình mới cần em đi, đều là người trong nhà, em sợ cái gì? Nếu có người ngoài, anh sẽ không để em đi, miễn cho bọn họ đối với em xì xào.”

Chu Diên nói xong, có chút cương quyết kéo tay Dật Ninh.

Dật Ninh biết mình chắc chắn không có cách nào thuyết phục Chu Diên để hẳn không mang mình đi, chỉ có thể thở dài trong lòng, bứt rứt không yên.

” Em không có đồ lễ phục, tùy tiện đến nhà anh cũng không tốt.” Dật Ninh thấp giọng nói

Chu Diên nghe được vấn đề lo lắng của Dật Ninh, liền cười cười lên tiếng ” Không cần lo lắng việc này, tùy tiện mặc cái gì đều được. Chỉ là gia yến, mọi người ăn một bữa cơm vui vẻ mà thôi, cũng không cần quá lễ nghĩa, nếu em thật sự lo lắng, chúng ta có thể đi ngoài mua một bộ em thích.” Chu Diên nói xong, ánh mắt đầy hưng phấn cao thấp quan sát Dật Ninh ” Phải mặc cái gì đây, anh thấy em mặc một bộ tùy thích cũng rất đẹp, nếu mặc theo kiểu lễ phục e chừng có vẻ cứng nhắc, hiệu quả không tốt lắm.”

Lời nói của Chu Diên khiến cho Dật Ninh cười gượng một cái, không thể hé răng.

Thang máy tới rồi, hai người mang theo hành lý đi ra ngoài.

Chu Diên đi bên cạnh Dật Ninh tiếp tục chuyện y phục, đưa tay sờ sờ eo nhỏ của Dật Ninh, Dật Ninh bị hấn sờ đến ngứa ngáy, vội chạy xa hẳn vài bước, bất mãn nói ” Anh làm gì vậy?”

Chu Diên cười cười, vượt lên đuổi kịp cậu ở bên tai cậu thì thầm ” Anh nghĩ, nếu em mặc một bộ lễ phục dạ hội đuôi cá, nói không chừng hiệu quả rất tốt, xinh đẹp đến kinh hãi tứ phương.”

Dật Ninh mới đầu cũng không có phản ứng lại cái gì gọi là lễ phục dạ hội đuôi cá, lúc sau mới nghĩ đến có thể là loại váy đuôi dài ôm sát eo cùng mỏng mà cậu vẫn xem trên tivi được các ngôi sao mặc khi bước trên thảm đỏ.

Dật Ninh bất mãn trừng mắt nhìn Chu Diên một cái ” Em cũng không phải phụ nữ.”

Chu Diên cười cười, biết Dật Ninh đối với vấn đề này miễn cảm, nên cũng không trêu đùa nữa.

Sau khi vào nhà, trong phòng mọi thứ đều sạch sẽ, Chu Diên lên tiếng ” Mấy ngày này anh cũng không ở đây, trong phòng có chút bụi, hôm qua mới bảo người đến quét dọn.”

Dật Ninh đi rửa mặt mũi tay chân, đem hành lý mang tới phòng mình, trên mặt đất phủ một lớp giấy trắng, lúc này mới đem mọi thứ trong vali lấy ra, nhớ đến lúc đem mọi thứ thu xếp rồi đi trái tim nguội lạnh cùng khổ sở, bây giờ tâm tình cùng khi đó hoàn toàn bất đồng, tuy rằng không quá hân hoan, hơn nữa lúc ở bên xe còn bị người khác quấy rầy, nhưng trong lòng cậu thực sự cảm thấy bình thản cùng hạnh phúc.

Chu Diên giúp Dật Ninh đem đồ đạc sắp xếp, mọi thứ gần như đều được đặt lại đúng vị trí cũ, thậm chí hẳn còn nhớ rõ quần áo của Dật Ninh sắp xếp thế nào, máy tính xách tay phải đặt ở đâu, các sản phẩm chăm sóc da nên đặt theo thứ tự nào.....

Dật Ninh nhìn thấy động tác của hẳn, có chút giật mình vì không ngờ trước kia Chu Diên lại âm thầm cùng tỉ mỉ lưu ý những chi tiết nhỏ nhất trong sinh hoạt của cậu như vậy. Giật mình xong lại thấy cảm động, hoá ra Chu Diên cũng không phải người tùy tiện như bề ngoài của hẳn, hẳn cũng rất cẩn thận.

Cuối cùng Dật Ninh lấy ra món quà bằng thạch anh tím Chu Diên tặng cậu, được dùng mấy lớp túi chân không bọc lại, cậu đem từng lớp túi mở ra, bên trong là một chiếc hộp được chế tác tinh xảo, lấy ra miếng thạch anh tím được bao bên trong chiếc túi nhung thật dày.

Ánh mắt Dật Ninh trong veo dịu dàng cùng xinh đẹp giống như miếng thạch anh tím trong tay cậu, cầm thạch anh tím, cậu nở nụ cười, đôi mày thanh tú giãn ra, ánh mắt như trăng soi dưới nước, khoe môi cong lên thật xinh đẹp, Dật Ninh đi đến bên người Chu Diên, Chu Diên tươi cười hỏi ” Em thích không?”

Dật Ninh nhón đầu ngón chân hôn lên môi Chu Diên một cái, ngượng ngùng cúi đầu ” Cảm ơn món quà của anh. Em rất thích.”

Chu Diên đưa tay ôm lấy bờ vai Dật Ninh, môi cọ cọ lên lỗ tai Dật Ninh, thanh âm trầm thấp mà gợi cảm ” Thích là tốt rồi. Chúng ta sau này phải hoà hợp hơn nữa.!”

Dật Ninh gật gật đầu, giờ này khắc này, giống như cậu cùng Chu Diên có thể cùng nắm tay nhau đi rất xa, đi đến tương lai xa xôi, đi đến cuối cuộc đời.....

Mà vừa rồi Chu Diên nói cậu đến Chu gia ăn cơm, cậu cũng không cảm thấy bài xích như ban đầu.

Lúc này cậu muốn ở bên Chu Diên, luôn luôn.....

Đem mọi thứ trong va li thu dọn xong xuôi, Dật Ninh lại đi sắp xếp đồ trong túi.

Bên trong đều là mấy món đặc sản cậu mang từ quê nhà, có món tương ớt của mẹ cậu làm, thịt bò muối, ô mai gừng, ngoài mấy thứ này, còn có ít hoa quả khô.

Dật Ninh ở trong bếp mở túi ra, đem mấy thứ bên trong đặt ở trên bàn, Chu Diên nhìn mấy thứ kia, phần lớn đều là bình thuỷ tinh, bên ngoài được dùng giấy báo bao lại, từng tầng từng lớp hết như mấy món cổ vật dễ vỡ.

Chu Diên nhìn vẻ mặt dịu dàng thoả mãn sắp xếp mấy thứ này của Dật Ninh, cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nơi đây là nhà của hẳn cùng Dật Ninh, Dật Ninh chính là bà xã hiền lành dịu dàng của hẳn, đang thuận thực làm việc nhà.

Chu Diên hỗ trợ đem mấy thứ này dựa theo yêu cầu của Dật Ninh mà xếp vào ngăn tủ bếp, sau khi thu dọn xong xuôi, trên mặt Dật Ninh nở một tầng mồ hôi, cậu lại đi rửa mặt mũi tay chân, thay đổi quần áo, hai người chuẩn bị ra ngoài.

Tuy Dật Ninh nói ở trên đường về lúc xuống xe nghỉ ngơi cậu đã ăn cơm trưa, nhưng Chu Diên vẫn đem cậu tới một nhà hàng vốn nổi tiếng về hải sản tươi ăn vài món, sau đó mới dẫn Dật Ninh đi mua quần áo.

Âu phục cao cấp đều là hàng đặt, bất quá lúc này không kịp để đặt hàng nữa, Chu Diên liền dẫn Dật Ninh đi tới một cửa hiệu hẳn khá ưng ý để nhìn xem, Dật Ninh trời sinh đã có vóc dáng đẹp, bất quá thử qua vài bộ âu phục, nhưng không có bộ nào làm cho Chu Diên hài lòng.

Cuối cùng đành phải thôi.

Dật Ninh xinh đẹp như vậy mọi hành động kiểu cách đều tinh tế tỉ mỉ tao nhã tới mức nữ tính, Chu Diên cảm thấy để cậu mặc âu phục chính thống có cảm giác đặc biệt quái dị.

Dật Ninh thử bao nhiêu bộ, Chu Diên mỗi một bộ đều lắc đầu nói không được, tự tin của Dật Ninh thực sự bị đả kích, tinh thần trở nên chán nản.

Đối mặt với ánh mắt kỳ dị của cô nhân viên bán hàng, cuối cùng Dật Ninh thực sự không chịu nổi nữa, cố nén vẻ thương tâm trên mặt, miễn cưỡng nở nụ cười lôi kéo Chu Diên dời đi.

Chu Diên nhớ đến trước đây từng nhìn thấy Dật Ninh mặc trang phục của nữ, hai mắt sáng ngời, cùng Dật Ninh tới cửa hàng khác xem.

Lúc đứng trước cửa hàng thời trang nữ, Dật Ninh sa sầm mặt, giữ chặt Chu Diên, ” Anh không phải muốn em mặc thứ này chứ?”

Chu Diên ôm thắt lưng cậu kiên quyết đem cậu đi vào, sau đó giúp Dật Ninh chọn quần áo.

Dật Ninh trong lòng buồn bực, nhưng không dám cùng Chu Diên đối cứng mà phản kháng.

Chu Diên vì cậu chọn quần áo, cậu một bộ cũng không thử, ngồi ở trên sofa hờn dỗi.

Chu Diên cũng không giận, ngồi xuống bên cạnh Dật Ninh, ghé vào lỗ tai cậu thân mật thì thầm, ” Em xem, các cô ấy đều không thấy kỳ lạ, em giận làm cái gì, mặc thử xem.”

Dật Ninh ‘bất vi sở động’, Chu Diên tiếp tục dỗ dành vài lần, Dật Ninh vốn dễ mềm lòng, bị Chu Diên xoa dịu như vậy, tuy vẫn cảm thấy thẹn, sau cùng cũng chỉ có thể đi thay đồ.

Sau khi mặc vào, hiệu quả quả nhiên không tồi, nhưng bởi vì không có ngực nên khiến cho người ta cảm thấy hơi tiếc nuối một chút.

Mua quần áo đương nhiên phải mua giày phối hợp, đương nhiên cũng là kiểu của nữ.

Dật Ninh tuy đối với việc mặc quần áo nữ có phần phẩm cảm, nhưng đối với giày lại có loại xúc động cuồng nhiệt, cậu thích giày, nhưng bình thường cũng không mua, cũng không đi thử, chỉ nhìn ngắm mà thôi, giống như ngắm nghĩa mấy món đồ thủ công mỹ nghệ xinh đẹp tinh xảo.

Lần này mua cũng là một đôi giày da kiểu của nữ hình thức đơn giản gót không quá cao, cậu đi cảm thấy rất thoải mái.

Lúc dạo qua quầy bán nước hoa, Dật Ninh bị chai nước hoa xinh xắn kia mê hoặc đến hai mắt toả sáng, cánh môi hồng sắc mềm mại khẽ nhếch, chai nước hoa xinh xắn màu hoa hồng ở giữa những ngón tay sáng bóng như ngọc của cậu, móng tay được phủ một lớp sơn màu hồng nhạt ngọt ngào, tựa như món đồ mỹ nghệ tinh xảo tuyệt đẹp, Chu Diên nhìn bàn tay này, đột nhiên có cảm giác kích động muốn áp đảo cậu.

Lần đầu tiên, Chu Diên nảy sinh cảm giác cực kỳ vui sướng khi dùng tiền mua thứ gì đó.

Dật Ninh tuy thích cái chai xinh xắn này, hơn nữa cậu cũng thích nước hoa, bất quá nhìn giá niêm yết, cậu sẽ không muốn mua, lúc mua quần áo cùng giày, cậu đã có cảm giác bởi vì bạn trai có tiền mà xài tiền bừa bãi, cậu không muốn tùy tiện dùng tiền của Chu Diên, bằng không về sau khi chia tay, cậu lấy đâu ra tiền để bồi thường, hơn nữa từ giản dị đến xa hoa thì dễ, từ xa hoa đến giản dị thì khó, cậu không thể tạo thành thói quen xài tiền bừa bãi được.

Về mặt Dật Ninh tiếc nuối buông cái chai ra nói với người bán hàng thật có lỗi sau đó lôi kéo Chu Diên rời đi làm cho Chu Diên cảm thấy rất kỳ quái, đi được vài bước, Chu Diên mới phản ứng được hoá ra là Dật Ninh không mua, hần kinh ngạc hỏi ” Em không thích sao?”

Dật Ninh lắc đầu ” Quá đắt.”

Chu Diên nói ” Anh cũng không bận tâm về vấn đề tiền bạc.”

” Có tiền cũng không thể tiêu lung tung.” Dật Ninh nhú mày lên tiếng.

” Nếu mất thời gian để nhìn ngắm mà không mua, thì thật sự lãng phí thời gian, em nói không thể xài tiền linh tinh, vậy mua thứ em thích nhất là được, cái khác thì thôi.”

Dật Ninh bị Chu Diên cương quyết tha trở về mua thứ kia, về mặt Chu Diên thì vui sướng, nhận được món đồ kia Dật Ninh lại hé bộ mặt khổ qua, cậu cảm thấy nếu như cậu bị Chu Diên chiều chuộng thành quen thế này, về sau rời khỏi Chu Diên thì làm sao bây giờ?”

53. Chương 53

” Em không muốn, em không muốn, anh đừng ép em.” Dật Ninh từ phòng ngủ chạy vội ra, mới chạy được vài bước đã bị Chu Diên ôm lại, lập tức đem cậu kéo qua, Dật Ninh ngã xuống chiếc giường rộng lớn mềm mại, Chu Diên lập tức phủ lên đem cậu áp trên giường, tay kia vẫn còn cầm một mái tóc giả dài, mở miệng nói ” Trang phục như vậy, nhìn rất hợp.....”

Dật Ninh muốn ngăn cản hẳn, bị Chu Diên đè ở trên giường, mặt mũi đỏ bừng, trong mắt đều ngấn nước, mái tóc mềm mại có chút che phủ trên gương mặt, cậu vừa lắc lắc đầu, vừa cố gắng cự tuyệt ” Không, không được, em không muốn hoá trang thành phụ nữ.”

” Vì cái gì lại không, nhìn đẹp lắm.” Chu Diên cũng không dám đặt toàn thân lên trên người Dật Ninh, hẳn sợ thể trọng của chính mình đem cậu đè bẹp, vì thế Dật Ninh rất dễ dàng tránh ra, Dật Ninh đạp rớt giày, giấy lụa khỏi trói buộc của Chu Diên, bò đến đầu giường bên kia cách Chu Diên rất xa.

Chu Diên thở dài, nhìn đôi mắt trong veo như nước đầy tủi thân kia, thậm chí toàn thân đều lộ ra bộ dáng đáng thương, hẳn cũng không ép buộc nữa ” Được, được, được, không hoá trang thành phụ nữ nữa. Em không muốn thì thôi, làm gì mà hành động giống như anh cưỡng bức em vậy.”

Trong lòng Dật Ninh đầy uất ức, hai mắt hồng hồng trừng mắt nhìn Chu Diên. Tuy cậu luôn bị người khác gọi là ảo lả, đích thực cậu cũng thích nhiều thứ giống con gái, nhưng cậu không phải đồng bóng, cũng không thích trang điểm, đối với việc trang điểm thành nữ nhân, bản thân cậu rất bài xích.

Chu Diên muốn cậu mặc đồ nữ còn chưa tính, vì dù sao có mặc vào nhìn cũng trung tính, cũng không quá nữ khí, không ngờ tới mặc bộ đồ này rồi, Chu Diên còn muốn cậu mang bộ tóc giả dài, còn cho người mang tới đầy đủ một bộ đồ hoá trang cho cậu trang điểm, tuy thỉnh thoảng Dật Ninh có dùng chút đồ trang điểm trên mặt, nhưng trang điểm thật dày thật quyến rũ thì cậu không thể chấp nhận được.

” Em cũng không phải đồng bóng, cũng không muốn bị người coi như đồng bóng.” Dật Ninh uất ức cúi đầu lẩm nhẩm, thanh âm nghẹn ngào, giống như sắp khóc.

Chu Diên nghe thấy cậu cúi đầu lẩm nhẩm như vậy, sững sốt một chút mới kịp phản ứng, đứng dậy đi tới đầu giường bên kia, ngồi xuống bên cạnh Dật Ninh, Dật Ninh thấy hẳn lại đây, lập tức co rúm lại lui về phía sau một chút, Chu Diên ngược lưng đem mái tóc giả ném sang sofa bên cạnh, hạ thấp thanh âm ” Được rồi, được rồi, đừng sợ, anh nói không ép buộc em, thì sẽ không ép em.” Muốn em mặc cũng không nhất định là mặc để đến nhà bên kia, mặc ở trong nhà này cho một mình anh xem cũng không được sao?”

Về mặt Dật Ninh cảnh giác nhìn Chu Diên.

Trong đáy lòng mình cậu tự hiểu rõ được sở thích của bản thân, biết thành thói quen sẽ đáng sợ đến mức nào, nếu Chu Diên thường xuyên yêu cầu như vậy, mua quần áo nữ cho cậu, muốn cậu hoá trang ăn mặc giống như nữ nhân, vậy về sau cậu thực sự biến thành một kẻ đồng bóng cũng không chừng, đây là chuyện cậu bài xích nhất, nhất định phải kiên quyết từ chối ngay từ đầu, bằng không sau này khi hình thành thói quen sẽ không còn kịp nữa, sẽ càng bị người khác chê cười.

Dật Ninh về mặt đầy cảnh giác không lên tiếng đáp, Chu Diên đánh phải gờ tay đầu hàng, đưa tay kéo cậu qua hôn lên mặt cậu một cái nói ” Quên đi, không mặc là được. Tuy anh muốn nhìn thấy mọi bộ dáng xinh đẹp của em, nhưng nếu em không vui, như vậy cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Dật Ninh nghe hẳn nói như vậy, sắc mặt tốt hơn một chút ” Em không muốn mặc.”

Bởi vì Dật Ninh vẫn còn tâm lý cảnh giác, cậu kiên quyết không mặc đồ nữ, vì thế tất cả quần áo ban đầu đều phải lựa chọn lại một lần, vẫn không tìm ra trang phục khiến cho Chu Diên hài lòng.

Chu Diên thực sự nóng ruột, liền tùy ý để cho Dật Ninh mặc một bộ trang phục thông thường, áo len đơn giản cùng quần âu, mang giày da thắt dây, một kiện áo khoác, Chu Diên liền đem cậu lôi đi.

Lúc ngồi ở trên xe, Dật Ninh bắt đầu căng thẳng, cậu cúi đầu xiết chặt nắm tay, trong lòng bàn tay đều ướt mồ hôi.

Chu Diên vừa lái xe vừa đỡ dành cậu, " Ăn một bữa cơm thôi mà, trong nhà nhiều người, mọi người sẽ không quá để ý đến em, cho nên em cần bản không cần lo lắng, coi như đi ăn ở nhà hàng là được."

Dật Ninh buồn rầu nói " Vâng" một tiếng.

Xe đi vào trong cánh cổng sắt lớn, dưới ánh đèn hai bên đường khoảng sân đầy cây xanh có vẻ có chút huyền bí, Dật Ninh nhìn những thứ này, lúc phải xuống xe, cậu căng thẳng tới mức hai chân bắt động.

Chu Diên mở cửa xe đem Dật Ninh kéo ra, nhìn sắc mặt Dật Ninh tái nhợt, đưa tay sờ sờ má cùng trán của cậu, lo lắng hỏi " làm sao vậy?"

Dật Ninh cắn răng " Em đau bụng."

Chu Diên mắng một câu thô tục, đỡ lấy Dật Ninh " Sao không nói sớm, bây giờ để đau bụng thế này."

Bụng Dật Ninh kỳ thực không có việc gì, chỉ là quá khẩn trương cho nên dạ dày co rút, là đau dạ dày, hiện tại cậu thậm chí muốn làm rùa rút cổ, trước đây rất sợ phải vào bệnh viện, nhưng hiện giờ cậu lại nghĩ đến nơi đó trước tiên để cho cậu có thể tránh việc gặp mặt người nhà Chu Diên ăn một bữa cơm này. Kéo tay áo Chu Diên, Dật Ninh đáng thương nói " Em muốn đi bệnh viện."

Chu Diên cũng không lên tiếng, đưa tay bế cậu lên, cần bản không cần để ý tới lời thỉnh cầu của Dật Ninh, theo cửa hông đi vào trong nhà, bên trong trải thảm đỏ, đèn treo tường sáng ngời, trên hành lang đều treo những bức hoạ nổi tiếng.

Có người hầu đi qua hành lang, nhìn thấy Chu Diên liền lên tiếng hỏi " Thiếu gia, cậu đã trở lại?"

Bất quá, khi nhìn thấy Chu Diên ôm một người, vẻ mặt đều trở lên kinh ngạc.

Dật Ninh cảm thấy thật mất mặt, muốn từ trong lòng Chu Diên tụt xuống, nhưng từ nhỏ tác phong của Chu Diên đã cường ngạnh, cậu làm sao chống lại được.

Chu Diên bảo người hầu gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình, đem Dật Ninh ôm lên lầu ba, đến trước cửa một gian phòng mới buồng Dật Ninh xuống, nhập mật mã, thật cẩn thận dìu cậu đi vào.

Dạ dày Dật Ninh lại càng đau, ngay cả cơ bụng cũng có chút đau lâm râm.

Chu Diên để cậu nằm xuống chiếc giường lớn màu lam hoa tiết ca rô, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng cậu, lo lắng quan tâm hỏi " Nơi này đau không, nằm có thấy đỡ hơn không?"

Dật Ninh nuốt bật khóc, thanh âm yếu ớt " Em muốn đi bệnh viện."

Chu Diên ở trên mặt cậu xoa xoa an ủi. nhưng không đáp ứng yêu cầu của cậu, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh cầm khăn ấm đi ra, đem áo cậu kéo lên, để chiếc khăn ấm lên bụng cậu, dịu dàng nói " Hiện tại đi bệnh viện rất phiền toái, anh đã cho mời bác sĩ đến đây, chắc cũng sắp đến rồi, nếu thực sự đau quá, thì uống chút thuốc giảm đau trước, em thấy thế nào?"

Dật Ninh lắc đầu.

Chu Diên dùng khăn ấm đặt trên bụng Dật Ninh, nhìn Dật Ninh vì đau bụng mà sắc mặt tái nhợt bộ dáng vô vùng đáng thương, trong ngực lại xót xa, nhẹ nhàng xoa xoa bụng Dật Ninh, nhỏ giọng hỏi " Như vậy đỡ hơn không?"

Chu Diên quan tâm như vậy làm cho Dật Ninh cảm thấy dễ chịu hơn một chút, dạ dày cũng không còn đau như vừa nãy nữa, nhưng cậu rất muốn nôn, cậu đẩy Chu Diên ra, xoay người đứng lên, mặt nhợt nhạt hướng buồng vệ sinh đi đến.

Chu Diên vội chạy qua đỡ cậu, hỏi " Làm sao vậy?"

Dật Ninh che miệng, vừa chạy tới bồn rửa tay trong WC thì ói ra, Chu Diên vừa vỗ lưng vừa hỏi " Sao vậy?"

Dật Ninh không còn sức mà trả lời hần, tiếp tục nôn, đem mọi thứ ăn lúc trưa nôn ra sạch, sau đó còn nôn khan một trận

Chu diên mở vòi nước ấm, người yêu bị như vậy, hẳn cũng không ngại dơ bẩn, dùng tay lấy nước lau miệng cho Dật Ninh, lại lấy chút nước cho Dật Ninh súc miệng.

Dật Ninh nôn hết, sắc mặt lại càng trắng, yếu ớt dựa vào vách tường ngay bên cạnh bồn rửa, bắt quá cơn đau dạ dày đã giảm bớt rất nhiều.

Chu diên hỏi cậu cần gì không, Dật Ninh gật đầu nói ” Em muốn uống nước.”

Chu Diên dìu cậu đến trên giường ngồi dựa vào, đi đến bên máy lọc lấy nước cho Dật Ninh.

Dật Ninh vô cùng xấu hổ ngồi tựa trên giường, vừa uống nước vừa xin lỗi.

Chu Diên đưa tay xoa xoa bụng Dật Ninh, ” Xin lỗi làm cái gì, hiện tại có sao không?”

Dật Ninh đang muốn trả lời, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Chu Diên đáp một câu ‘ Mời vào’, cánh cửa vốn không có khoá bị đẩy ra, một cô bé xinh xắn mặc áo len trắng được tô điểm bằng những bông hoa nhỏ li ti, bên dưới là chân váy xếp ly màu đen, trên đầu là mái tóc quăn được buộc hai bên bước vào, sau khi đi vào, trên tay còn nắm lấy một cô bé khác cũng đang từ cửa vào đây.

Cô bé kia cũng giống nó như đúc, cách ăn mặc giống nhau, chỉ là chiếc áo len chấm hoa nhỏ có chút khác nhau về màu sắc mà thôi.

Dật Ninh vừa thấy, trong lòng đã thầm khen ngợi, thật sự là một đôi song bào thai xinh đẹp.

Cô bé vào trước kia nhìn thấy Dật Ninh, ánh mắt sáng lên, tươi cười đi tới, nhìn Dật Ninh, lễ phép hỏi han, ” Mọi người nói anh hai dẫn theo một anh trai rất xinh đẹp trở về, có phải là anh không?”

Đến nhà người khác, việc đầu tiên chính là đến toilet nôn ọe, dù thế nào cũng rất bất lịch sự, Dật Ninh xấu hổ gật đầu, nhỏ giọng chào hỏi ” Chào em.”

Chu Diên quay sang hai cô bé nói ” Tiểu Đình, Tiểu Niểu, cậu ấy là Tô Dật Ninh, hai nhóc về sau không được bắt nạt cậu ấy.”

Cô bé ở phía sau nhìn Dật Ninh ” Mặt anh ấy rất nhợt.”

” Cậu ấy đang bệnh, hai nhóc đi xem bác sĩ sao còn chưa tới.” Chu Diên lên tiếng.

Dật Ninh thấy rất xấu hổ, cậu cũng không biết phải làm cách nào để trò chuyện cùng hai cô bé, nên chỉ có thể ngồi yên lặng.

Hai cô bé nhìn dật ninh một cái rồi đi ra.

Không lâu sau bác sĩ cũng tới, kiểm tra sơ bộ cho Dật Ninh xong xuôi, xác định cậu bị đau dạ dày, bắt quá thời điểm căng thẳng cũng đã qua, mọi thứ trong ruột cũng nôn ra hết, lúc này cũng đã ổn, sắc mặt cũng khôi phục, bác sĩ lấy chút thuốc giảm đau, sau đó nói với Chu Diên, thể chất Dật Ninh vốn quá kém, sau này phải tăng cường điều dưỡng thân thể, tốt nhất lên chọn cách thực liệu (điều trị bằng cách ăn uống tẩm bổ), còn phải tăng cường vận động.

Bác sĩ cùng Chu Diên nói không ít chuyện, Chu Diên giữ ông ở lại ăn cơm, bác sĩ lấy lý do trong nhà còn có việc nên từ chối.

Mới đầu năm mới, lại bị gọi đến đây, mà cũng không phải bệnh gì đáng ngại, vị bác sĩ than thầm một hơi, cùng người nhà Chu gia chào hỏi một lượt, lúc này mới ra về.

Dật Ninh bị Chu Diên mang xuống lầu, đại sảnh dưới tầng một đã có không ít người, cả nhà bác cả Chu Diên, còn có nhà chú ba của hắn, cả gia đình hai người cô, người lớn thì đang đánh bài nói chuyện phiếm, trẻ con thì chơi đùa, nhưng không nhìn thấy cha của hắn.

Chu Diên mang theo Dật Ninh cùng mọi người giới thiệu chào hỏi, Dật Ninh vừa căng thẳng vừa xấu hổ, may mắn cũng không có ai tỏ vẻ kỳ quái, thản nhiên cùng cậu trò chuyện, người cô của Chu Diên còn cùng Chu Diên nói đùa một chút, ánh mắt có phần tiện thể quét qua người Dật Ninh một lần, cũng không có ý tứ gì khác.

Dật Ninh biết người nhà Chu Diên vốn là kiểu người lãnh đạm e rằng cũng không có hứng thú để ý đến mình, nói không chừng trong lòng còn đang khinh bỉ chính mình.

Bọn họ trong lòng hẳn đều có ý tưởng không sai biệt lắm : Chu Diên còn trẻ, còn muốn chơi đùa, về sau sẽ vẫn cùng một cô gái môn đăng hộ đối kết hôn.

Dật Ninh trong lòng chưa xót, bất quá vẻ mặt vẫn tươi cười vui vẻ.

Đám trẻ con gọi Chu Diên cùng Dật Ninh cùng nhau chơi đùa, Chu Diên từ chối, nói phải đi ra ngoài hít thở không khí.

Lúc bị Chu Diên ôm lấy đi ra ngoài, Dật Ninh quay đầu lại nhìn mấy người dượng của Chu Diên đang chơi bài, cho dù có nông cạn kém hiểu biết như Dật Ninh, thì cậu cũng nhận ra đó là người trong giới chính trị, rất nhiều lần nhìn thấy trên ti vi.

Tầm mắt cậu lại lướt qua gian phòng xa xỉ phú quý này, trong lòng Dật Ninh lại cuộn lên một cỗ chua xót, quả thực cậu cùng Chu Diên một chút cũng không xứng, e rằng sau khi hai người ở bên nhau một thời gian, thì sẽ phải chia tay.

Ở trong hoa viên tản bộ, bầu trời đã tối đen, có gió thổi qua, bên ngoài rất lạnh, đặc biệt trong lòng lại càng lạnh.

Chu Diên ôm lấy Dật Ninh ” Anh có người yêu cố định, bọn họ cao hứng còn không hết, sẽ không có chuyện không thích em, yên tâm đi.”

Suy nghĩ trong lòng Dật Ninh đương nhiên không giống Chu Diên, bất quá hẳn trực tiếp nói như vậy, cậu chỉ có thể gật đầu đồng ý, miễn cưỡng tươi cười.

Lúc người giúp việc đến mời vào ăn cơm, hai người liền vào nhà.

Cha Chu Diên rất trẻ, là một người đàn ông hấp dẫn, chỉ liếc mắt một cái thì bất giác bị hấp dẫn, càng làm cho người khác không dám nhìn thẳng, khiến người khác nhìn qua cũng khó quên. Chỉ là, ở đây không thấy mẹ Chu Diên, thay thế vào vị trí của mẹ Chu Diên là một thanh niên rất xinh đẹp, hẳn ngồi bên cạnh cha Chu Diên, sắc mặt bình tĩnh tươi cười, tạo cho mọi người cảm giác quý phái tao nhã. Chu Diên chỉ chào hỏi cha hẳn, không buồn lưu ý đến thanh niên ngồi bên cạnh, cũng không có giới thiệu Dật Ninh với cha mình, mà lập tức mang cậu đi qua hai người.

Dật Ninh nhìn thấy cậu thanh niên bên cạnh cha Chu Diên lúc Chu Diên tỏ vẻ xem thường đi qua, thì ánh mắt cậu ta có chút ảm đạm cúi xuống, rồi lại nhìn theo Chu Diên một lúc.

Dật Ninh nhìn thấy cha Chu Diên cầm tay cậu thanh niên kia, cậu thầm đoán chẳng nhẽ cậu trai xinh đẹp này là tình nhân của cha Chu Diên?

Chuyện này khiến cho cậu nghi hoặc nhưng không dám hướng Chu Diên hỏi dò.

Lúc ăn cơm không khí thật náo nhiệt.

Chiếc bàn dài, khăn trải bàn tuyệt đẹp, hoa tươi, bộ đồ ăn tinh xảo, thức ăn ngon, mỹ tửu, còn có tiếng nhạc réo rắt trong phòng.

Chu Diên mang theo Dật Ninh ngồi vào vị trí, tuy là bàn dài, nhưng vẫn ăn đồ ăn trung quốc, còn có người hầu giúp đỡ lấy đồ ăn cùng cơm canh.

Chu Diên đem mấy món Dật Ninh thích ăn đặt trước mặt cậu còn mức không ít canh vào bát cho Dật Ninh, dịu dàng khuyên cậu ăn nhiều một chút, còn lấy khăn ăn lau đi chút nước canh vì cậu không cẩn thận mà dính nơi khoe miệng.

Chu Diên nghiêm nhiên là một người đàn ông tốt biết yêu thương tình nhân, ánh mắt mọi người không khỏi ở trên người hẳn cùng Dật Ninh chuyển một vòng, bất quá, nghĩ tới chắc hẳn tại vì ba hẳn vì một cậu nam sinh mà ly hôn cùng mẹ hẳn, còn đem cậu ta tới bữa tiệc gia đình, cho nên trong lòng mọi người đều suy đoán Chu Diên là cố ý mang một nam nhân ẻo lả trở về đối địch với cha mình, còn ở trên bàn ăn cố tình khinh khạo ta ta hướng cha hẳn thị uy. Thậm chí ngay cả Chu Sam cũng tưởng như vậy, nên không khỏi nhún mày.

Ông nội Chu Diên bởi vì Chu Kí cùng một thanh niên nhỏ hơn hẳn hai mươi tuổi so với con của hắn cũng trẻ hơn ở cùng một chỗ mà tức giận, Chu Kí nói muốn dẫn cậu bé về nhà, lão thái gia liền tức giận bỏ đi.

Lúc này trong nhà có tiếng nói nhất chính là trưởng tử- đại ca của Chu Kí.

Thế nhưng, ông ấy đang cùng con gái nhỏ giọng trò chuyện cũng không quan tâm đến việc này.

Trên bàn ăn bầu không khí không tính là quái dị, nhưng cũng không phải bữa cơm đậm nhạt như gia đình bình thường.

Những người trẻ tuổi thì chúc phúc, kính rượu vui đùa, không khí trên bàn ăn coi như là hoà hợp.

Mãi cho đến khi bữa tối kết thúc, Chu Diên cùng Chu Kí cũng không có nảy sinh xung đột, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không có, hết thấy đều hoàn hảo, không khỏi khiến cho tất cả mọi người giật mình.

Cơm nước xong, Chu Diên nói buổi tối không thể ở nơi này, cùng trưởng bối chào tạm biệt, liền kéo Dật Ninh rời đi.

Mọi người sợ hắn cùng cha hắn ở chung một chỗ sẽ gây âm ỉ, cho nên không ai can ngăn.

Ngược lại Chu Kí lại mang tình nhân của mình lưu lại, cùng anh chị em tán chuyện phiếm. Cậu thiếu niên xinh đẹp vẫn tựa bên người hắn, tuy có người nói cậu ta là một thanh niên nông thôn, thế nhưng ở trong nhà bọn họ, cậu ta cũng không hề mất tự nhiên, trái lại làm cho người ta có ấn tượng rất tao nhã, lời nói cử chỉ khéo léo tác phong cao sang, thật giống như một cậu ấm con nhà giàu từ nhỏ đến lớn đều sống an nhàn sung sướng được dạy dỗ đoàng hoàng.

Chu Kí cũng không để ý anh chị em trong nhà bắt mắt việc hắn tìm một cậu thanh niên làm người yêu, thậm chí còn nói hai người qua một thời gian nữa sẽ tính chuyện kết hôn.

Loại hành vi này của Chu Kí, đương nhiên khiến người khác nghĩ hắn bị sắc đẹp làm cho mờ mắt.

Lúc Lâm Tiểu Tề lên giường đi ngủ, Chu Kí cùng anh trai của hắn ở trong thư phòng trò chuyện, khi bị nói đến chuyện này, Chu Kí chỉ nói một câu ” Đầu óc của ta rất tỉnh táo, nghĩ muốn cái gì, thì không có ai so với ta rõ ràng hơn.” Nên ngay cả anh trai hắn cũng không biết nói gì.

Từ nhỏ Chu Kí luôn hành động có mục đích rõ ràng, một khi muốn cái gì thì luôn đạt được tới tay, hắn so với bất cứ ai đều hiểu được bản thân muốn gì, phải làm thế nào, cho nên cho dù người nhà không hài lòng đối với hành vi này của hắn, những cũng không nói gì được hắn.

Thậm chí ngay cả lão thái gia cũng chỉ có thể tức giận bỏ đi, mà không thể làm khó được Chu Kí.

54. Chương 54

Mặc dù lúc ở nhà Chu Diên không gặp tình huống gì khó khăn, thế nhưng thái độ của nhà Chu Diên đối với cậu, có thể thấy bọn họ kỳ thực đối với mình là không buồn để tâm.

Bọn họ nhất định nghĩ mình là đối tượng chơi đùa của Chu Diên .

Nghĩ như vậy, trong lòng Dật Ninh không thoải mái lắm, bất quá cũng không thể biểu lộ ra ngoài.

Nếu qua một thời gian cậu thực sự phải chia tay Chu Diên, Dật Ninh hy vọng lúc này đây cậu cùng Chu Diên có thể sống hoà thuận bên nhau.

Cậu hy vọng trong khoảng thời gian này sẽ lưu lại những kí ức tốt đẹp, về sau khi ra đi, cũng có thể trở thành kỷ niệm.

Lúc Chu Diên ở ban công tiếp điện thoại, Dật Ninh đã đi tắm rửa sạch sẽ, lại chuẩn bị nước tắm cho Chu Diên, đặt sẵn những thứ cần dùng.

Chu Diên nói chuyện điện thoại xong bước vào, đã thấy Dật Ninh mặc quần áo ngủ, tóc trơn bóng, trên gương mặt có chút ửng đỏ, ánh mắt hơi né tránh, đến trước mặt hắn thấp giọng nói ” anh đi tắm đi, những thứ anh cần dùng em đều để ở đó rồi.”

Lúc này cũng chưa muộn, kế hoạch của Chu Diên vốn là ngồi chơi thêm một lát hoặc xem ti vi rồi mới ngủ, bất quá, Dật Ninh muốn hắt đi tắm thì hắt đi.

Nhìn đến gương mặt Dật Ninh ửng hồng, vẻ mặt mang theo ngưỡng ngưỡng, Chu Diên lôi kéo Dật Ninh trêu đùa muốn cùng cậu tắm chung một lần, Dật Ninh đương nhiên đem Chu Diên đẩy ra xấu hổ chạy vào phòng ngủ.

Chu Diên tắm rửa xong đi ra, mặc áo tắm, dùng khăn mặt lau lau tóc, ở trong phòng khách cùng phòng sách lướt một vòng, cũng không nhìn thấy Dật Ninh, hắt đi tắm tốn không ít thời gian, không ngờ tới Dật Ninh lại xấu hổ đến mức ở trong phòng ngủ trốn lâu như vậy, Chu Diên đi tới gõ cửa phòng Dật Ninh, không ngờ cửa phòng không khoá, chỉ khép hờ, còn để lại một cái khe hở.

Chu Diên gọi một tiếng Dật Ninh, không thấy tiếng đáp lại, hắt liền đẩy cửa ra.

Một mỹ nhân đoan trang ngồi ở cuối giường, trên người mặc bộ đồ nữ kiểu cách màu đen, chính là bộ đồ mua lúc chiều, áo sơ mi bên trong là màu trắng được trang trí chút viền ren, nút thắt trên cùng cũng không được đóng lại, mái tóc đen dài thả trên lưng, có vài lọn buông trên khuôn mặt, diện mạo xinh đẹp, môi đỏ mọng, bởi vì trang điểm mà khiến cho người ta có cảm giác diễm lệ, dưới ánh sáng mờ mờ trong gian phòng, càng giống như một con búp bê tinh xảo, chính là một con búp bê vô tri vô giác sẽ không có được loại phong tình mỉa mai hoặc sắc có như vậy, sẽ không ngẩng đầu lên nhìn mình, không có ánh mắt lấp lánh vừa thể hiện nỗi khát khao vừa xấu hổ như thế này, không có nội tâm phong tình vạn chủng lại vẫn luôn xấu hổ cùng chút đơn thuần.....

Chu Diên nhìn Dật Ninh, đứng đắn ra ở cửa, khăn mặt trên tay đã rơi xuống đất cũng không phát hiện.

Chu Diên hết như một người kiêng ăn mặn đã lâu đột nhiên nhìn thấy thịt nên đói khát khó nhịn, thậm chí vô cùng quần bách bất giác còn nuốt một ngụm nước miếng.

Dật Ninh chung quy vẫn thẹn thùng, cậu mặc bộ quần áo lúc chiều không muốn mặc kia, còn đội mái tóc giả Chu Diên muốn cậu đội, lại còn trang điểm.

Dường như trời sinh cậu đã có mỹ cảm tốt, đối với việc trang điểm vô sự tự thông, thời điểm học đại học cậu còn được mời đến trang điểm cho các sinh viên cũng khoá trong buổi biểu diễn ở trường rất nhiều lần, nhưng thực ra trước lúc đó cậu căn bản không có chạm qua đồ trang điểm.

Trước đây, xuất phát từ lòng hiếu kỳ cùng tâm lý chơi đùa cậu cùng từng trang điểm nhẹ cho chính mình, nhưng trang điểm kỹ càng xinh đẹp như vậy, thì vẫn là lần đầu tiên cậu làm.

Chu Diên trợn mắt há mồm nhìn cậu, Dật Ninh lại bắt đầu lo lắng không yên, sợ chính mình trang điểm không tốt, biến thành hình ảnh xấu xí, như vậy không phải tự rước nhục vào thân sao!

Dật Ninh bất an cúi đầu xuống, hai tay đặt trên đầu gối tự giác nắm chặt lại mái tóc lướt xuống hai má

Bộ đồ Dật Ninh mặc trên người có thể nói là nghiêm túc cùng chừng mực, bất quá, mặc trên người Dật Ninh, lại trong tình cảnh này, Chu Diên lại cảm thấy thật mềm mại đáng yêu.

Bây giờ Chu Diên mới hiểu được cuối cùng Dật Ninh vì cái gì lại đi tắm sớm như vậy, còn bảo hắt tắm rửa sạch sẽ.

Không có ý tứ khinh thường hay bốn cột, Chu Diên chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp giống như sự sùng kính đối với các vị thần linh đáng kính, hắt đi đến bên người Dật Ninh, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, đưa tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của Dật Ninh, đưa lên môi hôn hai cái.

Ánh mắt Dật Ninh dịu dàng e lệ nhìn hắt, Chu Diên đứng dậy, cúi xuống nâng cằm cậu lên, đặt một nụ hôn trên môi cậu.

Liếm một chút, là son môi có mùi thơm, hình như là hương quýt, thoáng chút ngọt, còn có mùi quýt thơm ngan ngát.

Ăn son môi- loại chuyện này, trước kia Chu Diên không không thích làm, ngay cả lúc tâm trạng vui vẻ, hắt vẫn đối với bạn giường của mình nói ” Đi đem mặt rửa sạch sẽ đi” mấy loại lời nói thực quá mức cụt hứng.

Bất quá, hiện giờ, hắn không thấy như vậy.

Dật Ninh mất rất nhiều công sức để trang điểm, Chu Diên cũng không muốn cậu đi rửa.

Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt nâu của Dật Ninh có vẻ đen nhánh, phủ một tầng thủy quang nhìn Chu Diên, mở miệng, nhỏ giọng dò hỏi ” Em đi rửa sạch nhé!”

Chu Diên cười cười vươn ngón tay sờ sờ gương mặt Dật Ninh, lên tiếng tán thưởng ” Rất đẹp, anh rất thích.”

Dật Ninh ngượng ngùng cười cười.

Tuy lúc trang điểm cảm thấy lo lắng cùng xấu hổ, bất quá lúc này được Chu Diên khen ngợi, cậu thấy thực sự đáng giá.

Chu Diên ngồi xuống bên người Dật Ninh, im lặng trong chốc lát, hắn mỉm cười ôm chầm lấy Dật Ninh hôn lên môi cậu, cũng không để ý tới son môi hương quýt trên môi cậu, ngậm lấy cánh môi Dật Ninh liếm mát, tình cảm mãnh liệt cùng dự vọng trong cơ thể bốc lên, hô hấp của hai người đều trở lên dồn dập, đầu lưỡi bắt đầu dây dưa, Dật Ninh cảm thấy Chu Diên giống như muốn ăn mình, sự mất cảm từ trong khoang miệng truyền ra kích thích các tế bào của cơ thể, toàn thân chấn động, trí óc mơ hồ, cơ thể nóng lên.

Lúc bị đặt ở trên giường, lớp nệm mềm mại rung động vài cái, Chu Diên rút cuộc cũng buông môi cậu ra, liếm liếm lỗ tai cậu, thanh âm khàn khàn mang theo kiềm nén cực hạn, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm ” Thực sự thích em.....”

Dật Ninh cắn răng, không biết bởi vì hơi thở của Chu Diên phả ra nơi mất cảm sau tai cậu, hay là một câu ‘ Thực thích em’ rất phiền tình, toàn thân giống như có một luồng điện chạy qua, cơ thể mềm nhũn, ngón tay nắm chặt lấy ống tay áo Chu Diên, bởi vì Chu Diên ở sau tai cậu liếm liếm trêu đùa, còn cách một lớp quần áo lằn mào vòng eo của cậu, khiến cho Dật Ninh bất giác bật ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Vạt áo bị kéo ra, đôi tay to lớn của Chu Diên không ngừng vuốt ve thắt lưng cậu, Dật Ninh mở to mắt nhìn về phía Chu Diên, mặc dù ngượng ngùng, nhưng vẫn chống giường ngồi dậy, bàn tay run nhè nhẹ đem nút áo cởi ra, cởi bỏ áo vest bên ngoài.

Chu Diên ghé vào lỗ tai cậu hôn một cái, giọng nói khàn khàn ” Để cho anh.”

Ngón tay Chu Diên cởi nút quần áo rất thành thực, Dật Ninh đương nhiên biết hắn là quen tay, bất quá lúc này cũng phải phải thời điểm ăn dấm chua.

Quần áo cởi bỏ xong rồi, Chu Diên đưa tay sờ sờ bộ ngực bằng phẳng của cậu, Dật Ninh bị hắn trêu đùa khiến thân thể run lên, không ngừng lùi về phía sau, nhỏ giọng ” Không nên sờ chỗ này.”

Thế nhưng Chu Diên lại cúi đầu xuống mát vào trêu chọc, thắt lưng Dật Ninh mềm nhũn, ngã xuống giường.

Trên giường nệm mềm mại, Chu Diên đè trên người cậu, từ trên xuống dưới không ngừng hôn khẽ cùng liếm mát, toàn thân Dật Ninh nổi một tầng hồng nhạt, quần bị lột xuống, khi hạ thân cảm thấy mát lạnh, cậu chăm chú mở ra hai chân, không dám mở to mắt.

Chu Diên cảm thấy dự hỏa mãnh liệt, ngón tay vuốt về chơi đùa hạ thân Dật Ninh, còn nắm lấy tay Dật Ninh an ủi chính mình.

Ngón tay hắn ở trên mông Dật Ninh vuốt ve, nâng chân Dật Ninh lên, nhìn hậu huyết phần hồng bởi vì cơ thể Dật Ninh động tình mà tự co rút, Chu Diên rút cuộc nhịn không được, thậm chí còn không tới phòng bên lấy dầu bôi trơn cùng BCS, trực tiếp cầm lấy lọ kem dưỡng trên bàn trang điểm của Dật Ninh.

Lúc bị tiến vào, ngoại trừ cảm giác khó chịu lúc ban đầu, sau đó cũng không thấy đặc biệt khó chịu, ngược lại rất nhanh cảm thấy kích động không ngừng.

Dật Ninh thấy bản thân như chiếc thuyền nhỏ theo sóng nước không ngừng lắc lư, căn bản không thể khống chế thân thể của chính mình, chỉ có thể tùy theo động tác lay động của Chu Diên, cũng không thể kìm nén thanh âm của mình, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ ” Ừ... A... a...” khiến người ta xấu hổ.

Thân thể toát ra một tầng mồ hôi, giống như mọi thứ bên ngoài cơ thể đang bốc hơi.

Đặc biệt vị trí cùng Chu Diên tiếp xúc, càng nóng bỏng, Dật Ninh nắm chặt khăn trải giường, bị Chu Diên giữ thất lưng không ngừng va chạm, trên người Chu Diên tràn đầy mùi vị đàn ông gợi cảm, tiếng thở dốc ồ ồ cũng là một loại kích thích ***, Dật Ninh bị chìm đắm trong hơi thở của hắn, giống như mọi thứ trên thế giới đều xa xôi, chỉ còn một người, là chỗ cậu dựa vào, là trung tâm thế giới của cậu.

Vào thời điểm phun trào, Chu Diên rất sẵn sóc mà lui ra.

Nhiệt dịch nóng bỏng bắn vào bụng dưới của Dật Ninh, khiến cho cậu run rẩy một hồi.

Chu Diên cúi người xuống ôm cậu hôn lên mặt cậu, hết gặm cắn đôi môi cậu, lại đến cằm.

Sau khi hơi thở bình ổn một chút, Chu Diên lại đưa tay trêu đùa hạ thân của cậu, Dật Ninh bình thường đã ít vận động, lại gần không được Chu Diên, dục vọng rất nhanh bị khơi dậy, cậu bị Chu Diên ôm lấy đặt ở trên người hắn, Chu Diên chìa tay không ngừng vuốt ve hông cậu, ngón tay còn đi vào dò xét bên trong hậu huyệt.....

Lần này là cậu ngồi ở trên người Chu Diên bị hắn đi vào, Dật Ninh thét lên kinh hãi, sau đó chỉ có thể ôm chặt lấy tấm lưng tràn đầy mồ hôi của Chu Diên, thuận theo nhịp va chạm của hắn mà bật ra tiếng rên rỉ.

Bình thường cậu vốn ít nói chuyện, thanh âm đã yếu, dây thanh quản cũng không chịu được cậu rên rỉ không ngừng như vậy.

Rất nhanh, thanh âm khàn khàn, mang theo âm mũi đầy đặc.

Chu Diên tức thì bị thanh âm mang theo hơi thở *** nồng đậm của cậu dẫn dắt, dục hoả tung hoành, càng thêm va chạm mãnh liệt phía bên trong Dật Ninh .

Khẽ cắn ngực Dật Ninh, Chu Diên công kích cả trên lẫn dưới khiến Dật Ninh không kìm chế được tiếng rên rỉ, móng tay cậu bấm vào bắp vai hắn, hai chân mở rộng, không ngừng run rẩy.

Mái tóc giả sớm bị kéo xuống ném dưới giường, mái tóc ngắn mềm mại của cậu lay động, ánh mắt say đắm.

Chu Diên bị hậu huyệt nóng bỏng không ngừng co rút của Dật Ninh khiến cho bản thân hắn cũng theo Dật Ninh tước vũ khí đầu hàng, dịch thể nóng bỏng bắn vào bên trong cậu, Dật Ninh bị nóng đến khàn giọng kêu lên. Sau đó ngã lên người Chu Diên giống như động vật nhuỷễn thể toàn thân mềm nhũn.

Chu Diên hôn lên lỗ tai cậu, vuốt ve lưng cậu, lại luyến tiếc không muốn rời khỏi thân thể cậu.

Dật Ninh hít chút không khí, chống trên bắp vai Chu Diên, muốn từ trên người hắn tụt xuống, Chu Diên hôn lên đôi môi cậu, nhìn khuôn mặt cậu đỏ ửng, mềm mại đáng yêu, hắn nhẹ nhàng hỏi ” Không sao chứ?”

Cổ họng Dật Ninh rất đau, cậu chỉ có thể khẽ lắc đầu, cậu muốn biểu đạt chính mình không ổn, Chu Diên lại cười cười hôn lên môi cậu, đem cậu đặt xuống giường, đưa tay vuốt ve phía đùi non đầy mẩn cảm của cậu.

Biểu tượng đàn ông to lớn của Chu Diên ở trong cơ thể cậu lại bắt đầu phản chấn đứng lên, Dật Ninh phe phẩy đầu đẩy hắn, giọng nói khàn khàn, ánh mắt cầu xin ” Không... không được.....”

Loại thời điểm này, Chu Diên chính mình còn không thể khống chế được mình, huống chi giọng nói khàn khàn của Dật Ninh lại càng thêm kích thích hắn, hắn vừa hôn lên khuôn mặt Dật Ninh, vừa đưa tay giữ thất lưng cậu xông lên.

Đến cuối cùng, lúc Dật Ninh có ấn tượng, cậu đã ở trong phòng tắm, gợn nước dịu dàng vỗ về trên da cậu, còn có một bàn tay đang xoa nhẹ ở thất lưng, cậu thực sự quá mệt mỏi, cứ thế mà mơ mơ màng màng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Dật Ninh phát hiện cậu đang ngủ trên giường của Chu Diên.

Chu Diên đã tỉnh, còn đang chăm chú nhìn cậu, Dật Ninh bị hắn nhìn đến xấu hổ, khuôn mặt mới ngủ dậy vốn ửng đỏ lại càng thêm đỏ, cậu hạ mí mắt, nhỏ giọng hỏi ” Anh nhìn cái gì?”

Giọng nói của Dật Ninh cũng chưa tốt, khàn khàn, lại nhẹ nhàng quyến rũ.

Chu Diên đưa tay xoa xoa cổ cậu, dịu dàng nói ” Cổ họng đau không? Anh đi lấy cho em chút nước mật ong để nhuận giọng.”

Dật Ninh vì lời nói của Chu Diên mà mặt càng đỏ, vội vã lắc đầu ” Không.....”

Chu Diên cũng không để ý đến cậu, ở trên môi cậu hôn một cái vỗ về, đứng dậy đi xuống giường, Dật Ninh nhìn thân thể trần trụi của Chu Diên, sau khi xuống giường mới khoác lấy áo ngủ.

Chứng kiến thân thể thon dài gợi cảm của hắn, còn có khí quan(*) bởi vì sáng sớm tinh thần phấn chấn mà có chút ngồng đầu, Dật Ninh đỏ mặt quay đầu sang một bên.(*) cái mà ai cũng biết là gì í mà)

Bất quá, vừa cử động thân thể, mới phát hiện một chuyện khác khiến cho cậu càng xấu hổ ngượng ngùng, cơ thể của cậu cũng là trần trụi.

Lúc Chu Diên đem nước mặt ong trở về, Dật Ninh nắm chặt chăn chết cũng không chịu ngồi dậy uống nước.

Chu diên phát hiện tâm tư của cậu, thở dài ” Không phải đã thấy hết rồi sao, sao em còn thẹn thùng như vậy. Mau uống nước đi, nếu buồn ngủ thì ngủ một lát, nếu đói bụng, thì anh đã kêu bữa sáng bên ngoài rồi, cũng sắp đưa tới, mau dậy ăn một chút.”

P/s: Chương này nóng quá, tác giả dùng nhiều động từ mạnh để miêu tả trường đoạn của hai anh í thể cơ chứ, ta Edit mà nóng cả mặt, lại không dám dùng từ khác thay thế..... cho nên vừa đọc vừa bịt mũi ~__

~

55. Chương 55

Sau ngày trải qua sự kiện nữ trang hấp dẫn đó, Dật Ninh liền dọn đến phòng ngủ của Chu Diên.

lần đó tuy Dật Ninh không bị thương hoặc sinh bệnh, nhưng thân thể lại suy yếu một khoảng thời gian không ngắn, Chu Diên cùng cậu ngủ chung giường, nhưng cũng không dám cùng cậu huyền não quá mức nữa, chỉ lo Dật Ninh yếu đuối bị hấn phá hủy.

Dật Ninh tựa như một con búp bê mỏng manh yếu ớt, Chu Diên lúc này ngay cả dùng chút sức lực với cậu cũng không dám.

Sau kỳ nghỉ tết, Chu Diên vội vàng đi làm.

Dật Ninh ở nhà làm nội trợ, biên tập cũng thúc cậu giao bản thảo, còn có không ít công tác phiên dịch còn tích lại, nên cậu chỉ có thể tăng ca, thân thể vốn không khỏe, lại thừa dịp Chu Diên không có nhà mà làm thêm giờ, lúc Chu Diên không về ăn cơm, cậu thậm chí còn dùng bánh quy hay vài món điểm tâm linh tinh lót dạ, thân thể Dật Ninh đã kém lại càng kém.

Chu Diên nhìn bộ dạng suy yếu của Dật Ninh, hấn thầm nghĩ chính mình vẫn chịu đựng để không khiến cậu mệt mỏi, tại sao thân thể Dật Ninh vẫn không thấy tốt lên.

Sau đó hấn mới biết Dật Ninh ở nhà suốt ngày ngồi trước vi tính làm việc không chú ý đến nghỉ ngơi, hấn mới hiểu được nguyên nhân, đồng thời cũng tức giận, không cho Dật Ninh làm việc nữa, như vậy hấn mới có thể dưỡng cậu cho tốt.

Dật Ninh sợ Chu Diên cường thế, cũng không muốn bị Chu Diên ép buộc không cho làm việc gì.

cậu vừa giải thích nói mình cũng không mệt, vừa nói sau này sẽ chú ý nghỉ ngơi cho tốt, ở trước mặt Chu Diên mềm giọng cầu xin, nhìn ánh mắt khẩn cầu của cậu, Chu Diên muốn tức cũng tức không nổi.

Tiết trời mùa xuân có chút se lạnh, Dật Ninh ra ngoài mua đồ ăn, lại bị cảm mạo, đầu tiên là sốt cao, sau đó hết ngẹt mũi ho khan rồi chảy nước mũi đau đầu liên tục, giày vò cậu đến khi sắc trời đen kịt, cả ngày không làm được chuyện gì, chỉ có thể nằm trên giường mơ mơ màng màng dưỡng bệnh.

Tuy đang ốm, nhưng khí sắc Dật Ninh cũng không kém, sắc mặt không tiêu tụy, thậm chí so với lúc bình thường lại càng đỏ hồng hồng, thân thể mảnh mai, nằm ở trên giường càng lộ vẻ phong tình.

Về yếu ớt của cậu khiến cho người khác thấy yêu mến, gương mặt bởi vì ngủ nhiều mà đỏ ửng, làn da dường như véo ra nước, bởi vì toàn thân vô lực, cho nên ngay cả ánh mắt so với lúc bình thường còn nhộn nhạo đáng yêu vô cùng.

Sau khi Dật Ninh sốt cao được đưa đến bệnh viện ở một ngày, bất quá cậu cũng không muốn ở lại bệnh viện, cậu muốn về nhà.

Chu Diên thấy cậu đặc biệt kiên quyết như vậy cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể mang cậu quay về.

Chu Diên công tác bận rộn, hẳn ở nhà với Dật Ninh một ngày, bệnh tình của Dật Ninh tốt hơn một chút, hẳn mới đi làm, còn sai người giúp việc ở bên nhà chính của Chu gia người trước kia luôn chiếu cố hẳn qua đây để chăm sóc cho Dật Ninh.

Tuy người làm ở trước mặt Chu Diên thái độ rất tốt, nhưng Dật Ninh đúng là được Chu Diên nuôi dưỡng bên ngoài- một nam nhân mặt trắng ẻo lả, người hầu ở trong lòng tuy xem thường cậu, nhưng ngoài mặt vẫn chiếu cố chu đáo, không dám mịch lòng Dật Ninh, cũng không biểu hiện thái độ hoặc hành động xem thường.

Dật Ninh cũng không phải người đi nói xấu người khác, đương nhiên sẽ không ở trước mặt Chu Diên nói xấu người kia, cậu muốn Chu Diên không cần bảo người hầu đến đây nữa, cậu biết nếu nói thẳng, Chu Diên nhất định hỏi nguyên nhân, cậu mới nói thân thể mình tốt nhiều rồi, không cần có người chăm sóc, Chu Diên nghe xong đương nhiên không tin, sau khi nghe thấy cậu ho khan vài tiếng liền cự tuyệt yêu cầu của cậu.

Dật Ninh trong lòng khổ sở, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn làm nũng nho nhỏ để Chu Diên đáp ứng cậu.

Mềm mại dựa vào ***g ngực Chu Diên, thanh âm so với lúc bình thường còn cố ý mềm mỏng vài phần, đưa tay ở nơi giữa cổ cùng tai Chu Diên vuốt ve, nhẹ nhàng quyến rũ nói không muốn những người khác đến quấy rầy cuộc sống của hai người, nói cậu không hy vọng có người đến đây.

Dật Ninh như vậy là lần đầu tiên Chu Diên thấy, đương nhiên bị mê đến choáng váng đầu óc, hơn nữa do lo lắng cho sức khỏe của Dật Ninh nên thật lâu không có đòi hỏi cậu, lúc này rốt cuộc nhịn không được, không còn để ý Dật Ninh đang cảm mạo, liền ôm cậu lên giường.

Dật Ninh thân thể mệt mỏi, bởi vì cảm mạo nên nhiệt độ cơ thể so với lúc thường cao hơn, còn vô cùng mẫn cảm, Chu Diên liều mạng kiểm chế mới không quá mức giãy vò Dật Ninh .

Sau đó Chu Diên cũng không sai người làm tới chăm sóc Dật Ninh nữa, mà chính mình ở nhà cùng cậu, cho đến khi bệnh của Dật Ninh khỏi hẳn.

Bác sĩ từng nói qua Dật Ninh thể chất quá kém, phải dần dần điều dưỡng thân thể mới được.

Chu Diên mang cậu đi kiểm tra sức khỏe, lại còn nhờ lão trung y luôn làm việc cho nhà hẳn xem bệnh cho Dật Ninh, kê một phương thuốc.

Cuộc sống của Dật Ninh sau này, cơ hồ đều là uống thuốc như cơm bữa, một ngày ba bữa cơm cũng là dựa theo hướng dẫn của chuyên gia dinh dưỡng.

Hơn nữa, sau khi Chu Diên cùng cậu làm tình, nhất định sẽ bôi thuốc cho cậu, những điều này đều làm cho Dật Ninh vừa cảm động vừa thấy phiền toái.

Dật Ninh thích ở trong nhà, nếu điều kiện cho phép, cậu có thể mấy tháng không ra khỏi cửa, Chu Diên đối với hành động này của cậu vô cùng bức bối, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Mỗi lần đều là hẳn cường ngạch kéo cậu đi tản bộ, nhưng hẳn cũng không có nhiều thời gian để giám thị sinh hoạt của Dật Ninh, nên cũng không có cách nào khiến cho Dật Ninh mỗi ngày đều ra ngoài rèn luyện thân thể.

Vốn dĩ phòng ngủ của Dật Ninh rất lớn, sau khi cậu dọn sang phòng Chu Diên, một số đồ đạc cũng dọn theo, khiến cho phòng ngủ bên kia càng có nhiều khoảng trống.

Chu Diên mua máy chạy bộ, muốn Dật Ninh mỗi ngày phải dùng để chạy, trên máy chạy còn có thiết bị ghi nhớ, mỗi ngày Chu Diên trở về nhà sẽ kiểm tra tình hình vận động của Dật Ninh, nếu Dật Ninh lười biếng không rèn luyện, sẽ bị hấn cường ép tới máy chạy bộ để tập.

Dật Ninh vịn lấy tay nắm, cậu đã chạy rất chậm nhưng vẫn cảm thấy thở không ra hơi, cậu nghiêng đầu nhìn Chu Diên, Chu Diên đứng bên cạnh cầm nước quả cùng đĩa táo, ánh mắt Dật Ninh đầy khẩn cầu, nhưng Chu Diên không chút nào mềm lòng ” Hiện tại mỗi ngày chạy 20 phút cũng không được sao, hãy kiên trì một chút, chỉ còn có 5 phút cuối cùng thôi.”

Dật Ninh cắn cắn môi, đem tầm nhìn chuyển về phía trước, người đầy mồ hôi, trên trán cũng nhễ nhại, chân mềm nhũn giống như bước tiếp theo sẽ không thể đứng dậy nổi.

Đúng lúc Dật Ninh cảm thấy chân mình như sắp nhũn ra, thì Chu Diên lại đi tới, sau đó ôm cậu xuống.

Máy chạy bộ vẫn chuyển động theo quán tính, còn Dật Ninh đã nhuỷ ra trong lòng Chu Diên, Chu Diên đem cậu buông xuống, vỗ về cậu đi ra ngoài ” Sao vận động có một chút mà mệt thành thế này. Sau một khoảng thời gian nữa, còn phải tăng lên 30 phút, nhìn bộ dạng này của em, chạy 30 phút còn không mệt đến hôn mê bất tỉnh.”

Dật Ninh im lặng nhìn Chu Diên lên án, bị hấn vỗ về đi vào phòng nghỉ chốc lát, rốt cục khi thấy hơi thở đều đặn, mới lên tiếng oán giận ” Em không thích chạy bộ, từ nhỏ đã không thích, anh cố tình bắt em chạy. Chiều nay em mới tập 40 phút yo ga vốn cũng rất mệt mỏi, anh còn muốn em chạy.”

Chu Diên sờ sờ mặt cậu, cứ như vậy trong một lát, vừa đem cậu đi vào toilet vừa nói ” Oán giận cũng không ích gì, vẫn phải chạy bộ, em chú ý tư thế một chút, bằng không rèn luyện không có kết quả, còn có thể mệt chết đi được.”

Dật Ninh mím môi, trong mắt tràn đầy ai oán.

Chu Diên cười cười hôn lên mặt Dật Ninh ” Em không thích chạy bộ, vậy thời đi học lúc phải chạy 1500m thì làm sao?”

Dật Ninh nghĩ ngợi, có chút hoài niệm ” Thời trung học mỗi lần em đều là cuối cùng của lớp, thầy giáo cũng không có biện pháp, liền cho em một cái đạt chuẩn. Lúc học đại học, quản không được nghiêm, cho nên đều là người khác giúp em chạy.”

Nghe Dật Ninh nói có người giúp cậu chạy, bình dấm chua ngang ngược Chu Diên trong lòng đương nhiên không dễ chịu, lạnh lạnh nói ” Ai thay em chạy bộ?”

Dật Ninh nghe thấy ngữ khí của Chu Diên có phần bất thường, liếc mắt nhìn hấn ” Lớp trưởng tìm người chạy thay cho em, vì thành tích chung của cả lớp mà thôi.”

Thấy Chu Diên vẫn muốn truy cứu vị lớp trưởng kia, Dật Ninh vội nói ” Lớp trưởng lớp em là một nữ sinh, lúc học đại học cũng có bạn trai, sau khi tốt nghiệp đã kết hôn, hiện tại có lẽ đã có con.”

Chu Diên lúc này mới từ bỏ.

Dật Ninh chuẩn bị bồn nước nóng, tẩy đi một thân mồ hôi, thay đổi quần áo.

Ngâm mình dưới làn nước ấm áp, hơi nóng xông lên khiến người ta có cảm giác thư thái.

Tuy chạy bộ mệt chết đi được, nhưng Chu Diên vừa dịu dàng vừa ngang ngược lại làm cho cậu có cảm giác vui vẻ.

Bên ngoài phòng khách là một ban công lớn, vốn được ngăn cách bằng bức tường thủy tinh để ngăn bụi, không biết Chu Diên đột nhiên lại có ý tưởng đặc sắc gì, lại thuê công ty sửa chữa đến đem bức vách thủy tinh bỏ đi, ở ban công trải một con đường đá cuội nhỏ.

Công ty sửa chữa tới làm đương nhiên sẽ gây ồn ào, Chu Diên tất nhiên sẽ không cùng Dật Ninh ở nhà mà nghe mấy thứ thanh âm ồn ã này.

Hấn mang theo Dật Ninh ra ngoài đi du lịch, đi tắm suối nước nóng, Chu Diên đi tắm, Dật Ninh lại không muốn đi, ở trong phòng nghỉ viết bản thảo.

Đến khi hai người về nhà, mọi thứ đều đã xong xuôi.

Vốn dĩ ban công trước đây được đặt một cái bàn nhỏ cùng hai chiếc ghế bành lúc này đã biến thành một vườn hoa nhỏ.

Ở giữa là một con đường đá cuội nhỏ, hai bên bày bồn hoa các loại, phía trên còn treo lan điều.

Dật Ninh rất thích vườn hoa này, cũng tốn không ít thời gian để chăm sóc nó.

Bất quá, con đường đá cuội kia lại làm cho cậu buồn bực.

Chu Diên đi chân trần trên con đường đá cuội, còn nói với Dật Ninh "Đem giày cởi ra thì mới có tác dụng mát xa lòng bàn chân, mau, cởi giày ra."

Dật Ninh không muốn, cau mày lắc đầu "Em đã thử qua, rất đau."

"Bắt đầu có chút đau, một lát là quen, mau tới đây." Chu Diên muốn kéo Dật Ninh, Dật Ninh lùi lại phía sau, vẻ mặt đau khổ nói "Đi dép lê đứng trên đó cũng có hiệu quả như nhau, để em đi dép đi."

Chu Diên nhìn Dật Ninh năm lần bảy lượt chùn bước, hần hừng hồ đi tới, một vốc đem Dật Ninh kéo vào trong ngực, Dật Ninh khẽ kêu một tiếng, phát hiện Chu Diên cũng không định làm gì cậu, chủ là ôm thắt lưng cậu bế lên, sau đó đặt cậu ở trên con đường đá mà thôi, thậm chí còn không có đem dép lê của cậu cởi ra, cậu thở phào một hơi, nghe thấy Chu Diên không kiên nhẫn nói "Em lúc nào cũng chậm rì rì." thấy ánh mắt vui vẻ của Dật Ninh, hần cũng cười, lúc sau lại hung hăng nói "Anh sửa con đường này là để cho em vừa đi vừa có thể đọc sách, bằng không, em cùng anh vào khu giải trí trong nội thành để cho người ta mát xa cho em, em không biết lòng bàn chân là nơi tập trung bách huyết sao không, nói cho em em cũng không nghe."

Dật Ninh nhỏ giọng phản bác "Em đâu có không nghe."

Chu Diên thấy cậu nhỏ giọng thì thâm, nhưng không nghe rõ, liếc mắt nhìn cậu, Dật Ninh vội cười cười, cậu cũng không muốn bị Chu Diên kéo ra bên ngoài đi làm mấy chuyện mát xa chân linh tinh gì đó, ở trong nhà so ra vẫn tốt hơn.

56. Chương 56

Thời tiết càng ngày càng ấm áp, Dật Ninh cũng đã quen với việc bỏ dép lê mà chỉ đi tất đi trên con đường đá cuội kia một khoảng thời gian.

Từ sáng đến tối, cậu chỉ nằm trên sofa đọc sách, hoặc xem tiết mục discovery trên ti vi.

Cửa chính mở, Chu Diên đi vào, trong tay còn dắt theo một chú cún con.

Đó là một chú cún lông xù màu trắng như tuyết, khi chú cún chạy tới chân Dật Ninh cọ cọ, Dật Ninh buông sách, cậu vẫn chưa kịp phản ứng lại nên mặt ngẩn ra.

Chu Diên cười hôn lên trán cậu hỏi "Thích không, sau này lúc anh không ở nhà, nó sẽ ở cùng em. Mỗi ngày sớm hay chiều nó đều phải đi tản bộ, em nhất định phải làm chủ nhân tốt, mỗi ngày đều mang nó ra ngoài."

Giọng điệu của Chu Diên vừa nuông chiều vừa chộc ghẹo, vẻ mặt đang ngẩn ra của Dật Ninh mới có chút chuyển biến, hai mắt mở to, lên tiếng "Trong nhà phải nuôi chó?"

Chu Diên cười đáp "Em một mình ở nhà không buồn sao, có một con chó cũng không tệ?"

Dật Ninh đưa tay sờ sờ cái chân có chút nhỏ của chú chó, lộ ra vẻ mặt ôn nhu "Cảm ơn anh. Cẩu cẩu rất ngoan, em rất thích."

Có chú cún, cuộc sống của Dật Ninh quả thực so với trước đây khoẻ mạnh hơn nhiều.

Trước kia cậu không thích ra ngoài, hiện tại mỗi ngày cậu đều phải cho chó đi dạo, buổi sáng đi một chuyến, ăn cơm tối xong cũng phải đi tiếp.

Nếu gần tối Chu Diên trở về sớm, thì hai người một cẩu ở nhà ăn cơm, sau đó cả hai cùng dắt chó đi dạo.

Dật Ninh cầm một quyển sách trong tay, còn mang theo túi ni lông cùng báo chí, dắt chú chó từ thang máy đi ra, nhân viên quản lý còn niềm nở chào hỏi cậu, còn có thể chơi đùa một chút với chú cún con cậu nắm trong tay.

Toà nhà này có ba nhân viên quản lý.

Vị Tô tiên sinh xinh đẹp không rõ nam hay nữ này mỗi ngày đều dắt chó đi dạo chính là đề tài nói chuyện thường xuyên của họ.

Dật Ninh hay giúp mọi người làm việc, hơn nữa tính cách cũng tốt, thường xuyên tặng cho bọn họ chút hoa quả hoặc điểm tâm tự làm, nên khi cậu đi mua đồ ăn, có đôi khi còn có thể đem cầu cầu để ở dưới lầu nhờ bọn họ trông giúp cho một lát.

Dật Ninh ở trong tiểu khu dắt chó đi dạo, gặp được rất nhiều người, đều là đang dắt chó đi tản bộ, Dật Ninh thường xuyên bị chú cún kéo chạy, không ngừng truy ở phía sau gọi tên cầu không ngừng, bởi vậy mỗi ngày tương đương với chạy cự ly dài mấy nghìn mét, bởi vì bị cầu kéo, so với máy chạy bộ còn mệt hơn.

Vì thế, máy chạy bộ kia ngoại trừ Chu Diên có đôi khi dùng đến, trên cơ bản đã bị bỏ không.

Hiện tại cuộc sống của Dật Ninh ngoại trừ Chu Diên, thì chính là con cún lông dài thích nghịch nước được cậu đặt tên là Thủy Thủy.

Cứ đúng kỳ hạn cậu lại gọi điện cho cha mẹ, sau khi ở cùng Chu Diên, tuy tích cách hướng nội cùng hay xấu hổ cũng không cách nào thay đổi, nhưng so với trước kia rõ ràng cởi mở hơn một chút.

Tuy cuộc sống cũng không phong phú, chỉ tương đương với cuộc sống của một bà chủ gia đình, nhưng công việc trên internet lại đủ vị, bởi vì công việc viết bản thảo mà quen không ít người, cảm thấy có một vài người tốt có thể trò chuyện ít nhiều, coi như là cũng có thêm vài người bạn trên mạng. Cuộc sống tinh thần của cậu lại càng thêm phong phú, xem rất nhiều sách, nghĩ đến nhiều thứ, viết thành văn, lại có một đám độc giả hy vọng được thấy những thứ cậu viết.

Bất quá, tất cả mọi người đều nghĩ cậu là phụ nữ, khi người khác hỏi giới tính của cậu, cậu cũng cam chịu mình là nữ nhân, cũng không đi giải thích cho đúng.

Trước kia Dật Ninh cũng không thích ra ngoài gặp gỡ võng hữu (bạn trên mạng), cũng bởi vì hiện tại tâm tình rất tốt, mà đồng ý ra ngoài gặp mặt.

Dật Ninh sửa sang lại cách ăn mặc một lượt, đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, trên người mặc áo sơ mi dài tay màu trắng được trang trí hoạ tiết màu xanh da trời, bên ngoài khoác một lớp áo mỏng không tay màu trắng, phía dưới mặc chiếc quần màu be, trên chân đi giày thể thao trắng tinh.

Bởi vì sợ để Thủy Thủy ở trong nhà một mình, nên cậu dắt nó đi theo.

Đến khi được hẹn đi hát Karaoke, Dật Ninh đối với việc ca hát không rành lắm, cậu đi cũng chỉ là nghe người khác hát mà thôi.

Ra cửa Dật Ninh mới gọi điện cho Chu Diên, Chu Diên hẳn đang cùng người khác nói chuyện, Dật Ninh biết mình quấy rầy công tác của hắn bèn nói xin lỗi.

Chu Diên đi sang một bên ôn nhu hỏi ” Dật Ninh, hiện tại gọi điện thoại là có việc gấp?”

Dật Ninh ngẫm nghĩ nói ” Cũng không phải việc gấp. Em chỉ đi gặp mặt bạn bè trên mạng, mọi người cùng đi KTV, cũng mời em đi, em muốn nói với anh một tiếng.”

Chu Diên sững sờ đôi chút ” Võng hữu của em?” hắn biết Dật Ninh giao du trên mạng so với hiện thực còn phong phú hơn, chỉ là cùng với mấy người bạn chat này gặp nhau ở ngoài đời, thực sự khiến trong lòng hắn không được thoải mái.

Dật Ninh nghe ra được ngữ khí của Chu Diên mất tự nhiên , liền dịu dàng xoa dịu ” Đây là lần đầu tiên em tham gia gặp mặt võng hữu, bọn họ đa phần là học sinh, cũng không có gì đáng ngại. Nếu anh cảm thấy không ổn, em không đi cũng được.”

Chu Diên nghe thấy Dật Ninh nói nhỏ nhẹ, giọng nói vừa tủi thân vừa giống như làm nũng, hần căn bản không thể ngăn cản, cuối cùng chỉ hỏi một câu ” KTV ở nơi nào?”

Dật Ninh nói một chỗ, Chu Diên cười cười nói ” Vậy em đến đi.”

Dật Ninh ngần người, không nghĩ tới Chu Diên đáp ứng sáng khoái như vậy. Cậu nghĩ ngợi nói tiếp ” Em mang cả Thuỷ Thuỷ đi cùng, KTV cho mang cầu vào không?”

Chu Diên nhìn cấp dưới đang ở một bên chờ hần, ” Được, không vấn đề gì.”

Chu Diên lại dặn dò Dật Ninh gọi xe cẩn thận, chú ý an toàn linh tinh, sau đó mới cúp điện thoại.

Gác máy, cùng cấp dưới bàn bạc xong xuôi, nghĩ đến Dật Ninh, hần mới cho trợ lý tiến vào dặn dò vài việc.

Dật Ninh mang theo chú cún nhà mình gọi xe tới nơi hẹn.

Thuỷ Thuỷ hiện tại mới hơn bốn tháng tuổi, còn chưa phải hình dáng trưởng thành, màu lông trắng như tuyết, vô cùng nổi trội.

Ôm nó xuống xe, buông xuống trên mặt đất, Thuỷ Thuỷ chạy quanh Dật Ninh một vòng, nhìn khắp xung quanh.

Có không ít người nhìn qua, Dật Ninh biết chú cún nhà mình rất nổi bật, cho nên mỗi một lần ra ngoài dắt nó đi dạo đều rắc lấy một đồng tán thưởng.

Ở trước toà cao ốc nơi hẹn sẵn nhìn một vòng, không nhìn thấy người có thể là vòng hữu của mình, Dật Ninh ôm cầu đi thang cuốn lên tầng hai, vào đại sảnh, quan sát chung quanh tìm kiếm.

Vừa rồi lúc cậu ở trên xe, những người bạn chat của cậu có liên hệ nói bọn họ đã tới rồi, đang chờ trong đại sảnh, nhưng nơi này cũng không có ai.

Đang định gọi điện thoại, di động vang lên, bên kia có nhắn tin số phòng KTV cho cậu, muốn Dật Ninh biết để tới.

Đi được một đoạn đường thì một nhân viên mặc đồng phục đi đến ngăn cậu lại, ” Xin lỗi tiểu thư, ở chỗ chúng tôi không cho mang theo thú cưng.”

Bị người xưng là tiểu thư Dật Ninh đã thành thói quen, chính là được thông báo không thể mang theo thú cưng làm cho Dật Ninh ngần cả người, nhìn Thuỷ Thuỷ đang muốn lôi kéo mình đi về phía trước, hỏi ” Không thể mang vào sao?”

Đối phương gật đầu, nói không thể mang vào.

Dật Ninh nghĩ Chu Diên nói có thể mang, không ngờ tới quy định ở nơi này không giống với chỗ khác?

Dật Ninh vẽ mặt ủ rũ, xem ra vẫn là mang theo cầu cầu đi shopping một vòng, có gặp vòng hữu hay không cũng không phải chuyện hệ trọng gì.

Dật Ninh chuẩn bị ôm cầu rời đi, thì thấy một người quen đi tới, hần đối với phục vụ sinh kia nói ” Anh ấy là khách vip, để cho anh ấy mang theo thú cưng vào.”

Phục vụ sinh lập tức hướng Dật Ninh xin lỗi, để cho cậu mang theo Thuỷ Thuỷ vào.

Dật Ninh ngượng ngùng nhìn về phía người mới tới gật đầu chào, sau đó nói cảm ơn.

Người này chính là trợ lý của Chu Diên, hần có đến nhà Chu Diên lấy tài liệu hai lần, bởi vậy Dật Ninh biết hần, hần cũng biết Dật Ninh.

Hần cười dẫn Dật Ninh lên lầu, hỏi ” Là phòng nào, tôi dẫn anh đi.”

Dật Ninh xấu hổ nói số phòng, ôm cầu hỏi ” Không ngờ lại gặp anh ở chỗ này, sao anh lại ở đây?”

Đối phương nở nụ cười ” Tôi công tác ở trong này.”

Dật Ninh sững sốt, vẽ mặt kinh ngạc, ” Vậy Chu Diên ?”

” Quản lý ở trên lầu, muốn tôi gọi anh ấy xuống không?”

Dật Ninh mở miệng mà không biết phải nói cái gì. Tuy cậu ở bên Chu Diên một khoảng thời gian không ngắn, hiện tại sống chung cũng rất khá, gần như có thể xem là vô cùng hoà hợp, mỗi ngày đều tiễn Chu Diên đi làm, đón hân trở về nhà, nhưng hiện tại cậu mới biết Chu Diên công tác ở nơi này.

Dật Ninh đối với công việc của Chu Diên cũng không quan tâm, bởi vì cậu biết không thể giúp được cái gì, chỉ có thể chờ khi Chu Diên công tác mệt nhọc trở về mà mát xa cho hân, hoặc nghe hân tùy ý nói vài ba câu về công việc, thuận theo đó mà trả lời một chút.

” Không cần, không nên quấy rầy công việc của anh ấy, để cho tôi mang Thuỷ Thuỷ vào là được rồi. Cảm ơn anh!” Dật Ninh hướng trợ lý của Chu Diên nói xong, đã tới nơi cần đến.

Nơi này ánh sáng mờ mờ, mỗi phòng có vài chỗ ngồi tiếng nhạc vô cùng sôi nổi, ở bên ngoài hành lang lại rất im ắng.

Vị trợ lý giúp Dật Ninh mở cửa, Dật Ninh ôm cầu lô đầu vào nhìn một chút tình hình bên trong.

Đây là một phòng lớn, người ở trong không có ai là Dật Ninh thực sự quen biết ngoài đời, cậu có chút thấp thỏm mà đánh giá một chút.

Đèn trong phòng được bật, nhưng ánh sáng không sáng lắm, bất quá tình hình bên trong vẫn thấy được rõ ràng, lúc này một cô gái có hình dáng khá mập mập đang hát một bài hát trẻ con, lời ca này bởi vì nghe nhiều thành quen, nên Dật Ninh cũng có thể ngâm nga ra giai điệu.

Vị trợ lý cũng không rời đi, ngược lại cùng Dật Ninh bước vào.

Cầu cầu lập tức từ trong tay Dật Ninh nhảy xuống mặt đất, xem ra nó rất thích tiếng nhạc, cứ nhiên kêu lên hai tiếng, ở trong phòng vừa chạy vừa nhảy.

Nhìn thấy hai người tiến vào, một người ăn mặc giản dị, một người là trang phục làm việc, người trong phòng nhìn một lát, một cô gái xinh đẹp vóc dáng cao gầy đi tới chào hỏi, hướng Dật Ninh dò hỏi ” Là Ninh Ninh?”

Dật Ninh gật đầu, hỏi lại đối phương ” Quả Cam?”

” Là tôi.” đối phương cười lại hỏi người trợ lý bên cạnh Dật Ninh, trợ lý cười nói ” Tôi là nhân viên công tác, dẫn anh ấy vào mà thôi.” nói xong lại lướt nhanh qua những người trong phòng, sau đó nói từ biệt rồi đi ra.

Quả cam là hội trưởng trong nhóm của cậu, đem Dật Ninh giới thiệu với mọi người, Dật Ninh tự giới thiệu, lại long trọng giới thiệu cầu cầu nhà mình một chút.

Những người khác cũng không phải lần đầu gặp mặt, đã có rất nhiều lần, không phải đi hát karaoke thì cũng đi ăn uống này nọ, bọn họ trước kia cũng mời Dật Ninh, nhưng Dật Ninh khi đó nói không có thời gian, nên không đáp ứng.

Trong phòng ánh sáng không rõ, Dật Ninh đội mũ, khiến cho người khác cũng không nhìn rõ mặt cậu, chỉ nhìn thấy chớp mũi môi cùng cái cằm xinh xắn, tất cả mọi người đều nghĩ cậu là cô gái có một chút trung tính.

Mới chỉ là bạn trên mạng, nên trong hiện thực vẫn có ngăn cách nhất định, cũng không quá lạc lõng, chỉ tùy ý nói chuyện với nhau đôi chút, chủ yếu là hát cùng nghe người ta hát, sau đó lại có hai người nữa tới, cùng mọi người giới thiệu xong liền ngồi xuống.

Trong phòng có chín người, bốn nam năm nữ.

57. Chương 57

Dật Ninh từ nhỏ đã hướng nội không thích nói chuyện, lại là võng hữu mới gặp mặt lần đầu tiên, nên càng im lặng.

Mọi người hát xong đem mic truyền cho cậu, cậu cũng lắc đầu nói không biết hát, nói mình tới là nghe bọn họ hát.

Trong những bài tình ca, đa phần đều là hai người song ca, người khác ở một bên nghe, sau đó vỗ tay.

Dật Ninh ngồi bên cạnh một nam sinh vừa rồi tự giới thiệu hẳn là anh họ của một nữ sinh, phỏng chừng là tới bảo vệ cho em gái gặp mặt võng hữu.

Dật Ninh quay qua hẳn lễ độ nở nụ cười, xoay người ôm lấy Thuỷ Thuỷ đặt trên sofa, đưa tay vuốt ve bộ lông của nó.

Nam sinh kia thuận tiện hỏi ” Có thể mang chó vào sao?”

Dật Ninh ngẩn người, cười đáp ” Vừa rồi phục vụ sinh không cho mang vào, bắt quá nếu cậu nói cậu là khách Vip, người ta sẽ cho cậu mang vào.”

” Cậu là Vip? Cậu thường xuyên đến đây hát?” đối phương hỏi.

Dật Ninh lắc đầu, cười đến mức có chút giao hoạt, ” Đây là lần đầu tiên tôi đến, không phải Vip.”

Đối phương cười một cái, cũng không hỏi vấn đề này nữa.

Bởi vì Dật Ninh quá mức yên lặng, nên người khác còn tưởng Dật Ninh là một cô gái đặc biệt cao ngạo mà còn lạnh lùng, tất cả mọi người cũng không dám cùng cậu nói chuyện quá thân thiết.

Rốt cuộc Thuỷ Thuỷ so với Dật Ninh còn được hoan nghênh hơn, trong chốc lát bị người này ôm, lát sau lại người kia sờ vài cái.

Dật Ninh ra ngoài đi WC, cửa phòng hình tròn bên trong còn lắp đặt bồn rửa tay được thiết kế tinh mỹ hết như một cái bồn phun nước nhỏ, Dật Ninh đứng ở đó rửa tay, sau đó nhìn thấy nam sinh cao gầy vừa nãy hỏi cậu về vấn đề thú cưng kia bước vào, chính là cậu nam sinh đó tiến vào sau khi nhìn thấy Dật Ninh lập tức lui ra, hình như trên mặt còn nổi lên một mặt đỏ ửng.

Dật Ninh cảm thấy khó hiểu, nhìn về phía cửa, nghĩ ngợi không hiểu người kia rốt cuộc làm sao, đã đi vào tại sao lại lui ra.

Dật Ninh rửa sạch tay, đứng ở mặt kính sửa sang y phục, lại gỡ mũ xuống vén vén tóc.

Lúc cầm mũ muốn đội vào, thì nam sinh vừa lui ra lại tiến đến.

Dật Ninh vừa vặn đối diện với ánh mắt của hẳn, đối phương nhìn Dật Ninh trên mặt có chút kinh ngạc, Dật Ninh muốn hỏi hẳn có chuyện gì, nhưng ở trong WC hỏi cảm thấy không được hay cho lắm, nên muốn nói lại thôi.

Người khác đi tiểu tiện cũng không tiện đứng nhìn, Dật Ninh đi ra ngoài cửa chờ.

Sau khi đối phương đi ra, Dật Ninh hướng hẳn cười hỏi ” Vừa rồi cậu có chuyện gì sao?”

Đối phương cũng không thể nói đây là vì bản thân đi nhầm WC nam nữ, liền nghiêng đầu, lại nhìn Dật Ninh đang đội mũ vài lần ” Không có gì.”

Dật Ninh còn tưởng rằng chính mình vừa rồi có gì thất lễ, mới khiến cho đối phương nhìn thấy mình thì lui ra ngoài.

Nghĩ không ra Dật Ninh cũng có thể tập trung suy nghĩ.

Đối phương nói trong phòng rất buồn tẻ, muốn ra quán cafe bên cạnh ngồi một lát, hỏi Dật Ninh có muốn đi không.

Dật Ninh kinh ngạc vì lời mời của hẳn, cậu gật đầu.

Đây là một toà cao ốc, bên trong tầng hai tầng ba phần lớn là khu phục vụ KTV, những chỗ khác có rất nhiều khu phục vụ, bên cạnh KTV không xa là một tiệm cafe có bầu không khí rất sáng sủa thoải mái.

Sau khi ngồi xuống được một lúc, hai người cũng không biết phải nói chuyện gì với nhau.

Đối phương uống trà nhai, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ hoặc là thản nhiên lướt qua bầu không khí trong tiệm.

Dật Ninh cũng không phải người chủ động nói chuyện, cũng im lặng uống trà, chẳng hề nói một lời.

Ngồi trong chốc lát, đối phương nhìn Dật Ninh nói ” Tôi là Trương Hoàn.”

Dật Ninh mỉm cười, đối phương đã giới thiệu tên thật, cậu cũng không thể không nói tên thật của mình, ” Tôi họ Tô, gọi là Tô Dật Ninh” lại hỏi ” Cậu vẫn là học sinh sao?”

Đối phương kinh ngạc liếc mắt nhìn Dật Ninh một cái ” Tôi học năm ba, cậu không phải?”

Dật Ninh ngượng ngùng cười ” Tôi đã tốt nghiệp đi làm được vài năm rồi, không còn đi học.”

Đối phương càng kinh ngạc, quan sát Dật Ninh một chút nói ” Thật không nhìn ra, Tôi nghĩ người ra ngoài xã hội công tác sẽ không giống anh thế này.”

Dật Ninh có phần kinh ngạc, vừa lúc tóc mái cọ vào lông mi có chút không thoải mái, liền gỡ mũ xuống, lấy tay vén vén, hỏi : Giống tôi làm sao?”

Đối phương nhìn Dật Ninh mở to hai mắt vẻ mặt đơn thuần, hẳn cũng không thể nói ra Dật Ninh nhìn quá non nớt tinh khiết, chỉ mỉm cười, thẳng thắn nói ” Mọi người còn tưởng anh là nữ sinh, vừa rồi Lộ Lộ cũng nói như vậy, không ngờ mọi người bị anh lừa hết.”

Dật Ninh càng ngẩn ra, sau đó cười khổ một chút, không có trả lời.

Đối phương biết động đến chỗ đau của Dật Ninh, cũng không nói thêm về đề tài này.

Dật Ninh nhớ đến vừa rồi Trương Hoàn đi vào WC nam nhìn thấy cậu ở trong thì lui ra ngoài, lúc này mới hiểu rõ là vì nguyên nhân gì, hoá ra người này cũng nghĩ cậu là con gái, cho nên hẳn tưởng mình đi nhầm WC.

Dật Ninh nghĩ đến đó, trong lòng có chút rầu rĩ, có lẽ mình không nên đi gặp mặt vồng hũ.

Dật Ninh đang chuẩn bị nói tính tiền để về phòng KTV, thế nhưng đối phương đã gọi phục vụ tới tính trước.

Cùng người khác ra ngoài ăn uống linh tinh, ở trong ấn tượng của Dật Ninh, bắt đầu từ thời đại học, hình như lần nào cậu cũng bị coi như nữ sinh, đối phương nếu là con trai, như vậy sẽ không cho cậu trả tiền.

Dật Ninh vừa cảm thấy khổ tâm, vừa thấy bất đắc dĩ.

Muốn đi đến cửa phòng bọn họ, phải rẽ qua một khúc quanh nơi có treo một bức hoạ cùng đặt một bồn hoa, Dật Ninh đang cùng Trương Hoàn đứng bên cạnh nói gì đó, chợt nghe thấy một giọng nói mang theo chút giận dữ gọi mình : ” Dật Ninh “

Dật Ninh ngẩng đầu dưới ánh sáng lơ mơ nhìn thấy cách đó không xa một người mặc chính trang, vóc người thon dài cao ngất, khí thế bất phàm dường như là Chu Diên.

Dật Ninh dừng bước cũng chưa có đi qua, Chu Diên đã sải bước tới trước mặt cậu, ánh mắt quan sát Trương Hoàn đang đứng bên Dật Ninh một chút, đưa tay ôm lấy bả vai Dật Ninh ” Đúng lúc có thời gian rảnh, anh xuống xem em. Em vừa đi nơi nào?”

Dật Ninh thấy thực sự là Chu Diên, với tính cách bá đạo cùng với khoảng thời gian này hẳn luôn thích ăn dấm chua, cậu thực sự sợ hẳn cùng người bạn mới quen này xảy ra chuyện, vì vậy chỉ có thể dùng ánh mắt an tâm xoa dịu hẳn, dịu dàng đáp ” Trong phòng quá buồn tẻ, cho nên mới nảy ra quán cafe bên cạnh ngồi một chút.”

Chu Diên nghe xong Dật Ninh trả lời, càng đưa tầm mắt chuyển sang người bên cạnh cậu- Trương Hoàn.

Trương Hoàn hẳn cũng nhìn ra quan hệ giữa hai người, văng sang bên cạnh khoảng hai bước, cười nói ” Xin chào, tôi là Trương Hoàn, cùng em họ tới gặp vồng hũ.”

Chu Diên gật đầu, nói ” Tôi là Chu Diên .”

Lúc Dật Ninh trở về phòng, Chu Diên cũng vào theo.

Thuỷ Thuỷ nhìn thấy Chu Diên, vội vã từ trên sofa cạnh một cô gái nhảy xuống, vọt tới bên người hắn, Chu Diên cười đem Thuỷ Thuỷ ôm lấy, xoa xoa đầu nó.

Chu Diên rốt cục trở thành khách quý Dật Ninh mang tới.

Dật Ninh không hát, mọi người lại để Chu Diên hát, Dật Ninh ngồi ở một bên, không ngờ Chu Diên có giọng hát không tệ, rất có cảm xúc.

Chu Diên tuy bình thường thích nghiêm mặt, khiến người khác khó gần, bắt quá, nếu hắn muốn hoà mình cùng người khác, hình như chỉ là chuyện hắn thích hay không thích mà thôi.

Dật Ninh cùng mấy người bạn này ở trên mạng rất quen thuộc, nhưng lúc gặp mặt cũng không trò chuyện nổi đề tài gì, Chu Diên cùng những người này chưa bao giờ biết đến, nhưng chỉ chốc lát bất kể nam hay nữ đều nói rất vui vẻ, hát cũng rất thoải mái.

Còn có cô cùng hát tình ca với hắn.

Chu Diên đem ánh mắt chuyển tới trên người Dật Ninh, Dật Ninh rất sợ hắn bắt mình cùng hắn song ca, vội vã xua tay, khẩu hình nói không được.

May mà Chu Diên buông tha cậu, Dật Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Có phục vụ sinh mang nhiều đồ ăn vặt đến, Chu Diên nói là hắn mời, lại hỏi mọi người có muốn uống rượu hay không.

Ở đây, phần lớn là sinh viên, có vài ba người không phải, nhưng cũng là vừa mới vào xã hội không lâu.

Dù sao chỉ là vãng hữu gặp mặt, uống rượu không thích hợp, Dật Ninh là người đầu tiên từ chối.

Qua hơn nửa tiếng đồng hồ, Chu Diên nói có việc phải đi, mang theo Dật Ninh, muốn Dật Ninh cũng ôm Thuỷ Thuỷ đi cùng.

Dật Ninh thở dài, cũng chỉ có thể ôm cầu cầu đi theo Chu Diên .

Trương Hoàn nhìn bóng lưng hai người, cười một chút, lại đem ánh mắt chuyển tới màn hình.

Mọi người tiếp tục chơi đùa, có nữ sinh bàn tán chuyện vừa rồi, liền cảm thán vài câu ‘ bạn trai Ninh Ninh thực sự đẹp trai các loại’

Dật Ninh ôm cầu cầu đi theo Chu Diên, Chu Diên tới quầy quẹt thẻ một chút, nói với nhân viên quản lý mấy câu, sau đó dẫn theo Dật Ninh ra ngoài.

Chu Diên không nói gì, một số nhân viên mặc đồng phục nhận ra Chu Diên, liền cúi đầu hướng hắn chào hỏi, Chu Diên tùy ý gật đầu một chút, dẫn Dật Ninh đi thang máy chuyên dụng lên lầu.

Trong thang máy, Chu Diên đưa tay nâng cằm Dật Ninh, cúi đầu hôn xuống môi cậu, ” Bạn vãng hữu gì vậy, tại sao anh thấy em cùng bọn họ cũng không thân thiết lắm?”

Dật Ninh ngửa đầu nâng ánh mắt nhìn Chu Diên” Mọi người đều có cuộc sống riêng, cũng không hiểu đối phương, làm sao có thể thân thiết được. Hiện thực cũng không giống như trên internet, bắt quá, em nghĩ bọn họ cũng rất tốt, chỉ là em không biết nói gì mà thôi.”

Thang máy vẫn đi lên, Chu Diên không mặc áo vest, hắn đưa tay kéo kéo cà vạt, đem cà vạt nới lỏng ra, sau đó đem mũ của Dật Ninh bỏ xuống, ngón tay lướt qua gương mặt trơn nhẵn của Dật Ninh, giúp cậu vén tóc, thang máy tới nơi, hắn liền ôm Dật Ninh đi ra, cúi đầu nói với Dật Ninh ” Nếu như em ở nhà thấy quá buồn chán, quá cơ đơn, nếu em sẵn lòng đến công ty làm việc, cũng là có thể.”

Chu Diên nói, ” Anh chỉ lo lắng em ở nhà ngột ngạt đến phá huỷ mà thôi. Anh mong muốn em có thể ra ngoài gặp gỡ nhiều người, mong em có thể có nhiều niềm vui, bắt quá anh ghét những nam nhân khác nhìn em chằm chằm.”

Dật Ninh có chút kinh ngạc vì những lời Chu Diên nói, gương mặt nhìn Chu Diên, một lát sau mới đáp ” Em không giỏi cùng người khác giao du, cũng không muốn đi.”

Đã tới phòng làm việc của Chu Diên, bước vào trong phòng, trợ lý thấy Chu Diên dẫn theo Dật Ninh tiến vào, liền đứng dậy chào hỏi, Dật Ninh có chút xấu hổ, đỏ mặt, đáp lại một chút.

Phòng làm việc của Chu Diên là một gian phòng lớn, phong cách trắng đen đơn giản, không gian rất trang nhã.

Cầu cầu bị đặt xuống đất liền ở bên trong thám hiểm tán loạn.

Chu Diên cười cười nhìn con cún, lại nói tiếp với Dật Ninh mấy lời vừa rồi ” Được rồi, em thích ở trong nhà thì ở trong nhà, bất quá nếu em có thể có thêm vài người bạn thì tốt rồi, anh hy vọng em có chút bạn bè. Chính là, những người hôm nay, em cùng bọn họ không thích hợp làm bạn.”

Dật Ninh cảm thấy có chút buồn cười, cậu kết bạn còn cần Chu Diên khảo sát trước một chút, sau đó cậu mới có thể kết bạn hay sao.”

Trong lòng tuy e ẩm nhưng cảm thấy Chu Diên rất chuyên chế, lại khiến cậu không khỏi nổi lên một chút tình cảm ấm áp, mở miệng nói ” Được.”

Chu Diên hôn lên môi Dật Ninh, nói bên cạnh phòng làm việc còn một gian phòng nghỉ, để Dật Ninh đi tới đó nghỉ ngơi, đợi một lát thì cùng nhau đi ăn chiều, sau đó cùng nhau về nhà.

Dật Ninh không muốn quấy rầy Chu Diên làm việc, liền đi tới phòng nghỉ xem tivi cùng dùng máy vi tính, chỉ là Thủy Thủy tinh thần hưng phấn ở trong phòng lủi tới lủi đi, Dật Ninh vỗ về nó một chút, mới ra ngoài lấy nước uống.

Chu Diên ngồi đằng sau bàn làm việc rộng lớn, vẻ mặt chăm chú nhìn văn kiện, đây là lần đầu tiên Dật Ninh thấy bộ dạng Chu Diên chăm chú làm việc, bởi vì lúc Chu Diên ở nhà luôn luôn rất không đứng đắn.

Thân hình Chu Diên vốn to cao, thể trạng ưu mỹ, một thân chính trang khiến cho người ta cảm thấy mị lực mười phần, hơn nữa nam nhân lúc chăm chú làm việc luôn luôn hấp dẫn, Dật Ninh không khỏi nhìn đến ngây người.

Không ngờ tới lúc hẩn chăm chú làm việc lại là bộ dạng này, Dật Ninh cười thầm trong bụng, vẻ mặt không tự giác trở lên vui sướng cùng yêu say đắm.

Dật Ninh hỏi trợ lý cả phê để ở nơi nào, cậu pha cho mình một tách, lại pha cho hai trợ lý của Chu Diên , còn bưng một tách cho Chu Diên.

Chu Diên ngẩng đầu lên thấy là Dật Ninh, hướng cậu cười cười ” Một lát nữa thì tốt rồi, buổi tối muốn ăn gì, em nghỉ trước đi.”

Dật Ninh lại lấy nước cho Thủy Thủy, nghe thấy bên ngoài Chu Diên đang bàn bạc với người khác, cậu liền ở trong phòng nghỉ ôm cầu cầu xem tivi không ra ngoài nữa.

Buổi tối hai người cùng nhau đi ăn cơm, Chu Diên lại quay về phòng làm việc xử lý chút chuyện, hướng người quản lý làm ca đêm dặn dò vài chuyện, lúc này mới mang Dật Ninh về nhà.

58. Chương 58

Dật Ninh từ lần trước bởi vì đi gặp võng hữu mà tới chỗ làm việc của Chu Diên, sau đó cậu cũng tới vài lần, có đôi khi là mang tài liệu tới cho Chu Diên, có lúc là mang cơm cho hắn.

Nhìn thấy bộ dạng Chu Diên lúc công tác rất nghiêm túc cùng thành thực mà mị lực mười phần, Dật Ninh dường như thấy mình phát hiện một mặt khác của Chu Diên, mà mặt này chính là mặt Dật Ninh mê muội.

Nếu nói cậu cùng Chu Diên hiện tại nói chuyện yêu đương là bởi vì Chu Diên dây dưa, mà cậu cũng mong muốn trong cuộc đời có thể có một người cùng cậu nói chuyện yêu đương một lần, sau khi nhìn thấy Chu Diên bất phóng túng không còn tác phong lưu manh mà nghiêm túc ổn trọng chăm chú xử lý công việc, cậu liền vì nam tính mị hoặc của Chu Diên khiến cho say đắm, mà yêu say đắm khiến cho cậu nhìn hắn với cặp mắt ngưỡng mộ hoàn toàn khác xưa.

Đây là ảo tưởng tình yêu của Dật Ninh, là tình cảm của chính cậu.

Chu Diên công tác rất bận bịu, bởi vì tính chất công việc, buổi tối kỳ thực mới là lúc bận nhất, bất quá Chu Diên cũng không làm đêm, dù sao chú ba hắn cũng lưu lại cho hắn những thuộc hạ rất tốt, hắn cũng cùng họ cộng tác một năm tròn, cho nên hiểu rõ lẫn nhau, Chu Diên cũng hiểu phải làm thế nào để dùng bọn họ, thậm chí làm gì để bọn họ hài lòng công nhận hắn, mà không chỉ coi hắn như nhị thế tổ, làm việc qua quýt cho xong.

Thành tích của Chu Diên cũng chiếm được sự khâm định của Chu Sam, thậm chí Chu Ký khi tới tìm hắn đi ăn cơm, hai cha con nói không ít chuyện.

Chu Diên thực sự trưởng thành.

Tất cả mọi người đều thấy rõ như ban ngày.

Mấy chục năm chơi đùa không chút kiêng kị, Chu Diên đối với những..... thứ này từ lâu đã chán ngán, bởi vì chán ghét, nên hắn càng thêm hiểu rõ chính mình cần cái gì, muốn làm gì, và phải làm như thế nào.

Trong nhà bọn họ luôn buông lỏng phương thức giáo dục, dường như ra hắn cũng coi như không thất bại.

Chu Diên không về ăn cơm chiều, Dật Ninh ăn tối xong lại dẫn theo Thuỷ Thuỷ đi công viên tản bộ, sau khi về nhà còn viết xong một trang bản thảo, gần đây cậu gửi bản thảo cho một tạp chí nhỏ, tất cả đều là chuyện ngắn viết về đề tài thú cưng, biên tập nói phản ứng của độc giả rất tốt, rất nhiều người thích.

Vì vậy dạo này tâm tình Dật Ninh rất tốt.

Lúc gọi điện cho Chu Diên, Chu Diên dường như đang câu kinh chuyện gì đó, Dật Ninh có thể từ trong giọng nói của hắn thấy một chút bất bình thường khiến cho tâm tình của hắn không ổn định.

“Còn đang bận sao, lát nữa em gọi lại, anh làm việc trước đi!” Dật Ninh dụi dụi nói, chuẩn bị cúp điện thoại.

” Không có việc gì, hiện tại anh muốn cùng em nói chuyện.” giọng nói của Chu Diên trở nên tốt hơn một chút, không giống như vừa nãy mang theo tức giận.

” A. Em có nướng món bánh pizza tôm thịt xông khói anh thích ăn, buổi tối anh trở về có thể ăn bữa khuya.” giọng nói của Dật Ninh nhẹ nhàng, khiến cho người nghe có thể bình tâm trở lại.

Chu Diên tựa lưng trên sofa, nhìn màn trời tối đen, còn có ánh đèn sáng choang của các toà cao ốc, hắn mỉm cười đáp ” Anh còn chưa có ăn cơm chiều, em lại dùng bánh pizza để câu dẫn anh, nói xem, em hư hay không hư? Có phải hay không muốn anh mau trở về.”

Dật Ninh bị lời nói có chút oán trách cùng mang theo chút trêu đùa của Chu Diên khiến cho hai lỗ tai đỏ hồng, hai má nóng lên, ấp a ấp úng ” Đã trễ thế này còn chưa ăn? Bận như thế sao? “

Bị mấy chuyện phiền phức làm cho mệt mỏi, không muốn ăn, nên cũng không ăn. Hiện tại nghe em nói, anh lại muốn ăn thức ăn em làm.” thanh âm của Chu Diên trầm thấp từ tính, mang theo chút tiểu ý, Dật Ninh nghe vậy trong tâm đặc biệt mềm mại, ấm áp trong lòng, trong đầu cứ nhiên nghĩ đến cảm giác lúc Chu Diên hôn mình.

Cậu vỗ vỗ cái chân nhỏ của cậu, hỏi ” Hiện tại em mang tới cho anh nhé, anh muốn ăn không? Hoặc là anh tranh thủ thời gian đi xuống nhà hàng bên dưới ăn chút gì đó.”

Chu Diên nghĩ đến lúc chiều cô hắn gọi điện bảo hắn đến nơi giới thiệu, không ngờ tới sau đó lại đến chú ba hắn, cũng nhắc tới chuyện này, tâm tình hắn càng thêm không tốt.

Chu Diên hướng Chu Sam biểu đạt ý tứ không muốn kết hôn, Chu Sam không biểu hiện ra mặt, chỉ hỏi quan hệ giữa hắn cùng Dật Ninh gần đây thế nào, Chu Diên đương nhiên cùng Dật Ninh quan hệ rất tốt, đồng thời đối với cuộc sống của hai người hắn rất thoả mãn.

Cho dù hắn ở bên ngoài làm sao, luôn có một chỗ nho nhỏ, nơi được hắn gọi là nhà, có một người đang chờ hắn, cho hắn nụ hôn dịu dàng, vì hắn dọn cơm nước, đối với hắn nói những lời ấm áp, dung nhượng hắn, quan tâm hắn. Khiến cho đáy lòng trống rỗng cô đơn của hắn trước đây có chỗ ký thác, không bao giờ vì những giấc mộng giữa đêm mà thần thờ, dựa vào khối thuốc rượu cùng tư vị dục vọng phóng túng để tạm thời trốn tránh.

Từ khi còn bé cho đến lúc lớn lên, hiểu được thế giới của người lớn, hắn chưa bao giờ thấy an tâm cùng thoải mái như lúc này.

” Tuy rằng không nhất định phải kết hôn ngay, nhưng đi tìm hiểu thử xem cũng được. Dù sao cũng là người cô con coi trọng, nếu như hai nhà làm thông gia, sau này cũng dễ cư xử chứ không nói cháu cũng hiểu rõ.”

Lời của Chu Sam mang theo ý tứ khuyên nhủ cùng cảnh cáo, Chu Diên cũng rất phiền chán.

Hắn từ sớm đã hiểu rõ bản thân sau này nhất định sẽ lấy một cô gái môn đăng hộ đối, nếu không phải đồng minh trong việc làm ăn, thì chính là tiểu thư con nhà quan.

Trước đây hắn thấy việc này cũng không quan trọng, cho dù lấy ai hắn cũng không quan tâm, dù sao lấy vợ không có nghĩa là cùng người vợ này đi suốt một đời mà không thể ở ngoài có những người khác.

Bất quá hiện tại hắn đối với chuyện này rất phiền não, đối mặt với từ ‘vợ’ này, trong đầu hắn lập tức hiện lên chính là khuôn mặt dịu dàng của Dật Ninh lúc nhìn hắn, ánh mắt ấm áp, điệu bộ tươi cười hơi ngượng ngùng.

Nếu như có một người phụ nữ được người khác nói là vợ hắn, hắn cảm thấy là lạ, trong lòng có chút buồn phiền.

Hắn nghĩ cuộc sống như hiện giờ cứ tồn tại mãi mãi là được.

Bởi vì những suy nghĩ này, làm cho tâm tình hắn không tốt lắm, không muốn ăn cơm chiều, sau đó vì công việc nên cũng gác lại, những chuyện thường ngày có thể dễ dàng tha thứ, hiện giờ lại đối với nhân viên cấp dưới yêu cầu càng thêm nghiêm khắc.

Mãi cho đến lúc Dật Ninh gọi điện đến cho hắn, hắn mới thoát khỏi tâm trạng buồn bực..

Dật Ninh thay quần áo, đem cầu cầu nhốt trong nhà, ngoài bánh pizza, cậu còn mang thêm chè ngân nhĩ hạt sen dùng giải nhiệt, đi giày, ở cửa chính xoa xoa đầu cầu cầu, muốn cho nó ở nhà, một mình ra ngoài.

Lúc này là tháng năm, thời tiết dù oi bức nhưng cũng không quá nóng, ban ngày là lúc mặt trời còn nóng rực, về tối, gió thổi nhiều, Dật Ninh dù mặc áo dài tay cũng thấy chút lạnh.

Dật Ninh không lái xe, hơn nữa cũng không muốn học lái xe, Chu Diên nói với cậu rất nhiều lần, cuối cùng cậu vẫn nói rằng tự mình lái xe chính là đem tính mạng người khác đặt trên tay mình, cậu không muốn học.

Dật Ninh gọi xe tới công ty Chu Diên, đi qua quảng trường, từ cửa chính phía bên khách sạn cùng nhà hát đi lên lầu.

Đây là Dật Ninh cách đây không lâu mới biết được, từ nơi này ở tầng trệt có thể trực tiếp đổi hai lần thang máy là đến văn phòng Chu Diên, mà không cần làm phiền Chu Diên cho người xuống đón.

Dật Ninh đối với phục vụ sinh nói tình huống, đối phương cũng không biết quan hệ của cậu với Chu Diên, cậu nói là tới đưa cơm, đối phương gọi điện cho văn phòng giám đốc, cậu cùng trợ lý của Chu Diên nói chuyện, lại đem điện thoại giao cho nhân viên lễ tân, các nàng xác nhận sau đó mới cho cậu đi.

Tuy cho cậu đi lên, nhưng vẫn phải có nhân viên bảo vệ theo cậu lên lầu, không thì không thể thông hành.

Đi thang máy lên đến hết mười tầng, sau đó lại đổi một lượt thang máy.

Trên hành lang ánh sáng không rõ lắm, tấm thảm trải mềm mại, những bức danh họa trên vách tường, còn có bồn cây xanh bên lối đi, nơi này yên lặng khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái lắm.

Dật Ninh mang theo đồ đạc, ánh mắt thăm dò cùng có chút háo sắc của người bảo vệ khiến cho cậu đặc biệt không thoải mái, hơn nữa còn làm cho cậu hoảng sợ.

Trước đây cậu tới chỗ này đều là vào ban ngày, mấy lần trước đều là Chu Diên tự mình xuống đón cậu, đi thang máy chuyên dụng chạy thẳng tới tầng cao nhất, lần sau là đi theo trợ lý của Chu Diên không phải thang máy chuyên dụng, nhưng chuyển hai lần là tới. Lúc ấy trợ lý còn cười nói với cậu, nếu muốn cho giám đốc một cái kinh hỷ, cậu có thể đi lên như thế này.

Dật Ninh nắm chặt đồ trong tay, cúi đầu đi phía trước, lúc đến thang máy kế tiếp, cậu ngẩng đầu đối với bảo tiêu đi theo cậu nói ” Tôi tự mình biết đường, có thể đi lên một mình, anh còn công việc khác, anh cứ đi làm đi.”

Đối phương đương nhiên không chịu để cậu tự đi lên, trong thang máy lần này chỉ có hai người Dật Ninh cùng hẳn, Dật Ninh thấp thỏm trong lòng, tấm thảm treo tường trong thang máy này rất đẹp, thậm chí ngay một chút phản xạ của mặt kính cũng không có, cậu không nhìn thấy được động tác của người bảo vệ sau lưng mình, lúc cậu nghiêng mình một chút, thì cảm giác được đối phương bắt đầu giở trò ỨC HIẾP, đưa tay sờ hông cậu một cái, Dật Ninh giẫy nẩy cả mình, toàn thân nổi da gà, vội vã tránh sang bên cạnh một chút, ẮN LIỀN TỤC VÀI CÁI VÀO TẦNG TIẾP THEO, tức giận nói ” Người làm cái gì?”

Đối phương cười cười, hèn mọn đến quang minh chính đại, ” Cậu em có thời gian hay không, chờ lúc anh tan tầm cùng nhau uống một chén thể nào?”

Dật Ninh kinh ngạc vì lời hẳn nói, lẽ nào cái người này là đang gạ một đêm tình hay sao?

Cửa thang máy mở ra, cậu vội vã chạy ra ngoài, đối phương cũng ra theo.

” Xin lỗi, tôi đã có bạn trai. Đối với anh không có hứng thú.” Dật Ninh tức giận đến đỏ cả mặt.

” Cũng không sao, tôi không ngại, trước tiên có thể cùng tôi thử xem, nói không chừng tôi so với bạn trai của em còn tốt hơn?” đối phương không buồn để tâm đến Dật Ninh nói, vẫn như cũ nhìn Dật Ninh cười cười.

Dật Ninh cảm thấy thực kỳ quái, dựa vào cái gì mà cậu chỉ đi thang máy cũng gặp phải người như vậy.

” Xin lỗi, tôi không muốn.” Dật Ninh dọc theo hành lang thối lui, chuẩn bị gọi điện thoại cho Chu Diên cầu cứu. Đối mặt với loại đàn ông cơ bắp thể này, cậu một chút cũng không nắm chắc bản thân có thể đấu lại hẳn. Bất quá, nếu để Chu Diên biết cậu gặp phải loại chuyện này, Chu Diên e rằng lại tức giận.

Dật Ninh kêu khổ trong lòng, nghĩ trước tiên nên gọi cho trợ lý của Chu Diên sẽ tốt hơn.

Lui dần về phía sau, cậu không có chú ý, nên đụng phải người khác.

Bởi vì thảm quá dày, cho nên căn bản không nghe được tiếng bước chân, Dật Ninh đụng phải người mới phản ứng lại.

Kỳ thực cũng không tính là va chạm, chỉ là sát tới đối phương, bị người dùng tay cản lại.

Tên bảo vệ vừa bắt chuyện với cậu đã khom người đứng một bên, Dật Ninh xoay người nhìn người bị mình đụng phải, sưng sốt, vội vã tránh sang một bên.

Người này tướng mạo cũng không có gì hơn người, chỉ là trong đôi mắt thâm thúy lộ ra vẻ sắc bén, vóc người cao lớn, khí thế mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là người có vị thế trong một thời gian dài. Phía sau hẳn còn có hai người ăn mặc theo kiểu vệ sĩ khiến cho người khác vừa nhìn thân thể đã phát lạnh.

Dật Ninh biết mình đụng phải một chuyện khó lường, vội cúi đầu nhận lỗi ” Xin lỗi.”

Đối phương đứng lại bình tĩnh quan sát Dật Ninh, mở miệng nói ” Cậu ngẩng đầu lên.”

Dật Ninh nghe thấy đối phương nói không tự giác thì ngẩng đầu lên, dường như thân thể theo lời nói của đối phương mà cử động, đối diện với ánh mắt đối phương, Dật Ninh rùng mình, lại vội vàng cúi đầu.

” Người đứng là rất đẹp, cầm trong tay cái gì?” trong thanh âm lạnh lùng của đối phương mang theo chút nói đùa dí dỏm.

Dật Ninh cắn răng không đáp, đối phương cư nhiên lại hỏi lại lần nữa ” Bên trong là cái gì?”

Lần này Dật Ninh không thể làm gì khác hơn là trả lời ” Là pizza, còn có chè ngân nhĩ hạt sen.”

Đối phương nhìn lướt qua Dật Ninh, Dật Ninh nghĩ rằng mình có thể đi, không ngờ một người vệ sĩ từ phía sau lưng người này lại tiến tới đem cái túi cậu cầm trong tay lấy qua, đây là một cái túi bọc cạp ***g cơm màu xanh nhạt được thêu tay hình chú mèo nhỏ rất dễ thương, Dật Ninh thấy người vệ sĩ kia lấy cạp ***g cơm bên trong ra kiểm tra, kiểm tra xong rồi đang muốn trả lại cho cậu, Dật Ninh vươn tay nhận lại, không

ngờ tới người kia cứ nhiên nửa đường nắm lấy hộp cơm, nhìn một chút, còn nói ra miệng “Pizza rất thơm, chính là tôm thịt xông khói.” nói xong, lại dùng ngón tay cầm một miếng lên ăn. Vệ sĩ phía sau hẳn muốn ngăn cũng không kịp.

Mọi người ở đây đều có chút giật mình.

Dật Ninh không tin người có khí thế bất phàm như vậy cứ nhiên lại tiện tay ăn thức ăn trong cặp ***g của cậu, mà vệ sĩ của hắn đương nhiên cũng giật mình.

Để dễ dàng cho pizza vào cặp ***g, Dật Ninh đem pizza cắt thành từng miếng nhỏ bỏ vào, tầng bên dưới vừa vụn để chèn ngấm nhĩ hạt sen.

” Mùi vị tốt, mua ở nơi nào?” đối phương hỏi.

Dật Ninh nhìn đối phương là một người không còn trẻ, chỉ ít cũng bốn mươi, không ngờ lại tùy tiện như thế, nghe hắn nói vậy hình như cậu thực sự gặp phải một ông chú tùy tiện, chính là căn bản nhìn không ra hắn có gì giống người bình thường.

Về mặt Dật Ninh kinh ngạc nhìn đối phương, thấy đối phương không định đem cặp ***g trả lại cho mình, liền không thể làm gì khác hơn là vươn tay ra muốn lấy cặp ***g về, nói ” Là tôi tự nướng.”

Đối phương không để ý vẻ kinh ngạc của Dật Ninh, lại cầm một miếng lên ăn, Dật Ninh nhìn cũng thấy đau xót. Một cái pizza nhỏ như vậy, một mình Chu Diên ăn còn không đủ, hiện tại lại bị người khác ăn mất hai miếng, hơn nữa người khác ăn qua, Chu Diên chắc chắn cũng không ăn. Ngẫm nghĩ lại thầm than thở trong lòng.

” Tay nghề không tồi, chỉ là sao cậu lại tới chỗ này, đưa cơm?” đối phương tiếp tục hỏi.

Dật Ninh gật đầu ” Có thể trả lại cho tôi không?”

“Nếu là đưa cơm, vậy phần này cho tôi cũng như nhau thôi, cậu làm một phần nữa cho khách của cậu đi.” đối phương đem cặp ***g cơm đưa cho vệ sĩ phía sau, rút khăn lau lau tay.

Dật Ninh thở dài trong lòng, không muốn cũng loại người này gây chuyện, đang muốn gật đầu nói được, không ngờ lại nghe thấy giọng nói của Chu Diên.

59. Chương 59

” Chú Triệu sao lại ở đây, khách của chú còn đang chờ chú.” nói xong, đi tới bên người Dật Ninh.

Ánh mắt Chu Diên chuyển từ trên người Triệu Trần sang tới người Dật Ninh, Dật Ninh bị hắn nhìn chằm chằm, xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Triệu Trần dùng ngón tay chỉ chỉ Dật Ninh hỏi ” Đưa cơm có thể tùy ý đưa tới nơi này sao?”

Chu Diên đem cặp ***g cơm từ tay vệ sĩ của Triệu Trần đoạt về, cười nói ” Cậu ấy là đưa tới cho cháu, cơm hộp tình yêu.”

Lúc Chu Diên nói, cực lực nhấn mạnh mấy từ sau cùng, ánh mắt Triệu Trần lại quét qua Dật Ninh cười nói ” Cơm hộp tình yêu à? Thảo nào mùi vị cùng thứ khác không giống. Bất quá, vừa nếm thử hai miếng, ta thực sự thích, lần này tặng cho ta ăn, cậu muốn ăn lúc trở về để cậu ấy lại làm cho cậu, thế nào?”

Dật Ninh tuy bởi vì Chu Diên nói bốn chữ ” Cơm hộp tình yêu ” mà xấu hổ, lúc này vẫn đánh bạo vội vã tiếp lời ” Chu Diên còn chưa ăn cơm chiều.”

Triệu Trần vừa ngăm Dật Ninh, cười cười, biểu tình ngẫm ngẫm.

” Thứ này nghìn vàng khó hoá, nếu như Chú Triệu thực sự thích, bậc con cháu cũng không dám bắt kính hiếu với ngài, chỉ là chút đồ vật nhỏ này, ngài hà tất trêu đùa chúng ta đâu.” Chu Diên đưa tay ôm lấy eo Dật Ninh, vừa cười vừa nói.

” Đâu có đùa cậu, là tôi thực sự thích, vừa rồi tôi cũng chưa ăn cơm chiều. Nếu như cái này cậu không thể hiểu kính tôi, như vậy đem tiểu đầu bếp của cậu hiểu kính cho tôi chẳng phải là rất tốt.” đối phương vẫn như cũ cười cười.

Chu Diên đen mặt, ” Cậu ấy là báu vật vô giá của cháu, hiểu kính cho chú, cháu chẳng phải hai bàn tay trắng hay sao. Chú Triệu thật đúng là biết làm khó người.”

Vừa nghe đã biết đối phương nói đùa, nhưng Chu Diên còn nói như vậy.

Dật Ninh bị lời nói vừa chần động vừa buồn nôn của hắn khiến cho lưng tê rần, vừa xấu hổ, lại có điểm muốn bật cười, cậu đành phải vội vã cúi đầu xuống.

Triệu Trần cười cười nói ” Vậy coi như hết. Ta đánh phải lấy phần này thôi.” nói xong đem cái túi trong tay Chu Diên đoạt lấy, mang theo vệ sĩ từ bên cạnh hai người rời đi.

Chu Diên nghiêng răng nghiêng lợi, Dật Ninh đành vỗ về hắn ” Em lại làm cái khác cho anh.”

Cánh tay của Chu Diên ở trên eo Dật Ninh ôm thật chặt ” Đi”

Nhìn Triệu Trần dẫn theo người vào thang máy, Dật Ninh mới nhớ đến người bảo vệ lúc này tiếp cận cậu, lúc để ý, thì mới phát hiện người đã đi mất. Dật Ninh nhìn xung quanh, không thấy liền cũng không lưu tâm chuyện này nữa.

Dật Ninh bị Chu Diên dẫn vào phòng làm việc, lúc vừa đóng cửa lại đã bị đặt trên cửa hôn đến mãnh liệt, Dật Ninh nghĩ thầm trong bụng, quả nhiên, thời gian trừng phạt của lọ dấm chua Chu Diên đã tới.

Sau khi hôn một hồi Chu Diên mới đem Dật Ninh hung hăng ôm vào trong lòng nói ” Vừa rồi bị sợ hãi sao?”

” Dạ?” Dật Ninh không hiểu nguyên do lắm.

” Sau này không được tùy tiện cùng nam nhân khác đơn độc ở một chỗ.” Chu Diên hôn lên tai Dật Ninh, thì thầm vào tai cậu.

Dật Ninh sửng sốt một chút mới hiểu được ý tứ của Chu Diên, suy nghĩ một chút ” Em biết rồi. Người vừa này, anh định làm gì hắn, anh nghìn lần vạn lần cũng không nên, hắn cũng chưa làm gì em.”

Chu Diên nâng đầu Dật Ninh lên, nhìn cậu một chút, vừa nhớ nhung vừa tức giận, nhưng nhìn ánh mắt oan ức của Dật Ninh, cũng tức không nổi, đưa tay sờ sờ mặt cậu ” Không nói việc này nữa. Sau này muốn đến chỗ anh, thì gọi điện cho anh trước, tuy em đột nhiên đến anh sẽ rất kinh hỉ, bất quá anh cũng lo lắng em gặp chuyện không may.”

Dật Ninh đương nhiên nghe theo gật gật đầu, chỉ là trong lòng không khỏi lo lắng thay cái người chỉ mới sơ soạng mình một cái sau đó bắt chuyện vài ba câu, nhưng không có cách nào hỏi Chu Diên.

Chu Diên nâng mặt Dật Ninh lên, ở trên đôi môi đỏ mọng hôn vài cái mới buông cậu ra.

” Mọi chuyện cũng dần dò xong rồi, anh cầm một tập tài liệu là về thôi!” Chu Diên nói, cấp tốc đem mọi việc giải quyết, sau đó ôm Dật Ninh xuống lầu.

Đứng trong thang máy, Dật Ninh ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, không có nhìn ra cái gì khác thường.

Chu Diên thấy hành động của cậu liền cười cười, nhân tiện nói ” Không cần nhìn nữa, trong thang máy này không có lắp camera, cái khác mới có.”

Dật Ninh đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào, lại dịch tới bên cạnh Chu Diên, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Chu Diên có phần kinh ngạc, niềm vui trong ngực theo hành động mờ ám của Dật Ninh mà gia tăng khuếch tán, khiến cho mặt hắn lộ ra một nụ cười lớn.

Dật Ninh vẫn cúi đầu, nhưng đem tay Chu Diên nắm chặt hơn một chút.

Trong thang máy không chút tiếng động.

Chu Diên cúi đầu nhìn Dật Ninh, mái tóc mềm mại buông xuống bên tai cùng một bên mặt của cậu, lỗ tai khả ái phần hồng, làn da trắng nõn, ở dưới ánh đèn sáng sữa trong thanh máy càng thêm mềm mại trơn nhẵn.

Trong đầu Chu Diên nổi lên một từ rất cảm tính _____ bằng cơ tuyệt phu.

Hắn cúi đầu ở trên mặt Dật Ninh hôn nhẹ một cái, động tác rất ôn nhu, ánh mắt rất dịu dàng mà ấm áp, giống như đang che chở một giấc mộng đẹp dễ vỡ, hắn muốn che chở cho người đang ở bên hắn lúc này.

Chu Diên không phải người sống cảm tính, đối với mọi việc, hắn đều có phương thức giải quyết của chính mình. Trước đây còn trẻ không khỏi có phần thô lỗ, hiện tại hắn đối với hành vi khi đó có chút hối hận, bất quá thời gian không thể lui lại, mọi hối hận cũng không thể thay đổi quá khứ, duy nhất có thể thay đổi, chỉ có hiện tại cho đến tương lai.....

Có đôi khi, hắn mong muốn tâm mình có thể tĩnh tế một chút, tỉ mỉ một chút, hắn có thể xuyên qua ánh mắt dịu dàng của Dật Ninh, qua lời nói nhỏ nhẹ của cậu, mà hiểu được tâm tư Dật Ninh đang suy nghĩ cái gì?

_____ kết hôn.

Nếu thật sự muốn nói đến kết hôn, hắn mong muốn người này là bà xã của mình.

Hôn nhân, vợ, con cái.

Những.... thứ này đối với Chu Diên mà nói, ở hơn nửa năm trước, hắn cảm thấy những từ này là cực điểm hoang đường, hắn cho rằng cả đời, những..... thứ này sẽ không ràng buộc được mình, nhưng hiện tại hắn đột nhiên hiểu rõ một điều.

_____ bởi vì có ràng buộc, cho nên mới có tự do.

Mỗi người đều chỉ có thể ở trong một giới hạn nhất định mà đạt được tự do, nếu cố phá vỡ mọi ràng buộc, truy cầu tự do cá nhân không bị cản trở không bị hạn chế, chỉ có thể đạt được sự trống rỗng, cuối cùng phát hiện ra mọi thứ vượt mất, lúc muốn nắm lại, đã không còn cơ hội.

May mắn, Chu Diên cảm thấy chính mình còn có cơ hội, cuối cùng hắn cũng hiểu được đạo lý này cũng không tính là muộn.

Bởi vì Dật Ninh còn đang ở bên hắn.

Mang xe ra khỏi bãi đỗ ngầm, khi xe an toàn hoà vào dòng xe cộ, Chu Diên dưới ánh đèn xán lạn hoa mỹ thành thị từ ngoài cửa xe, nhìn Dật Ninh, khuôn mặt cậu nhu hoà, nụ cười dịu dàng, thời khắc này dường như trở thành một loại vĩnh hằng, trở thành gông xiềng ràng buộc hắn, hắn cũng vì chiếm được thứ trước đây hắn truy cầu mà chưa bao giờ đạt được nên vui mừng, thoải mái, bởi vì nhớ tới liền cảm thấy ấm áp, đây là trong ràng buộc tìm được tự do.

Đúng vậy, giờ khắc này, hắn nghĩ tâm hắn đã được lấp đầy, xe vẫn hoà trong dòng xe cộ, đúng là hàng trăm hàng nghìn chiếc xe, thế nhưng hiện tại hắn đã có phương hướng, sẽ không lạc đường, sẽ không mơ hồ nữa....

Xe dừng trong ga ra dưới lầu, Chu Diên không có xuống xe.

Trong xe rất yên tĩnh, Dật Ninh nghĩ sau khi trở về phải làm gì đó cho Chu Diên ăn, nước hoa dùng cho cầu cầu của đã hết, lần sau đến cửa hàng thú cưng phải mua, ngày mai còn phải gọi điện thoại cho mẹ, quần áo cùng đồ dùng mang đi giặt cũng phải lấy về....

Chu Diên cỡi dây an toàn, cũng cỡi cho Dật Ninh, Dật Ninh đang mãi suy nghĩ đột nhiên thấy bóng đen phủ xuống lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt trầm tĩnh sâu sắc của Chu Diên, cậu chỉ kịp chớp mắt một cái, đã bị Chu Diên hôn lên môi.

Cũng không giống như dĩ vãng, nụ hôn này của Chu Diên vừa dịu dàng vừa thơm ngọt, không có mãnh liệt cuồng đoạt như trước kia, giống như hắn chưa bao giờ thoải mái, nụ hôn tựa như muốn đem cậu kịch liệt nuốt vào

Lần hôn môi này, mang theo ôn nhu che chở, nhẹ nhàng liếm lộng, Chu Diên khẽ lẩm bẩm ” Yêu em....”

Dật Ninh không hiểu vì sao, cái mũi đột nhiên cay cay, vội vã nhắm mắt lại ngăn trở nước mắt sắp chảy ra. Lúc vì Chu Diên làm cơm, Chu Diên nói muốn ăn cơm rang dưa, lúc Dật Ninh làm món khác, Chu Diên liền ở bên cạnh thái dưa thành từng miếng.

Chu Diên ăn cơm, Dật Ninh liền đi dọn dẹp ổ cho cậu, lại đi tắm rửa, chờ lúc cậu đi ra, phát hiện Chu Diên đã tự mình thu dọn bàn ăn.

Hắn đang đứng rửa bát.

Chu Diên mặc quần tây màu đen phẳng phiu, phía trên là sơ mi trắng, cổ áo mở, tay áo xắn lên trên khuỷu tay, đường nét rõ ràng kiên nghị trên khuôn mặt có chút nhu hoà.

Dật Ninh nhìn hắn, phảng phất thấy được tình nhân trong mộng trước đây.

Dật Ninh đi tới đem bát đĩa Chu Diên đã rửa sạch cho vào tủ bát.

Chu Diên rửa tay sạch sẽ xong, cậu lại đem khăn mặt cho hắn lau tay.

Chu Diên tắm rửa đi ra, Dật Ninh đang tựa trên đầu giường đọc sách, thấy hắn liền đem sách đặt ở tủ thấp bên giường.

Đèn trong phòng bị tắt đi, chỉ còn ánh sáng yếu ớt lờ mờ của đèn ngủ nơi đầu giường, Chu Diên ôn nhu ôm lấy thân thể Dật Ninh, trút bỏ áo ngủ trên người cậu, hôn lên khuôn mặt bờ môi của cậu, đem cậu đặt ở trong đệm giường mềm mại.

Tiếng rên rỉ của Dật Ninh luôn không quá lớn, nhưng ngọt ngào và quyến rũ, giống như mèo con, thở hổn hển, tại lúc hắn quá phận, thanh âm mới phóng đại, sau đó run rẩy mà thấp xuống....

Hai người ở trên giường ra một thân mồ hôi, Chu Diên ôm lấy Dật Ninh đang mệt tới mức muốn ngủ, nhẹ nhàng hôn lên hai má cậu, ở sau lỗ tai mẫn cảm của Dật Ninh liếm liếm, thấp giọng nói ” Anh yêu em...”

Dật Ninh mông mông lung lung nghe được lời bày tỏ thì thầm của Chu Diên, như đang nói mơ, ngón tay ở trên tay Chu Diên giật giật, mơ mơ màng màng ” Ân” một tiếng.

60. Chương 60

Bởi vì Chu Diên giỏi trò vô sỉ nói mấy thứ ở nhà hàng bên dưới ăn không ngon, hắn lại càng thích ăn thức ăn do Dật Ninh làm, Dật Ninh không thể làm gì khác hơn là hàng ngày mang cơm cho Chu Diên.

Cái này ‘ hàng ngày’, khiến cho không ít người biết đến cậu.

Có đôi khi là tự Chu Diên xuống lầu đón cậu, có đôi khi là trợ lý xuống.

Trước khi cùng Dật Ninh chung sống, sinh hoạt cá nhân của Chu Diên luôn hỗn loạn, thường xuyên một đêm tình, bất quá bởi vì Chu Sam dạy dỗ, hắn thật không có thói quen ăn cỏ gần hang, vì vậy hình tượng của hắn tại công ty, cư nhiên vẫn là bộ dáng nghiêm túc mà ngạo nghễ.

Dật Ninh mỗi lần tới đưa cơm, đều bị Chu Diên nhốt trong phòng làm việc thân thiết một phen, thế cho nên Dật Ninh không thể không phỏng đoán, Chu Diên muốn cậu đi đưa cơm, rốt cuộc là thật sự thích ăn đồ cậu làm, hay là muốn khi dễ cậu như vậy.

Mỗi lần cậu đều bị Chu Diên khiến cho đồ tới tận mang tai, hai cánh môi đỏ bừng, ai nấy đều hiểu được hai người ở trong phòng làm việc nảy sinh cái gì, thế cho nên Dật Ninh luôn luôn đối với việc này rất ngượng ngùng, nhưng lại không có cách nào cự tuyệt Chu Diên ôm hôn thân mật, chỉ có thể quẫn quýt không buông tiếp tục không ngừng.

Trong lúc Dật Ninh đã quên đi sự kiện trong thang máy cùng cơm hộp lần trước, thì cư nhiên gặp lại vị Triệu tiên sinh khi đó gặp phải ở trên đường.

Vào lúc sắp tối, Dật Ninh dắt chó đi dạo, nhân tiện mua một ít vật dụng hàng ngày.

Trong đầu còn đang nghĩ ngợi tới ý tưởng cho tiểu thuyết mới, cậu bước đi phi thường không chuyên tâm, nếu không phải cầu cầu rất nghe lời, đem cậu kéo đến ven đường mới tránh khỏi đụng phải cây.

Đột nhiên bị người chộp lên vai, Dật Ninh bị hoảng hồn, ngẩng đầu lên nhìn người, là một người rất cao to, một người đàn ông cường tráng vạm vỡ, trên mặt rất có sát khí cùng khí thế, Dật Ninh không biết lai lịch đối phương, nhưng nhìn như vậy, đối phương trông thế nào cũng giống một tên cướp, cậu bị hoảng sợ, theo phản xạ lùi về sau hai bước, mới ấp a ấp úng hỏi ” Anh... anh là ai? Có chuyện gì?”

Về mặt đối phương rất thận trọng nghiêm túc, thanh âm trầm thấp phù hợp với vẻ mặt, cũng không cùng Dật Ninh giải thích ” Ông chủ tôi mời cậu qua.”

Dật Ninh trong lòng tràn đầy thấp thỏm hoảng sợ nhưng không có cách nào phản kháng đành theo sau người đàn ông, sau đó thấy được người như hắn nói ” Ông chủ”

Lúc Dật Ninh đi qua cửa sổ xe thấy được ” Ông chủ” kia, cũng không có nhận ra, người này chính là người đàn ông kỳ quái mấy hôm trước ăn pizza của cậu.

Bởi vì đối phương hôm đó là một thân âu phục màu xám, hôm nay lại là áo sơ mi rất tùy tiện, thậm chí ngay cả tóc cũng được chải sơ qua, không có cảm giác ngay ngắn uy nghiêm, giống như trẻ ra vài tuổi, khiến cho Dật Ninh căn bản nhận không ra, thế cho nên khiến cho cậu hàng ngày luôn bị người bắt chuyện mới nghĩ đến chính mình có đúng hay không lại bị người tới tiếp cận.

Bất quá, khi Dật Ninh dắt chó đứng ở ngoài cửa xe, đối phương cười cười mở cửa, ” Lần trước pizza của cậu ăn rất ngon, mấy ngày gần đây tôi vẫn nhớ tới mùi vị kia. Để biểu thị lòng cảm ơn, tôi mời ăn cơm chiều, như thế nào?”

Dật Ninh nghe tới hai chữ ‘ pizza’ mới nhớ tới người này là ngày đó gặp ở ngoài thang máy, Chu Diên gọi hắn là ” Chú Triệu”

Thông qua chuyện hôm đó, Dật Ninh nhìn ra được, người này hắn là một người có thân phận có tiền của, hơn nữa Chu Diên cùng hắn rất quen thuộc, hơn nữa còn là loại quan hệ rất thân.

Dật Ninh bị ánh mắt thâm thúy mang theo khí thế của đối phương nhìn, cảm thấy rất không tự nhiên, mở miệng khách sáo ” Chỉ là một cái pizza mà thôi, căn bản không đáng giá gì, nếu Triệu tiên sinh thích ăn, sau này có thể bảo Chu Diên mang tới cho ngài. Sự cảm tạ của ngài, tôi sao có thể nhận được, hơn nữa, tôi đã ăn xong cơm tối, hiện tại còn mang theo cầu cầu đi tản bộ, thực sự không thể nhận lời mời ăn tối của ngài.”

Triệu Trần nhìn một chút chú chó lông xù trắng tinh kia, cười cười với Dật Ninh ” Cậu đã ăn cơm tối? Cũng được, vậy không ăn cơm, chúng ta đi uống gì đó trò chuyện.” Nói xong, từ trên xe bước xuống, cư nhiên khom lưng sờ sờ chú chó trên mặt đất, nói ” Chú chó này rất tuyệt, để tôi cho người dắt nó đi dạo một hồi là được.!”

Không có cách nào phản kháng, Dật Ninh đã bị mang lên xe, nhưng mà cậu cũng không muốn đem cầu cầu của mình cho người khác ôm, rất sợ người khác chăm sóc không tận tâm khiến cầu cầu thiệt thòi.

Vì vậy, lúc ở trên xe, cậu ngồi bên cạnh Triệu Trần, trong lòng ôm chú chó, Triệu Trần về mặt tiểu ý đùa với cầu của cậu.

Lúc ôm cầu đi vào quán cà phê đương nhiên cậu bị ngăn từ cửa, Triệu Trần nhìn cậu cười cười, nhưng không có ý giúp đỡ, cuối cùng Dật Ninh đành phải trở mắt nhìn cầu cầu bị vệ sĩ của Triệu Trần dắt đi ra.

Cuối cùng vẫn phải để thú cưng làm con tin, Dật Ninh về mặt lo lắng.

Triệu Trần ngồi đối diện cậu nhìn cậu ” Cầu của cậu cũng sẽ không bị giết làm thịt, một lát nữa sẽ trả lại cho cậu, cậu nhớ nhốt làm cái gì?”

Dật Ninh mở miệng muốn phản bác, thế nhưng thói quen lại khiến cậu nói không nên lời, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là trầm mặc.

Gọi nước trà, đối phương vừa uống trà, vừa ăn chút điểm tâm chiều bài ở đây, trong miệng còn nói ” Còn chưa có ăn cơm chiều, nhưng cùng cậu đến đây uống nước, không ăn chút đồ lót dạ là không được. Bánh

ngọt ở quán này làm rất tuyệt, cậu cũng ném thử đi.”

Dật Ninh trong lòng oán thầm, rõ ràng hắn kéo mình đến đây uống trà, không nghĩ tới hiện tại cư nhiên bị hắn buộc tội. Càng không nghĩ ra người này lần đầu tiên gặp mặt là một đại nhân vật uy nghiêm sắc bén khí thế thiên thành, hiện tại cùng là một người nhưng không hề có cảm giác này, ngược lại đúng là một người thích trêu chọc người khác.

Dật Ninh vừa cảm khái trong lòng, vừa mở miệng từ chối ” Tôi đã ăn cơm tối, hiện tại cũng không đói bụng. Triệu tiên sinh nếu còn chưa ăn cơm, hẳn là nên ăn một chút, nhưng chỉ ăn điểm tâm mà không ăn rau dưa đối với thân thể không tốt.”

Đối phương ăn xong một miếng bánh ngọt, lại cười nói ” Mùi vị thực không tệ, cậu ăn tối rồi cũng nên thử một chút, tôi thấy cậu gầy như vậy, không cần lo lắng ăn nhiều thì béo.”

Dật Ninh ngồi yên lặng, vì đối phương luôn đề cử liên dùng nữa xiên từng miếng nhỏ cho vào trong miệng ném thử, mềm mại thơm ngon, đích thực rất không tệ, chỉ là, cho dù ăn ngon, cũng không thể ăn nhiều.

Trong lòng cậu kỳ thực rất thích chưng diện, bình thường thích làm đồ ăn cùng điểm tâm, nướng các loại bánh qui, nhưng cậu vẫn có thể bảo trì vóc người tốt như hiện tại, đó là do cậu vô cùng kiềm chế, luôn luôn làm, rất ít ăn, làm xong cùng cho vào tủ lạnh, thỉnh thoảng ăn một chút, đại đa số là làm cho Chu Diên ăn.

Dật Ninh ăn một chút lại hạ đĩa xuống lau lau miệng không ăn nữa.

Triệu Trần nhìn thấy cậu như vậy, cũng không gượng ép, chờ bản thân ăn no, mới cùng Dật Ninh ngẫu nhiên trò chuyện.

Mới đầu là là tùy ý loạn xả trời nam biển bắc, Triệu Trần hỏi một chút về mấy vấn đề Dật Ninh thích sách gì thích nơi nào thích phim ảnh các loại, Dật Ninh đều từng cái đáp lại, sau đó còn nói về trù nghệ, mặt này Dật Ninh có rất nhiều điều có thể nói, hai người trò chuyện hồi lâu, Dật Ninh cảm thấy đối phương vừa nhìn qua thì đúng là loại hình ‘ quân tử xa nhà bếp ’, không nghĩ tới lại có thể có phần thông thạo trù nghệ, nói về từ điển các món ăn Trung Hoa kỹ đại, sau đó là các loại mỹ vị nước ngoài, đối với cách làm nói rõ ràng đâu ra đấy hơn nữa còn có rất nhiều kiến giải cá nhân.

Dật Ninh cùng hắn trò chuyện một hồi, cảm giác cảnh giác trong lòng cũng biến mất, trên mặt bảo trì vẻ tươi cười, ánh mắt nhu hoà mang theo tiểu ý cùng buông lỏng.

Ngoài cửa sổ đèn đã lên rực rỡ, đối phương cuối cùng cũng nhìn đồng hồ đeo tay, nói đã muộn, không thể trò chuyện thêm nữa.

Dật Ninh nhìn thời gian, phát hiện hai người vừa nói đã nói đến một tiếng rưỡi đồng hồ, vội vã đứng dậy ” Thực sự là quá muộn.”

Ngẫm lại cách nói của Triệu Trần, liền cười nói một câu ” làm lỡ thời gian quý giá của Triệu tiên sinh, thực là ngại.”

Triệu Trần cười nói ” Thời gian của tôi đích xác quý giá. Bất quá, có thể cùng cậu trò chuyện vui vẻ như thế, thời gian dù quý giá cũng không cao hứng thế này.”

Lúc đem cầu cầu trả cho Dật Ninh, Triệu Trần nói ” Lần sau lại mời cậu ăn, cậu cũng đừng ăn trước.”

Dật Ninh trong lòng thầm nghĩ lẽ nào chính mình mỗi ngày đều không ăn cơm để chờ người mời ăn hay sao, thế nhưng mở miệng đáp ” Cảm tạ Triệu tiên sinh đã mời, lần sau gặp lại.”

Triệu Trần tựa hồ bề bộn nhiều việc, sai vệ sĩ gọi taxi đưa Dật Ninh trở về, chính mình lên xe, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Dật Ninh về đến nhà, thực sự cũng không rõ vị Triệu tiên sinh rốt cuộc có ý tứ gì. Dật Ninh đương nhiên cũng không tự mình đa tình cho rằng đối phương có ý tứ với mình, chỉ là đối phương chỉ bởi vì ăn một cái pizza mà bỏ ra thời gian quý giá của hắn để mời mình đi ăn cũng quá kỳ lạ.

Dật Ninh cũng không đem chuyện này nói cho Chu Diên, thậm chí cũng không có hỏi bất luận chuyện gì về vị ‘ Triệu tiên sinh ’ kia, rất sợ Chu Diên cái người thích ăn dấm chua lại suy nghĩ lung tung.

Dật Ninh cho rằng lần uống trà nói chuyện phiếm kia là lần cuối cùng, Triệu tiên sinh nói ‘ lần sau lại mời ăn cơm’ hẳn chỉ là lời khách sáo, không ngờ tới có một hôm đột nhiên nhận được điện thoại của một người xa lạ, cư nhiên là vị Triệu tiên sinh gọi tới, mời cậu tới nay cùng nhau đi ăn.

Từ sau khi bị Chu Diên tra ra quê quán của mình, Dật Ninh đương nhiên sẽ không vì những người như bọn họ có thể tra được số điện thoại di động của mình mà cảm thấy kỳ quái.

Qua điện thoại, Dật Ninh nói so với lần trước trôi chảy hơn, cậu trực tiếp từ chối lời mời của đối phương, nói bản thân có việc. Chỉ là không ngờ tới đối phương cười nói ” Nếu như lần này cậu không đến, lần sau tôi lại mời, cậu dù sao vẫn phải tới, sao lần này không tới luôn?”

Dật Ninh không thể làm gì khác hơn là để cẩu cẩu ở trong nhà, một mình ra ngoài.

Không ngờ lần này đối phương cho xe đứng ngay ngoài cổng tiểu khu, Dật Ninh vừa ra khỏi cổng khu nhà, đã bị mời lên xe.

Là ăn ở một nhà hàng hải sản, đối phương ở trước mặt Dật Ninh dường như chẳng buồn quan tâm đến hình tượng, ăn đến phi thường thoải mái vui vẻ, nhưng Dật Ninh lại rất khách sáo, chậm rãi bóc vỏ, nhả nhặn mà ăn, ăn cũng rất ít.

Đối phương nhìn dáng vẻ Dật Ninh ăn hải sản, cười nói ” Cách ăn của cậu, thực giống một cô tiểu thư khuê các. Cậu ăn như vậy sao no được. Cũng không miễn cưỡng cậu, nếu không ăn hải sản, thì ăn nhiều điểm tâm một chút.”

Dật Ninh nghe hẳn nói có chút đỏ mặt, từ từ ăn chút điểm tâm nhà hàng hải sản cung cấp, lại uống chút cháo.

Đến tận lúc rời đi, đối phương cũng không nói đến chuyện chính gì, lẽ nào thực sự là đi ăn? Dật Ninh thật đúng là bị hành vi của đối phương làm cho mơ hồ.

Nhưng mà, sau khi lên xe, đối phương cũng không có nói muốn đưa cậu trở về, mà nói chính mình ăn quá no, muốn ra bờ biển tản bộ, vì vậy Dật Ninh chỉ có thể cùng đối phương đi dạo.

Chu Diên gọi điện cho cậu, Dật Ninh nói mình đang đi dạo bên ngoài, Chu Diên cũng không hỏi gì khác, chỉ dặn cậu chú ý an toàn, về nhà sớm một chút. Nói tới hôm nay hẳn có việc bận, sẽ về nhà muộn một chút, Dật Ninh vừa gật đầu trả lời hẳn, vừa đi theo Triệu Trần.

Đứng ở hải cảng, xa xa đèn đuốc sáng trưng, tiếng sóng biển, mùi vị gió biển, Dật Ninh đứng ở đó, nắm chặt áo khoác, không nói gì, nhưng khiến người ta có cảm giác xinh đẹp như thần tiên.

Triệu Trần nhìn cậu một lát, rốt cục cũng nói đến chuyện chính” Dật Nhiên nói cho ta về chuyện của nó cùng Chu Diên”

Dật Ninh nghe Triệu Trần đột nhiên lên tiếng, quay đầu nhìn về phía hẳn, nghe hẳn nói tới ” Dật Nhiên’ Dật Ninh ban đầu cũng không phản ứng đó là ai, lúc sau mới nghĩ đến vị bằng hữu của Chu Diên gọi là “Tào Dật Nhiên ‘, mới đoán rằng hẳn là người này.

Nghĩ đến Tào Dật Nhiên, Dật Ninh theo phản xạ nghĩ tới khuôn mặt trắng trẻo cao ngạo của hẳn, sau đó là con mắt mang theo hung ác, lúc hẳn đánh mình cũng không chút nương tay. Vì vậy, hai má dường như trở lên đau nhức.

Dật Ninh bất giác đưa tay lên chạm vào hai má, biểu tình trên khuôn mặt có chút mất tự nhiên, cậu không biết vị Triệu tiên sinh này cùng Tào Dật Nhiên là quan hệ gì, lẽ nào mời mình đi uống trà đi ăn là vì chuyện của Tào Dật Nhiên.

Mới đầu Dật Ninh cũng không có suy nghĩ kỹ về nguyên nhân Tào Dật Nhiên đánh mình, sau đó mới đoán rằng có lẽ nào Tào Dật Nhiên đối với Chu Diên có tình ý, lúc này nghe Triệu tiên sinh nói đến Tào Dật Nhiên cùng Chu Diên, cậu liền có chút cảnh giác, nhìn Triệu Trần, muốn nghe hẳn kế tiếp nói cái gì.

Dật Ninh tuy bề ngoài yếu đuối, nhưng trong lòng lại rất hiểu biết, cậu đã từng trải qua nhiều việc, bởi vì hiểu rõ, nên không có dục vọng, tất cả đều ẩn nhẫn là chính, cũng không quá mức tranh giành, chỉ muốn bình bình thường thường trải qua một đời mà thôi.

61. Chương 61

Nhân sinh trên đời, vô luận công thành danh toại, hay không có gì đặc biệt, đều là cả đời, sau trăm tuổi, vô luận tiền tài quyền lợi hay danh tiếng, đều hoá thành hư ảo, sống không thể mang theo thì chết càng không thể.

Dật Ninh nếu có nguyện vọng gì, thì chỉ là cầu suốt đời an ổn, nếu trong cả đời này, còn có một người để trao gửi tình yêu của mình, trở thành một nửa khác của mình, khiến cho mình không phải cô độc tới cuối đời, cậu nghĩ như vậy coi như là viên mãn.

Từ nhỏ đã trải qua nhiều chuyện hổ thẹn, mới đầu cũng có loại tâm tình thống hận, thế nhưng sau đó, hận đối với cậu mà nói là một gánh nặng quá lớn, muốn gách vác loại thù hận này, phải mất đi nhiều lắm, mất đi những ngày yên tĩnh an bình, mất đi tâm tình vui vẻ bình thản...

Đối với cậu, khoan dung cùng tha thứ so với chán ghét cùng thù hận dễ dàng hơn nhiều.

Có lẽ, người khác sẽ cho rằng đó là vì cậu nhu nhược, dùng mấy lời ‘lừa mình dối người’ an ủi chính mình.

Nhưng mà, đối với những người yếu đuối mà nói, đây đích thực là cách sinh tồn không thể tốt hơn.

Dật Ninh hiểu rõ, hiểu rõ mình bé nhỏ yếu ớt, hiểu rõ mình bình thường, hiểu rõ đời người trăm năm không thể toàn vẹn, cho nên cậu dùng cách khoan dung cùng tha thứ là nguyên tắc sống cho chính mình.

Nghe thấy Triệu tiên sinh nói đến Tào Dật Nhiên cùng Chu Diên, trong ngực Dật Ninh có chút phập phồng, bất quá chỉ trong chốc lát thì bình tĩnh trở lại.

Dật Ninh nhìn Triệu Trăn, nghe hắn nói tiếp.

” Dật Nhiên cùng Chu Diên đều là ta nhìn từ nhỏ cho đến lớn, hai đứa từ bé quan hệ đã rất tốt, vài chục năm không đổi, thân như anh em ruột thịt...” Triệu Trăn nói, nghĩ đến lúc Tào Dật Nhiên tìm đến cậu trẻ hấn tham khảo vấn đề tình cảm, Tào Dật Nhiên mặc dù ra ngoài làm càn, về phương diện tích cách mà nói, có chút độc ác cùng méo mó, nhưng đối với người thân cảm tình cũng không tệ, bề ngoài rất biết nghe lời trưởng bối trong nhà, nhưng Triệu Trăn hiểu rõ Tào Dật Nhiên ở bên ngoài gây rất nhiều chuyện, chỉ là bình thường thấy hắn không quá phẫn, thì cũng mặc kệ.

Khi Tào Dật Nhiên tới nói với Triệu Trăn hắn cảm thấy chính mình thích Chu Diên, Triệu Trăn lúc đó thiếu chút nữa phun ngụm trà trong miệng ra, sau đó muốn cười mà không thể cười, rất sợ tổn thương đến lòng tự trọng của đứa cháu này.

Hắn thật sự không ngờ Tào Dật Nhiên sẽ thích tiểu tử Chu Diên kia, càng không nghĩ tới Tào Dật Nhiên sẽ đến đem chuyện này nói cho hắn, cùng hắn bàn bạc.

Bất quá, nghĩ đến Tào Dật Nhiên tuyệt không có dũng khí đem chuyện này cùng người khác nói, bởi vì chính mình lần trước cùng một cậu trai ở bên nhau bị hắn thấy được, nên hắn cùng mình nói cũng chẳng có gì lạ.

Triệu Trăn nhìn vẻ mặt Tào Dật Nhiên thống khổ, liền hảo hảo hỏi chuyện hắn đã trải qua, nghe Tào Dật Nhiên nói xong, Triệu Trăn không thể làm gì khác hơn là càng thêm thống khổ mà nhin cười.

Với cách nghĩ của hắn, Tào Dật Nhiên căn bản không yêu Chu Diên, chẳng qua do người bạn thân nhất bởi vì công việc mà đột nhiên rời ra mình, lại tìm được bạn trai cố định, thế cho nên xa cách hắn làm cho hắn không quen, mới muốn đem bạn thân độc chiếm, khôi phục cuộc sống trước đây, hắn mới có ý nghĩ muốn làm người yêu.

Suy nghĩ trẻ con này, khiến Triệu Trăn dở khóc dở cười.

Hắn giải thích rõ ràng cho Tào Dật Nhiên đó không phải ái tình, lại nói với hắn nếu muốn mối quan hệ giữa hai người mãi bền vững, nên làm bạn tốt, có lúc cùng nhau chơi đùa, có lúc lại gọi điện thoại ân cần hỏi thăm, giúp đỡ cho nhau, lúc đối phương muốn nói chuyện thì mình cũng sẵn sàng bồi tiếp, như vậy, mới là cách tốt nhất bảo trì mối quan hệ.

Nếu như làm người yêu, đầu tiên nếu hai người trên giường không hợp, hơn nữa cả hai cùng một loại tích cách, không thể bổ sung cho nhau, cũng dưới một mái nhà lâu ngày, e rằng cả hai phía nhìn nhau cũng thấy ghét.

Tào Dật Nhiên nghe Triệu Trần nói xong, một mình suy nghĩ hồi lâu, sau đó dường như muốn nghĩ cho cẩn thận.

Bất quá, hẳn lại tới nói với Triệu Trần, bởi vì hẳn đánh tình nhân hiện tại của Chu Diên, Chu Diên giận hẳn, không để ý tới hẳn, muốn Triệu Trần hỗ trợ giải quyết mối quan hệ đóng băng của hẳn cùng Chu Diên.

Nghe Tào Dật Nhiên nói về chuyện hôm sinh nhật hẳn.

Triệu Trần nghĩ cháu trai của mình hạ thủ đúng là hung ác, nếu là mình, đối với người có tướng mạo xinh đẹp mong manh thì không thể xuống tay.

Từ trên ảnh chụp thấy được tướng mạo Tô Dật Ninh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nụ cười nhàn nhạt, cả người lộ ra vẻ yên tĩnh không màng danh lợi cùng ưu nhã, là loại người tinh tế tỉ mỉ, ôn nhu mà thuần khiết, trong lòng hẳn lập tức minh bạch, Chu Diên nhất định thích ở bên cậu ta, loại người nóng nảy táo bạo như Chu Diên, kỳ thực sâu trong nội tâm lại khát vọng yêu thương che chở một người yếu đuối như vậy, nên dễ dàng bị người như thế mê hoặc.

Để giúp ông cháu giải quyết chuyện với Chu Diên, Triệu Trần nghĩ không chỉ giải quyết nơi Chu Diên, mà phải giải quyết vấn đề ở chỗ Dật Ninh.

Ngày đó ở tầng trên của khu giải trí gặp phải Dật Ninh hoàn toàn là ngẫu nhiên, bất quá cũng tốt hơn là hẳn trực tiếp đi tìm người, từ chuyện ngày đó, sau lại hẹn Tô Dật Ninh đi uống trà đi ăn, cùng cậu ta nói chuyện, Triệu Trần đối với Tô Dật Ninh thực sự yêu mến, nghĩ tới xã hội hiện nay, người như cậu thực sự là quá ít, gặp được một người thì nên quý trọng.

Hắn cũng gặp qua không ít những cậu trai xinh đẹp, bất quá, những hài tử này đều thành tinh, đâu có đáng đáp tự nhiên lại thuần khiết dễ khi dễ như Dật Ninh.

Dật Ninh nhìn Triệu Trần, nhưng thấy hẳn biểu tình suy nghĩ nghiêm túc nhìn ngọn đèn xa xa, không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng cũng không tiện nói chen vào, chỉ có thể chờ hẳn nói tiếp.

Triệu Trần phục hồi tinh thần, lại nhìn Dật Ninh đang yên tĩnh đứng một bên, cười cười ” Tôi là cậu của Dật Nhiên. Cái này, Chu Diên có nói cho cậu chưa?”

Dật Ninh nghe đối phương nói như vậy, có chút kinh ngạc, thế nhưng nghĩ đến hẳn tới vì nói chuyện Tào Dật Nhiên cùng Chu Diên, nhất định là vì Tào Dật Nhiên. Vì vậy, lắc đầu nói ” Chu Diên cũng không nói đến.”

” Tôi cho rằng lần trước ăn pizza của cậu, hẳn chỉ ít cũng nói một chút, không ngờ hẳn lòng dạ hẹp hòi như vậy, sợ nam nhân khác cướp cậu đi sao? Thế cho nên mới không giới thiệu nam nhân khác cho cậu nhận thức?” Triệu Trần tươi cười có chút trêu đùa, khiến Dật Ninh thấy chút ngượng ngùng, trên mặt cười cười, nhưng không đáp lời.

Triệu Trần nói tiếp: ” Nói đến chuyện chính, tôi tới đây gặp cậu, là vì Dật Nhiên nhờ tôi giúp đỡ.”

Dật Ninh nghi hoặc nhìn hẳn, cậu thực không tin loại người có tính cách như Tào Dật Nhiên, lại mời vị Triệu tiên sinh giúp đỡ là bởi vì ấy này đã đánh cậu, muốn xin lỗi cậu.

Quả thực, nghe Triệu Trần nói thêm, Dật Nhiên nói, nó lần trước là nhất thời xung động mới đánh cậu, sau đó Chu Diên giận nó, gần đây cũng không thèm nhìn nó. Nó cùng Chu Diên dù sao cũng là gần hai mươi năm giao tình, đâu chịu được Chu Diên đột nhiên lạnh nhạt, cho nên gần đây, nó mới luống cuống, cầu tới chỗ tôi, mong tôi giúp đỡ, nói tốt một chút, để Chu Diên có thể tiếp tục cùng nó làm hảo hữu.

Dật Ninh đứng ở góc độ của Tào Dật Nhiên suy nghĩ, liền có thể hiểu được ý nghĩ cùng cảm nhận của hẳn, gật đầu nói ” Tôi cũng không đặc biệt để ý chuyện lần trước cậu ta đánh tôi. Chỉ là quan hệ giữa cậu ấy cùng Chu Diên, đó là chuyện giữa hai người bọn họ, tôi cũng không thể xen vào, không biết Triệu tiên sinh nói với tôi, là muốn tôi hỗ trợ cái gì?”

Triệu Trần cười cười, đối với người quá mức hiền lành cùng hiểu ý như Dật Ninh quả thực có điểm không quen, không phải người bình thường gặp phải chuyện này, đều nên phát cáu hay sao?

Thế nhưng, nhìn Dật Ninh vẻ mặt thản nhiên, khẽ nhún mày vì chuyện của Tào Dật Nhiên mà lo lắng, cũng không phải chuyện một người làm bộ có thể làm được.

Triệu Trần lên tiếng ” Tôi biết nói với cậu điều này, đối với cậu là không công bằng. Bất quá, Dật Nhiên cùng Chu Diên chơi với nhau đã lâu, tình cảm thân thiết cho dù là người làm cậu như tôi cũng không bằng, sau khi Chu Diên tốt nghiệp đi làm, liền đem nó bỏ quên sau đầu, Dật Nhiên nói trước đây hai đứa hầu như mỗi ngày đều gặp mặt, sau khi Chu Diên đi làm một tuần gặp một lần cũng khó, sau đó lại nghe nói Chu Diên có bạn trai cố định, chính là cậu, gần một tháng trời cũng không chủ động liên lạc với Dật Nhiên. Cậu cũng biết, đàn ông đều như thế, gặp sắc quên bạn, Chu Diên thoáng cái rơi vào bể tình, tâm tư đều ở trên người cậu, vắng vẻ bằng hữu cũng có thể tha thứ. Chỉ là, Dật Nhiên tuy bình thường kết giao bạn bè rộng rãi, nhưng bạn bè chân chính, chỉ có mình Chu Diên, đột nhiên bị lạnh nhạt, nó chịu không nổi, lúc đó mới oán hận cậu, làm chuyện thương tổn cậu....”

Dật Ninh nghe xong, gật đầu nói ” Tôi hiểu”

Kỳ thực cậu nghĩ loại người tàn nhẫn lại có bối cảnh như Tào Dật Nhiên, lúc đó chỉ là tự mình đánh cậu, cũng coi như hảo, giả như hẳn quá trốn tìm người tới đánh mình, hoặc làm gì mình, đó mới là chuyện Dật Ninh cảm thấy sợ, dù sao cậu tay trái gà không chặt, căn bản không có sức phản kháng.

Triệu Trần nghĩ Dật Ninh thông tình đạt lý như vậy, hẳn nói tới chuyện đó, cũng có chút xấu hổ, thế cho nên mới đi ra chỗ này.

” Muốn mời cậu hỗ trợ, cũng không phải mong muốn cậu tha thứ cho Dật Nhiên, cũng không phải mong muốn cậu khuyên Chu Diên tha thứ cho nó, chỉ hy vọng khi Chu Diên hỏi cậu, cậu có thể giúp Dật Nhiên nói vài câu, khiến quan hệ của hai người tốt hơn, dù sao cậu cũng không hy vọng Chu Diên cứ như vậy mất đi một người bạn thật lòng với hẳn....”

Dật Ninh mặc dù không hiểu rõ ý tứ của Triệu Trần, nhưng cũng không có quá tính toán, gật đầu đáp ứng.

62. Chương 62

Được xe của Triệu Trần đưa đến bên ngoài tiểu khu, sau khi Dật Ninh về nhà, Chu Diên cũng chưa có trở về.

Đầu tiên là chiếu cổ cẩu cẩu, sau đó dọn dẹp nhà cửa một lượt, lúc cậu đang uống sữa xem tivi, thì Chu Diên mở cửa đi vào.

Dật Ninh lấy quần áo cùng khăn mặt cho hẳn, lại vì hẳn chuẩn bị nước, lúc Chu Diên tắm, cậu làm cho hẳn chút đồ ăn khuyu đơn giản.

Ngồi ở trên sofa, Chu Diên vừa xem tivi, vừa ăn bữa khuyu, Dật Ninh ngồi bên cạnh, vuốt ve cẩu cẩu, mấy lần muốn mở miệng nói chuyện Tào Dật Nhiên, nhưng mà không có nói ra.

Chu Diên ăn xong rồi, lúc Dật Ninh thu dọn bát đĩa, hẳn cùng cậu thu thập.

Thời gian không còn sớm, Chu Diên xem tivi, Dật Ninh trải ga giường, sau khi rửa mặt xong xuôi thì đi ngủ, Chu Diên ôm Dật Ninh hôn lên mặt cùng tai cậu, thân thể trong lòng vừa ấm áp vừa mềm mại, khiến cho hẳn cảm thấy thoải mái cùng chân thực, lợi dụng một hồi, mới nói ” Đã muộn như thế, sau này khi anh về muộn, em không cần chờ anh, cứ ngủ trước đi, em đừng để mình mệt mỏi.”

Dật Ninh ở trong lòng hẳn giật giật, nhẹ nhàng lên tiếng ” Dù sao em cũng không có việc gì, chờ một chút cũng không sao, buổi tối ngủ muộn, thì hôm sau ngủ nhiều một chút cũng được, ngược lại anh luôn luôn bận rộn, mới phải chú ý thân thể.”

Lời nói dịu dàng thân mật của Dật Ninh khiến Chu Diên thương tiếc cho công sức của cậu, nhưng lại vô cùng cảm động vì sự quan tâm dịu dàng của Dật Ninh. Buổi tối trở về, vừa vào cửa là có thể nhìn thấy Dật

Ninh mỉm cười chào đón hắn, điều này khiến cho hắn cảm thấy cuộc sống như thế này là hạnh phúc hắn luôn khao khát.

Thực ra Dật Ninh cũng có chút nhỏ nhen, Triệu Trần tìm cậu nói chuyện cũng đã qua vài ngày, cậu cũng có không ít cơ hội có thể khuyên nhủ Chu Diên, khiến hắn không nên để bụng chuyện lần trước Tào Dật Nhiên đánh cậu, để Chu Diên không giận Tào Dật Nhiên nữa, tiếp tục giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp, thế nhưng cậu vẫn không nói gì.

Một ngày, buổi tối Chu Diên trở về rất sớm, Dật Ninh vừa viết xong một trang bản thảo, mở đèn sân thượng ngoài phòng khách, đang chăm sóc mấy loại hoa cỏ ngoài ban công, Chu Diên không chút tiếng động cùng hơi thở, đột nhiên từ phía sau ôm lấy cậu, Dật Ninh bị hù dọa, sợ đến mức xém chút kêu lên.

Bị hơi thở quen thuộc của Chu Diên vây quanh, còn có động tác quen thuộc hôn lên sau tai cùng cổ, biết là Chu Diên, cậu mới yên lòng, quay đầu lại oán trách mà trừng mắt nhìn Chu Diên. Thế nhưng thanh âm trong miệng vẫn mềm mại ” Cả hai gốc hoa nhài đều nở, rất thơm phải không?”

Chu Diên ôm cậu không buông, cười cười hôn lên mặt cậu ” Không có thơm bằng em.”

Dật Ninh cười, không để ý tới lời hắn nói.

” Muốn ăn bữa khuya không? Anh cùng Thủy Thủy chơi một lát, em đi làm.” Dật Ninh lên tiếng, trong mắt là sóng nước mênh mông, ở trên mặt Chu Diên hôn lại một cái, ánh mắt dịu dàng nhìn hắn ” Muốn ăn cái gì?”

Chu Diên ôm lấy eo cậu, hôn lên cánh môi, ngậm lấy liếm lộng một hồi, tay đã vói vào bên trong áo phông của Dật Ninh sờ sờ eo cùng lưng cậu, thanh âm trầm thấp khàn đặc ” Dem em cho anh ăn là được.”

Dật Ninh bị hắn hôn môi cùng vồ về chơi đùa một hồi khiến cho hai chân mềm nhũn, bị lời nói đen tối của hắn khiêu khích, khiến cho đỏ mặt, chân lùi về phía sau hai bước, nhưng Chu Diên lại ôm cậu không buông, vẫn muốn tiến tới hôn môi cậu.

” Bốp” một thanh âm vang lên.

Lại nghe thấy Dật Ninh nhỏ giọng kêu lên sợ hãi, đầu của cậu đụng phải giò lan treo bên trên, ánh mắt mọng nước, vẻ mặt ủy khuất.

Giò lan còn đang khê đóng đưa, khiến cho trận nhiệt tình nồn nóng vừa rồi tản đi không ít, Chu Diên cười đưa tay xoa xoa cái ót cho Dật Ninh, ở trên mặt cậu hôn một cái vỗ về.

Ôm lấy cậu đi vào trong phòng.

Cầu cầu đang nằm sấp ở một bên nhìn tivi, thấy hai người đi vào, liếc mắt nhìn một cái, lại nằm sấp xuống phía dưới.

Chu Diên cùng Dật Ninh vào toilet rửa tay sạch sẽ, lúc đi ra, hắn mới nói ” Có một thứ muốn đưa cho em.”

Dật Ninh có phần sửng sốt, Chu Diên thường xuyên tặng chút đồ cho cậu, đều là rất đẹp, tuy khiến cho người ta yêu thích, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, giá cả còn có chút xa xỉ, Dật Ninh không muốn Chu Diên mất hứng, nên mỗi lần Chu Diên tặng cậu, cậu luôn vui vẻ đón nhận, còn đưa lên đôi môi thơm ngát cảm tạ tình ý của hắn.

Bất quá, mấy thứ đó lại bị cậu sắp xếp gọn gàng vào một chỗ, sau đó khoá trong ngăn tủ trong phòng sách, nếu sau này tình cảm giữa cậu cùng Chu Diên xảy ra vấn đề, sau khi chia tay, cậu cũng có thể đem mấy thứ quý giá này lấy ra trả lại cho hắn, mấy chuyện trục lợi của người khác, cậu cũng không làm.

Lúc cùng Chu Diên qua lại, Dật Ninh nguyện ý đem tất cả tình yêu chân thật cùng tình lực dành cho hắn, đem những ngày này coi như những ngày cùng Chu Diên làm bạn cả đời, thế nhưng cậu không thể không nghĩ đến sau này, lúc chia tay, cậu phải làm thế nào.

Ánh mắt Dật Ninh dịu dàng như nước, đưa tay ôm lấy bờ vai Chu Diên, nhìn hắn nói ” Đã tặng em rất nhiều thứ rồi, không nên lãng phí tiền mua tặng em nữa, cuộc sống như hiện tại cũng rất tốt.”

Chu Diên cười cười ở trên mặt cậu hôn một cái, cười đáp ” Biết em tiếc tiền, nhưng lần này không phải anh mua, là người khác tặng cho em.”

Trong mắt Dật Ninh đều là nghi hoặc, ” Ai lại muốn tặng đồ cho em.”

Chu Diên cười thoáng một cái đã ôm ngang eo cậu, Dật Ninh không thể làm gì khác hơn là vội vã ôm lấy vai hắn.

Bị đặt ở trên sofa trong phòng ngủ, Chu Diên từ trong ngăn tủ bên cạnh lấy ra một chiếc hộp tinh xảo.

Ánh mắt Dật Ninh thoáng liếc qua chiếc hộp kia, lúc Chu Diên đem tới trước mặt, nghi hoặc hỏi ” Vật gì vậy? Nhìn cái kiểu này, hẳn là đồ trang sức gì đó phải không?”

Chu Diên ngồi bên cạnh cậu, lấy tay捏 mũi cậu một chút ” Em sao lại đoán thế, làm cho anh không có cảm giác thành tựu gì hết.”

Dật Ninh cười đáp, ” Vừa nhìn hộp đã biết. Căn bản không cần đoán.”

Chu Diên lại hôn lên môi Dật Ninh, nhìn cậu nói ” Vậy em đoán xem bên trong là thứ trang sức gì.”

Dật Ninh lắc đầu ” Cái này em đoán không ra. Nhưng em càng muốn biết hơn, là ai muốn tặng cho em?”

Phải a, là ai tặng cho mình, tại sao Chu Diên không tức giận mà còn hăng hái như thế?

Chu Diên cũng không để Dật Ninh phải đoán nữa, đem hộp mở ra, bên trong hộp trên nền nhung trắng mịn đặt thứ gì đó vô cùng xinh đẹp.

Dật Ninh vừa nhìn thì đã mê, đối với mấy thứ xinh đẹp cậu không có chút sức chống cự.

Bất quá, thích mấy thứ này là bản năng, nhưng có thể đem mấy thứ này trở thành vật ngoài thân mà thưởng thức không có tâm tư chiếm làm của riêng thì không phải ai cũng có thể chống cự lại sự mê hoặc.

” Đẹp không, tới đây, anh đeo cho em.” Chu Diên nhìn Dật Ninh thích, cũng vui vẻ theo.”

Dật Ninh vội vã lắc đầu ” Bỏ đi, em đeo không đẹp.”

” Ai nói không đẹp, anh nghĩ em đeo rất xứng.” Chu Diên không cho Dật Ninh phản kháng, kéo cậu muốn đeo lên cổ cho cậu.

” Không nên, từ bỏ...” Dật Ninh vừa tránh né vừa cầu xin.

Chu Diên thấy bộ dạng Dật Ninh sắp khóc, cũng đành buông tay không bắt buộc nữa, bất quá, giọng nói đầy buồn bã ” Lẽ nào thực sự không thích? Trước đây anh tặng em mấy thứ kia, cũng chưa bao giờ thấy em dùng qua.”

Dật Ninh thấy vẻ mặt Chu Diên có phần tổn thương, lại mềm lòng, vô cùng áy náy nói ” Em rất thích, chỉ là dù sao cũng là một người đàn ông, mang mấy thứ này không tốt, hơn nữa em cũng không có thói quen.”

Chu Diên ngẩng đầu lên nhìn Dật Ninh, cặp mắt đen nhánh, Dật Ninh cảm thấy hắn đang bộc lộ tình cảm chờ đợi tha thiết.

” Không có gì không tốt, em đeo ở nhà cho anh xem là được.”

Dật Ninh nhẹ dạ rốt cuộc đầu không lại Chu Diên có chết vẫn dây dưa.

Bên trong hộp là một bộ trang sức bạch kim đính đá rubi, một đôi khuyên tai khảm một viên rubi hình bầu dục, một sợi dây chuyền khảm năm viên đá ru bi, còn có một cái lắc tay bạch kim thiết kế hình dây leo trên những chiếc lá được đính những viên ru bi nho nhỏ, cùng một cái lắc chân, lắc chân cùng lắc tay rất giống nhau, chỉ là dài hơn một chút mà thôi.

Chu Diên cầm đôi khuyên tai lên trước, Dật Ninh vội vã che lại hai tai, ” Em không có lỗ tai, không thể đeo cái này.”

Chu Diên thấy đáng sợ hãi của cậu, đành phải đem khuyên tai bỏ xuống, ánh mắt đảo qua lỗ tai xinh đẹp của Dật Ninh, cười nói ” Lỗ tai nhìn đẹp như vậy, nếu không thì, lần sau đi xỏ lỗ tai?”

Dật Ninh vội lắc đầu, uỷ khuất nói ” Sẽ rất đau, không nên xỏ.”

Trong lời nói của Dật Ninh bất giác biểu hiện ra ngoài ý nũng nịu khiến cho Chu Diên vô cùng thoả mãn, cũng không nhắc đến chuyện xỏ lỗ tai nữa.

Lúc đeo dây chuyền cho Dật Ninh, Dật Ninh nằm tựa trên vai Chu Diên để cho hắn có thể đeo móc dây đằng sau gáy, Chu Diên ngửi thấy mùi hương thơm ngát nhàn nhạt trên người Dật Ninh, từ trong cổ áo phồng rộng thùng thình của cậu, có thể nhìn thấy hình dạng sau lưng, tấm lưng xinh đẹp, da thịt trắng nõn mềm mịn, thẳng theo cột sống kéo dài xuống phía dưới, sau đó là cặp mông căng tròn....

Chu Diên cảm thấy hô hấp của mình thoáng một cái đã trở nên nặng nhọc, đeo xong dây chuyền cho Dật Ninh, còn chưa kịp thưởng thức, liền bắt đầu hôn lên lỗ tai của cậu, sau đó dọc theo quai hàm hôn xuống, tiếp đến là môi.

Lúc Dật Ninh bị Chu Diên đặt trên sofa hôn môi, cậu sớm đã có tư tưởng chuẩn bị, đưa tay vịn lên vai Chu Diên, cùng hắn hôn say sưa.

Môi lưỡi dây dưa, tình cảm mãnh liệt cùng dục niệm bốc lên.

Hô hấp của hai người đều trầm trọng, trong phòng là tiếng hôn môi ẩm ướt còn có thanh âm mờ tối cùng tiếng thở dốc hỗn loạn nặng nề.

63. Chương 63

Chu Diên hôn lên cằm lên cổ Dật Ninh, lại vội vàng đem cái áo T shirt rộng thùng thình của cậu cởi xuống, Dật Ninh buộc phải thuận theo mà để hắn tùy ý đem quần áo của mình cởi bỏ.

Thân thể thuần khiết hoàn mỹ của Dật Ninh quanh năm suốt tháng được quây trong y phục, dưới ánh đèn càng thêm trắng bóng, hai khoả hông anh xinh đẹp yêu đã trước ngực đã dựng lên, Chu Diên nhìn thân thể cậu, nhân thần càng thêm sâu thẳm, hô hấp nặng nhọc, bàn tay khao khát từ trên lưng ngực rồi bụng cậu từng tắc từng tắc mà vuốt ve.

Thoảng cái thân thể đã nghiêng tới đem Dật Ninh ép càng chặt, cắn một bên hông anh của Dật Ninh, liếm lộng mát vào dùng hàm răng nhẹ nhàng ma sát gặm cắn, ngón tay ở một bên còn lại, vuốt ve trên chọc....

Bình thường cùng Chu Diên làm tình, thân thể Dật Ninh bị hắn chòng ghẹo đến phi thường mãn cảm, cơn tê dại nơi đầu ngực mang theo chút cảm giác đau nhói muốn ngừng mà không được, khiến cho cậu thoáng chốc đã mềm nhũn thân thể, tiếng rên rỉ ngọt nị từ trong miệng khẽ thoát ra.

Chu Diên nghe thấy tiếng rên rỉ của cậu, hạ phúc càng thẳng, dục hoả càng thịnh, dùng hạ thân đã hoàn toàn cứng lại ở trong đùi của Dật Ninh không ngừng ma sát, bắp đùi non mềm mẫn cảm bị na căn nóng bỏng kia ma sát, không chỉ có sự mãn cảm cùng khát vọng thể xác, còn có tình cảm mãnh liệt cùng ***, bầu không khí phóng túng cùng cảm giác mãnh liệt trước khi làm tình, khiến Dật Ninh cảm thấy thẹn đến cực điểm, dục cự còn nghênh, tiếng rên rỉ trong miệng không ngừng, vịn vào vòng eo muốn tránh ra, lại bị Chu Diên gắt gao ép tới .

Ngón tay Chu Diên đã kéo cái quần rộng thùng thình của Dật Ninh xuống, cả quần trong quần ngoài đều bị kéo tới đầu gối, tiếp đó không ngừng vuốt ve hai cánh mông căng tròn trơn bóng của cậu, dục vọng của Dật Ninh cũng giống như Chu Diên nóng bỏng dựng đứng lên, lại bị nhiệt vật của Chu Diên không ngừng ma sát.

Cảm giác vô cùng hổ thẹn khiến cho Dật Ninh nhắm chặt mắt, toàn thân nổi lên một tầng phấn hồng, gương mặt bởi vì nhiệt khí cùng ngượng ngùng mà càng lúc càng đỏ, trong khi bị Chu Diên dùng tay cùng miệng trên chọc, cậu rên rỉ không ngừng, chuyển động thân thể muốn cự tuyệt, nhưng lại không ngừng hiên ngang nghênh đón.

Chu Diên vội vã cởi đồ của mình, đem quần Dật Ninh lột xuống, thoáng cái đem Dật Ninh ôm lấy lật mình nằm sấp trên sofa, ngón tay tại lồi vào vân vê thăm dò vài cái.

Lối vào màu hồng phấn bao lấy ngón tay của hắn, ở trong mắt hắn, nguyệt nguyệt mà co lại, Chu Diên thấy hai mắt bốc hỏa, thật sự là bị dục vọng dần vật tới không thể nhin được nữa, đã nghĩ tới cứ như vậy trực tiếp đi vào . (anh định làm cầm thú hả anh >_<) mặt=" sau=" của=" dật=" ninh=" tuy=" so=" với=" nam=" nhân=" khác=" dễ=" tiến=" vào=" hơn,=" nhưng=" dù=" sao=" cũng=" không=" phải=" nữ=" nhân,=" chu=" diên=" mới=" tiến=" vào=" một=" chút,=" dật=" ninh=" liên=" đau=" đến=" kêu=" lên.= chu=" diên=" chữ=" một=" câu,=" nhanh=" chóng=" rút=" ra,=" chạy=" nhanh=" tới=" đầu=" giường=" từ=" trong=" ngăn=" kéo=" lấy=" trơ=" dịch=" tới,= đổ=" rất=" nhiều=" vào=" khe=" móng=" dật=" ninh,=" sau=" đó=" chậm=" rãi=" hỏ=" hỏ=" làm=" trơ.= dật=" ninh=" bị=" dịch=" thể=" lành=" lạnh=" kia=" kích=" thích=" khiến=" cho=" sống=" lưng=" giật=" nảy,=" đem=" khuôn=" mặt=" nóng=" bình=" vui=" xuống=" sofa,=" hai=" chân=" tách=" ra=" để=" chu=" diên=" chuẩn=" bị...=" chu=" diên=" lại=" ở=" trên=" thứ=" gì=" đó=" của=" mình=" bôi=" trơ=" dịch,=" lúc=" này=" mới=" tiến=" vào.= dật=" ninh=" bị=" chu=" diên=" nắm=" vòng=" eo=" trừu=" sáp=" một=" trận,=" hai=" người=" đều=" là=" ***=" kịch=" liệt,= tiếng=" rên=" rĩ=" của=" dật=" ninh=" bắt=" giác=" lớn=" hơn,=" chu=" diên=" trừu=" sáp=" mãnh=" liệt=" một=" hồi,=" lại=" phủ=" trên=" người=" dật=" ninh=" thả=" chậm=" tốc=" độ,=" chín=" nông=" một=" sâu,=" hai=" người=" càng=" thêm=" hưng=" phấn,=" một=" tay=" hắn=" ở=" trên=" nhũ=" thủ=" dừng=" đứng=" đỏ=" tươi=" của=" dật=" ninh=" vân=" vê=" chơi=" đùa,=" một=" tay=" vỗ=" về=" trên=" chọc=" dục=" vọng=" phía=" trước=" của=" cậu,=" dật=" ninh=" bị=" thủ=" đoạn=" của=" hắn=" khiến=" cho=" ồ=" ồ=" thở=" dốc,=" không=" ngừng=" rên=" rĩ,= tay=" nắm=" chặt=" sofa,= cùng=" chu=" diên=" trầm=" mê=" vào=" bể=" dục.= cuối=" cùng=" lại=" bị=" giữ=" nguyên=" tư=" thế=" cảm=" ở=" bên=" trong=" lật=" mình=" trở=" lại,= bị=" đặt=" trên=" sofa,= chu=" diên=" phủ=" người=" xuống,= không=" ngừng=" hôn=" môi=" dật=" ninh,= lại=" liếm=" lộng=" mút=" lên=" cổ=" cùng=" xương=" quai=" xanh=" của=" cậu,= viên=" rubi=" đỏ=" tươi=" lấp=" lánh=" trên=" cổ=" dật=" ninh=" càng=" tôn=" lên=" cần=" cổ=" oánh=" nhuận=" như=" ngọc,= hâu=" kết=" nho=" nhỏ=" theo=" động=" tác=" thở=" dốc=" của=" cậu=" không=" ngừng=" trượt=" lên=" trượt=" xuống,= rất=" nhanh=" cả=" vùng=" cổ=" cùng=" xương=" quai=" xanh=" và=" bả=" vai=" đều=" để=" lại=" không=" ít=" hôn=" ngán.= khi=" lại=" bị=" chu=" diên=" hung=" hăng=" đâm=" vào,= trong=" mắt=" dật=" ninh=" đều=" là=" thủy=" ý,= khoé=" mắt=" từng=" giọt=" từng=" giọt=" chảy=" xuống,= ngón=" tay=" ở=" trên=" vai=" trên=" lưng=" chu=" diên=" để=" lại=" vết=" tích,= chu=" diên=" thở=" hổn=" hển,= thuận=" theo=" cao=" triều=" của=" dật=" ninh,= khi=" hậu=" huyết=" cậu=" thất=" chặt,= hắn=" cũng=" ôm=" dật=" ninh=" bắn=" ở=" trong=" cơ=" thể=" cậu,= dật=" ninh=" bị=" dịch=" thể=" nóng=" bỏng=" của=" chu=" diên=" khiến=" cho=" khó=" chịu,= trong=" cơn=" mơ=" màng=" lại=" rên=" rĩ=" một=" hồi.= bị=" chu=" diên=" vuốt=" ve=" bờ=" vai,= lại=" bị=" hắn=" ôn=" nhu=" hôn=" lên=" hai=" má,= dật=" ninh=" mở=" cặp=" mắt=" ướ=" sùng,= uỷ=" khuất=" mà=" nhìn=" chu=" diên.= chu=" diên=" đem=" cậu=" ôm=" tới,= thở=" phì=" phò=" ở=" trên=" lỗ=" tai=" cậu=" nhẹ=" nhàng=" liếm=" hôn,= dật=" ninh=" bị=" tình=" cảm=" mãnh=" liệt=" vừa=" nẩy=" khiến=" cho=" tim=" đập=" bất=" thường,= nhát=" thời=" chưa=" khô=" phục=" được,= tựa=" ở=" trên=" vai=" chu=" diên=" nhỏ=" giọng=" thút=" thít.= chu=" diên=" nhẹ=" nhàng=" xoa=" ngực=" dật=" ninh=" trấn=" an,= đem=" thứ=" gì=" đó=" của=" mình=" đã=" nhuyển=" xuống=" rời=" khỏi=" thân=" thể=" dật=" ninh,= nội=" bích=" bị=" ma=" sát=" mang=" lại=" cảm=" giác=" ngứa=" ngáy=" tê=" dại=" khiến=" cho=" thân=" thể=" dật=" ninh=" run=" rẩy=" vài=" cái,= ngón=" tay=" vịn=" chặt=" trên=" lưng=" chu=" diên,= đem=" mặt=" tựa=" ở=" trên=" hóm=" vai=" hắn=" không=" ngừng=" thở=" ồ=" ồ,= dịch=" thể=" nóng=" bỏng=" từ=" trong=" cơ=" thể=" chậm=" rãi=" chảy=" ra=" ngoài=" cảm=" giác=" tê=" dại=" khiến=" dật=" ninh=" nhin=" không=" được=" thấp=" giọng=" rên=" rĩ,= sau=" đó=" lại=" xấu=" hổ=" vô=" cùng,= hai=" má=" càng=" đỏ=" hồng,= muốn=" từ=" trên=" người=" chu=" diên=" tụt=" xuống,= lại=" bị=" chu=" diên=" ôm=" chặt=" không=" động="

đây=" " được=" " chu=" " diên=" " ở=" " trên=" " hai=" " má=" " dật=" " ninh=" " hôn=" " vài=" " cái=" " mới=" " đem=" " cậu=" " từ=" " trên=" " người=" " mình=" " đặt=" " xuống=" " sofa=" " đem=" " lót=" " sofa=" " bởi=" " vì=" " động=" " tác=" " kịch=" " liệt=" " của=" " hai=" " người=" " vừa=" " nãy=" " mà=" " bị=" " nhân=" " nhúm=" " đến=" " không=" " nhìn=" " ra=" " hình=" " dạng=" " dật=" " ninh=" " thấy=" " những...=" " này=" " xấu=" " hổ=" " khiến=" " mặt=" " càng=" " đỏ=" " nhiệt=" " dịch=" " trong=" " cơ=" " thể=" " lại=" " muốn=" " chảy=" " ra=" " cái=" " loại=" " hổ=" " thẹn=" " này=" " khiến=" " cậu=" " chỉ=" " có=" " thể=" " hít=" " chặt=" " hậu=" " huyết=" " ngăn=" " lại=" " vì=" " vậy=" " thân=" " thể=" " cùng=" " tinh=" " thân=" " bởi=" " vì=" " khăn=" " trương=" " và=" " hổ=" " thẹn=" " mà=" " càng=" " thêm=" " mãi=" " cảm=" " thân=" " thể=" " trần=" " trụi=" " bởi=" " vì=" " đường=" " nhìn=" " của=" " chu=" " diên=" " mà=" " khiến=" " cậu=" " rất=" " xấu=" " hổ=" " khếp=" " chặt=" " chân=" " càng=" " ngày=" " càng=" " co=" " chân=" " lại=" " chu=" " diên=" " nhìn=" " dật=" " ninh=" " cười=" " cười=" " tình=" " sắc=" " khiêu=" " khích=" " mười=" " phần=" " dật=" " ninh=" " không=" " dám=" " nhìn=" " chu=" " diên,vội=" " vĩa=" " đem=" " tầm=" " mắt=" " chuyển=" " sang=" " nơi=" " khác=" " ánh=" " mắt=" " dật=" " ninh=" " rời=" " khỏi=" " người=" " chu=" " diên=" " thì=" " mới=" " thấy=" " cửa=" " phòng=" " không=" " đóng=" " chú=" " cún=" " mà=" " cậu=" " yêu=" " mền=" " đang=" " đứng=" " ở=" " cửa=" " nhìn=" " vào=" " bên=" " trong=" " dật=" " ninh=" " thấy=" " con=" " mắt=" " cẩu=" " cẩu=" " đen=" " bóng=" " tim=" " cậu=" " đột=" " nhiên=" " đập=" " loạn=" " cậu=" " cùng=" " chu=" " diên=" " như=" " vậy=" " khẳng=" " định=" " đã=" " bị=" " cẩu=" " cẩu=" " thấy=" " được=" " còn=" " chưa=" " kịp=" " kinh=" " hô=" " chu=" " diên=" " cũng=" " nhìn=" " qua=" " chu=" " diên=" " nhìn=" " một=" " chút=" " con=" " cún=" " đứng=" " ở=" " cửa=" " lại=" " nhìn=" " dật=" " ninh=" " trên=" " mặt=" " lúc=" " đỏ=" " lúc=" " trắng=" " thì=" " bật=" " cười=" " ==" " chỉ=" " là=" " một=" " con=" " cún=" " thôi=" " em=" " lo=" " lảng=" " cái=" " gì?"=" " dật=" " ninh=" " hung=" " ác=" " trừng=" " chu=" " diên=" " một=" " cái=" " vội=" " vàng=" " muốn=" " nhặt=" " lên=" " y=" " phục=" " bị=" " ném=" " xuống=" " đất=" " chu=" " diên=" " cười=" " gian=" " ác=" " đem=" " y=" " phục=" " cầm=" " lấy=" " nhưng=" " lại=" " ném=" " tới=" " chỗ=" " xa=" " hơn=" " thân=" " thể=" " trần=" " trụi=" " không=" " chút=" " e=" " dè=" " đi=" " tới=" " cửa=" " cùng=" " cẩu=" " cẩu=" " đối=" " diện=" " hai=" " giây=" " sau=" " đó=" " đem=" " cửa=" " đóng=" " lại=" " thừa=" " dịp=" " chu=" " diên=" " đi=" " đóng=" " cửa=" " dật=" " ninh=" " vội=" " đứng=" " dậy=" " tới=" " bên=" " giường=" " kéo=" " tấm=" " chăn=" " tơ=" " tầm=" " mỏng=" " tới=" " quán=" " lấy=" " thân=" " thể=" " lúc=" " chu=" " diên=" " đi=" " tới=" " đã=" " thấy=" " dật=" " ninh=" " dùng=" " tấm=" " chăn=" " mỏng=" " màu=" " lam=" " nhặt=" " với=" " hoạ=" " tiết=" " kẻ=" " caro=" " che=" " từ=" " ngực=" " trở=" " xuống=" " loại=" " động=" " tác=" " che=" " che=" " dậy=" " dậy=" " này=" " càng=" " làm=" " cho=" " người=" " động=" " tâm=" " vừa=" " mới=" " làm=" " xong=" " chu=" " diên=" " bắt=" " giác=" " nuốt=" " một=" " ngụm=" " nước=" " miếng=" " không=" " nói=" " một=" " lời=" " nét=" " tươi=" " cười=" " trên=" " mặt=" " rất=" " tà=" " ác=" " đi=" " tới=" " ôm=" " lấy=" " dật=" " ninh=" " hôn=" " lên=" " môi=" " cậu=" " dật=" " ninh=" " đột=" " nhiên=" " bị=" " hấn=" " tập=" " kích=" " trong=" " miệng=" " ô=" " ô=" " kêu=" " hai=" " tiếng=" " dịch=" " không=" " được=" " thái=" " độ=" " cứng=" " rắn=" " cùng=" " hôn=" " kỹ=" " của=" " hấn=" " lại=" " bại=" " dưới=" " tay=" " chu=" " diên=" " chu=" " diên=" " không=" " mất=" " chút=" " sức=" " đã=" " đem=" " dật=" " ninh=" " đặt=" " ở=" " trên=" " giường=" " cùng=" " dật=" " ninh=" " hôn=" " một=" " trận=" " lại=" " đứng=" " dậy=" " dật=" " ninh=" " mở=" " mắt=" " ra=" " con=" " người=" " ướm=" " át=" " mang=" " theo=" " sương=" " mù=" " nhìn=" " về=" " phía=" " chu=" " diên=" " nhưng=" " thấy=" " chu=" " diên=" " đi=" " tới=" " bên=" " sofa=" " ,=" " đem=" " quần=" " áo=" " dật=" " ninh=" " nhặt=" " lên=" " từ=" " trên=" " mặt=" " đất=" " nhặt=" " thứ=" " gì=" " đó=" " lúc=" " này=" " dật=" " ninh=" " mới=" " nhớ=" " tới=" " hộp=" " trang=" " sức=" " vừa=" " nãy=" " ở=" " trên=" " sofa=" " bị=" " hất=" " xuống=" " dưới=" " đất=" " chu=" " diên=" " đem=" " đồ=" " nhặt=" " lên=" " lại=" " tới=" " bên=" " giường=" " ngồi=" " trên=" " giường=" " hấn=" " hướng=" " dật=" " ninh=" " cười=" " cười=" " đưa=" " tay=" " kéo=" " tay=" " dật=" " ninh=" " nói=" " ==" " đem=" " những...=" " thứ=" " này=" " đeo=" " vào=" " dật=" " ninh=" " để=" " tùy=" " hấn=" " kéo=" " tay=" " phải=" " của=" " mình=" " còn=" " tay=" " trái=" " kéo=" " tấm=" " chăn=" " chầm=" " chú=" " che=" " lại=" " ngực=" " ánh=" " mắt=" " chu=" " diên=" " dịu=" " dàng=" " đưa=" " tay=" " đem=" " vòng=" " đeo=" " lên=" " cổ=" " tay=" " phải=" " của=" " dật=" " ninh=" " vòng=" " trang=" " sức=" " bạch=" " kim=" " có=" " kiểu=" " dáng=" " dây=" " leo=" " trên=" " lá=" " cây=" " được=" " điểm=" " xuyết=" " những=" " viên=" " rubi=" " nhỏ=" " đỏ=" " tươi=" " như=" " huyết=" " tích=" " tôn=" " lên=" " cổ=" " tay=" " trắng=" " nõn=" " mảnh=" " khánh=" " hình=" " dạng=" " rất=" " xinh=" " đẹp=" " chỉ=" " là=" " cánh=" " tay=" " cũng=" " khiến=" " chu=" " diên=" " yêu=" " như="

liệt=" hoả=" hấn=" thích=" cánh=" tay=" trắng=" nồn=" này=" khi=" bàn=" tay=" này=" vì=" hấn=" nấu=" cơm=" giặt=" giữ=" quét=" tước=" cả=" khi=" bàn=" tay=" này=" vịn=" trên=" vai=" hấn=" hấn=" đều=" cảm=" thấy=" cảm=" giác=" hạnh=" phúc=" tràn=" ngấp...=" an=" tâm=" cùng=" ý=" nghĩ=" yêu=" thương=" bao=" bọc=" quanh=" thân=" thể=" chu=" diên=" hấn=" cầm=" lấy=" tay=" đặt=" ninh=" đặt=" ở=" bên=" miệng=" hôn=" khê=" một=" cái=" đặt=" ninh=" nhìn=" động=" tác=" của=" chu=" diên=" không=" nói=" gì=" mờ=" hôi=" ẩm=" ướt=" khiến=" cho=" tóc=" mai=" dính=" ở=" bên=" tai=" có=" chút=" dính=" trên=" trán=" cùng=" khuôn=" mặt=" đôi=" mắt=" thâm=" sâu=" ướt=" át=" trở=" lên=" đen=" nhánh=" giống=" như=" hai=" viên=" hắc=" bảo=" thạch=" ả=" chứa=" ánh=" sáng=" rực=" rờ...=" chu=" diên=" ngẩng=" đầu=" cười=" với=" đặt=" ninh=" đưa=" tay=" đem=" tám=" chần=" mỏng=" trên=" người=" cậu=" vén=" ra=" mờ=" lấy=" chân=" trái=" của=" cậu=" đặt=" ninh=" bị=" chu=" diên=" vuốt=" ve=" trên=" chân=" khiến=" cho=" ngựa=" ngáy=" thân=" thể=" khê=" run=" rẩy=" thanh=" âm=" cũng=" run=" lên=" vừa=" ngọt=" ngào=" lại=" mang=" theo=" nhu=" thuận=" cầu=" xin=" "=" anh=" anh=" dừng=" chạm=" vào=" chân=" em=" rất=" ngựa...=" chu=" diên=" cúi=" người=" xuống=" hôn=" lên=" khuôn=" mặt=" đỏ=" bùng=" của=" đặt=" ninh=" "=" đem=" chân=" nhếch=" lên=" "=" đặt=" ninh=" nhìn=" chu=" diên=" một=" cái=" không=" thể=" làm=" gì=" khác=" hơn=" là=" đem=" chân=" trái=" vồn=" đang=" co=" lại=" vươn=" ra=" đưa=" tới=" trước=" mặt=" chu=" diên=" bàn=" chân=" duyên=" dáng=" trắng=" bóng=" cũng=" không=" nhỏ=" như=" nữ=" nhân=" nhưng=" cũng=" không=" lớn=" chu=" diên=" nắm=" lấy=" nhìn=" một=" chút=" đặt=" ninh=" bị=" hấn=" khiến=" cho=" xấu=" hổ=" muốn=" đem=" chân=" rứt=" lại=" nhưng=" chu=" diên=" giữ=" lấy=" không=" buông=" tay=" kia=" cầm=" chiếc=" lác=" chân=" đeo=" lên=" cho=" đặt=" ninh=" đặt=" ninh=" đành=" phải=" giữ=" nguyên=" động=" tác=" nhếch=" chân=" lên=" chu=" diên=" đem=" chiếc=" vòng=" đeo=" lên=" đương=" nhiên=" lại=" tiến=" tới=" hôn=" lên=" chân=" cậu=" đặt=" ninh=" bị=" hấn=" làm=" cho=" giặt=" mình=" hoảng=" sợ=" vội=" rứt=" chân=" lại=" trên=" chiếc=" vòng=" bởi=" vì=" kim=" loại=" va=" chạm=" mà=" phát=" ra=" chút=" thanh=" âm=" đặt=" ninh=" ngượng=" ngừng=" oán=" trách=" "=" anh=" làm=" cái=" gì=" vậy?"=" chu=" diên=" không=" đáp=" nhưng=" nắm=" lấy=" chân=" cậu=" dùng=" sức=" kéo=" một=" chút=" đặt=" ninh=" vồn=" đang=" ngồi=" thoáng=" cái=" bị=" kéo=" ngã=" xuống=" giường=" trong=" lúc=" cậu=" còn=" chưa=" kịp=" phản=" ứng=" chu=" diên=" đã=" đè=" lên=" người=" cậu=" chu=" diên=" cầm=" lấy=" chân=" đặt=" ninh=" làm=" cho=" chân=" cậu=" co=" lại=" ở=" trên=" chân=" cậu=" liếm=" hôn=" chân=" đặt=" ninh=" vừa=" ngựa=" vừa=" mẫn=" cảm=" bị=" kích=" thích=" tới=" toàn=" thân=" tê=" dại=" con=" người=" hồng=" hồng=" cầu=" xin=" "=" dừng=" như=" vậy=" anh=" dừng...=" nhưng=" chu=" diên=" cắn=" bản=" không=" nghe=" cậu=" nói=" ở=" trên=" chân=" cậu=" hôn=" một=" hồi=" liền=" từ=" phía=" dưới=" vén=" tấm=" chăn=" cậu=" bọc=" trên=" người=" ra=" dọc=" theo=" bắp=" chân=" hướng=" vừa=" phía=" trước=" vừa=" hôn=" vừa=" liếm=" ở=" trên=" bắp=" đùi=" đặt=" ninh=" hôn=" một=" hồi=" sau=" đó=" cư=" nhiên=" ngậm=" lấy=" khí=" quan=" đã=" có=" chút=" đứng=" lên=" của=" đặt=" ninh=" liếm=" lộng=" trên=" đùi...=" hai=" người=" tuy=" đã=" làm=" tình=" nhưng=" chưa=" bao=" giờ=" làm=" loại=" chuyện=" khẩu=" giao=" hoặc=" là=" lấy=" tay=" hoặc=" là=" để=" chu=" diên=" trực=" tiếp=" đi=" vào=" đặt=" ninh=" không=" ngờ=" chu=" diên=" lại=" vì=" cậu=" làm=" loại=" chuyện=" này=" chính=" cậu=" cũng=" không=" muốn=" làm=" vì=" chu=" diên=" lúc=" này=" lại=" bị=" chu=" diên=" như=" vậy=" đặt=" ninh=" bị=" khoái=" cảm=" xung=" kích=" khiến=" toàn=" thân=" mềm=" nhũn=" lời=" nói=" trong=" miệng=" không=" có=" câu=" nào=" có=" thể=" nói=" cho=" hoàn=" chỉnh=" chỉ=" có=" thể=" cầu=" xin=" tha=" thứ=" cũng=" khó=" nức=" nở=" nhưng=" chu=" diên=" cắn=" bản=" không=" để=" ý=" tới=" cậu=" phản=" kháng=" cùng=" cầu=" xin=" hăng=" hái=" mà=" dùng=" miệng=" chiếu=" cổ=" phía=" dưới=" của=" cậu...=" đây=" là=" lần=" đầu=" tiên=" chu=" diên=" vì=" người=" khác=" làm=" loại=" chuyện=" này=" bởi=" vì=" là=" người=" yêu=" mến="

hơn=" " nữa=" " thứ=" " bên=" " dưới=" " của=" " đặt=" " ninh=" " trong=" " mắt=" " hấn=" " cũng=" " xinh=" " đẹp=" " không=" " ai=" " sánh=" " bằng=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " giống=" " như=" " những=" " nam=" " nhân=" " khác=" " vừa=" " ghê=" " tỏm=" " vừa=" " dung=" " tục=" " hấn=" " cũng=" " không=" " bài=" " xích=" " chẳng=" " qua=" " là=" " chưa=" " đủ=" " kinh=" " nghiệm=" " làm=" " một=" " hồi=" " thì=" " thấy=" " miệng=" " rất=" " khó=" " chịu=" " không=" " làm=" " nổi=" " nữa=" " đặt=" " ninh=" " bị=" " hấn=" " khiêu=" " khích=" " nữa=" " vời=" " khi=" " chu=" " diên=" " súc=" " miệng=" " trở=" " về=" " đặt=" " ninh=" " cuộn=" " tròn=" " ở=" " trên=" " giường=" " nhỏ=" " giọng=" " nức=" " nở=" " chu=" " diên=" " đưa=" " tay=" " xoa=" " mặt=" " đặt=" " ninh=" " " " làm=" " sao=" " vậy=" " khóc=" " cái=" " gì=" " vừa=" " làm=" " đau=" " em=" " sao?"=" " đặt=" " ninh=" " hồng=" " hồng=" " con=" " mắt=" " lắ=" " đầu=" " ôm=" " chặt=" " lấy=" " chu=" " diên=" " đem=" " mặt=" " chôn=" " ở=" " trên=" " vai=" " hấn.(=" " em=" " nó=" " muốn=" " nữa....=" " ~_~)=" " chu=" " diên=" " hôn=" " lên=" " tai=" " cậu=" " " " lần=" " đầu=" " tiên=" " làm=" " có=" " chút=" " không=" " quen=" " lần=" " sau=" " hấn=" " sẽ=" " tốt=" " hơn."=" " đặt=" " ninh=" " không=" " nói=" " gì=" " khi=" " chu=" " diên=" " đem=" " cậu=" " đặt=" " trên=" " giường=" " lại=" " đỉnh=" " đi=" " vào=" " cậu=" " cũng=" " không=" " có=" " phản=" " kháng=" " vịn=" " lấy=" " lưng=" " cùng=" " bả=" " vai=" " chu=" " diên=" " cúi=" " đầu=" " rên=" " rĩ..."=" " bị=" " ôm=" " đến=" " trong=" " phòng=" " tắm=" " ngón=" " tay=" " chu=" " diên=" " với=" " vào=" " trong=" " đem=" " thứ=" " kia=" " ra=" " ngoài=" " đặt=" " ninh=" " mềm=" " yếu=" " tựa=" " trên=" " người=" " hấn=" " cắn=" " chặt=" " răng=" " mới=" " cho=" " thể=" " kìm=" " nén=" " thanh=" " âm=" " xấu=" " hổ=" " cậu=" " nghĩ=" " rằng=" " chu=" " diên=" " sẽ=" " làm=" " lần=" " nữa=" " trong=" " bồn=" " tắm=" " lớn=" " không=" " ngờ=" " chu=" " diên=" " chỉ=" " chăm=" " chú=" " tắm=" " rửa=" " cho=" " cậu=" " tắm=" " sau=" " thì=" " ôm=" " cậu=" " vào=" " phòng=" " ngủ=" " sẵn=" " sàng=" " đi=" " ngủ."=" " ngày=" " hôm=" " sau=" " thức=" " dậy=" " buổi=" " trưa=" " chu=" " diên=" " không=" " cần=" " đi=" " làm=" " liền=" " ở=" " nhà=" " giúp=" " cậu=" " tĩa=" " tót=" " cây=" " cảnh=" " lại=" " mang=" " theo=" " cầu=" " cầu=" " đến=" " cửa=" " hàng=" " thứ=" " cứng=" " để=" " làm=" " đẹp=" " lúc=" " về=" " nhà=" " đặt=" " ninh=" " đã=" " đem=" " mấy=" " thứ=" " cần=" " giặt=" " đều=" " giặt=" " sạch=" " sẽ=" " ở=" " trong=" " lòng=" " vừa=" " oán=" " giận=" " chu=" " diên=" " vừa=" " nghĩ=" " sau=" " này=" " nhất=" " định=" " không=" " thể=" " ở=" " trên=" " sofa=" " làm=" " mấy=" " chuyện=" " này=" " lúc=" " thu=" " dọn=" " cũng=" " rất=" " phiền=" " phức=" " bởi=" " vì=" " đêm=" " hôm=" " trước=" " mắt=" " quá=" " nhiều=" " khí=" " lực=" " thân=" " thể=" " đặt=" " ninh=" " như=" " nhũn=" " ra=" " tinh=" " thần=" " cũng=" " không=" " tốt=" " lắm=" " cậu=" " làm=" " chút=" " đồ=" " ăn=" " đơn=" " giản=" " cho=" " chu=" " diên=" " còn=" " mình=" " thì=" " uống=" " chút=" " cháo=" " ăn=" " xong=" " bữa=" " trưa=" " đặt=" " ninh=" " thu=" " dọn=" " phòng=" " bếp=" " lúc=" " tẩy=" " rửa=" " đồ=" " vật=" " chu=" " diên=" " đứng=" " bên=" " cạnh=" " hồ=" " trợ=" " sắp=" " xếp=" " đồ=" " đạc=" " đặt=" " ninh=" " suy=" " nghĩ=" " một=" " chút=" " hỏi=" " " " thứ=" " kia=" " là=" " ai=" " tặng?"=" " anh=" " không=" " để=" " ý=" " sao?"=" " chu=" " diên=" " nghĩ=" " ngại=" " cười=" " nói=" " " " em=" " đoán=" " xem?"=" " đặt=" " ninh=" " lắ=" " đầu=" " làm=" " sao=" " cậu=" " có=" " thể=" " đoán=" " được=" " chu=" " diên=" " lúc=" " này=" " mới=" " nói=" " tiếp=" " " " còn=" " nhớ=" " lần=" " em=" " mang=" " bữa=" " tối=" " cho=" " anh=" " không=" " ở=" " trong=" " khách=" " sạn=" " gặp=" " phải=" " cái=" " người=" " ăn=" " bánh=" " pizza=" " của=" " anh?"=" " đặt=" " ninh=" " giặt=" " mình=" " " " triệu=" " tiên=" " sinh."=" " " " em=" " vẫn=" " còn=" " nhớ=" " chính=" " là=" " chú=" " ấy=" " tặng=" " nói=" " là=" " cảm=" " ơn=" " bánh=" " pizza=" " của=" " em."=" " chu=" " diên=" " nói=" " trong=" " lòng=" " kỳ=" " thực=" " hiểu=" " rõ=" " thứ=" " này=" " càng=" " có=" " thể=" " là=" " do=" " tào=" " đặt=" " nhiên=" " tặng=" " chẳng=" " qua=" " mượn=" " danh=" " nghĩa=" " triệu=" " trăn=" " mà=" ">

64. Chương 64

Mặc dù không có tìm hiểu về giá trị của đồ trang sức đá quý, nhưng nhìn thiết kế tinh xảo khéo léo kia, còn có vẻ xinh đẹp của viên ruby, Dật Ninh cũng có thể đoán ra, thứ trang sức trong miệng Chu Diên nói ‘thỉnh thoảng đeo lên ngắm nhìn’, giá trị cũng không thấp.

Dật Ninh không thể lý giải được cách tiêu tiền của những kẻ có tiền, bất quá, vật quý giá như vậy, lại là một người mới gặp qua có mấy lần, vô công bắt thụ lộc, cậu cũng không thể nhận được.

” Chỉ là một cái pizza mà thôi, căn bản không có gì đáng giá. Ông ấy như thế nào lại tặng thứ quý trọng như thế cho em? Hay là anh mang trả lại đi, em không thể nhận được.”

Dật Ninh nhíu mày, thu dọn xong bàn ăn cậu đem đôi găng tay cao su gỡ xuống cất đi, nói với Chu Diên.

Chu Diên tỏ vẻ không quan trọng, cười một chút ” Chú ấy nguyên ý tặng, em cứ nhận đi, em cũng đâu tổn thất gì.”

” Thế nhưng, em cùng ông ấy không quen, đâu thể nhận đồ của ông ấy, vẫn là trả lại đi? ” Dật Ninh nhìn bộ dạng Chu Diên không thèm để ý, thì có chút nổi nóng, ra khỏi phòng ăn, từ trong ngăn kéo bàn trang điểm trong phòng ngủ lấy ra hộp trang sức kia, đặt vào trong tay Chu Diên đang đi phía sau mình, động tác có phần tức giận.

Thần thái cùng ngữ khí nổi nóng của Dật Ninh khiến Chu Diên kinh ngạc, cầm hộp trang sức trong tay, hỏi ” Làm sao vậy, không phải chỉ là một hộp trang sức thông thường chỉ để đeo chơi thôi sao, em tức giận cái gì vậy?”

Đôi chân mày nhăn chặt của Dật Ninh cũng không giãn ra, trừng hai mắt nhìn Chu Diên ” Cái gì không có gì đặc biệt, thứ này rất đắt tiền! Em lại không giúp người ta làm chuyện gì, cùng ông ấy không quen biết, ông ấy dựa vào cái gì mà đưa cho em thứ quý giá như vậy? Anh một chút cũng không cảm thấy quái lạ hay sao?”

Tính tình Dật Ninh luôn ôn hoà, hiện giờ lại đột nhiên gây sự mà tức giận, Chu Diên nhất thời không kịp phản ứng, đồng thời hoàn toàn không rõ Dật Ninh rốt cuộc tức giận cái gì, không phải chỉ là một hộp trang sức thông thường sao, đâu cần như vậy, hẳn tặng cho Dật Ninh không ít thứ so với thứ này còn đắt giá hơn nhiều lắm, cũng không có thấy Dật Ninh so đo như vậy, còn tức giận nữa?”

Chu Diên tiến lên muốn đưa tay sờ sờ gương mặt của Dật Ninh vì tức giận mà đỏ bừng, thế nhưng Dật Ninh lại quay mặt đi né tránh.

Chu Diên sững sốt, nói ” Đây có gì kỳ lạ, Chú Triệu cũng là người quen cũ, chú ấy cảm thấy em dễ mến, tặng cho em chút gì đó cũng là điều nên làm, thứ này cũng không phải thứ đồ vật đắt giá gì, lần trước anh tặng cho em sợi dây chuyền cẩm thạch kia, so với thứ này còn đắt giá hơn nhiều, em khi đó không phải cũng không nhìn chiếc dây chuyền đó thêm một cái sao? Thế nào hiện tại lại so đo như vậy?”

Dật Ninh tức giận đến nghiến răng, cùng Chu Diên nói chuyện, đôi lúc hẳn không hiểu được ẩn ý trong lời nói của cậu. Bất quá, muốn cùng Chu Diên tâm linh tương thông thật đúng là khó khăn, Dật Ninh cũng không gượng ép, hướng hẳn lạnh lùng nói ” Ý anh là, thứ anh tặng em, cùng thứ người khác đưa tới cũng có thể đánh đồng? Được rồi, cầm lại mấy thứ anh tặng em đi, trả lại anh!”

Bầu không khí giữa hai người vốn rất tốt, không ngờ tới Dật Ninh đột nhiên chỉ vì một chuyện nhỏ mà cổ tình gây sự. Thường ngày Chu Diên ghét nhất là bị người khác vô cớ gây chuyện, bất quá Dật Ninh như vậy, hẳn cũng không có biện pháp, chỉ có thể hỏi cho rõ ràng, sau đó đồ dành cậu.

” Thứ của người khác sao có thể so sánh với thứ anh tặng em, ý nghĩa tặng đồ cũng không giống, anh yêu em muốn cho em vui vẻ mới tặng cho em, người khác sao có thể so được đâu? Anh tuyệt không có mấy ý tứ kia. Thứ này cũng không tính là rất quý giá, cho dù Chú Triệu bởi vì nguyên nhân nào đó mà tặng em, đây đều là tình cảm của người ta, em thích là tốt rồi cứ nhận là được, sau đó anh tất nhiên sẽ hoàn trả nhân tình này cho chú ấy.”

Dật Ninh nhìn vẻ mặt lo lắng cùng chân thành của Chu Diên, cũng hiểu được chính mình có chút cổ tình gây sự.

Vị Triệu tiên sinh kia tặng cậu lễ vật, nguyên nhân không nói cũng hiểu, chắc là muốn dùng nó tỏ ý xin lỗi việc Tào Dật Nhiên đánh cậu hoặc là lễ tạ ơn cảm ơn cậu hoà giải mối quan hệ giữa Chu Diên cùng Tào Dật Nhiên. Bất luận là dùng để tỏ ý hay gì đó, Dật Ninh đều cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Cậu vốn tưởng bản thân mình rất rộng lượng, bản thân luôn nghĩ thoáng, hiện tại xem ra, kỳ thực cậu cũng không thể khống chế được bản thân, cậu vẫn như cũ lòng dạ hẹp hòi, cậu cổ tình gây sự, tính toán chi li....

Dật Ninh nhìn Chu Diên không nói, nước mắt đảo quanh viền mắt rồi rơi xuống.

Chu Diên thấy Dật Ninh khóc, có chút sốt ruột, đưa tay ôm cậu vào trong ngực, lấy ngón tay lau lau nước mắt trên mặt cậu, áy náy cùng thương tiếc mà nói ” Có chuyện thì từ từ nói, em khóc cái gì vậy!”

Thấy Dật Ninh khóc, trong lòng hắn cũng nhúu chặt, thế nhưng hắn cũng không rõ Dật Ninh rốt cuộc vì sao mà khóc, chỉ có thể lo lắng suông.

Dật Ninh cúi đầu, tiếp tục rơi nước mắt.

‘ Anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, lợi hại nhất là nước mắt mỹ nhân, điểm này Chu Diên đúng là sâu sắc lĩnh hội, Dật Ninh nếu ba ngày hai lượt mà khóc một trận như thế ở trước mặt hắn, thật đúng là muốn mạng của hắn.

” Anh vừa rồi nói sai cái gì? Làm em thương tâm, là điểm nào khiến em đau lòng? Em không nói ra, anh làm sao biết được!” Chu Diên vừa lo lắng vừa thương yêu Dật Ninh, cúi đầu an ủi khuôn mặt cậu dò hỏi.

Dật Ninh lắc đầu, thanh âm mềm mại nghẹn ngào, ” Triệu tiên sinh là cậu của Tào Dật Nhiên, phải không?”

Dật Ninh thấp giọng yếu đuối chất vấn khiến Chu Diên ngây ngẩn cả người, một lát sau mới nói ” Đúng vậy. Ông ấy là cậu của Tào Dật Nhiên. Anh từ nhỏ đã biết chú ấy. Bất quá, anh cũng không có ý giấu em chuyện này, chỉ là anh không muốn ở trước mặt em nhắc đến Tào Dật Nhiên mà thôi, cho nên mới không nói gì.”

Trên lông mi Dật Ninh vẫn còn vương chút lệ, cậu liếc mắt nhìn biểu cảm của Chu Diên, nói ra ” Ông ấy từng mời em uống trà một lần, còn mời em đi ăn một bữa hải sản.”

Chu Diên nhìn về phía Dật Ninh, con người của Dật Ninh trong trẻo sạch sẽ giống như bầu trời thanh khiết không một gợn mây trên cao nguyên, không chút dơ bẩn, xinh đẹp vô cùng, Chu Diên đem ngón tay xoa xoa khoé mắt cậu, hắn cũng không lo lắng Dật Ninh đi chệch khỏi quỹ đạo, bởi vì hắn biết Dật Ninh không phải loại người không có quy củ, hắn chỉ lo lắng sẽ có người khác chú ý đến Dật Ninh, mà người nhu nhược thành tính như Dật Ninh thực sự không có cách phản kháng.

Dật Ninh cùng Triệu Trần đi uống trà ăn hải sản, Chu Diên cũng không đến mức vì thế mà ghen, nhưng trong ngực hắn ít nhiều có phần mất hứng, cho dù Triệu Trần là trưởng bối của hắn.

Chu Diên không nói gì, Dật Ninh đành phải tiếp tục lên tiếng ” Ông ấy nói muốn em có thể tha thứ cho Tào Dật Nhiên, còn nói mong muốn anh cùng Tào Dật Nhiên có thể hoà hảo...”

Chu Diên ngẩn người, gật đầu.

Chuyện tình cảm đôi lúc rất khó tìm được phương pháp giải quyết cho tốt, tỷ như hắn tuy không thích cha hắn cùng một cậu trai còn nhỏ tuổi hơn hắn kết hôn, thế nhưng hắn cũng không thể đi tới nói với cha hắn muốn ông ấy không nên ở bên cậu thiếu niên đó, hoặc là nói nếu ông chọn lựa cậu thiếu niên kia thì đừng coi mình là cha hắn nữa. Nhưng hắn chỉ có thể đem chuyện này kìm nén trong lòng.

Khi Dật Ninh bị Tào Dật Nhiên ức hiếp, hắn cảm thấy rất khó xử, một bên là người yêu, hắn không hy vọng Dật Ninh chịu bất luận thương tổn gì, hắn mong muốn chính mình có thể đem lại hạnh phúc cho cậu; một bên là huynh đệ, tình anh em từ nhỏ lớn lên bên nhau thì đặt ở nơi nào, cho dù không hài lòng việc Tào Dật Nhiên đánh Dật Ninh, thì hắn cũng không thể bởi vì thế mà đi giáo huấn Tào Dật Nhiên.

Tào Dật Nhiên tức giận, trong lòng hắn hiểu rõ, nếu bởi vì việc này mà đi giáo huấn hắn, Tào Dật Nhiên tất nhiên càng bị kích động, tình cảm huynh đệ của hai người về sau sẽ ra sao, hơn nữa với tính cách của y, y chắc chắn sẽ tìm Dật Ninh trả thù, như vậy sẽ trở thành nỗi phiền toái tuần hoàn ác tính không ngừng.

Giống như bây giờ, làm mặt lạnh với Tào Dật Nhiên, đã là cách làm lý trí cùng thoả đáng nhất Chu Diên có thể nghĩ ra.

Người yêu cùng huynh đệ, hắn đương nhiên không muốn mất đi cả hai.

Dật Ninh vẫn không nhắc đến chuyện của Tào Dật Nhiên trước mặt hắn, Chu Diên đương nhiên rất cảm động, cảm động vì Dật Ninh quan tâm cùng độ lượng, cho nên hắn thoái mái tặng Dật Ninh không ít đồ, cũng không hẳn không cùng việc này có quan hệ.

Chỉ là, hắn còn chưa rõ, con người đôi lúc cũng không muốn bản thân mình quan tâm cùng độ lượng, mọi chuyện nếu chưa giải quyết, sẽ giữ lại ở nơi nào đó, cho dù chôn sâu dưới đáy lòng, rốt cục cũng trở thành một cái nút thắt.

Đối với Tào Dật Nhiên lạnh nhạt, thứ nhất là bởi vì Chu Diên thực sự tức giận việc y đánh Dật Ninh, thứ hai là cũng có tâm muốn trốn tránh y, tất nhiên, trong lòng hắn yêu Dật Ninh, một chút cũng không có ý định cùng Tào Dật Nhiên phát triển thành người yêu, từ lúc Tào Dật Nhiên thông báo, khiến hắn hiện giờ nghĩ lại vẫn thấy rùng mình.

Chu Diên mặc dù ở trên mọi phương diện đều có thể xử lý quyết đoán, thế nhưng về vấn đề tình cảm, cũng không thể đem quyết đoán tới dùng.

Dù sao hắn cũng chỉ là người bình thường, hơn nữa còn là một thanh niên mới hai mươi ba tuổi.

Nếu Dật Ninh đã nhắc tới Tào Dật Nhiên, Chu Diên cũng không tiện đem vấn đề này vùi lấp, hắn ôm lấy Dật Ninh, dường như là muốn biểu đạt sự an ủi với Dật Ninh, cũng là đối với Dật Ninh vô cùng áy náy, hắn nghĩ chính mình không có mặt mũi nào mà đối diện với vẻ mặt tinh khiết của Dật Ninh.

” Dật Ninh, chuyện này, là anh có lỗi với em. Lần trước, anh không nên do dự, còn bị Tào Dật Nhiên kéo đi. Anh lúc đó luôn muốn xin lỗi em, thế nhưng, anh lại không có nói ra, anh hy vọng em có thể tha thứ cho anh.”

Dật Ninh không nghĩ tới Chu Diên lại xin lỗi, cậu đem mặt chôn ở trên bả vai Chu Diên, thanh âm trầm thấp ” Em, trong lòng em có chút muốn trách anh, bất quá hiện tại em đã thông suốt rồi, em không trách anh. Anh cũng không cần phải tức giận Tào Dật Nhiên nữa, hai người hoà hảo lại đi!”

Con người vốn là động vật có tính xã hội, ngoại trừ người yêu, bên cạnh còn có rất nhiều người khác, cho dù cùng Chu Diên chung sống, hiện tại là người yêu của hắn, nhưng Dật Ninh biết, bản thân không có bất luận quyền gì yêu cầu Chu Diên bởi vì mình mà bỏ qua bạn bè, thậm chí bằng hữu của Chu Diên không thích mình, về điểm này Dật Ninh kỳ thực cảm thấy chính mình cũng có sai sót, không có làm tốt, dù sao, không thể khiến cho bạn bè của người yêu thích mình, đó cũng là chỗ thất bại nhất.

Chu Diên ôm chặt Dật Ninh ” Cảm ơn em. Anh sẽ khiến Tào Dật Nhiên phải tiếp nhận em, còn tới xin lỗi em.” sau khi nói xong, nghĩ tới cái gì đó, Chu Diên lại tiếp tục nói ” Dật Ninh, anh yêu em. Tuy Tào Dật Nhiên quan trọng, nhưng em đối với anh mà nói, hiện tại mới là quan trọng nhất, anh tuy không hy vọng phải lựa chọn giữa em cùng bạn bè, thế nhưng anh có thể cam đoan với em, nếu phải lựa chọn, anh chắc chắn lựa chọn em.”

Nghe được Chu Diên nói như vậy, viên mắt Dật Ninh trong nháy mắt lại ướt, cậu cũng không có ý tứ muốn Chu Diên lựa chọn giữa mình cùng Tào Dật Nhiên, thế nhưng Chu Diên nói như vậy, thực sự khiến cậu cảm động.

” Em cũng không hy vọng anh phải lựa chọn giữa em cùng cậu ta, anh biết mà, em không có ý đó. Thế nhưng, cảm ơn anh đã nói như vậy...”

Chu Diên vỗ về lưng Dật Ninh, không nói gì nữa.

Bất quá, đã là lắng lẽ chiến thắng.

65. Chương 65

Lần trước tới KTV gặp võng hữu, mọi người trong hội nói ‘ Ninh Ninh’ là một cô gái xinh đẹp rụt rè, Dật Ninh thấy người khác đánh giá cậu như vậy, trong lòng vừa cảm thấy chua xót, vừa vì không bị người khác vạch trần mà thở phào, thế nhưng lại lo lắng người kia- Trương Hoàn đã biết rõ giới tính của mình sẽ nói cho em họ hắn biết, cho nên mọi người trong hội đều biết chuyện này.

Cứ mâu thuẫn như vậy, thời gian cậu nên dần dần nói chuyện càng ngày càng ít.

May mắn thay trong nhà còn có cầu cầu cùng cậu vui đùa, lúc Chu Diên về đến nhà thì cậu cùng Chu Diên nói chuyện, cuộc sống cũng không cảm thấy buồn chán.

Chỉ là, cậu không ngờ, vốn tưởng Trương Hoàn chỉ như người qua đường sẽ không có bất luận mối quan hệ gì, không biết từ đâu lại có được nick cùng điện thoại của cậu, cư nhiên liên lạc với cậu.

Hai người thông qua internet trò chuyện vài ngày, Dật Ninh nghĩ mình giống như đảm nhiệm vai trò một người anh trai tri tâm, tới nghe phiền não của một người mới gặp một lần trong hiện thực, đồng thời nói một chút lời an ủi, hoặc là về cách nhìn của bản thân.

Hai người trò chuyện như vậy hơn nửa tháng, đã khá quen thuộc, chỉ ít, Dật Ninh hoàn toàn hiểu rõ lịch sử tình yêu của hắn, đồng thời cậu cũng đem một chút chuyện tình của mình nói cho đối phương.

Đối với Dật Ninh mà nói, Trương Hoàn đã hoàn toàn bị cậu coi như đệ đệ mà đối đãi, hàng ngày cậu thường dùng khẩu khí anh trai nói với hắn.

Ngày hôm đó là Trương Hoàn hẹn Dật Ninh đi ăn cơm, đây là lần thứ hai kể từ khi gặp mặt tại lần đi KTV, Dật Ninh không tiện từ chối, liền đáp ứng.

Trước tiên cậu gọi điện nói cho Chu Diên chuyện này, Chu Diên hỏi một hồi lâu mới đáp ứng cho Dật Ninh đi, sau đó lại căn dặn không ít chuyện, còn muốn cậu trước mười giờ tối nhất định phải trở về, nếu không hắn sẽ cho người đi tìm cậu.

Dật Ninh nhất nhất đáp ứng, lúc này mới treo điện thoại.

Lại hảo hảo chuẩn bị cho mình một lượt, đội mũ, cầm túi, dắt cẩu cẩu trong tay, gửi ở cửa tiệm thú cưng dưới lầu cách đây không xa lắm, sau đó mới ngồi xe tới nơi hẹn.

Đến nơi, đã thấy Trương Hoàn đeo túi sách ở trên vai chờ ở đó.

Dáng người Trương Hoàn cao gầy, khuôn mặt tuấn tú, một thân trang phục vận động giản đơn, bởi vì thích vận động, dáng người cao ngất mà ưa mỹ, chỉ là, nét mặt hắn lúc nào cũng không thay đổi, cũng không thích nói chuyện, lần đầu tiên Dật Ninh gặp hắn ở trong KTV, hắn cũng ngồi buồn bực một chỗ, diện vô biểu tình chính là bộ dạng cao ngạo, lúc này cũng vậy, tầm mắt suy nghĩ cúi xuống, trên khuôn mặt tuấn tú không có biểu tình, lạnh lùng trong trẻo mà một mình đứng một chỗ, có vẻ phi thường kiêu ngạo.

Trên vai khoác ba lô khiến người khác nhìn qua đã biết hắn là một học sinh, tay để trong túi quần, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Dật Ninh đi tới trước mặt hắn, mang theo vẻ áy náy ” Để cậu chờ lâu rồi! Tôi phải đi gửi cẩu cẩu nhà tôi, nên tới chậm.”

Hắn nâng tầm mắt lên, trên mặt lộ ra chút tươi cười, đôi mắt hoa đào xinh đẹp vốn trầm tĩnh mà lạnh đạm, lúc thấy Dật Ninh, bên trong hiện lên thần sắc hoà hoãn ấm áp ” Không đợi bao lâu, cũng vừa mới tới.”

Hắn đi trước, Dật Ninh vội vã đuổi kịp hắn, lên tiếng ” Tôi đối với việc mua quà tặng cũng không thạo lắm, hay là cậu nhờ một cô gái cùng cậu đi mua không chừng sẽ tốt hơn.”

Đối phương dừng bước nhìn Dật Ninh một cái, giữa chân mày bắt giắc nhíu một chút, không phát hiện trong giọng nói có phần bực mình ” Chuyện này tôi chỉ nói với anh mà thôi, anh hiểu rõ mà.”

Dật Ninh sững sốt một chút, sau đó cười cười nói ” Vậy được rồi! Tôi đưa ra vài ý kiến tham khảo là được, bất quá, nói trước với cậu, tôi đối mấy thứ này cũng không có năng lực phân biệt xấu đẹp.”

Trương Hoàn hé ra bộ mặt lạnh lùng, gật đầu ” Tùy tiện mua một thứ là được.”

Dật Ninh nhìn trung tính, tự nhiên bị xem như bạn gái của Trương Hoàn, tuy mang mũ nhưng cũng có thể khiến người ta nhìn thấy nửa khuôn mặt xinh đẹp, Trương Hoàn thì đúng là một mỹ thiếu niên trẻ tuổi ngạo khí mang theo khí chất lãnh băng, hai người đi cùng nhau, kéo theo rất nhiều ánh nhìn.

Trương Hoàn thấy một cửa hàng, trực tiếp đi vào, Dật Ninh vội đuổi theo.

Dật Ninh chưa kịp nhìn thấy thứ gì trong cửa hàng, đối phương đã tùy tiện chỉ vào một cái gạt tàn, gọi Dật Ninh một tiếng ” là cái này, được không?”

Dật Ninh nhìn một chút cái gạt tàn kia, làm bằng gốm sứ, phía trên là bức tranh hình nhà cửa cây cối trong phim hoạt hình màu sắc rực rỡ, Dật Ninh suy nghĩ một chút, Trương Hoàn đã từng miêu tả cho cậu người

kia là một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi, ‘ tích cách ác liệt’, ‘ trong miệng nói không ra lời hay ho, ‘ giả bộ trẻ tuổi’....

Tuy biết Trương Hoàn miêu tả đối phương không đúng tý nào, nhất định phần lớn đều là nói linh tinh, đối phương không hẳn xấu xa như lời hắn nói.

Thế nhưng, cho dù đối phương không ác liệt như thế, Dật Ninh nghĩ Trương Hoàn muốn mua một thứ thế này làm quà sinh nhật cho một người bốn mươi tuổi, đúng là có chút không thích hợp.

Dật Ninh mở miệng, ngập ngừng một chút mới lên tiếng ” Tiểu Hoàn, cái này có phần trẻ con!”

Trương Hoàn nhìn Dật Ninh một chút, nơi chân mày cau lại, suy nghĩ một hồi nói ” Dù sao cũng không biết phải mua cái gì, tùy tiện mua một thứ là được, không nên lãng phí thời gian. Hắn nói có lòng là được.”

Dật Ninh còn muốn nói cái gì đó, Trương Hoàn đã gọi nhân viên cửa hàng đem đồ gói lại, sau đó thì trả tiền.

Ra đến cửa tiệm, Dật Ninh vẫn còn buồn bực, Trương Hoàn tùy tiện mua một món như thế, như vậy, gọi cậu tới tham mưu rốt cuộc vì cái gì đâu!

Đi qua cửa hàng vàng bạc trang sức, Dật Ninh đi vào xem một chút, Trương Hoàn đương nhiên cũng chỉ có thể theo cậu đi vào.

Trang sức trong cửa hàng chủ yếu là nhẫn, Chu Diên tặng cậu không ít món, duy nhất không có tặng nhẫn cho cậu, Dật Ninh cũng không phải muốn một thứ như thế, chỉ là trong lòng không khỏi nghĩ ngợi trong cuộc sống sau này liệu có người cùng cậu đeo cùng một đôi nhẫn hay không?

Nghĩ đến, bất giác có chút buồn bã.

Bên trong cũng có dây chuyền cùng vòng tay, khuyên tai các loại, Dật Ninh thấy trưng bày trong tủ có một đôi khuyên tai rubi rất đẹp, nhưng viên rubi kia không lớn như viên ở nhà cậu, hơn nữa thiết kế cũng không đẹp bằng, nhìn nhìn, bất giác có sự so sánh.

Dật Ninh đưa tay sờ sờ vành tai, tuy cậu cảm thấy xỏ lỗ tai sẽ rất đau, bất quá nghĩ tới lúc Chu Diên ở nhà cầm khuyên tai ở trên tai mình so so ướm ướm, cậu cảm thấy xỏ một lỗ ở nhà đeo khuyên tai cho Chu Diên nhìn cũng tốt lắm.

Trương Hoàn đứng một bên nhìn Dật Ninh, Dật Ninh đi tới bên người hắn nói ” Đi thôi!”

Trương Hoàn hỏi ” Anh muốn đeo khuyên tai?”

Dật Ninh nhìn hắn, cười một cái ” Trong nhà có, tôi muốn xỏ một cái thử xem.”

Trương Hoàn nói ” Bên cạnh có cửa tiệm.”

Dật Ninh không có phản ứng lại, Trương Hoàn lên tiếng giải thích ” Bên cạnh có cửa tiệm xỏ lỗ tai, Trước đây tôi từng dẫn em gái qua.”

Dật Ninh có chút đỏ mặt, gật đầu.

Trong cửa hàng trang sức đều là đồ đắt tiền, món rẻ nhất mà Dật Ninh nghĩ muốn mua, cậu cũng thấy xót. Nhớ đến mấy thứ Chu Diên tặng mình, cậu bất giác thở dài, đối với bộ trang sức Triệu tiên sinh tặng, cậu cảm thấy nhận nó thực sự không phù hợp, nhưng Chu Diên đã lên tiếng nói hoàn trả ân tình cho hắn, Dật Ninh cũng chỉ có thể thở dài, không muốn nghĩ tới việc này nữa.

Lúc ngồi trên băng ghế để nhân viên cửa hàng xỏ lỗ tai, khi thứ còn lạnh lạnh bôi lên, Dật Ninh bắt đầu căng thẳng, tựa như lúc sơ tiêm.

Chỉ là đã ngồi lên ghế, hơn nữa Trương Hoàn đang đứng một bên nhìn mình, cậu cũng không tiện đổi ý, đành nhắm chặt hai mắt, làm bộ anh dũng hy sinh để nhân viên cửa hàng xỏ nhanh một chút.

Cô nhân viên nở nụ cười, ” Sẽ không đau, không cần căng thẳng.”

Dật Ninh vẫn không nhúc nhích, cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, lúc cảm giác được cô nhân viên đem máy bấm lỗ tai mở ra, cậu vẫn không dám mở mắt, khi cón khử trùng sát lên tai, mới thấy có chút nhói nhói, Dật Ninh mở mắt, nghi hoặc hỏi ” Đã xỏ xong rồi sao?”

Cô nhân viên đã cầm khuyên tai chuẩn bị đeo vào cho Dật Ninh, bộ dạng Dật Ninh nghi hoặc, khiến cô nhân viên cùng Trương Hoàn đều bật cười.

Khoé miệng Trương Hoàn kéo lên, con mắt sáng lấp lánh, Dật Ninh thấy hân cười, tức thì cảm thấy bộ dạng này của hân thực đẹp mắt.

Dật Ninh đeo khuyên tai, dùng tóc che lại lỗ tai, đem mũ đội lên, lúc này mới cùng Trương Hoàn rời khỏi cửa hàng.

Vào mùa hè, ngày dài hơn, bên ngoài lúc này đèn đường mới lên.

Trương Hoàn đi ở bên người Dật Ninh ” Anh đeo khuyên tai rất dễ nhìn.”

Dật Ninh có chút xấu hổ, cười một chút ” Thực sự?”

” Tôi lừa anh làm gì?” Trương Hoàn nghiêm mặt nói, nhớ tới bộ dạng của Dật Ninh, thì bật cười ” Bất quá, vừa rồi anh xỏ lỗ tai, bộ dáng kia giống như cắt lỗ tai cũng không khác lắm.”

Dật Ninh mặt đỏ hồng, không nói lời nào, trên tai có thêm một thứ gì đó, cảm thấy có chút không quen, muốn đưa tay lên sờ, tay còn chưa duỗi tới, đã bị Trương Hoàn đem tay túm xuống.

” Đừng sờ, dễ nhiễm trùng.”

Dật Ninh không thể làm gì khác hơn là buông tay xuống không sờ tới lỗ tai nữa.

Hai người vốn hẹn nhau tới một nhà hàng thông thường ăn lẩu, không ngờ lúc đi tới, trong nhà hàng đã đầy người.

Trương Hoàn bởi vậy có chút mất hứng.

Dật Ninh nói tùy tiện đến một nhà ăn là tốt rồi.

Trương Hoàn suy nghĩ một chút, nói với Dật Ninh ” Chúng ta đi ăn đồ Thái Lan?”

Dật Ninh nghĩ cho dù ăn cái gì cũng được, đáp ứng.

Cậu nghĩ rằng chỉ là tới một quán cơm Thái Lan bình thường ăn, không ngờ tới Trương Hoàn cư nhiên dẫn cậu đi tới một nơi vừa nhìn qua đã biết giá cả rất cao.

Dật Ninh ngẫm lại trong ví tiền của mình không mang theo thẻ, hơn nữa, tiền mặt mang theo không nhiều lắm, Trương Hoàn chỉ là một sinh viên năm ba, sinh hoạt phí hẳn là khó khăn, ăn ở nơi này thực sự không kinh tế.

Chỉ là đã đi vào, lại có phục vụ sinh xinh đẹp nhiệt tình dẫn hai người đi qua một cây cầu nhỏ bắc ngang dòng nước chảy vào trong một gian chòi nghỉ mát được thiết kế bằng gỗ, Dật Ninh cũng không thể nhắc lại chuyện đi tới nơi khác ăn.

Lúc gọi món ăn, Dật Ninh nhìn một chút thực đơn, tuy cùng Chu Diên ra ngoài ăn không cần lo nhìn giá cả, thế nhưng lúc này cũng không phải đi cùng Chu Diên, cậu vẫn rất lo lắng, sợ gặp phải tình trạng quần bách ăn mà không có tiền trả.

Trương Hoàn gọi vài món, hỏi Dật Ninh có thể ăn hay được hay không, Dật Ninh đành phải gật đầu nói được.

Lúc chờ đồ ăn mang lên, Dật Ninh hỏi ” Ở đây giá rất đắt, sinh hoạt phí của cậu lại không nhiều, ở chỗ này ăn được sao?”

Trương Hoàn cau mày, ngữ khí rất xấu nói ” Hân cho tôi thẻ tài khoản, còn chưa có dùng qua, ai bảo hân đòi quà, để hân mời ăn cũng là chuyện đương nhiên.”

Dật Ninh nhìn bộ dáng hần không được tự nhiên, muốn cười lại không tiện cười, đành phải đem trọng tâm câu chuyện nói sang hướng khác.

Đồ ăn Thái lan rất cay, Dật Ninh không ăn quen, chỉ ăn chút đồ không cay, còn nếm chút bánh ngọt, cũng không ăn nữa. Ngược lại Trương Hoàn dường như đối với mấy món ăn này có thù oán, từng miếng lớn mà ăn rất hăng hái.

Dật Ninh nhìn điệu bộ của Trương Hoàn, nghĩ ngợi nếu có em trai như vậy thì thật tốt.

Trương Hoàn đặt bát canh xuống, nhìn về phía Dật Ninh, cho dù ngồi trên tấm đệm mềm, Dật Ninh cũng ngồi rất ngay ngắn, trên mặt tươi cười, không giống một người đàn ông, ngược lại tựa như một tiểu thư khuê các. Trương Hoàn muốn mở miệng nói với cậu vài câu, tới bên mép lại cũng không có nói ra.

” Anh đáng giá để bạn trai anh đối xử tốt với anh.” Trương Hoàn nhìn Dật Ninh nói.

Ánh mắt Dật Ninh đang bị tiết mục biểu diễn trong nhà hàng hấp dẫn, không có nghe rõ ràng Trương Hoàn nói gì, lúc quay đầu lại hỏi, Trương Hoàn lại không nói.

Trương Hoàn đem thẻ đưa cho phục vụ sinh tính tiền, chính mình đi WC, Dật Ninh ngồi ở một chỗ, ánh mắt đảo tới một bóng dáng quen thuộc, cậu còn tưởng mình nhìn lầm, khi đối phương cùng cô gái xinh đẹp kia được phục vụ sinh dẫn tới một bên ngồi xuống, Dật Ninh thanh thanh sở sở thấy đó là Chu Diên.

Chu Diên thương xuyên đối với mình tươi cười cùng ôn nhu lúc này đang mỉm cười với một cô gái khác.

Lúc Trương Hoàn quay lại, Dật Ninh cúi đầu uống trà, sắc mặt có chút trắng bệch.

Thanh toán xong, Dật Ninh so với Trương Hoàn còn muốn nhanh chóng rời khỏi nhà hàng hơn, thang máy vừa tới đã vội vã tiến vào.

Trương Hoàn thấy Dật Ninh không bình thường, hỏi cậu làm sao vậy.

Dật Ninh lắc đầu, sau đó cúi đầu không nói lời nào. Cậu cũng không biết, vì sao cậu không đi về phía Chu Diên hỏi cho rõ ràng. Là sợ biết sự thực? Hay sợ cái gì?

66. Chương 66

Từ trong cao ốc đi ra, đèn đường hoa mắt, Dật Ninh nhìn ngọn đèn kia, có cảm giác đầu vầng mắt hoa, nếu không phải có Trương Hoàn ở phía sau đỡ cậu, cậu thiếu chút nữa đã đứng không vững mà ngã xuống đất.

Trương Hoàn lo lắng nhìn cậu ” Làm sao vậy, thân thể khó chịu?”

Dật Ninh lắc đầu, giương mắt nhìn Trương Hoàn một lát, vẻ thê lương cùng bất lực trên mặt Dật Ninh khiến Trương Hoàn thấy kinh hãi, lo lắng hỏi ” Ninh Ninh, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Dật Ninh vẫn lắc đầu, nhưng không nói lời nào.

Trương Hoàn hỏi cậu có muốn tới bệnh viện khám không, Dật Ninh lúc này mới đáp ” Không cần, tôi không có chuyện gì. Cậu còn có việc gì không, nếu như không có, tôi nghĩ nên về nhà thôi.”

” Tôi gọi xe cho anh!” Trương Hoàn nói xong, cùng Dật Ninh đi qua đường dành riêng cho người đi bộ, tới khu vực bắt xe taxi trên đường.

Dật Ninh dọc đường có chút ngây ngẩn, sau khi về đến nhà, căn phòng quanh quẽ mới khiến cậu nghĩ tới, dường như thiếu thứ gì đó, nhìn chung quanh một lượt, mới phát hiện hoá ra là quên đón cầu cầu trở về.

Vì vậy lại đổi giày đi xuống lầu tiếp cầu cầu, đem cầu cầu trở về nhà, lại cho nó ăn chút đồ, cậu chậm rãi thu dọn quét tước nhà cửa, cho dù cầu cầu ở ngay chân cậu không ngừng cọ qua cọ lại, cậu vẫn thấy cô đơn lạnh lẽo.

Tiết mục tấu hài trong T V cười cười nháo nháo ồn ào cũng không dậy nổi hăng hái của Dật Ninh, bên trong càng khôi hài, càng khiến cậu cảm thấy thương tâm khổ sở.

Ôm chân ngồi chờ ra trên sofa, nghĩ đến Chu Diên đầu cậu cùng cô gái khác gặp gỡ, càng khiến cậu mờ mịt vô thức, cậu vốn tưởng rằng cho dù Chu Diên muốn cùng nữ nhân qua lại, sau đó kết hôn, loại chuyện này chỉ ít hần là để sau một thời gian, cũng không nên tới sớm như vậy.

Đột nhiên gặp loại chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn cậu không biết phải làm thế nào mới tốt.

Nên hỏi Chu Diên, sau đó hai người chia tay hay tiếp tục, hỏi rõ ràng rồi mới tính? Hay là trước tiên giả vờ không biết gì, chờ Chu Diên nói với mình chuyện này, sau đó mới tiếp tục quyết định phải làm cái gì bây giờ?

Lúc Chu Diên trở về, trong phòng khách vẫn mở đèn tường, ánh sáng mờ mờ lung, Dật Ninh cuộn mình nằm trên sofa không chút động đậy, cẩu cẩu đã tới ổ của mình nằm ngủ, trên tivi là tiết mục quảng cáo nhảm chán....

Chu Diên thả nhẹ bước chân đi tới bên sofa, đưa tay sờ sờ tóc Dật Ninh, hần cho rằng Dật Ninh vì chờ hần mà ngủ trên sofa, muốn đem Dật Ninh ôm về giường đi ngủ, không ngờ tới Dật Ninh cũng không có ngủ, hần vừa chạm vào tóc cậu, Dật Ninh liền ngẩng đầu lên.

Một đôi mắt mê man mang theo thống khổ nhìn về phía Chu Diên, Chu Diên trong lòng cả kinh, không biết Dật Ninh đây là làm sao, vì sao lại có ánh mắt này.

Hần ngồi xuống bên người Dật Ninh, đưa tay xoa xoa mặt cậu, lo lắng hỏi ” Làm sao vậy?”

Dật Ninh nhìn về mặt Chu Diên không nói lời nào, sau đó đột nhiên nhào tới trong lòng Chu Diên, chỉ là cậu nằm co chân lâu lắm, tê dại hết cả, mới khẽ động thì suýt chút nữa ngã sấp xuống, Chu Diên đưa tay đỡ cậu ôm vào trong lòng ” Em sao vậy? Gặp phải chuyện gì sao?”

Dật Ninh ôm chặt lưng Chu Diên, đem mặt vùi vào ***g ngực hần, xộc vào khoang mũi đều là mùi vị của Chu Diên, còn có hương vị nước hoa thảo mộc nhàn nhạt cậu vô cùng thân thuộc.

Dật Ninh rúc ở trong lòng Chu Diên không nói lời nào, Chu Diên đành phải tùy ý để hai tay cậu ôm chặt chính mình.

Đưa tay khẽ vuốt lưng Dật Ninh, dịu dàng hỏi ” Bị người bắt nạt sao? Gặp phải chuyện gì, nói cho anh nghe, có anh ở đây, đừng lo lắng...”

Dật Ninh cúi đầu vùi trong lòng Chu Diên, phe phẩy đầu, nhưng không nói gì.

Chu Diên không có cách nào ép cậu, đành phải đem cậu ôm lấy đặt ở trên đùi mình, buộc Dật Ninh đối diện với tầm mắt của hần.

Ở trên mặt Dật Ninh hôn một cái dễ dàng, Chu Diên dùng cánh tay còn lại vuốt ve tóc Dật Ninh ” Rốt cuộc là làm sao vậy? Làm cho anh lo lắng, lại không nói cho anh biết.”

Dật Ninh khẽ cắn môi, mở miệng, rồi thực sự không hỏi ra lời, cậu sợ!

Sợ Chu Diên thực sự cùng nữ nhân khác gặp gỡ, sợ Chu Diên muốn cùng nữ nhân kết hôn, sợ hai người mới ở cùng một thời gian ngắn như thế đã phải chia tay, trước đây rõ ràng cậu không muốn ở bên Chu Diên, lại bị Chu Diên kéo trở về, nói trước tiên có thể thử bên nhau nửa năm xem sao, thế nhưng hiện tại còn chưa tới nửa năm, lúc cậu càng rơi vào trầm mê, thì Chu Diên lại muốn thoát ra, mặc dù thiếu Chu Diên cậu không phải không thể sống được, nhưng lúc này cậu tuyệt đối không muốn chia tay....

Chu Diên mò tới vành tai Dật Ninh, phát hiện trên đó có thêm một thứ.

Vén lọn tóc che trên tai Dật Ninh ra, nhìn kỹ, trên vành tai Dật Ninh có thêm một cái lỗ khuyên, mang một cái khuyên nho nhỏ, cái khuyên tai đó cũng không có kiểu dáng gì đáng lưu ý, chỉ là một cái khuyên đơn giản xuyên qua lỗ tai mà thôi.

Chu Diên ” A” một tiếng rồi hỏi ” Em đi xỏ lỗ tai? Buổi chiều sao? Như thế nào lại đi xỏ lỗ tai, không phải em vốn không thích hay sao?”

Dật Ninh đưa tay cầm lấy tay Chu Diên đang vén tóc mình đáp ” Buổi chiều đi.” thanh âm của cậu có chút khô khốc khàn khàn, Chu Diên nghe tiếng của cậu, liền quan tâm nói ” Giọng nói sao khàn như vậy, có phải

điều hoà quá lạnh không, em lại không chịu chú ý một chút, ngồi ở sofa xem ti vi đắp thêm chăn cũng tốt, bị cảm lạnh em lại khó chịu.”

Chu Diên quan tâm khiến cho Dật Ninh càng khổ sở trong lòng, lắc đầu, trong mắt tích một tầng lệ, thương cảm vô cùng.

Chu Diên thấy hai mắt Dật Ninh hàm lệ, cánh môi nhếch lên, thực sự không rõ Dật Ninh làm sao, chỉ có thể dỗ dành ” Rốt cuộc là làm sao vậy? Thực sự bị cảm, thân thể khó chịu?”

” Không có” Dật Ninh cúi đầu đáp.

Chu Diên hôn lên mặt Dật Ninh ” Không có là tốt rồi.” nói xong đem Dật Ninh từ trong lòng mình nâng dậy một chút, đưa tay vén tóc bên tai trái của cậu, nhìn một chút ” Chỉ xỏ có một bên?”

Dật Ninh gật đầu ” Đeo một bên so với hai bên tốt hơn.”

Chu Diên cười nói ” Đem khuyên tai ru bi kia đeo cho anh nhìn xem.”

Dật Ninh còn chưa kịp trả lời, đã bị Chu Diên đưa tay đỡ lưng, một tay nâng chân khom người bế lên, Dật Ninh buộc lòng phải vội vã ôm lấy cổ hắn.

Bị đặt ở trên ghế trước bàn trang điểm trong phòng ngủ, Chu Diên mở ngăn kéo, từ bên trong cái hộp lấy ra túi đựng khuyên tai, mở ra, đem đôi khuyên nho nhỏ lấy ra xem một chút, lại thả trở lại.

Dật Ninh ngồi ở trên ghế, tấm gương trên bàn trang điểm chiếu ra hình dạng của cậu cùng Chu Diên.

Cái bàn trang điểm này vốn ở bên gian phòng dành cho khách cậu vẫn ở kia, bởi vì cậu chuyển sang ở phòng Chu Diên, Chu Diên liền đem nó mang theo cho cậu, hiện tại gian phòng dành cho khách kia biến thành phòng tập thể thao, còn làm phòng cho cậu cầu.

Nhìn hình ảnh trong gương, Dật Ninh cảm thấy sắc mặt mình trắng đến thảm thương, ánh mắt không có bao nhiêu tinh thần, màu môi rất nhợt nhạt, thoát nhìn bộ dạng như sinh bệnh, hơn nữa, chủ yếu nhất chính là, cậu cảm thấy bộ dạng của bản thân không đẹp như trước đây.

Mà Chu Diên lúc nào cũng tràn đầy sức sống, vóc người thon dài cao ngất, còn chưa kịp thay quần áo, lúc này vẫn là áo sơ mi trắng cùng quần tây màu đen, vàng trán rộng, đôi lông mày rậm đầy nghị lực, con mắt thâm sâu, mũi thẳng, đôi môi khêu gợi, cả người lộ ra hơi thở nam tính thành thực mà hấp dẫn, hắn đang đứng phía sau Dật Ninh, khom lưng cúi đầu đưa tay vén tóc mai bên phải của cậu.

Về mặt Chu Diên chuyên chú, cẩn thận mà đem khuyên tai trên tai Dật Ninh gỡ xuống, sau khi đặt xuống bàn trang điểm liền hỏi ” Có phải nên dùng cồn khử trùng hay không?”

Dật Ninh so sánh Chu Diên cùng bản thân, trong ngực bắt đầu nổi lên cảm giác tự ti.

Chu Diên nói khiến cậu tỉnh lại, từ trong suy nghĩ xa xăm của mình hồi phục tinh thần, Dật Ninh cảm thấy có lẽ Chu Diên nên kết hôn mới đúng, cậu vừa điểm nhẹ đầu, vừa lâm vào trầm mặc.

Chu Diên cảm còn y tế tới, dùng bông tăm nhúng cồn bôi lên tai Dật Ninh, một chút đau xót khiến cậu nghiêng đầu.

Chu Diên vội vàng thả nhẹ động tác ” Đau?”

Dật Ninh nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Diên lại dùng cồn lau chiếc khuyên tai ru bi kia, lúc này mới đeo cho Dật Ninh.

Bởi vì thứ kia rất nhỏ, tay Chu Diên lại lớn, cầm một thứ như thế, Chu Diên cảm thấy thực lao lực.

Dật Ninh bị hắn kéo lỗ tai đến đau nhức, nhưng cũng không có từ chối, chỉ là lúc đau quá, bắt giác lại chau mày một chút.

Rốt cuộc cũng đeo lên, về mặt Chu Diên vốn đang chăm chú cùng nghiêm túc lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, ở trên tai Dật Ninh hôn một cái, lại từ phía sau ôm lấy cậu, ở trên gương nhìn hình dạng của mình cùng Dật Ninh ở cùng một chỗ, cười nói ” Anh làm lão công coi như xứng chức a!”

Dật Ninh nghe hắn nói xong cúi đầu, Chu Diên còn tưởng cậu xấu hổ, cũng không tính toán, lại hảo hảo nhìn ngắm lỗ tai Dật Ninh mang theo khuyên tai, lỗ tai Dật Ninh vốn rất xinh đẹp, màu sắc như bạch ngọc, hình dạng tinh xảo, vành tai xinh xắn mềm mại, lúc này ở phía trên lại điểm xuyết một viên đá quý đỏ tươi, lại càng thêm đẹp.

Chu Diên yêu thích không ngừng, cũng không dám dùng tay chạm vào, chỉ hôn lên sau tai cùng cổ cậu.

Dật Ninh đưa tay nắm lấy tay Chu Diên, chậm rãi nắm chặt.

” Anh đi tắm trước đã, một lát là xong.” Chu Diên vỗ vỗ vai Dật Ninh, lại hôn lên mặt cậu, đi ra khỏi phòng ngủ.

Bởi vì Dật Ninh hăng hái không cao, làm một lần thì Chu Diên đành phải dừng lại.

Tuy muốn biết Dật Ninh vì sao mất hứng, thế nhưng Dật Ninh không nói, Chu Diên cũng không có cách nào cưỡng ép cậu.

Lúc đi ngủ, Chu Diên lại giúp Dật Ninh đem khuyên tai gỡ xuống, thay vào đó là cái khuyên đơn giản nhỏ kia.

Dật Ninh trước đây lúc ngủ thực sự không thích kẻ cận Chu Diên, thường thường là Chu Diên cường ngách mà đem cậu ôm lấy, cậu cuộn tròn trong lòng Chu Diên mà ngủ, nhưng hôm nay cậu lại chủ động tựa vào lòng Chu Diên, đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn.

Chu Diên sờ sờ tóc của cậu, dịu dàng hỏi ” Ngày hôm nay rất cuộc làm sao vậy, hiện tại có thể nói cho anh biết không?”

Dật Ninh nghe hắn hỏi như vậy, càng dựa sát vào lòng hắn hơn nữa, nhưng cũng không mở miệng.

Chu Diên không có cách nào, đành phải không hỏi nữa.

Dật Ninh ở trong lòng hắn vẫn không nhúc nhích, Chu Diên còn tưởng Dật Ninh đã ngủ, không ngờ tới đột nhiên nghe thấy cậu rầu rĩ cùng hơi nghẹn ngào nhỏ giọng nói ” Nếu anh muốn cùng người phụ nữ khác kết hôn, mong anh không nên dấu giếm em.”

67. Chương 67

Dật Ninh thấp giọng mang theo ngen ngào thương tâm, khiến Chu Diên chấn động, hắn mất một hồi mới phục hồi tinh thần, lẽ nào lúc tối Dật Ninh không bình thường chính là vì... chuyện này?

Chẳng nhẽ Dật Ninh đã biết hắn bị cô ba cùng chú ba sắp xếp bắt ép phải đi gặp mặt?

Chu Diên nghĩ khả năng này rất lớn, chỉ là không hiểu Dật Ninh từ đâu lại biết chuyện này, khiến hắn không nắm bắt được ý nghĩ của cậu.

” Em nói bây giờ thế, anh không có muốn tìm nữ nhân kết hôn.” giọng nói Chu Diên đầy kiên định, lại đứng dậy mở đèn ở đầu giường, Dật Ninh bị ánh đèn chiếu vào mắt, để tránh ánh sáng, cậu đem đầu chui vào người Chu Diên một ít.

Chu Diên thấy Dật Ninh làm bộ dáng rùa đen rút đầu, liền kiên quyết đem cậu đang cuộn trong chăn lôi kéo ngồi dậy, đôi mắt đen thâm sâu nhìn chằm chằm Dật Ninh.

Chu Diên làm chuyện sai lầm, hiện tại trái lại giống như cậu làm sai. Dật Ninh ngồi đối diện Chu Diên, bị Chu Diên nhìn cảm thấy rất không tự nhiên, cậu đành phải đem đầu cúi thấp xuống.

Cậu cúi đầu xuống, Chu Diên liền đem đầu của cậu nâng lên, còn nói ” Đêm nay không thoải mái là vì chuyện này sao?”

Dật Ninh uất ức trong lòng nên đối với Chu Diên sinh ra hờn dỗi, cau mày không đáp.

Chu Diên cũng có chút tức giận, chân mày chau lại, sắc mặt không tốt, Dật Ninh theo phản xạ lùi về phía sau trốn hắn.

Tuy rằng tức giận, bắt quá cánh tay vươn ra bắt lấy Dật Ninh cũng rất dịu dàng, đem Dật Ninh kéo vào lòng mình, hần hung ác nói ” Anh cũng không làm gì em, em trốn cái gì mà trốn? Có phải thấy anh ở bên cô gái khác hay không? Cho nên, em mới suy đoán lung tung ở trong bụng, suy nghĩ lung tung cũng không nói, còn giữ ở trong lòng không hỏi anh, em muốn ghen chết chính mình, hay muốn anh lo lắng đến chết?”

Dật Ninh bị Chu Diên trách móc một hồi không biết nói gì để chống đỡ, có cảm giác ê ẩm trong ngực, vừa khó chịu, vừa oán giận Chu Diên, lại tự trách mình, lại bởi vì lời nói của Chu Diên mà sinh ra cảm giác ngọt ngào....

” Anh vốn có cùng nữ nhân hẹn hò, chẳng lẽ không đúng sao?” Dật Ninh tựa trên vai chu diên rầu rĩ nói.

” Anh đâu có cùng nữ nhân hẹn hò?” Chu Diên tức giận hỏi ngược lại.

” Tối nay chẳng phải anh hẹn một cô gái đi ăn sao?” luôn luôn thích trêu chọc Dật Ninh lúc này lại ngẩng đầu lên phản bác hần.

Chu Diên sững sốt, ” Em trông thấy anh tối nay cùng một cô gái đi ăn? Cái cô gái cùng anh đi ăn sao? Anh đâu có hẹn cô ta, là cô ta liều chết kiên quyết quẩn lấy bắt anh tiếp, anh muốn bỏ đi, nhưng cô ta dùng chút thủ đoạn, thực sự không có cách nào mới phải cùng cô ta ăn cơm. Nói cho em hay, anh cùng cô ta không có quan hệ gì, càng không thể cùng cô ta kết hôn.”

Chu Diên nghĩ đến cái cô gái quẩn quýt lấy hần kia, nơi chân mày nhíu chặt, cô hần bởi vì hần mà tìm một cô gái có bề ngoài nổi trội, gia thế tốt, nghe nói rất thông minh giỏi giang, sau này có thể trợ giúp cho hần trong sự nghiệp, bắt quá Chu Diên tuyệt đối không cho rằng đối phương tốt, trái lại cảm thấy chút khôn vặt của cô ta khiến cho hần rất phiền chán, nhưng cô hần vẫn uy hiếp hần nói hần không nên chọc đối phương tức giận, tốt nhất nên cùng nàng giao du qua lại, cho dù sau này không kết hôn, cũng có thể làm bạn hữu.

Nếu như đổi lại là lúc Chu Diên không ở bên Dật Ninh, hần cũng thật cao hứng mà tiếp nhận đối tượng cô hần giới thiệu, dù sao cô gái đó cũng xinh đẹp gợi cảm, rất chọc người. Cho dù là kết hôn, hay làm bằng hữu, đều không tệ.

Chỉ là, trong lòng hần có Dật Ninh, dù báu vật đẹp hơn nữa, cũng làm cho hần nghĩ chiêm ngưỡng là tốt rồi, không nên đưa tay ra. Hơn nữa đối phương phiền đến chết, khiến cho hần thấy chán ghét.

Nếu là Chu Diên trước đây, e chừng đối phương cũng chướng mắt, Chu Diên hiện tại mới có mị lực khiến nữ nhân trầm mê, vô luận là khí chất nam tính, hay phong độ thân sĩ, ánh mắt không lưu lại trên người những cô gái đẹp khác, cũng không háo sắc mà mơ ước thân thể của mình.....

Nhưng ám chỉ rất nhiều lần, Chu Diên vẫn không có biểu thị, điểm này khiến cho người ta rất không hài lòng.

” Anh cam đoan với em, anh không có cùng cô ta hẹn hò, đồng thời anh cũng không có dự định cùng bất kỳ cô gái nào kết hôn, thực sự!” Ánh mắt Chu Diên kiên định, lời nói như đinh đóng cột, còn kèm chỉ tay lên trời phát thệ.

Dật Ninh nhìn hần một hồi, kỳ thực Chu Diên là loại người chưa bao giờ nói dối, Dật Ninh đương nhiên tin tưởng hần. Chỉ là đến một ngày nào đó Chu Diên vẫn phải kết hôn. Nghĩ tới lúc đó, trong ngực Dật Ninh không chịu nổi, bắt quá hiện tại, cậu vẫn phải cho Chu Diên đang mong chờ nhìn cậu một câu trả lời.

” Em tin anh.” Dật Ninh gương cười, nói ra.

Chu Diên thở ra một hơi, đem mặt cọ cọ trên mặt Dật Ninh ” Đừng vì loại chuyện này mà sinh hờn dỗi, không lại buồn bực đến phá hỏng thân thể. Có gì cần hỏi, cứ trực tiếp hỏi anh, anh sẽ giải thích cho em rõ ràng. Trong lòng em lăm ngổ nhiều ngách, suy nghĩ nhiều như vậy, nếu em không hỏi anh, anh thực sự không đoán được em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Biết không?”

” Vâng. Em biết rồi.” Dật Ninh đáp lời.

” Ngày mai anh phải đi từ chối cô ta cho rõ ràng, sau đó sẽ không gặp lại cô ta nữa, em yên tâm đi! Còn nữa, anh lập lại một lần nữa, anh không có dự định cùng nữ nhân kết hôn, em không cần suốt ngày suy nghĩ miên man. Em thương tâm anh thấy cũng sốt ruột.” Chu Diên nói những lời này, thấy Dật Ninh gật đầu, hần mới tắt đèn, ôm Dật Ninh đi ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Chu Diên cùng Dật Ninh đi chợ mua ít hoa, lại đem bồn hoa từ trong xe mang vào thang máy, sau đó mang vào nhà.

Chu Diên trước đây cũng chưa từng trải qua cuộc sống như vậy, hân ôm chậu hoa, Dật Ninh ôm một bó bách hợp lớn đứng ở bên cạnh, hỏi hân có nặng hay không, cảm giác như vậy, đối với hân mà nói, đó là một loại hạnh phúc hân chưa bao giờ thể nghiệm.

Trong thang máy, Dật Ninh cầm khăn lau mồ hôi cho hân, hân nhìn khuôn mặt nhu hoà xinh đẹp của Dật Ninh, ánh mắt Dật Ninh dịu dàng mà quan tâm, hân đem bàn tay đang cầm khăn của Dật Ninh nắm chặt trong lòng bàn tay, phúc chí tâm linh, trong lòng sáng tỏ thông suốt, đột nhiên hiểu rõ, trước đây từng đọc một câu trong Kinh thi ” chấp tử tay, dữ tử giai lão.”, rốt cuộc là thứ cảm giác gì, thế nào là chờ mong, thế nào là hạnh phúc, lời thể kiên định phát ra từ trong đáy lòng nói không nên lời nhưng trái tim lại trở nên mềm mại không gì sánh được....

Buổi chiều Chu Diên đi làm, liền gọi điện thoại từ chối đối tượng thân cận do cô hân giới thiệu, nói hai người làm bạn, hân đối với nàng không có cảm giác.

Chỉ là không nghĩ tới đối phương không ngừng truy hỏi nguyên nhân, hơn nữa, cô ta không muốn chia tay.

Trong bụng Chu Diên nghĩ căn bản không có hẹn hò, đâu tới việc chia tay, cảm thấy rất phiền, trực tiếp treo điện thoại.

Dật Ninh nhận được tin nhắn của Trương Hoàn, hỏi tình trạng thân thể cậu, Dật Ninh nhắn lại nói thân thể mình không có việc gì, bảo hân không cần lo lắng, lại hỏi Trương Hoàn đã tặng quà hay chưa.

Trương Hoàn nói còn chưa tặng, phải chờ tới ngày sinh nhật đối phương mới tặng.

Dật Ninh lại cùng Trương Hoàn tán ngẫu vài câu chuyện, Trương Hoàn mời cậu tới trường hân xem hân thi đấu bóng rổ, Dật Ninh suy nghĩ một chút thời gian biểu của mình, cảm thấy có thể để ra chút thời gian, liền đồng ý.

Từ khi Dật Ninh tới trường Trương Hoàn xem hân đấu bóng, cậu lại bắt đầu nghĩ tới thời gian học đại học, cảm thấy quay về trường đọc sách cũng tốt.

Ở trước mặt Chu Diên nhắc tới vấn đề này, Chu Diên nghe được cũng rất hăng hái, nói Dật Ninh ra ngoài cùng mọi người giao lưu đúng là rất tốt, làm nghiên cứu sinh cũng không tệ, vì vậy cổ vũ Dật Ninh đi thi, thậm chí trong bụng còn vì Dật Ninh đi thi mà muốn đi cửa sau.

Dật Ninh thấy Chu Diên không phản đối, hơn nữa vì một đầu sách của cậu bán không tệ cho nên cũng có chút tích trữ, hiện giờ lại bắt đầu lo lắng nên học chuyên môn gì cho tốt.

Trước đây cậu học chính là ngành quản lý, hiện giờ cậu cũng không muốn học tiếp nên ngành này nữa, lại cân nhắc nên học chuyên ngành như ngôn ngữ học, hoặc là lịch sử nhân loại.

Trải qua nhiều lần suy xét, cậu xác định học Hán ngữ hiện đại.

Chu Diên rất tích cực điều tra thông tin cho cậu, còn hỏi cậu có muốn mời thầy giáo phụ đạo hay không, Dật Ninh cảm động vì hành động của Chu Diên, thế nhưng cậu vẫn cự tuyệt ý tốt mời thầy giáo hướng dẫn của hân, nói chính mình ôn tập là tốt rồi.

Mặc dù rời trường học đã hơn ba năm, bắt quá bởi vì mỗi ngày đều chìm trong đồng sách, đối với sách vở, Dật Ninh cũng không mới lạ, hơn nữa bởi vì cậu làm công tác phiên dịch tiếng anh, nên Tiếng anh cũng không ngại, ngoại trừ chính trị. Vì vậy lúc ôn tập cũng không quá vất vả.

Cuộc sống mỗi ngày ở nhà cũng không tệ, không cần tiếp xúc xã hội, sinh hoạt đơn giản lại tốt đẹp, không có gì phiền não, làm việc mình thích làm, tâm tình sung sướng. Thế nhưng, từ lần trước biết Chu Diên bị nữ nhân dây dưa theo đuổi, Chu Diên luôn luôn có thể cũng người phụ nữ khác kết hôn, một ngày nào đó, cậu cùng Chu Diên sẽ chia tay, loại ý nghĩ này, càng ngày càng in sâu rõ ràng trong đầu cậu, khiến cậu lo lắng, nếu như cậu cùng Chu Diên biệt ly, quan trọng cậu phải làm cái gì bây giờ.

Khi gặp gỡ Trương Hoàn, làm cho cậu hiểu, cậu không thể cứ như vậy đem bản thân nhốt ở trong nhà cũng xã hội cách ly, cậu hân nên bước ra khỏi bóng ma trước đây, nên đi ra bên ngoài, cho dù sau đó có chia tay

Chu Diên, cậu cũng không bởi vì vậy mà đánh mất năng lực sinh tồn khi trở lại xã hội, muốn cậu ngay lập tức ra ngoài đi làm, đối với Dật Ninh mà nói vẫn rất khó khăn, bất quá nếu như vào trường học, sau đó mới đi tìm việc làm, mọi chuyện đối với cậu mà nói, tốt hơn nhiều lắm.

Tất cả đều phát triển như cậu mong chờ, sinh hoạt bình thường không gợn sóng không lo nghĩ, bất quá có chút nhớ mẹ, có hai người bạn tốt, có bạn trai sống cùng, tất cả đều là tốt đẹp.

Mãi đến khi, một buổi tối cậu đột nhiên nhận được điện thoại của Chu Diên với thanh âm trầm khản cũng tiếng thở hổn hển.

68. Chương 68

Tuy đã biểu thị rõ ràng với đối phương không có hứng thú, sau này chỉ làm bạn bè, không có khả năng làm người yêu, thế nhưng hắn vẫn bị cô gái kia dây dưa quấn lấy. Gọi điện thoại cho hắn, tới công ty tìm hắn, điều này làm cho hắn phiền não không ngớt, nhưng kiêng nể thân phận của đối phương, nên không thể dùng thủ đoạn cực đoan gì để cô ta đối với mình nhượng bộ lui binh.

Khi bị cô ta gọi điện muốn hắn đi xuống phòng KTV ngồi chơi, Chu Diên lấy lý do bản thân bận rộn công việc để từ chối, không ngờ cô ta cứ nhiên đi qua phòng quản lý yêu cầu quản lý tìm hắn, bởi vì bọn họ gọi không ít rượu đắt tiền, bên trong còn có vài người trước đây Chu Diên có quen biết, dù sao bọn họ loại đệ tử ăn chơi này cứ quay vòng như vậy, đều quen biết cũng chẳng có gì lạ, bọn họ cũng gọi điện thoại muốn Chu Diên tới chơi, đã lâu không có gặp, muốn Chu Diên tới để giao lưu tình cảm.

Dù sao cũng có nhiều người, cô gái kia hắn cũng không làm ra chuyện gì, cho nên Chu Diên đành phải gắng gượng đi tới phòng KTV, dự định cũng bằng hữu uống vài chén nói mấy câu là được, không ngờ tới sau khi đi vào, mấy huynh đệ trước đây quan hệ coi như không tệ lại bắt đầu chuốc rượu hắn, hắn vốn luôn hào sảng phóng khoáng, người khác mời rượu phạt rượu hắn cũng không bao giờ từ chối.

Nếu là trước đây chút rượu như thế hắn cũng không ngại, chỉ là lúc uống hắn cảm thấy không bình thường lắm, bên trong rượu bị thả thứ gì đó.

Mấy loại được này, trước đây khi hắn còn chơi đùa đều từng thử qua một lần, thậm chí ngay cả ma túy cũng thử qua, chẳng qua trong nhà quản rất nghiêm, hắn cũng biết tốt xấu, cho nên không có thành nghiện mà thôi.

Trong phòng bầu không khí rất sôi nổi, Chu Diên thấy bọn họ thực có tinh thần, hơn nữa hắn trước đây cũng là như vậy, cũng giống bọn họ ở trong rượu cho chút gì đó.

Ngồi khoảng hơn mười phút, lấy lý do bận rộn công việc nên phải đi, mấy người lôi kéo vài câu cũng đành để hắn đi.

Chỉ là khi hắn đứng dậy, lại đột nhiên ngã xuống trên sofa.

Chuyện sau đó hắn cũng không nhớ rõ lắm, chờ đến khi hắn có ý thức, đã là dục hỏa đốt người, thần trí mơ hồ, hắn biết trong rượu có thành phần của mê huyết được, không ngờ tới trong đó còn có thứ hắn không biết.

Đầu óc mơ mơ màng màng, hô hấp hỗn loạn nặng nề, cả người nhũn ra lại phát nhiệt, dục hỏa cháy mãnh liệt, thân thể theo bản năng muốn tìm kiếm một người để phát tiết. Trong cơn mơ hồ, tình cảnh giống như ở nhà, thân thể trần trụi của Dật Ninh nhào tới trên người hắn, hắn đương nhiên vui sướng trong lòng, dục vọng đang đi loạn lại càng thêm nặng, ôm lấy thân thể trơn nhẵn đang nhào tới trong lòng hắn vừa hôn lại vừa cắn, thở hổn hển cùng hắn dây dưa một chỗ.

Lúc mò thấy bộ ngực mềm mại cao vót, trong đầu hắn mơ hồ nghĩ lẽ nào Dật Ninh đi làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính, người trong lòng dây dưa giờ trở thành một trận, lúc muốn thẳng tiến đi vào, hắn muốn vào từ đằng sau đối phương, như thế có thể dễ dàng tiến vào, một phen tổn lực, lại nghe đối phương không phải thanh âm của Dật Ninh, thần trí hắn mới có chút tỉnh táo lại, mồ hôi đầy người, tiếng thở dốc ồ ồ, con người ướt át thâm thúy mà đen kịt đóng ở trên mặt người bị hắn đặt ở dưới thân.

Căn bản không phải Dật Ninh của hắn, mà là cái nữ nhân vẫn dây dưa hắn.

Chu Diên như bị sét đánh, tuy dục hoả trong người cháy mãnh liệt, đầu óc cũng không rõ ràng, nhưng cuối cùng hắn cũng rõ ràng một điểm, hắn hiểu rõ, Dật Ninh cũng không có làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính gì, mà người hắn ôm cắn vừa nãy chính là một nữ nhân, cũng không phải Dật Ninh.

Chu Diên vội vã buông người trong lòng ra, cố sức xoay người tới bên kia, thanh âm khàn khàn, kèm chế tức giận ” Cút !”

Đối phương nhìn hắn một cái, lại dán tới, ôm hắn hôn lên mặt hắn, cọt cọt dục vọng đang vận sức chờ phát động của hắn.

Có lẽ cùng một nữ nhân mây mưa thất thường một lần, Dật Ninh ở nhà suốt ngày, hắn sẽ không biết, nhưng Chu Diên lại hiểu rõ bản thân cũng không thể làm như vậy.

Hầu như mất toàn lực, mới đem được nữ nhân quần trên người hắn hất ra, trong mắt Chu Diên, mọi thứ trong phòng đều mơ hồ, thân thể nóng tới mức muốn nổ tung, Chu Diên thở hổn hển mò lấy chén nước đặt trên đầu giường, e rằng chính là chén nước cô gái kia lưu lại khi chuốc xuân dược cho hắn, bên trong còn có hơn nửa chén nước đá.

Nước bên trong đều bị hắn dội từ trên trán xuống mặt, cái chén rớt xuống nền thảm, lăn vài vòng mới dừng lại.

Thần chí cuối cùng cũng rõ ràng không ít, nhìn nữ nhân kia lại muốn nhào tới, Chu Diên đỏ phừng mặt quan sát, tựa như một con báo săn hung ác tàn nhẫn, tàn bạo nói ” Lão tử đối với người không có hứng thú, mau cút cho ta.”

” Ta lại không bắt người chịu trách nhiệm, làm tình tính là cái gì, vì sao không thể tiếp nhận ta? Nếu người không giải quyết, là muốn liệt dương sao.” nữ nhân đỏ mặt trừng mắt nhìn Chu Diên nói.

Chu Diên thấy y phục của mình ở một bên, cố sức xuống giường, bước đi loạng choạng lảo đảo tới lấy quần áo, căn bản không thèm để ý cô gái điên cuồng trước mắt hắn.

” Tôi nói thật, nếu nửa tiếng nữa anh không giải quyết, sau này sẽ thực sự liệt dương, tôi có chỗ nào không được, lại khiến anh cự tuyệt hết lần này đến lần khác.” cô gái kia hướng hắn cười, nhưng trong mắt là cơn tức giận điên cuồng.

Nhìn tình hình trong phòng, Chu Diên biết căn phòng này chính là ở trong toà nhà mới của hắn, có lẽ là phòng khách sạn trên KTV, Chu Diên lần mò cố gắng tìm cách mặc đại bộ quần áo, không ngờ tới đầu óc hắn đã bắt đầu hỗn loạn, cả người không có khí lực, tay chân căn bản không xỏ được vào y phục, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là không mặc, kéo tấm chăn trên giường tùy tiện quần quanh hông che lại thân dưới, chuẩn bị đi ra bên ngoài.

Đối phương hỏi ” Dù sao anh cũng phải giải quyết, vì sao tôi không được?”

Chu Diên liếc mắt nhìn nàng, dục hoả đốt người, lại không có khí lực, thực không dễ chịu, căn bản không muốn trả lời.

Khi nữ nhân kia lại nhào đến ôm lấy hắn, hắn thoáng một cái đang đứng vững lại bị đè trên mặt đất, Chu Diên phát giác chính mình cứ nhiên cũng có lúc bị nữ nhân đè trên người cưỡng ép, ngấm lại thì cảm thấy vô cùng nhục cười. Chỉ là hắn hiện tại không có khí lực cũng không có tinh thần để cười, đem nữ nhân cười ở trên người hắn hất xuống đã khiến hắn mất không ít khí lực, Chu Diên thấy điện thoại của mình rơi trên mặt đất, hai mắt đỏ hồng bỏ đi qua, tay run rẩy ấn số gọi điện thoại cho Dật Ninh, cô gái kia định cướp điện thoại của hắn, còn mắng ” Chu Diên, người rốt cuộc có còn là nam nhân hay không, con mẹ nó, chuyện thể này cũng gọi điện thoại cho người khác nói cái gì?”

Chu Diên căn bản không để ý đến cô ta, cố sức đem cô ta ngăn lại, điện thoại lập tức được kết nối, nghe thấy thanh âm dịu dàng của Dật Ninh gọi ” Chu Diên”, trong lòng hắn đột nhiên buông lỏng, thế nhưng lại nghĩ tới thanh âm mềm mại có phần hơi từ tính của cậu khiến cho dục vọng càng thêm rùng rục, hay là chính mình dùng điện thoại cùng Dật Ninh trò chuyện mà giải quyết dục vọng đang gắng gượng nhưng vẫn không ra được.

Thế nhưng, có một nữ nhân ở bên cạnh, hắn cũng làm không được.

Hơi thở của Chu Diên nặng nhọc ồ ồ, thanh âm thỉnh thoảng khàn khàn, khiến cho cho đầu bên kia Dật Ninh trở nên lo lắng, hỏi ” Chu Diên, anh làm sao vậy? Bị thương?”

” Đến ... khách sạn ở công ty anh... đến.” Chu Diên cũng không thèm để ý tầm thẳm trên người vừa bị cô gái kia kéo sạch, cái gì cũng không mặc, đứng lên vịn tường loạng choạng đi về phía cửa phòng.

Cô gái kia còn tưởng rằng hắn muốn trần trụi chạy đi, vừa tức đến đỏ mắt, vừa nghĩ Chu Diên thực ngang ngược, vì không muốn làm cùng nàng, cứ nhiên ngay cả loại chuyện này cũng dám làm cho được.

Chỉ là, càng thấy Chu Diên như vậy, tính háo thắng của nàng càng khiến nàng phải cướp được hắn vào tay.

Chu Diên cũng không có ý tứ trần trụi mà ra khỏi khách sạn, hắn nhìn số phòng, trong lúc Dật Ninh đang lo lắng hỏi hắn làm sao vậy thì hắn nói số phòng, bảo cậu nhanh tới một chút, sau đó ngã xuống thẳm, thở phì phò trong tầm nhìn mọi thứ đều mơ mơ hồ hồ.

Bất quá, lúc nữ nhân kia đi qua quán lấy hắn, Chu Diên cảm thấy cho dù có liên quan đến thể diện nam nhân, hoặc cho dù thực sự liệt dương, hắn cũng sẽ không làm loại chuyện này, chuyên tâm chịu đựng, trong đầu nghĩ Dật Ninh như thế nào còn chưa đến.

Dật Ninh nhận được điện thoại của Chu Diên, bị hù dọa không nhẹ, cậu cho rằng Chu Diên lại cùng người đánh nhau bị thương, thế nhưng khi cậu muốn gọi bảo Chu Diên mau tới bệnh viện, Chu Diên lại treo điện thoại, dù cậu gọi liên tục cũng không thấy bên kia tiếp máy.

Mặc chiếc áo T shit ở nhà rộng thùng thình để lộ xương quai xanh cùng hơn phân nửa bờ vai, bên dưới là quần bông lủng thùng, trên chân còn mang dép lê, cậu vội vàng chạy đi, tới mức suýt chút nữa bị xe đụng, vội vàng ngăn lại một chiếc xe, thậm chí cũng không phải xe trống, đối với tài xế taxi cùng hành khách trên xe nói người nhà mình xảy ra chuyện, đang ở nơi khác cần nhanh chóng đến đó đón người, tài xế cùng vị khách trên xe thấy cậu vội như vậy, cũng có lòng tốt cho cậu lên xe, may mắn trời đã tối muộn, trên đường xe không nhiều lắm, tài xế lái rất mau, rất nhanh đã đưa cậu đến nơi, lúc Dật Ninh ở trên xe về mặt rất thống khổ thể lương lại bất lực cùng sốt ruột gọi điện mà không liên lạc được, khi Dật Ninh xuống trước cửa khách sạn mới phát hiện bản thân cái gì cũng không mang theo, cũng may tài xế kia là người tốt, thấy cậu khẩn trương tới bộ dạng như vậy, lại thấy cậu quên mang tiền, liền nói không lấy tiền, bảo cậu nhanh một chút đi vào xem người thế nào.

Dật Ninh cúi người nói lời cảm tạ, nói vài câu ” Cảm ơn”, lại mau chóng chạy vào khách sạn, cô lễ tân cùng nhân viên bảo vệ đều biết cậu, cũng không có ngăn lại, nhìn cậu thoáng một cái chạy ào tới thang máy đang mở cửa, thiếu chút nữa đụng phải người từ bên trong đi ra, cậu vừa xin lỗi, vừa bấm số tầng, gấp đến độ thần sắc thống hận chính mình không mọc ra đôi cánh để bay lên.

Tới nơi, Dật Ninh chạy ra, tìm phòng, thấy số phòng Chu Diên nói, cửa chỉ khép một nửa, Dật Ninh căn bản không có nghĩ gì khác, vọt đi vào ” Chu Diên, anh làm sao vậy, bị thương sao? Như thế nào lại không đi bệnh viện_____”

Dật Ninh thấy cảnh tượng trong phòng, kinh sợ tới mức nói không ra lời.

Chu Diên cùng một cô gái thân thể trần trụi dây dưa ở trên mặt đất.

Lẽ nào Chu Diên gọi mình đến chính là muốn mình xem cái này sao?

69. Chương 69

Đột nhiên cửa bị xô mạnh ra, ” Bang” một tiếng thật lớn.

Bởi vì... thanh âm này, thần trí Chu Diên thanh tỉnh không ít, nữ nhân ở trên người hắn cũng bị kinh sợ, chuyển đầu qua xem, thấy Dật Ninh vẻ mặt khiếp sợ đứng sững ở trong phòng.

Dật Ninh không biết chính mình lên lui ra ngoài, hay phải làm sao bây giờ, cậu bị chấn động ở một chỗ chân gần như đóng chặt, một tắc cũng không thể cử động, ánh mắt không rời khỏi hai người, đầu óc vang lên ầm ầm, có cảm giác giống như trời sập.

” Chu Diên ?” Dật Ninh thì thảo gọi một tiếng.

Mơ hồ thấy Dật Ninh, nhưng không xác định đây rốt cuộc có phải là ảo giác của hắn hay không, Chu Diên gọi cậu ” Dật Ninh “. Thanh âm của hắn khàn khàn khổ sở, nồng đậm mùi ***, còn mang theo áp lực cùng thống khổ.

Nữ nhân trên người hắn dùng ánh mắt đỏ hồng nhìn thoáng qua Dật Ninh, sau đó lại cúi xuống cắn lên môi Chu Diên, Chu Diên mơ mơ màng màng cảm thấy Dật Ninh đang nhìn, chỉ là hắn cũng không quá xác định, lại gọi một tiếng ” Dật Ninh “

Tiếng thở dốc *** mỹ trong phòng, thanh âm ma sát của thân thể, khiến tâm Dật Ninh lạnh tới cực điểm, dọc đường đi toàn thân ra mồ hôi trong nháy mắt lạnh xuống, giống như hoá thành băng, dán trên làn da, khiến cậu lạnh tới run lên.

Hình như đây là khoảng thời gian rất dài rất dài, ở trong lòng cậu có muốn ngàn suy nghĩ, nhưng trong đầu mọi thứ xoay chuyển quá nhanh, cái gì cũng không suy nghĩ cẩn thận được, nỗi đau khổ gì cũng không thấy rõ.

Cậu muốn chạy trốn.

Nhưng thanh âm khàn khàn thống khổ của Chu Diên gọi ” Dật Ninh ” đã ngăn lại bước chân cậu.

Cậu lúc đó cũng không có nghĩ gì, cũng không kịp nghĩ gì, đây là lần đầu tiên cậu phát hoả, trước đây cậu rất khinh thường những hành động tựa như một người đàn bà chanh chua mắng chửi cùng đánh người.

Mắt Dật Ninh cũng đỏ lên, xông tới nắm lấy cánh tay trơn nhẵn của nữ nhân đang ngồi trên người Chu Diên, đem nàng kéo sang một bên, nữ nhân kia bất ngờ không kịp đề phòng, thoáng cái đã bị Dật Ninh xốc lên.

Còn chưa kịp chửi bậy, chỉ thấy Dật Ninh giơ tay, một cái tát hung hăng đánh trên mặt Chu Diên.

Nàng bị chấn động trong một giây, lúc muốn lên tiếng, lại thấy Dật Ninh vung ra cái tát thứ hai.

Chu Diên thoáng cái bị đánh cho tỉnh không ít, con mắt thanh minh hắn lên, ” Dật Ninh ” hắn gọi một tiếng, lại một cái tát đánh vào trên mặt hắn.

Dật Ninh đứng là ra tay tàn nhẫn, bắt quá, lúc vung tay tát, khí lực bất giác lại nhỏ một chút, nước mắt đảo quanh vành mắt.

Cái tát thứ tư còn chưa tới, Chu Diên đã nắm lấy cổ tay Dật Ninh, hô hấp vẫn hỗn loạn nặng nhọc, con ngươi đỏ hồng, một tay kéo cậu nằm ngửa sấp trên người mình

” Buông, buông, ngươi tên hỗn đản này, ngươi tên hỗn đản này...” Dật Ninh khàn giọng gào thét, cánh tay không bị Chu Diên nắm giữ đánh vào bả vai Chu Diên, còn chưa có đánh tới, Chu Diên đã khàn giọng nói ” Sẽ đau nhức”

Dật Ninh đánh tiếp một quyền, đánh vào đầu khớp xương của Chu Diên, tay đau tới mức co rút lại.

” Đừng ... để chính mình... bị đau, anh.... hiện tại... không có khí lực, em đem nữ nhân kia.... đuổi ra đi.” Chu Diên ở trên người cậu cọ cọ, thở phì phò cố sức nói ra.

Dật Ninh vừa nãy tức đến đỏ mắt, lúc này nghe Chu Diên nói như vậy, sững sốt một giây, ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân vẻ mặt khiếp sợ thân thể trần trụi đang ngồi trên nền thảm.

Tình cảnh kỳ lạ khó hiểu, nhưng lúc này Dật Ninh không kịp lo lắng những điều... này, thậm chí đối với việc một cô gái toàn thân trần trụi, cậu cũng không kịp suy nghĩ việc đem người đuổi ra ngoài là vô nhân đạo cỡ nào, cậu đang muốn nói, bị Chu Diên vuốt tay trên sống lưng mẫn cảm, thân thể thoáng cái yếu ớt mềm nhũn ngã xuống người Chu Diên, nhiệt độ nóng rực trên người Chu Diên, mồ hôi trắng mịn, còn có tiếng thở dốc ồ ồ bất bình thường, cùng thân thể bất động không chút khí lực, Dật Ninh thoáng hiểu rõ, lẽ nào trạng thái của Chu Diên không bình thường?

” Người là ai?” nữ nhân ở một bên giờ mới có phản ứng đi qua túm Dật Ninh.

” Tôi mới phải hỏi cô, cô làm gì Chu Diên ?” Dật Ninh dù sao cũng là một nam nhân, bình thường thoát nhìn có phần mềm mỏng yếu ớt, nhưng khí lực so với nữ nhân vẫn lớn hơn chút ít, nghĩ tới nữ nhân kia

dùng thủ đoạn với Chu Diên, trong lòng đem quan niệm nữ nhân vứt sang một bên, đưa tay nắm lấy nữ nhân kia, hướng nàng nói ” Tôi là bạn trai của anh ấy, cô đi ra ngoài.”

” Bạn trai?” nữ nhân kia lại bị kinh sợ, giật mình cùng phần nộ mà cau mày.

” Phải, tôi là bạn trai của Chu Diên” nghĩ tới cái gì đó, Dật Ninh cúi xuống hôn lên mặt Chu Diên, nói với cô gái kia” Chu Diên là đồng tính luyến, cô muốn đối với anh ấy làm cái gì cũng không được, sớm chết tâm đi! Nhanh đi ra ngoài một chút, đừng để tôi phải đuổi cô!”

Bộ dạng Dật Ninh hung ác tựa như đồ phụ (bà vợ hay ghen), nữ nhân kia cắn răng, chửi bậy vài câu, nghĩ tới bản thân làm gì cũng không khiến Chu Diên bị điều khiển, hoá ra người này cư nhiên là một tên đồng tính, đồng tính luyến coi như xong, lại còn tìm một tên ảo lả như thế, thực sự khiến người ta buồn nôn.

Cơn tức đầy người, cũng không thêm lấy y phục, túm lấy cái chăn quần một chút rồi ra cửa, khi cửa bị cô ta đóng lại, tạo thành một tiếng ‘ Rầm’.

” Dật Ninh, Dật Ninh, Dật Ninh ...” Chu Diên thở phì phò kêu, Dật Ninh liếc mắt nhìn hắn, thực không muốn quan tâm tới người này nữa, bắt quá, lại luyến tiếc.

Dật Ninh ghé vào trên người Chu Diên cùng hắn hôn môi, bàn tay ở trên *** cứng rắn nóng rực của hắn chơi đùa, hơi thở của Chu Diên càng thêm ồ ồ, nhưng Dật Ninh chuẩn bị một hồi, lại thấy phía dưới càng thêm cứng rắn cùng nóng như lửa, không hề thấy muốn xuất ra.

Dật Ninh có chút sốt ruột, Chu Diên dùng chút khí lực còn sót lại ở trên người cậu quấy nhiễu, đưa tay muốn thoát quần Dật Ninh.

Dật Ninh nhìn phía dưới của Chu Diên một chút, nôn nóng đến đỏ cả mắt, thực sự không biết nữ nhân kia cho Chu Diên uống thứ thuốc gì, lẽ nào lại gọi điện kêu bác sĩ, hoặc là gọi những người khác, nhưng Chu Diên gọi điện thoại cho mình mà không gọi cho những người ở ngay trong khách sạn, nghĩ tới loại chuyện này nếu để người khác biết, thể diện của Chu Diên sẽ mất sạch, sau này cũng không có cách nào bảo ban cấp dưới.

Hạ quyết tâm, không thể làm gì khác hơn là cúi người xuống, nghĩ tới lúc Chu Diên làm cho chính mình là thế nào, ngậm lấy không ngừng liếm lộng, cố gắng không để hàm răng nhay phải, Chu Diên bị kích thích, cho dù thần chí không rõ, cũng bắt đầu chuyển động thất lưng, đỉnh tới cổ họng Dật Ninh, Dật Ninh gần như muốn buồn nôn, nhưng đành kèm nén xuống cảm giác khó chịu, cố sức vì Chu Diên khẩu giao....

Cũng không ngờ như vậy cũng không khiến Chu Diên nhanh chóng xuất ra, thế nhưng Dật Ninh thấy hắn không thể phóng xuất, đành phải tiếp tục, tận đến khi, Dật Ninh khó chịu tới mức rơi nước mắt, thứ trong miệng càng lớn hơn, bất ngờ không kịp phòng bị khi Chu Diên đột nhiên phun trào, Dật Ninh không kịp thối lui, trong miệng trên mặt đều bị dịch thể nóng bỏng bắn tung toé, lại dùng tay vì Chu Diên chà xát một hồi, thứ đông tây kia cuối cùng cũng nửa nhuyễn xuống tới.

Đem thứ trong miệng nhổ ra, còn chưa kịp lau trên mặt, Chu Diên thở phì phò một tiếng kêu ” Dật Ninh “, cậu vội vã bò lên đi lên, lo lắng vừa vội hỏi thăm ” làm sao vậy?”

Chu Diên ôm lấy cổ Dật Ninh, kéo cậu lên trên người mình, thoáng cái hôn lên môi cậu, Dật Ninh còn chưa kịp phản ứng lại, ” Ô ô” kêu lên từ chối một chút, Chu Diên không có nhiều khí lực, rất nhanh bị cậu giãy ra, thấy khuôn mặt cùng mắt Chu Diên đỏ hồng chảy mồ hôi, cậu đành cởi áo, dùng y phục xoa xoa mặt, chính mình lại cúi người xuống hôn lên môi Chu Diên, Chu Diên đưa tay xoa lưng cậu, hai người dây dưa cùng một chỗ....

Lần thứ hai so với lần đầu tiên tốt hơn rất nhiều, Dật Ninh lấy tay làm Chu Diên phóng ra.

Chu Diên dần dần phục hồi sức lực, thần trí cũng thanh tỉnh, bắt đầu chủ động hôn môi Dật Ninh, vuốt ve cậu, khiêu khích cậu, đem cậu đặt trên nền tắm, động tác trở lên chủ động.

Hơi thở nóng bỏng, bầu không khí *** mỹ, hai người đều có chút không chế không được....

70. Chương 70

Hôn cùng tiếp xúc, trong phòng luẩn quẩn thanh âm rên rỉ đầy kèm nén của Dật Ninh, Chu Diên bị cậu kích thích mà dường như được hiệu kia không bởi vì phóng ra hai lần mà yếu bớt, trái lại bởi vì thần trí rõ ràng mà càng thêm cường liệt.

Dật Ninh bị áp trên mặt đất, tấm lưng bị cọ sát với mặt thảm, trên lưng vừa nóng lại vừa mang theo chút đau đớn, cảm giác không thoải mái lắm, nhưng vì kích thích mà *** tăng vọt.

” Chu... Chu Diên ... A...Ân... Tới... tới trên giường....đi...” thanh âm Dật Ninh gián đoạn, chân bị Chu Diên gác lên trên vai, bắp đùi sáng choang ngay trong tầm mắt của cậu, vừa nhìn tới, trong lòng lại càng xấu hổ, thế nhưng Chu Diên vẫn không tiến nhập, chỉ dùng vật cứng rắn nóng bỏng kia mà sát không ngừng trong đùi cậu, ngón tay vuốt ve anh quả trước ngực, còn vỗ vỗ bẹn đùi non mềm mẫn cảm ...

Chu Diên hôn lên mặt Dật Ninh , lại vừa liếm vừa hôn môi, giọng mũi dày đặc ” Ừ” một tiếng, đem cậu buông ra, nửa tha nửa ôm đem cậu đặt lên giường, sau đó lại đè lên.

Trong ngăn tủ nơi đầu giường có bảo hiểm bộ, đây là sự chuẩn bị của khách sạn.

Lúc lấy ra dùng, chu diên dùng trơn dịch qua loa vì Dật Ninh làm trơn, một cái vọt đi vào, Dật Ninh bị hấn khiến cho thở dốc liên tục, không thể khống chế được tiếng rên rỉ....

Lần đầu là bị gác chân hung hăng xen vào làm một lần, sau đó cậu bị ghé vào trên giường, cái mông nhếch cao, Chu Diên dường như bị dục hoả cùng tiếng rên rỉ của Dật Ninh làm cho hồng cả đầu óc, háng hái cao tới mức căn bản không dừng lại được.

Thân thể Dật Ninh không tốt lắm, trước đây Chu Diên thông cảm cho cậu, ngoại trừ lúc đặc biệt, muốn làm trọn vẹn, thường thường tối đa cũng chỉ hai lần, nếu không thì, ngày hôm sau Dật Ninh nhất định không thể rời khỏi giường.

Bất quá, lần này, cũng không nằm trong sự khống chế của hấn, Dật Ninh cuối cùng đã bị hấn làm cho phát khóc, thanh âm khàn khàn, bắt đầu cầu xin hấn, Chu Diên vừa dụ dỗ, vừa làm lại một lần, chỉ là động tác ôn nhu hơn rất nhiều...

Vốn không có khí lực đi tắm, Chu Diên toàn thân mệt mỏi, bất quá, trong lòng trái lại thực thoải mái, cầm tấm chăn mỏng quần lấy hai người, đem Dật Ninh ôm chặt trong lòng ngực, làn da Dật Ninh nhẵn nhụi, mùi thơm cơ thể nhân nhật đặc biệt chỉ thuộc về riêng cậu, đều khiến Chu Diên mê luyện cùng thoải mái, ôm cậu tức thời ngủ say.

Lúc Dật Ninh tỉnh lại, mí mắt nặng tới mức mở không ra, đầu cũng rất đau, toàn thân đau nhức, cổ họng cũng khó chịu....

Thật vất vả mới mở mắt ra, thấy trần nhà trên đỉnh đầu, cũng không phải trong nhà, nhìn thiết bị kia, cũng không phải trong khách sạn, mà là trần nhà đặc biệt trong bệnh viện.

Giật giạt thân thể, lại không tự chủ được thấp giọng rên rỉ một tiếng, quay đầu, thấy Chu Diên ghé vào bên giường mình, Chu Diên bởi vì tiếng rên rỉ của cậu mà ngẩng đầu lên, thấy cậu tỉnh, di chuyển con mắt ướm át một tầng thủy quang nhìn hấn, có chút mê man, có chút ỷ khuất.

Chu Diên đứng dậy khom lưng ở trên mặt Dật Ninh hôn một cái, lại duỗi tay dò xét trán cậu, ôn nhu hỏi ” Tỉnh? Muốn uống nước hay ăn gì không?”

Dật Ninh nhìn Chu Diên một hồi, nghĩ tới chuyện xảy ra trước đó, xấu hổ mà quay đi, không dám nhìn Chu Diên nữa, thanh âm yếu ớt ” Sao lại tới bệnh viện.”

Chu Diên đưa tay ôm lấy chân trên người Dật Ninh, trong lòng hổ thẹn cùng thương xót, hấn thực sự nói không nên lời là bởi vì lúc đó hấn không hề cố kỵ đem Dật Ninh làm cho bị thương, hơn nữa, làm xong cũng không rửa sạch phía sau cho cậu, khiến cho Dật Ninh phát sốt.

Lúc hấn vừa tỉnh lại thì cảm giác, người trong lòng toàn thân nóng hổi, khổ sở mà thấp giọng rên rỉ, hơi thở nóng bỏng nặng nhọc, hấn căn bản không kịp nghĩ cái gì khác, vội vã mặc đồ cho Dật Ninh, chính mình thì không kịp mặc chỉnh tề, công Dật Ninh xuống lầu đưa tới bệnh viện.

Phía sau của Dật Ninh bị thương ra máu, hoàn hảo cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, nghỉ ngơi một thời gian là được, không cần phẫu thuật, nếu không thì, Chu Diên thực sự vì tự trách mình mà khổ sở.

Chẳng qua, Lý Tử Dịch đứng bên cạnh hắn mà chữa, nói hắn không biết tiết chế, không biết thương tiếc thân thể Dật Ninh, Chu Diên có nỗi khổ nói không nên lời, hắn cũng không muốn như vậy, thế nhưng, tình huống lúc đó, hắn cũng không khống chế được chính mình, mà chuyện bị nữ nhân bỏ thuốc cưỡng ép liên quan đến tôn nghiêm nam nhân của hắn, cũng không thể nói ra, vì vậy, chỉ có thể để Lý Tử Dịch mắc đến cầu huyết lâm đầu, một câu phản bác cũng nói không nên lời. Đem Dật Ninh biến thành như vậy, hắn cũng không muốn cùng Lý Tử Dịch nói lời gỡ tội, vả lại, bị mắng chửi như thế căn bản có thể làm cho hắn bớt hổ thẹn với Dật Ninh.

Chu Diên cầm một cái cặp ***g giữ ấm, mở ra, bên trong là cháo tổ yến, trong veo thơm lừng.

” Ngồi dậy ăn một chút được không?” Chu Diên hỏi Dật Ninh, Dật Ninh nhìn hắn, tuy toàn thân khó chịu, nhưng thực sự đói bụng, liền gật đầu.

Dật Ninh cố sức ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức, động một chút cũng đau đến nhú mảy.

Chu Diên vội vã đặt cặp ***g xuống, đỡ Dật Ninh ngồi dậy, lại lót cho cậu một cái gối đầu, vén vén tóc trên trán cậu, ” Rất khó chịu sao?”

Dật Ninh không có trả lời, con mắt chớp chớp, mặt đỏ, hiển nhiên là vô cùng xấu hổ.

Chu Diên bưng cháo tổ yến bón cho cậu, Dật Ninh ngoan ngoan ăn.

” Xin lỗi, anh cũng không cố ý, lúc đó, anh không khống chế được chính mình.” Chu Diên vẽ mặt hổ thẹn tự trách, hướng Dật Ninh xin lỗi.

Dật Ninh chậm rãi nuốt xuống miếng cháo, xấu hổ mà hạ tầm mắt, thanh âm rất nhỏ ” Không có gì, em không trách anh.”

Chu Diên lại dứt cho Dật Ninh một thìa cháo, cầm khăn tay lau lau khoé miệng của cậu, ” Sau này sẽ không vậy nữa, lúc đó anh nhất định sẽ dịu dàng, không làm cho em bị thương.”

Bị Chu Diên nói như vậy, Dật Ninh xấu hổ tới mức không dám ngẩng mặt lên, nhỏ giọng ” Dạ” một tiếng liền im lặng.

Dật Ninh ăn xong cháo tổ yến, lại được Chu Diên đỡ vào WC. Sau khi xúc miệng rửa mặt sạch sẽ thì trở về giường nằm, Chu Diên ngồi ở bên giường nắm tay Dật Ninh, tuy không muốn nhắc tới chuyện tổn hại thanh danh cùng tôn nghiêm của hắn, nhưng hắn cần cho Dật Ninh một lời giải thích ” Dật Ninh, anh cùng cô gái kia không có gì, là anh không chú ý nên bị cô ta bỏ thuốc, lúc đó anh bị hạ được, không có khí lực, thần trí cũng không rõ, mới bị nữ nhân kia áp chế, nếu không, anh sẽ không như vậy. Em đã nhìn thấy, phải không?”

Dật Ninh ngược mắt nhìn Chu Diên, cắn răng, có chút ủy khuất, lúc đó cậu nhận được điện thoại của Chu Diên, vừa lo lắng lại sốt ruột, không ngờ tới lúc thấy Chu Diên, cư nhiên là tình cảnh này.

Dật Ninh bực mình nói ra ” Từ lúc anh gọi điện cho em cho tới lúc em đến không phải cũng hơn hai mươi phút, anh cùng cô gái kia làm là được, cần gì quan tâm đến em, anh không gọi, em cũng không biết chuyện của anh cùng cô ta.”

Chu Diên sững sốt ngây ngẩn ” Em nghĩ như vậy?”

Dật Ninh quay đầu không nói lời nào.

Chu Diên thấy Dật Ninh chau mày, trong mắt là thần tình ầm ức cùng ngang bướng, biết là cậu đang giận mà nói ra.

Chu Diên suy nghĩ một chút, đứng dậy hai tay chống ở hai bên người Dật Ninh, cúi đầu ở trên môi Dật Ninh hôn một cái, Dật Ninh trừng mắt nhìn Chu Diên, Chu Diên cười cười, lại hôn lên trán cậu, ôn nhu nói ” lẽ nào em đây là đang ghen sao?”

Dật Ninh hướng hắn hừ một tiếng, đem ánh mắt chuyển sang một bên.

Chu Diên đưa tay xoa xoa mặt Dật Ninh, nhìn cậu ” Em biết không? Từ lúc anh gọi em cho tới lúc em đến, anh cảm thấy phải hơn mấy giờ đồng hồ, mỗi một phút trôi qua thực khó khăn, trong lòng luôn nghĩ Dật Ninh như thế nào còn chưa tới. Anh cũng không có ý tứ làm cùng cô ta, anh biết cho dù cùng cô ta phát sinh quan hệ, em cũng không nhất định biết được, thế nhưng, anh cũng không muốn làm như vậy. Cùng người khác phát sinh quan hệ, có lần đầu, rất có khả năng có lần thứ hai, anh không muốn phản bội em, cho nên, nhất định không thể có lần đầu tiên. Lúc đó anh chính là nghĩ như vậy. Từ khi ở bên em, anh nguyện ý chỉ ở bên mình em, sau này, sẽ không cùng bất cứ người nào phát sinh quan hệ. Điểm này, anh làm được.”

Dật Ninh đưa tay nắm lấy bàn tay đặt trên mặt cậu của Chu Diên, cầm chặt, con mắt ướt át, đôi mắt thâm sâu như hồ nước xuân ấm áp, cậu nhìn Chu Diên ” Em biết.”

Chu Diên lúc đó rơi vào loại tình cảnh này, vẫn chờ cậu tới, khiến cậu có cảm giác mâu thuẫn trong lòng, vừa ấm áp vừa khổ sở, vui vẻ nhưng cũng thương tâm.

” Em biết, Chu Diên, em biết mà.” Dật Ninh thấp giọng nhìn Chu Diên lẩm bẩm nói.

Chu Diên cúi người hôn lên môi Dật Ninh, nhẹ giọng ” Anh là thật lòng yêu em, ở bên em, anh sẽ không cùng người khác xằng bậy.”

Tuy thân thể khó chịu, thế nhưng, trong ngực Dật Ninh rất ấm áp cùng bình an. Cậu luôn nghĩ trong lòng cậu cùng Chu Diên không thể lâu dài, hiện tại lại có chút dao động.

Chu Diên thậm chí nguyện ý vì cậu mà ở dưới tình huống đó cũng không phản bội..., như vậy cậu hẳn càng lên tin tưởng Chu Diên mới đúng.

Dật Ninh không muốn ở trong bệnh viện, vì vậy thân thể tốt hơn một chút, Chu Diên cũng chỉ có thể đưa cậu trở về.

Dật Ninh tạm thời chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, Chu Diên cũng không cho người giúp việc bên Chu gia sang hỗ trợ, mà tự mình dọn dẹp phòng ở, nấu cháo cho Dật Ninh.

Tuy tay chân vựng về, nhưng bởi vì được Dật Ninh hướng dẫn, hẳn làm ra mùi vị cũng không tệ lắm.

Dật Ninh đối với tay nghề của hắn vừa tán thưởng vừa khích lệ khiến Chu Diên vui vẻ trong lòng, đối với việc nấu cháo rất hứng thú, thấy Dật Ninh thích, hắn cũng đặc biệt thoải mái.

Dật Ninh dường như rất hiểu tâm tư Chu Diên, lúc ở bệnh viện, đã khuyên Chu Diên không nên đối với cô gái kê đơn hắn làm gì quá đáng, Chu Diên lúc đó cũng gật đầu đáp ứng, nhưng Dật Ninh vẫn lo lắng, sau đó để xác nhận, lại hỏi Chu Diên vài lần, Chu Diên đều nói không làm gì với cô gái đó, muốn Dật Ninh yên tâm.

Tại lúc Dật Ninh đem chuyện này buông xuống, khi lên mạng xem tin tức, thấy được tin một nữ nhân đẹp cùng nam nhân ở quán ăn đêm bị người chụp ảnh, ảnh chụp rất chuẩn, Dật Ninh đối với việc này không có hứng thú, nên chỉ liếc mắt xem qua cũng không có chú ý, sau khi nghĩ lại cảm thấy cô gái này rất quen mắt, lúc trở lại nhìn kỹ, đột nhiên nhận ra không phải chính là cô gái từng hẹn Chu Diên, sau đó còn kê đơn hắn, trong tin tức vốn không có viết cái gì, nhưng những bài bình luận bên dưới đem gia thế cùng quá trình học tập từ lớn đến nhỏ của cô ta kể ra hết, trong lúc nhất thời, trên mạng đều thảo luận chuyện này.

Ban đầu Dật Ninh còn tưởng đây là chuyện ngẫu nhiên, cậu không ngờ nữ nhân có gia thế như vậy, cứ nhiên mấy loại bài bình luận này cũng dính vào mà không chèn ép phong toả xuống, nhất định là có người có bối cảnh đứng sau lưng.

Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề, nhìn Chu Diên ra vẻ người không liên quan, cậu cũng ngại hỏi.

71. Chương 71

Dật Ninh không nói cho Chu Diên biết sinh nhật mình là bao giờ, cũng không phải cậu khác người, bình thường cậu luôn quên mất sinh nhật của chính mình, nhiều lúc, nếu không phải mẹ cậu gọi cho cậu nhắc

tới, cậu căn bản đã quên, bất tri bất giác mà thêm một tuổi. Cậu không buồn để ý tới ngày sinh nhật, nên cũng không có nói với Chu Diên ngày sinh chính xác của mình.

Tối hôm trước nhận được điện thoại của mẹ, hỏi tình hình cậu gần đây ra sao, Dật Ninh ngẫm một hồi, cuộc sống như hiện giờ, cũng không có gì đặc biệt, ở nhà đọc sách, viết vài thứ, ôn thi, nuôi chó....

Gần đây Chu Diên lại gọi người giúp việc bên Chu gia tới quét dọn làm cơm, vì vậy cậu ngay cả việc dọn dẹp cùng cơm nước cũng rất ít làm, mỗi ngày đều giống như một đại thiếu gia.

Tuy cuộc sống không chút gọn sóng sợ hãi cùng thú vị, nhưng cậu cảm thấy sinh hoạt mỗi ngày đều rất phong phú.

Chu Diên phần lớn thời gian vào buổi chiều là đi làm cho đến tối muộn, thỉnh thoảng vào buổi sáng sẽ ra ngoài, đôi lúc lại đi công tác, hoặc có khi không về nhà ngủ.

Lúc Chu Diên không có nhà, Dật Ninh làm chuyện của mình, thời gian nháo cái trôi qua, khi Chu Diên về tới nhà, cậu lại cùng Chu Diên xem tivi, nếu Chu Diên tập thể dục thì cậu ngồi bên cạnh đọc sách, chuẩn bị nước cùng khăn mặt các loại, còn làm chút điểm tâm cho hai người ăn, Chu Diên đôi khi lại phải xem tài liệu, cậu lại làm việc riêng của mình, thỉnh thoảng bị Chu Diên kéo ra ngoài ăn hoặc đi chơi đâu đó.... chung quy, lúc không có Chu Diên, thời gian của cậu là của riêng cậu, khi ở bên Chu Diên, thời gian của cậu đều là của Chu Diên.

Bất quá, đối với cách nhìn của Dật Ninh, cũng không có gì không tốt, cậu cảm thấy cuộc sống của mình rất phong phú cùng hạnh phúc .

Đem những... lời này nói cho mẹ, mẹ cậu nói, chỉ cần bản thân thấy tốt là được, con người phải biết tự hài lòng, thấy thoải mái là hạnh phúc.

Nói xong lời cuối cùng, mẹ cậu nhắc tới ngày mai là sinh nhật cậu, hỏi cậu có kế hoạch gì không.

Bị mẹ nhắc nhở, Dật Ninh mới nghĩ tới hoá ra ngày mai mình đã hai sáu tuổi.

Lúc còn nhỏ luôn luôn nghĩ tại sao mình không thể nhanh lớn một chút, nghĩ tới hai mươi tuổi hình như xa đến không thể đạt được, thế nhưng hiện tại, không có bất luận cảm giác gì, nhân sinh không có thành tích, cư nhiên nháo cái cũng đã hai mươi sáu tuổi, người khác có thể gọi tuổi này là " sắp ba mươi."

Dật Ninh thoáng hoảng hốt, hoá ra, mình cũng là người sắp ba mươi tuổi.

Hồi tưởng lại, thực sự không có hồi ức gì đặc biệt đáng giá, ngoại trừ lúc tốt nghiệp đại học đạt ưu tú, sau đó lại trở thành một tác gia của một chuyên mục không tệ, ngoài ra cậu cũng không có thành tích gì đáng giá để lấy ra nói cho người khác nghe, tất cả đều bình thường không chút đặc biệt, lúc còn rất nhỏ, luôn mộng tưởng trở thành nhà khoa học rồi làm bác sĩ hay nhà thiên văn học còn muốn làm âm nhạc gia, những... mộng tưởng này một cái cũng không thực hiện được, đồng thời còn cách tình hình hiện tại của cậu khá xa.

Dật Ninh đang cầm điện thoại nghĩ lại, nghĩ tới lúc còn nhỏ hơn phân nửa thời thanh xuân tươi đẹp, cậu đã làm được cái gì....

Vừa nghĩ tới những... này, không khỏi có chút thất vọng về bản thân, hơn nữa, nghĩ tới khoảng thời gian đã qua, đời người mong manh, nói không chừng, trong nháy mắt, khi cậu hồi tưởng lại quá khứ, thì cậu đã già rồi.

Như mẹ cậu đã nói, con người phải biết đâu là đủ, Dật Ninh nghĩ những lời này rất hay. Thế nhưng, khi mở hai bàn tay, cái cảm giác không nắm bắt được thứ gì, khiến trong lòng cậu mơ hồ có chút thất lạc cùng mờ mịt.

Nghĩ tới cùng Chu Diên chung sống, tuy có lúc không khỏi thống khổ cùng khó chịu, thế nhưng nói về tổng thể, là hạnh phúc mỹ mãn, cậu nghĩ, nếu như cả hai cứ như vậy tiếp tục, luôn ở bên nhau, cho tới khi về già nghĩ tới cả đời này, hẳn không tới mức hối hận, trước khi chết, cũng có thể mỉm cười cảm thấy cuộc đời này sống cũng không có uổng phí.

Dật Ninh nói với mẹ, sinh nhật cậu cũng không có tính toán gì, chỉ cần cuộc sống vẫn hảo hảo như thế là được. Cậu lại nhắc mẹ mình nên chú ý thân thể, khí trời nóng bức, lúc tập thể dục buổi sáng cần chú ý,

buổi trưa không nên ra ngoài, đừng để bị cảm nắng các loại....

Lúc Chu Diên về đến nhà, Dật Ninh tiến tới ở trên mặt hân hôn một cái chào hỏi, sau đó nhận lấy áo khoác hân đưa qua treo lên, hỏi vài câu về công tác của hân có vừa lòng không, rồi chuẩn bị nước cho hân, lúc Chu Diên tắm, Dật Ninh lại chuẩn bị bữa ăn khuy nóng hỏi cho Chu Diên .

Thời gian còn sớm, hai người ngồi trên sofa xem phim, Chu Diên đang xem, Dật Ninh thì cầm bấm móng tay cắt móng tay cùng móng chân cho hân.

Để Dật Ninh cắt giúp móng tay rất thoải mái, bởi vì Dật Ninh luôn cẩn thận cùng chuyên chú, sẽ không bấm vào thịt gây khó chịu.

Chu Diên đem tầm mắt từ màn hình chuyển tới trên người Dật Ninh, vẻ mặt Dật Ninh dịu dàng, ánh mắt chuyên chú ôn nhu, một tay cầm ngón tay của hân, một tay cầm kìm bấm nhẹ nhàng cắt móng tay cho hân.

Chu Diên không ngắt đoạn câu, cứ lẳng lẳng mà nhìn, trên màn hình đang chiếu cảnh bắn giết, bối cảnh cùng thanh âm âm ỉ kịch liệt, thế nhưng tất cả dường như cách hai người đang tình tứ này rất xa.

Rốt cục cũng tu bổ xong móng tay cho Chu Diên, Dật Ninh thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt nhu hoà mà say đắm của Chu Diên đang nhìn mình.

” Làm sao vậy?” Dật Ninh hỏi, trên mặt lộ ra biểu tình hoang mang.

Chu Diên đem câu kéo vào trong lòng, ở trên mặt cậu hôn hai cái, đột nhiên nói ” Chúng ta kết hôn đi!”

Trên mặt Dật Ninh lộ ra vẻ khiếp sợ, cậu nghĩ mình có phải hay không nghe nhầm Chu Diên nói tới từ ” Kết hôn” này, cậu chưa bao giờ nghĩ tới có thể dùng trên người Chu Diên cùng chính mình.

Dật Ninh mở to hai mắt nhìn Chu Diên, vẻ mặt sửng sờ, một hồi lâu cũng chưa tỉnh lại.

Chu Diên nắm tay cậu, đưa lên miệng hôn, nói” Em không muốn sao?”

Dật Ninh phục hồi tinh thần, con người mở lớn, ánh mắt nhìn tới màn hình ti vi, trên màn hình kia là một mảng đỏ tươi, nữ diễn viên vì che chắn cho nam diễn viên, trên người trúng đạn, té trên mặt đất, máu nhiễm đỏ chiếc váy trắng trên người cô gái, sau đó từ dưới thân cô lan rộng ra, hình thành một vùng máu trên mặt đất....

Dật Ninh nhìn hình ảnh kia, cậu vốn không thích xem cảnh bắn giết, bởi vì luôn có người chết, cậu đối với chuyện sinh ly tử biệt, đã thành cảm tính, tuy không thích, thế nhưng cậu luôn luôn không kìm nén được nỗi thương tâm cùng thống khổ vô thức nảy lên từ sâu trong nội tâm, cho dù nghe người khác nói có người nào đó đã chết, cho dù người nào đó kia cũng không phải người cậu quen biết, đối với loại chuyện này, cậu cũng sẽ không không chế được cảm giác cay cay mũi.

Dật Ninh cúi đầu, cay cay mũi, cũng không biết là vì nữ diễn viên trong ti vi đã chết, hay bởi vì những lời nói của Chu Diên.

Cậu mở miệng, thanh âm rất nhỏ, mang theo giọng mũi ” Không có.... không muốn.”

” Vậy ý em là đồng ý!” Chu Diên nâng cằm Dật Ninh lên, bức bách cậu phải đối diện với ánh mắt của mình.

Người trẻ tuổi có quyền xung động, Dật Ninh nghĩ tới lời này, chuyện Chu Diên hướng mình cầu hôn, cậu nghĩ Chu Diên quá kích động, không có suy nghĩ cận kề, có lẽ chỉ qua vài ngày, hân tỉnh lại sẽ hối hận cũng nên.

Dật Ninh mỗi lần ngẫm lại tính cách của mình, sinh hoạt hàng ngày, rốt cuộc dường như cuộc sống của mình hết như một người già cả, thậm chí các cụ già còn ra ngoài chơi cờ luyện thái cực quyền hay tham gia một loại hình biểu diễn nghệ thuật nào đó, còn cậu, mỗi ngày đều ngây ngẩn ở nhà, bởi vì phải dặt chớ đi dạo mới có thể ra ngoài một chút.

Mà Chu Diên cùng cậu hoàn toàn tương phản, Chu Diên thích cách sống sôi nổi, thích bên ngoài, leo núi nhảy dù lướt sóng lặn xuống biển.....

Tính cách hai người cũng hoàn toàn khác biệt.

Tuy rằng cho tới nay hai người cũng không có mâu thuẫn gì quá lớn, thế nhưng muốn tiếp tục, cậu nghĩ, không qua bao lâu, Chu Diên cũng đối với cậu chán ghét.

Như vậy, cái gọi là cầu hôn, cũng không có bao nhiêu căn cứ.

Tuy lo lắng rất nhiều, thế nhưng Dật Ninh không cách nào cự tuyệt lời nói của Chu Diên, nếu như kết hôn, trong lòng Dật Ninh rất kiên định, cho dù sau này có thể ly hôn, thế nhưng cùng người yêu ” Kết hôn ” chính là một loại mê hoặc khiến người ta không thể kháng cự.

“Vâng!” Dật Ninh dưới ánh mắt chờ đợi của Chu Diên gật đầu.

Hai mắt Chu Diên trong thoáng chốc sáng rực lên, ở trên mặt Dật Ninh hết hôn lại hôn, rồi hôn lên môi cậu.

Trong phim là khúc nhạc bi thương, Chu Diên đem Dật Ninh đặt trên lưng ghế hôn thắm thiết, khi hai người rời nhau ra, trên màn hình một lần nữa hiện lên hình ảnh.

Trong phim nam nữ diễn viên một lần nữa ngẫu nhiên gặp gỡ, ánh nắng tươi sáng, cỏ tươi cây xanh, một người ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười....

Từ nay về sau, kết cục dường như đã được định trước.

Dật Ninh tựa trên vai Chu Diên thở dốc, nhìn tình cảnh trên màn hình, cho dù cuộc sống sau này ra sao, cậu nghĩ, cũng không nên hối hận. Bởi vì quyết định lúc đó, là hạnh phúc.

Dật Ninh tưởng là Chu Diên không biết sinh nhật của mình, vì vậy cậu cũng không nhắc đến.

Chiều hôm sau lúc sắp tối, Dật Ninh ở trong phòng sách đọc sách, Chu Diên đột nhiên đẩy cửa tiến đến, Dật Ninh ngẩng đầu nhìn thấy hắn đã về, sửng sốt ” Sao anh trở về sớm như vậy?”

Trên mặt Chu Diên là nụ cười sáng rực, sáng tới mức hoàn toàn mất đi vẻ nghiêm túc kiêu ngạo hàng ngày, giống như một đứa trẻ to xác, mang theo hạnh phúc mong chờ cùng ngây ngô.

Hắn đi tới bên người Dật Ninh, cúi người xuống hôn lên môi Dật Ninh đang ngẩng đầu lên một cái, sau đó từ phía sau lưng lấy ra một bó hồng đỏ thắm tươi đẹp.

Dật Ninh sửng sốt, dưới ánh mắt mong chờ của Chu Diên, nhận lấy bó hoa, nói ” Cảm ơn!”

Dật Ninh thích hoa tươi, mỗi ngày đều liên tục có hoa tươi, không tính đến hoa hái từ trên sân thượng xuống cắm, đôi khi là do Chu Diên mua trở về, thỉnh thoảng là do cậu gọi cửa hàng hoa mang tới, Dật Ninh thích bách hợp, hoa Chu Diên mua về phần lớn là bách hợp, Dật Ninh chưa bao giờ từ trong hành động tặng hoa của hắn nhìn ra ý tứ gì đặc biệt, cậu chỉ thấy cảm động vì hành động của Chu Diên.

Một bó hồng này đây, cùng hoa bách hợp trước kia ý nghĩa hiển nhiên không giống.

Dật Ninh còn không biết đối mặt Chu Diên ra sao, ánh mắt Chu Diên nồng nàn nhìn cậu, ở bên ghế cậu đang ngồi nửa quỳ xuống, mở ra một hộp nhẫn kim cương ” Dật Ninh, cho phép anh lấy em!”

Dật Ninh cắn môi, cậu cũng không biết biểu tình trên mặt mình là bộ dáng gì nữa, thế nhưng ánh mắt thâm tình của Chu Diên, ánh mắt chờ mong mà kiên quyết, vẫn nhìn cậu, không chút dao động.

Dật Ninh nhẹ nhàng gật đầu ” Dạ, được!”

Chu Diên lấy nhẫn ra, lại nắm lấy tay trái Dật Ninh, đeo nhẫn lên ngón áp út của cậu.

Lại ở trên mu bàn tay Dật Ninh hôn vài cái, nhìn Dật Ninh nói ” Sau này, em hoàn toàn thuộc về anh, không được đổi ý, biết không?”

Dật Ninh không nói lời nào.

Chu Diên xấu hổ mà cười cười nói ” Anh cũng là của em, sau này tùy em đánh mắng, tùy em sai sử, anh cũng không hối hận.”

Dật Ninh bị Chu Diên trêu chọc cho bật cười. Nghĩ đến lần kia cậu đánh Chu Diên vài tát, Chu Diên sau đó da mặt dày ở trước mặt cậu nhắc đến, nói mặt bị cậu đánh, muốn cậu hôn nhẹ, thực sự là giống như con nít ranh giở trò nhõng nhẽo.

Bị người cầu hôn, sau đó đáp ứng, dường như cũng không phải chuyện khó có thể tưởng tượng gì, không có kinh thể hãi tục, cũng không có thể giới đột nhiên xoay chuyển vậy lấy hai người, tất cả không có gì đặc biệt.

Chu Diên dẫn cậu đến một nhà hàng cao cấp dùng cơm, tiếng nhạc ưu nhã, ánh nến mờ mờ, Chu Diên vẫn nhìn Dật Ninh cười, Dật Ninh bị hấn trêu chọc đến vô cùng xấu hổ.

Bữa tối dưới ánh nến, có bánh ga tô sinh nhật, Chu Diên mang ra quà sinh nhật dành cho cậu, là một chiếc hộp âm nhạc, Chu Diên nói, cậu về nhà hãy nghe.

Dật Ninh cảm động đến hốc mắt đều ẩm ướt.

Chu Diên cười bảo cậu cầu nguyện còn thoải nển.

Loại chuyện cầu nguyện thoải nển này Dật Ninh trước kia cũng không có làm, cảm thấy rất trẻ con, hơn nữa nếu như cầu nguyện là có thể đạt được, như vậy mọi người còn muốn nỗ lực làm việc làm gì.

Nhưng bị ánh mắt tươi cười của Chu Diên nhìn, cậu đành phải chấp hai tay trước ngực, nhắm hai mắt lại, ở trong lòng thầm nghĩ, mong muốn cha mẹ khoẻ mạnh, mong ước cậu cùng Chu Diên quan hệ lâu dài, mong muốn.... Ân.... mong muốn thế giới hoà bình đi....

Dật Ninh mở mắt ra, ánh mắt sâu thẳm của Chu Diên vẫn đặt trên mặt cậu, Dật Ninh hỏi ” Làm sao nữa?”

Lúc Dật Ninh cầu nguyện, nhắm hai mắt, vẻ mặt bình thản mang theo nét tươi cười dịu dàng, tựa như một thiên sứ xinh đẹp, Chu Diên bất giác thấy thất thần, có thể có được người như thế, là phúc khí của hấn!

Dật Ninh mở mắt, Chu Diên mới phản ứng lại, hướng Dật Ninh cười nói ” Cầu nguyện phải nói ra mới được, em thầm nghĩ, căn bản thực hiện không được.”

Dật Ninh chớp chớp mắt, cười không đáp.

Sau đó mới nói ” Em cũng phải trẻ con, cầu nguyện chỉ là an ủi bản thân mà thôi, nói ra cũng không hấn có thể thực hiện được! Chuyện này lẽ nào em không hiểu.”

Chu Diên đưa tay sờ sờ gương mặt cậu, thâm tình chân thành ” Em nói ra xem, anh có thể nghe thấy, thuận tiện thì đi thực hiện nó a.”

Dật Ninh nghe Chu Diên nói xong mặt thoáng cái đã đỏ, trong lòng một dòng nhiệt lưu bắt đầu trỗi dậy, cảm động vô cùng. Chu Diên cũng không phải người thích nói lời ngon tiếng ngọt, cách nói vô ý này của hấn, khiến Dật Ninh biết, Chu Diên là thật lòng nghĩ như vậy.

Nghĩ đến nguyện vọng vừa rồi của mình, cậu bật cười nói ” Lần sau cầu nguyện, em sẽ nói ra.”

” Vì sao lần này lại không?” Chu Diên nhìn cậu hỏi.

Dật Ninh giả hoạt cười ” Bởi vì... này em nói ra, anh cũng không thực hiện được, lần sau em cầu một cái đơn giản thôi, anh có thể giúp em thực hiện.”

Chu Diên bị cậu khơi gợi hứng thú, làm phiền cậu bắt cậu phải nói ra rốt cuộc là ước nguyện gì, Dật Ninh cúi đầu cười, con mắt cong cong thành hai mảnh trắng non, bên trong là hai hồ nước xuân diệu dàng trong vắt, thanh âm cũng mang theo tiểu ý ” Em ước thế giới hoà bình, anh nói xem anh rốt cuộc có thể thực hiện được hay không?”

” Không ngờ tới em lại đại ái thiên hạ như vậy ! Anh thực sự làm không được.” Chu Diên bất mãn mà làm bộ muốn nhéo mặt Dật Ninh, Dật Ninh vội vã nghiêng về phía sau ” Đừng nhéo em, mặt sẽ đỏ.”

Chu Diên kỳ thực chỉ là muốn sờ sờ trên mặt cậu một cái, căn bản không có nhéo cậu.

Hai người dùng cơm xong, Chu Diên mang theo cậu xuống lầu.

Lúc đi ra, có tiếng con gái đột nhiên gọi tên Chu Diên, Chu Diên cùng Dật Ninh đều quay đầu nhìn.

Vóc người nữ nhân thon dài, mặc quần jean áo pull, mang kính râm, mái tóc ngắn dài cuộc sống che lại phân nửa khuôn mặt, xinh đẹp mà gợi cảm.

Dật Ninh mới đầu cũng không nhận ra cô gái đó, Chu Diên thấy cô ta, trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai, cười nhạt một chút, cánh tay ôm trên eo Dật Ninh nắm thật chặt.

Dật Ninh cho rằng cô gái này là hồng nhan tri kỷ trước đây của Chu Diên, lúc đối phương đem kính râm lấy xuống, ánh mắt mang theo phần hận đả qua hai người, cũng không nói gì, xoay người đi.

Dật Ninh lúc này mới nhớ tới đây không phải là cô gái đã từng chuốc thuốc Chu Diên sao, con gái một vị viên chức nào đấy sau đó lại rất nổi danh trên mạng.

Dật Ninh nghĩ đến chuyện danh tiếng của nàng bị huỷ rất có thể là Chu Diên làm, trong lòng có chút áy náy, vừa rồi ánh mắt của cô ta lại quá độc ác, khiến cậu bất giác co rúm lại một chút, dựa sát vào lòng Chu Diên.

Chu Diên ngược lại không có biểu thị gì đặc biệt, ôm Dật Ninh rời đi.

72. Chương 72

Về đến nhà, Dật Ninh đem quà sinh nhật Chu Diên tặng cậu ra xem, chiếc hộp nhạc tinh xảo, bề ngoài màu trắng, mặt trên còn in hoạ tiết hoa hồng, hoạ tiết rất sống động, vô cùng đẹp, mở nắp ra, tiếng nhạc ‘Happy birthday to you’ vang lên, Dật Ninh vừa nghe, thì nở nụ cười, đây không phải là Chu Diên hát sao, thanh âm trầm thấp mộc mạc, tuy hát rất khá, thể nhưng có chút cảm giác không phù hợp.

Theo tiếng nhạc vang lên, vòng quay ngựa gỗ xoay quanh trục, trên ngựa gỗ là hai người, Dật Ninh nhìn kỹ một chút, rõ ràng là hai phiên bản thu nhỏ của Chu Diên cùng chính mình, Chu Diên toàn thân mặc y phục đen, Dật Ninh là y phục trắng, Dật Ninh ngồi trước Chu Diên, vừa vặn bị hắt ôm trong lòng, về mặt hai phiên bản giống như đúc đặc biệt đáng yêu, Dật Ninh nhìn, thì vui vẻ mỉm cười.

Vốn định đóng nắp lại, nhưng thấy bên trong còn có một cái cốt, Dật Ninh vặn một chút, tiếng nhạc từ trong chiếc hộp có chút biến hoá, trở nên nhu tình như nước, ánh trắng mờ lung, thanh âm trầm thấp thâm tình của Chu Diên hát ‘ánh trăng nói hộ lòng tôi’.

Dật Ninh nghe thấy cả trái tim dường như hoà tan thành một hồ nước, nét mặt tươi cười ngây ngốc, nhìn chằm chằm hai bóng người trong hộp nhạc, nhìn hai người bọn họ ngồi trên lưng ngựa, xoay quanh trục xoay lại xoay, hình như có thể vĩnh viễn cũng không dừng lại.

Lại vặn một chút cái chốt kia, phía sau là một khúc ca vừa gây ghi ta vừa hát, thanh âm trầm thấp từ tính của Chu Diên cư nhiên hát rất dễ nghe, chỉ là ca từ khiến Dật Ninh có chút ngượng ngùng, một câu “Xin hãy kết hôn với anh, cả đời bên nhau đi.” Dật Ninh vừa xấu hổ trong lòng, vừa cảm thấy toàn thân ấm áp dạt dào, vô cùng cảm động.

Không biết sau khúc ca kia lại là lời ca gì khiến người ta khó xử, trong hộp nhạc lập đi lập lại lời ca “Xin hãy kết hôn với anh” mê người kia.

Dật Ninh vội vã đem hộp nhạc đóng lại, trong phòng trong phút chốc trở nên yên tĩnh, cậu ngẩng đầu nhìn cửa phòng sách, may là Chu Diên còn đang tắm chưa đi ra, nếu không, để Chu Diên thấy gương mặt bốc nhiệt khí cùng đỏ hồng của mình, thực sự là xấu hổ đến chết người đi được.

Lúc lên giường đi ngủ, Chu Diên cũng không hỏi Dật Ninh có nghe hộp nhạc hay chưa, bất quá, khi Dật Ninh tựa ở trong lòng hắt nói “Cảm ơn anh, em rất thích”, hắt rất hài lòng mà nở nụ cười “Anh mất không ít thời gian để thu cho hay, em thích là tốt rồi.”

Dật Ninh cười đáp “Cảm ơn”

Chu Diên đưa tay ở trên lưng Dật Ninh bóp nhẹ một cái, bất mãn nói “Nói cảm ơn nhiều cũng không đủ thành ý”

Dật Ninh bị tay Chu Diên lần mò xuống dưới trêu chọc đến mức mềm nhũn thân thể, dịch sang một bên tránh né, trong miệng bật ra hai tiếng kêu kinh hãi, sau đó lại không thể làm gì khác hơn là dịch người tới,

đưa tay chống hai bên người Chu Diên, cúi người xuống ở trên môi Chu Diên hôn vài cái, lại nói câu " Cảm ơn anh"

Chu Diên đưa tay ôm lấy thắt lưng cậu, đem cậu kéo tới trên người mình, làm nụ hôn thêm sâu sắc.

Tuy rất muốn thân thể Dật Ninh, nhưng Chu Diên nhớ tới bác sĩ đã nói Dật Ninh cần điều dưỡng thân thể, " Chuyện giường chiếu tốt nhất đừng nhiều quá, một tuần tối đa hai lần, nếu không cơ thể cậu chịu không nổi."

Nghĩ tới đó, Chu Diên đành phải ôm Dật Ninh nhẹ nhàng sờ sờ, tính ra không có làm chuyện gì, Dật Ninh tựa trong lòng hắn, hai người cứ thế ngủ.

Ngày hôm sau, sau khi Chu Diên đi làm, Dật Ninh mới đem hộp âm nhạc ra nghe hết, tổng cộng có bảy ca khúc, đều là Chu Diên hát, hát không tệ, chỉ là ngoại trừ ca khúc sinh nhật đầu tiên, cái khác đều khiến Dật Ninh mỗi lần nghe lại một lần đỏ mặt, tuy như vậy, Dật Ninh vẫn nghe đi nghe lại, vừa nghe vừa đỏ mặt cười khúc khích, đến nông nổi ngay cả nhìn sách cũng không vào, để đọc sách ôn tập cho tốt, cậu đành phải đem hộp nhạc cất đi.

Trên ngón tay đeo chiếc nhẫn cầu hôn Chu Diên tặng cậu, thế nhưng rốt cuộc kết hôn lúc nào, kết hôn ở đâu, theo hình thức gì, những..... này, hai người cũng chưa có bàn bạc qua.

Chu Diên không nói, Dật Ninh cũng không tiện hỏi, một phần là do xấu hổ không dám hỏi, một phần là có chút sợ Chu Diên đổi ý, cậu cũng không muốn ép buộc Chu Diên cũng cậu kết hôn, vì vậy, chỉ có thể làm rùa đen rút đầu.

Hôm đó Chu Diên trở về rất sớm, còn chưa tới giờ cơm tối, hắn đã trở về.

Dật Ninh có chút giật mình " Anh tan tầm sớm như vậy sao, cơm tối còn chưa có xong, phải đợi một lúc mới có cơm ăn."

Chu Diên hôn lên mặt Dật Ninh một cái " Trước tiên em cùng anh tới nhà chính ở một thời gian được không?"

Dật Ninh càng kinh ngạc, chớp chớp con mắt, cắn môi, một lát sau mới hỏi " Chính là ngôi biệt thự của nhà anh sao?"

Trên mặt Chu Diên mang theo nụ cười dịu dàng, hai tay nâng mặt Dật Ninh, vẻ mặt nuông chiều nhìn cậu " Phải, chính là nơi đó."

Ánh mắt Dật Ninh có phần né tránh, cậu không muốn tới nơi đó, nhớ tới chỗ ấy lộng lẫy như vậy, lớn như vậy, còn rất trống trải, lại có rất nhiều người xa lạ, người hầu đều dùng ánh mắt dò xét nhìn cậu, còn mang theo chút khinh thường..... cậu tuyệt đối không muốn tới đó, cậu chỉ hy vọng ở bên Chu Diên, trong một không gian nho nhỏ là được.

Chu Diên hiểu suy nghĩ của Dật Ninh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt Dật Ninh, lại cúi đầu an ủi mà hôn lên môi cậu một cái, ôn nhu khuyên nhủ " Không cần ở lâu lắm, tối đa nửa tháng, sau đó lại trở về đây. Ở chỗ đó có hoa viên, em đọc sách mệt mỏi thì có thể ở trong hoa viên ngắm hoa tản bộ , buổi sáng cùng chấp tối có thể ở trong hoa viên đọc sách, đầu bếp nơi đó cũng không tệ, rất nhiều món chỉ có thể ở nơi đó mới có thể được ăn, có vài món ăn mọi người trong nhà ăn xong một lần còn quyến luyến không quên, em đều có thể thử nếm một lần, nếu như thích làm, còn có thể học cách làm, như vậy không tốt sao? Dật Ninh"

Chu Diên còn muốn nói tiếp, ánh mắt né tránh của Dật Ninh đã không còn lảng đi nữa, nhìn hắn, có chút lo lắng dò hỏi " Có phải có chuyện gì xảy ra, anh lo em ở chỗ này sẽ có nguy hiểm phải không?"

Chu Diên biết Dật Ninh rất thông minh, luôn nhìn thấu mọi chuyện. Thế nhưng, hắn cũng không muốn nói cho Dật Ninh chuyện lần này, dù sao cũng là hắn gây ra, hiện tại, có thể sẽ liên lụy đến Dật Ninh, điều này làm trong đáy lòng hắn không thoải mái lắm.

Hắn không hy vọng Dật Ninh chịu bất kỳ thương tổn gì, không muốn đem sự an toàn của cậu ra đánh cược, chỉ cần có khả năng có người thương tổn Dật Ninh dù chỉ một chút, hắn cũng không muốn để loại khả năng

này gây ra hậu quả gì. Như vậy cho dù Dật Ninh không muốn, hắn cũng phải ép Dật Ninh tới nhà chính của Chu gia ở.

Nơi đó có hệ thống bảo vệ an toàn nhất, hơn nữa cũng không có người dám tới đó gây sự, trừ phi người đó không muốn sống.

” là có chút chuyện phiền toái. Anh lo lắng em một mình ở nhà. Qua bên kia ở một thời gian được không? Để anh yên tâm một chút!” Chu Diên mang theo lo lắng nhìn Dật Ninh, lại hàm chứa chờ mong.

Dưới ánh mắt của hắn, Dật Ninh căn bản không thể nói ra lời từ chối, chỉ có thể gật đầu. Cậu không muốn Chu Diên lo lắng vì cậu, cũng không muốn trở thành gánh nặng cho Chu Diên, tuy không thích sang ở bên nhà chính, thế nhưng vì Chu Diên, cậu phải đi vào trong đó.

Không có mấy thứ cần mang theo, Chu Diên nói đến bên kia, thiếu thứ gì có thể chuẩn bị, cũng có thể cho người về lấy. Vì vậy, Dật Ninh cũng chỉ cầm theo một ít sách, mang theo laptop, còn cả mấy bộ quần áo đơn giản cùng vài vật dụng hay dùng hàng ngày.

Chu Diên cầm sách cùng đồ đạc của Dật Ninh, Dật Ninh cầm máy tính xách tay, dắt cẩu, đóng cửa, cùng Chu Diên xuống lầu.

Lúc ngồi trong xe, Dật Ninh ở trên ghế phụ thấp thỏm không yên, rất cuộc, đến một nơi xa lạ, hơn nữa mọi người ở nơi đó đều là người không quen biết, những... này khiến cậu không biết phải làm gì bây giờ.

Chu Diên vừa lái xe vừa khuyên cậu, nói với cậu ” Không cần lo lắng, em tới nơi đó coi như đi làm khách cũng được, đem chính mình trở thành chủ nhân cũng được, không cần câu nệ, chị gái của anh đã ra nước ngoài, bác cả cùng cha anh đều ở bên ngoài, chỉ có chú ba ở nơi đó, hai cô con gái của chú ba em đã gặp qua, hai đứa rất thích em, lúc anh nói em sẽ tới đó ở, hai đứa đều rất cao hứng, nói sẽ hảo hảo chăm sóc em, những người khác đều là người hầu, căn bản không cần để tâm để họ, lúc em cần gì, anh không có ở nhà, thì em nói với quản gia, nếu như không muốn nói với ông ta, thì nói với hai cô em gái của anh, hai đứa nhất định biết nên làm thế nào. Hơn nữa, mỗi ngày anh đều trở về bên em, có anh ở đây, căn bản không cần lo lắng...”

Dật Ninh nhìn Chu Diên một chút, gật đầu nói đã biết.

Chu Diên nhìn sắc mặt Dật Ninh khá hơn rất nhiều, cũng an tâm một ít.

Xe từ cổng tiến vào trong sân Chu gia, dừng ở bên cửa phụ, Dật Ninh xuống xe, đã có người hầu tới giúp mang đồ, xưng hô với Dật Ninh một câu ” Tô tiên sinh”

Những điều... này khiến Dật Ninh không quá thích ứng.

Bị Chu Diên mang vào nhà, thím ba của Chu Diên đang chiêu đãi bạn bè, Chu Diên mang theo Dật Ninh tới gặp thím ba của hắn, lại cùng mấy vị phu nhân đang ngồi đó chào hỏi, liền mang Dật Ninh từ đại sảnh của bữa tiệc nhỏ đi ra, thím ba của hắn cũng đi theo dặn dò Chu Diên vài câu.

Thím ba của Chu Diên là một đại mỹ nhân rất thân thiện, nàng cùng Chu Diên dặn dò, lại nói Dật Ninh ở chỗ này không nên khách khí, cứ xem như đang ở nhà mình, tuy đều là lời nói lịch sự, bất quá qua cách nói của nàng, khiến người nghe vô cùng thoải mái cùng thân thiết.

Nói xong những lời này, nàng mới nhớ tới yến hội mà trở lại.

Mấy vị phu nhân đang ngồi trò chuyện kia, đều là mỹ nhân phong tình, cho dù tư chất bản thân không được tốt lắm, nhưng bởi vì bảo dưỡng tốt, thêm cách hoá trang cùng ăn mặc, thoát nhìn đều là cảnh đẹp ý vui, bên trong đó không thiếu người trước đây cùng Chu Diên ve vãn thông đồng quá, chỉ là hiện tại Chu Diên đã hồi tâm lâu lắm rồi, một lòng một dạ ở trên người Dật Ninh, mấy vị phu nhân trong phòng hắn cũng không có để ý nhìn qua.

Nữ chủ nhân đã trở lại tiệc rượu, mấy nữ nhân bên trong không khỏi nhắc đến chuyện của Chu Diên, sau đó lại hỏi tới người Chu Diên mang đến.

Thím ba của Chu Diên là một nhân vật vô cùng khôn khéo hơn nữa thủ đoạn có phần sao siêu, vô cùng đơn giản mơ mơ hồ hồ nói hai câu, cũng không có nói đến chuyện thực tế gì, liền đem trọng tâm câu chuyện dời

đi.

Dật Ninh ở trong phòng Chu Diên, tuy chỉ là một gian phòng ngủ, nhưng nhìn diện tích, so với gian nhà họ ở không sai biệt lắm, còn có cả phòng để quần áo cùng toilet phòng tắm, Chu Diên còn cho người dùng một khoảng không gian lớn làm thành phòng sách giống như ở nhà cho Dật Ninh, tất cả đều để cho Dật Ninh thuận tiện.

Hơn nữa, rèm cửa sổ cùng chăn ga gối đều đổi thành màu sắc tươi tắn mà Dật Ninh thích, cũng không phải màu sắc cứng nhắc như ban đầu.

73. Chương 73

Dật Ninh ở trong Chu gia chủ trách, sinh hoạt cùng với lúc ở nhà vốn không có gì sai biệt, chỉ là hiện tại ngay cả cầu cầu cũng không cần cậu để ý, có người hầu hạ chú cún lông xù xinh đẹp kia, mang nó đi dạo trong hoa viên.

Dật Ninh ngoại trừ sáng sớm cùng chập tối ở trong sân tản bộ, những lúc khác, hầu như đều ở trong phòng ngủ của Chu Diên, đọc sách, lên mạng, xem ti vi, có đôi khi đùa với cầu cầu một trận.

Lúc dùng cơm đại đa số là ăn ở trong phòng của mình, đôi khi mới xuống nhà ăn ở dưới lầu, so với xuống nhà ăn, đối mặt với một đồng người khiến cậu không quen, cậu thích ở trong phòng ăn một mình hơn.

Hai cô em gái nhỏ của Chu Diên đều rất khả ái, tan học sẽ tới tìm cậu chơi đùa, chỉ là Dật Ninh đối với việc chơi đùa cùng trẻ con không có kinh nghiệm gì, cũng hai đứa nhóc chơi cũng không khiến hai cô bé thoải mái. Vì vậy, cuối cùng liền biến thành hai cô em gái của Chu Diên ở trong phòng Dật Ninh làm bài tập, Dật Ninh thỉnh thoảng cũng hướng dẫn một chút, cậu đọc qua rất nhiều sách, có đôi khi kể cho hai cô bé nghe chút chuyện cổ, như vậy ba người ở chung cũng rất hoà hợp.

Ngoại trừ hai cô bé khả ái, Dật Ninh cũng không có cùng chú ba cùng thím ba của Chu Diên giao lưu nhiều lắm, chỉ lúc ở trên bàn ăn, từng bị chú ba của Chu Diên hỏi vài ba câu cậu ở đây có quen không, Dật Ninh lễ phép mà trả lời tốt lắm, cảm ơn đã chiêu đãi các loại, cũng không có trao đổi nhiều; cùng thím ba của Chu Diên cũng nói về chuyện sinh hoạt ở đây có quen hay không, có lẽ không có đề tài gì cần nói, Dật Ninh cũng lễ phép mà trả lời.

Dật Ninh trầm mặc văn tĩnh cùng ôn nhu khiêm tốn tuy tính cách như vậy khiến cậu không thể hoà đồng cùng mọi người trở thành bạn bè, bất quá cũng chiếm được tình cảm của tất cả mọi người, ngoài miệng không phê phán kín đáo gì đối với cậu.

Chu Diên đi công tác nước ngoài, qua mấy ngày nữa mới về, mấy ngày nay đối với Dật Ninh mà nói đặc biệt cô đơn, cậu so với lúc thường càng ít ra khỏi cửa, cả ngày đọc sách sáng tác, ngay cả chú cún lông xù cậu mang từ nhà tới cậu cũng không có nhiều thời gian trông nom, nhưng chú cún xinh đẹp ngoan ngoãn kia dường như cũng giống như Dật Ninh được mọi người hoan nghênh, thế nhưng so với Dật Ninh càng thêm thân cận với mọi người, chỉ vài ngày, người hầu trong nhà đều thích nó, hai chị em song sinh mỗi ngày đều muốn dẫn nó đi dạo.

Ngày hôm nay khí trời so với lúc bình thường oi bức hơn rất nhiều, cho dù trong phòng có điều hoà, thế nhưng nhìn qua cửa sổ thấy cây cối bên ngoài sân ủ rũ, cũng khiến trong lòng nảy sinh cảm giác buồn bực.

Dật Ninh ở trên bàn học cũng lâu lắm rồi, liền đứng dậy ở trong phòng đi qua đi lại, duỗi thắt lưng, lại đứng ở cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài sân, ở trong phòng quá lâu, đột nhiên muốn đi ra cửa một chút, nghĩ vậy cậu liền đi ra.

Trên lầu rất an tĩnh, chỉ lúc đi xuống lầu cậu gặp phải cô giúp việc đang bưng trà cùng điểm tâm đi qua, Dật Ninh mỉm cười cùng cô ấy chào hỏi, đối phương cũng cười đáp lại, lúc này mới đi xuống lầu.

Mặt trời bị mây đen che khuất, tuy không có ánh dương quang chiếu thẳng đến, nhưng khí trời vẫn oi nóng như cũ, ở trong sân đi một hồi trên người đã ướt một tầng mồ hôi, đang chuẩn bị quay về phòng tắm rửa, Dật Ninh liền nghe được từ trên lầu truyền đến tiếng đàn dương cầm ưu mỹ trong trẻo.

Dật Ninh ở đây đã hơn một tuần, đây là lần đầu tiên nghe được có người đàn dương cầm, cậu nghĩ đôi song bào thai đang đàn, liền đi theo tiếng đàn tới hành lang lầu hai, lại đi thêm một đoạn, đứng ở trước một gian phòng, cánh cửa khép hờ, từ bên trong truyền ra giai điệu quen thuộc duyên dáng ‘ Butterfly Lovers’ . (Trong QT là lương chúc>>> ko biết có phải lương sơn bá chúc anh dài ??? nhưng mà đàn dương cầm thì hơi kỳ nhỉ??? thế nên ta theo bản dịch trên google ‘ Butterfly Lovers’)

Dật Ninh nhẹ nhàng giữ cửa đẩy ra, đứng ở cửa nhìn vào.

Bên cửa sổ lớn sát đất, có hàng song cửa, rèm cửa màu nhàn nhạt in chút hoa văn được vén sang một bên, bên ngoài ánh sáng chiếu vào, cạnh cửa sổ đặt một chiếc đàn dương cầm trắng muốt, trên ghế là hai người đang ngồi, cảnh sắc này được ánh sáng bên ngoài chiếu vào làm nổi bật lên tựa như một bức tranh, màu sắc vốn nhàn nhạt, lại khiến người ta có cảm xúc rất nồng đậm.

Ngồi ở vị trí gần cửa hơn là một cậu bé xinh đẹp, tinh khiết trong veo, thoát nhìn khoảng hơn mười lăm tuổi, mặc y phục trắng thuần, tóc hơi dài, che khuất vầng trán cùng lỗ tai, khuôn mặt xinh đẹp, lông mi hơi khép hờ, cái mũi thẳng, cánh môi mềm mại mà gợi cảm, chiếc cằm nhọn thoáng có vẻ cao ngạo, cậu bé đang chuyên chú đàn dương cầm, ngón tay thon dài trắng nõn di chuyển trên phím đàn đen trắng, giống như một áng thơ mỹ hảo lưu chuyển, Dật Ninh nhìn, đứng ở cửa nhập thần.

Mãi đến khi một đường nhìn băng lãnh bức nhân bắn tới trên người, Dật Ninh mới phục hồi tinh thần, hoá ra là người đang ông cao lớn anh tuấn ngồi ở bên cậu bé kia, đồng thời đang nhìn qua chỗ cậu, gương mặt lãnh ngạch mà tràn ngập khí phách, cùng Chu Diên rất giống, nhưng cũng cùng Chu Diên cho cảm giác hoàn toàn bất đồng. Ánh mắt ông ta thâm trầm khiến người khác cảm thấy sắc bén, tạo cảm giác bức bách vô cùng, phảng phất ngay cả hô hấp trong nháy mắt cũng không thông. Mà ánh mắt Chu Diên tuyệt đối không phải như thế, Chu Diên nhìn cậu thì, ánh mắt luôn ôn nhu thâm tình, mang theo tiểu ý.

Dật Ninh lúc này mới phản ứng lại, cũng không phải cặp song bào thai ở đây đàn dương cầm, mà là những người khác, là cậu quấy rối người ta.

Tiếng đàn dương cầm véo von dừng lại, thiếu niên vừa đánh đàn quay hướng về phía cậu nhìn qua, thấy cậu sững sốt một chút, sau đó lộ ra vẻ tươi cười, rất nhẹ dịu dàng lại khiến cho người ta có cảm giác khai vân vũ tế, khiến trong lòng thoải mái.

Dật Ninh xấu hổ đỏ mặt, lập tức khom lưng xin lỗi ” xin lỗi, quấy rầy hai người rồi, tôi sẽ đi ngay.”

Dật Ninh nói, đã lui về sau một bước, thiếu niên kia đứng dậy, lên tiếng ” Chờ một chút”

Dật Ninh dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu ta, ánh mắt ý hỏi có chuyện gì.

Thiếu niên kia hướng Dật Ninh đi tới, vừa cười vừa nói, ” Anh là bạn trai của Chu Diên ca ca phải không? Lần trước gặp qua một lần, anh đã quên?”

Dật Ninh thấy cậu ta nói như vậy, sững sốt một chút, nhìn thiếu niên đang đi tới, còn có người đàn ông phi thường giống Chu Diên kia, nhớ tới lúc tết âm lịch, bị Chu Diên mang tới nơi này ăn cơm tối, đã từng gặp qua cha Chu Diên cùng với thiếu niên xinh đẹp ngồi bên cạnh cha hắn.

Biết được thân phận được hai người, Dật Ninh càng thêm quần bách, bình thường cậu từ ngữ khí cùng lời lẽ Chu Diên nói về cha hắn, đại khái biết được mối quan hệ giữa hắn cùng cha hắn không quá hoà hợp, hơn nữa thấy cha Chu Diên tuổi còn trẻ như vậy, thoát nhìn chỉ tựa như anh trai của Chu Diên chỉ hơn kém vài tuổi, nhưng người đàn ông này so với Chu Diên thâm trầm mà khí thế bức người hơn nhiều, Dật Ninh nhìn hắn một cái, không dám nhìn nữa, bước chân bắt giắc lùi lại phía sau một bước.

Mà thiếu niên vừa đàn dương cầm đã đi tới, cư nhiên kéo tay cậu, bộ dáng hình như rất hài lòng, nói với cậu ” Tôi nhớ anh gọi là Tô Dật Ninh, có đúng hay không?”

Dật Ninh không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Thiếu niên nở nụ cười, con mắt đẹp hơi nheo nheo, giống như ánh trăng nhu hoà lại tươi đẹp, cậu ta lên tiếng ” Anh vào cùng tôi a!”

Dật Ninh không kịp cự tuyệt, đã bị cậu ta kéo vào phòng, còn nghe cậu ta nói với người đàn ông bên cạnh ” Chu Ký, người đi làm việc đi, ta cùng anh ấy nói chuyện một chút, không muốn người ở đây.” (nghĩ mãi

ko bít cho Chu Ký với em này xưng hô với nhau thế nào nên ta để ta người lun)

Dật Ninh đối với việc thiếu niên này tùy ý gọi thẳng tên cha Chu Diên còn đối với ông ta sai khiến cảm thấy có chút kinh ngạc, tuy đoán hai người là tình nhân, thế nhưng cho dù là quan hệ tình nhân, Dật Ninh cũng hiểu được, người đàn ông này quá mức khí thế bức người, mà có người sai khiến hẳn làm việc có vẻ không hợp lý cùng đặc biệt kỳ quái.

Chính là, cha của Chu Diên cũng không vì thiếu niên kia đối với hắn như thế mà lộ ra vẻ mất hứng, ngược lại còn hướng cậu ta mỉm cười gật đầu, vẻ mặt dịu dàng, thanh âm cũng không phải loại lạnh lùng như Dật Ninh tưởng tượng, thanh âm đàn ông trầm thấp từ tính mà gọi cảm, bên trong hàm chứa sự dịu dàng cùng nuông chiều, " Vậy người trước tiên ngồi ở chỗ này một hồi, ta đi làm chút chuyện rồi tới đây, muốn ở chỗ này ăn cũng được, trở về ăn cũng được, người muốn làm gì thì nói với ta, Ta làm xong sẽ tới tìm người."

" Được, người đi đi!" Lâm Tiểu Tề nói với Chu Ký, sau đó ánh mắt dời tới trên người Dật Ninh.

Lúc Chu Ký ra cửa, liếc mắt nhìn Dật Ninh, khiến Dật Ninh theo phản xạ co rúm người lại một chút, ánh mắt chệch sang một bên không dám nhìn hắn.

Chờ thứ khí thế tồn tại bức người rời đi, Dật Ninh mới trầm tĩnh lại, đối mặt với thiếu niên trước mặt không ngừng đưa ra câu hỏi, cậu có chút trả lời không kịp.

" Anh cứ gọi Tiểu Tề, tôi gọi anh là Ninh Ninh thế nào?" Lâm Tiểu Tề ngồi vào một bên sofa, còn kéo Dật Ninh qua ngồi xuống.

Tuy cậu dùng tên ' Ninh Ninh ' ở trên mạng, thế nhưng bị một thiếu niên nhỏ tuổi như vậy gọi vẫn khiến Dật Ninh không quen, " Gọi Dật Ninh được rồi, tất cả mọi người đều gọi như thế."

" A, được. Dật Ninh, anh là bạn trai của Chu Diên ca ca sao?."

Không nghĩ tới cậu thiếu niên kêu Tiểu Tề này lại tùy ý thân thiết với người ngoài như thế, Dật Ninh cảm thấy có chút không theo kịp tiết tấu của cậu ấy, phản ứng chậm chạp mãi mới nói " Phải, là như vậy."

" Cảm giác anh rất dịu dàng, Chu Diên ca ca cùng anh ở một chỗ nhất định rất hạnh phúc, tôi mừng thay cho anh ấy." Ánh mắt Lâm Tiểu Tề trong suốt, tràn đầy ý cười, nói ra.

Dật Ninh cảm thấy thiếu niên trước mặt nhắc tới Chu Diên khiến cậu thấy có chút kỳ quái, ngữ khí cậu ta dịu dàng, dường như Chu Diên là anh ruột của cậu ấy, lẽ nào cậu thiếu niên này không phải tình nhân của cha Chu Diên, mà là em trai của Chu Diên ?

Dật Ninh cảm thấy kỳ quái trong lòng, nhưng nét mặt vẫn nhu hoà tươi cười, đối với việc người khác khen ngợi, cậu vẫn thấy ngượng ngùng. Vì vậy dời đi trọng tâm câu chuyện, " Vừa rồi cậu đàn khúc nhạc kia rất hay, tôi nghe đến nhập thần."

" Ahh thích nghe a! Tốt lắm, tôi đàn lại một lần là được rồi." thiếu niên nói xong định đứng dậy.

Dật Ninh vội đáp " Kỳ thực không cần."

Đối phương biết cậu là nói lời khách sáo, cười cười, cũng không đứng dậy nữa, đối với Dật Ninh nói " Gặp được anh thật là cao hứng, thấy anh, tựa như nhìn thấy Chu Diên ca ca."

" Gặp anh ấy rất dễ a. Cũng không phải việc gì khó khăn." Dật Ninh cảm thấy thiếu niên trước mặt nói rất kỳ quái.

Lâm Tiểu Tề nhìn Dật Ninh một chút, lại cúi đầu xuống, lộ ra nét tươi cười đáng ghét, thanh âm cũng có chút buồn bã sâu thẳm " Chu Diên ca ca, tôi cũng mong được gặp anh ấy, thế nhưng lại sợ gặp."

Dật Ninh nhớ đến bữa cơm tối vào dịp tết âm lịch, Chu Diên đối với thiếu niên này coi thường, mà bộ dạng thiếu niên này lại thất vọng nhìn bóng lưng Chu Diên, càng khiến cậu thấy kỳ quái, " Chu Diên kỳ thực ngoài lạnh trong nóng, đối với người khác thực sự tốt lắm..."

Lâm Tiểu Tề nhìn về phía đàn dương cầm, nhớ tới trước đây cùng ở chung với Chu Diên, tuy rằng chỉ có một thời gian ngắn, thế nhưng khiến cho cậu cảm nhận rõ ràng được tình cảm anh em, đó là thứ ngoài tình cảm của Chu Ký cùng mẹ cậu dành cho cậu, là tình cảm cậu trân trọng nhất, cho dù thời gian trôi qua bao

lâu, cho dù hần có bao nhiêu thay đổi, thì những chuyện khi cùng Chu Diên ở chung đều khiến cậu vô cùng quý trọng, dù sao huyết mạch tương liên, có đôi khi, thứ tình cảm này, giống như bản năng huyết thống của động vật khiến cho người ta dứt bỏ không được, lưu luyến không dứt.

Trong thanh âm của cậu mang theo hoài niệm, khẽ cười nói ” Phải a, đối với người khác kỳ thực không tệ. ” nói xong lại nghĩ tới chuyện xấu Chu Diên từng làm, thì bật cười.

Bởi vì Dật Ninh là bạn trai của Chu Diên, cậu cũng không thể nói ra khuyết điểm của Chu Diên, vì vậy đem trọng tâm câu chuyện nói tới việc Dật Ninh cùng Chu Diên ở chung.

Lâm Tiểu Tề cho người ta cảm giác quá mức sạch sẽ trong suốt, khiến người ta chưa phát giác đã bị hấp dẫn, Dật Ninh rất nhanh đã cùng cậu ta trò chuyện vui vẻ.

Dật Ninh nói qua những chuyện trong thời gian cậu cùng Chu Diên sống chung, Lâm Tiểu Tề cảm khái nói ” Anh ấy thực sự rất yêu anh a, trước đây anh ấy luôn làm chuyện xấu, hiện tại lại thay đổi nhiều như vậy.”

Dật Ninh lộ ra nụ cười yếu ớt, không có trả lời.

Dật Ninh không cẩn thận nhắc tới quan hệ cha con giữa Chu Diên cùng cha hần, Lâm Tiểu Tề nghe thấy một hồi lâu không nói gì, sau đó mới thở dài ” Trước đây cũng không phải đặc biệt tốt, thế nhưng cũng không có quá gay gắt, từ khi tôi... tôi cùng...Chu Ký ở cùng một chỗ, quan hệ giữa Chu Diên ca ca cùng Chu Ký mới lãnh đạm, tôi... tôi mong muốn quan hệ giữa hai người có thể tốt hơn, thế nhưng lại không có cách nào làm được.”

Cậu ta nói tới đây, thì nắm tay Dật Ninh, chờ đợi nhìn cậu ” Anh có thể hay không giúp tôi khuyên nhủ Chu Diên ca ca, để anh ấy không tức giận nữa, không nên đối với Chu Ký lạnh nhạt như thế. Chu Diên ca ca cùng Chu Ký chiến tranh lạnh, ngoài mặt Chu Ký không thể hiện gì, nhưng anh cũng biết, trong lòng hần cũng không dễ chịu, hần rất quan tâm đến Chu Diên ca ca...”

Dật Ninh xác định cậu thiếu niên xinh đẹp trước mặt quả thật là tình nhân của cha Chu Diên, chỉ là nghe cậu ta nhắc tới Chu Diên, hình như cậu ấy cùng Chu Diên vô cùng thân thuộc, Dật Ninh nghĩ trong lòng, thiếu niên này trước đây là người yêu của Chu Diên sao, sau đó lại là tình nhân của cha hần? Bởi vậy Chu Diên tức giận?

Nói chung, mấy chuyện của người có tiền, Dật Ninh cảm thấy quan hệ phức tạp lại phiền phức, cha Chu Diên thoát nhìn còn trẻ tuổi, thế nhưng hần so với thiếu niên này hơn nhiều lắm, hai người cư nhiên lại cùng một chỗ, nhìn Lâm Tiểu Tề, cậu không khỏi nghĩ tới Trương Hoàn.

Xem ra, ái tình thật sự không do ý chí chủ quan của con người quyết định. Tuổi tác, giới tính, đều không liên quan.

74. Chương 74

Dật Ninh cùng Lâm Tiểu Tề ở trong phòng trò chuyện rất lâu, sau đó Lâm Tiểu Tề lại mời cậu tới nhà hần chơi, Dật Ninh ngoài miệng đáp ứng, thế nhưng nghĩ tới cha Chu Diên là kiểu người khí thế bức nhân như vậy, trong lòng cậu cũng không dự tính đi.

Hôm Chu Diên trở về, lúc Dật Ninh cùng Lâm Tiểu Tề đang nói tới chủ đề âm nhạc cổ điển Trung Hoa, Dật Ninh nhận được điện thoại của Chu Diên, nói hần đã xuống phi cơ, tới công ty một chút rồi lập tức quay về.

Dật Ninh trả lời đơn giản hai câu, nói chờ hần cùng ăn cơm chiều, liền treo điện thoại.

Lâm Tiểu Tề nhìn hần, trên mặt là nét tươi cười trong trẻo, ” Là điện thoại của Chu Diên ca ca sao?”

Dật Ninh gật đầu ” Phải, hần vừa xuống phi cơ, tới công ty một chút rồi trở về.”

Ánh mắt Lâm Tiểu Tề loé loé, không có nói nữa.

Dật Ninh cùng Lâm Tiểu Tề nói một hồi, người hầu mang điểm tâm cùng trà lên, hai người vừa nói vừa ăn vài thứ, Dật Ninh dẫn Lâm Tiểu Tề tới phòng mình, vì cậu muốn giới thiệu mấy cuốn sách cậu thích, Lâm

Tiêu Tề thấy thích, ghi nhớ tên sách nói muốn mua về xem, Dật Ninh muốn đem sách của mình cho hân mượn, hân lắc đầu nói không cần cũng không có nhận lấy.

Lúc hai người xuống lầu, ở trên cầu thang gặp người hầu đang mang theo hành lý của Chu Diên, Dật Ninh hỏi ” Chu Diên đã trở về sao?”

Đối phương đáp ” Cậu chủ đang ở trong thư phòng, nhị lão gia tìm cậu ấy nói chuyện!”

Dật Ninh gật đầu, nhận lấy hành lý của Chu Diên, tự mình mang về phòng ngủ, sau đó đem đồ đạc bên trong lấy ra sắp xếp, bên trong có một cái hộp không lớn không nhỏ đóng gói rất tinh xảo, Dật Ninh nghĩ bên trong hẳn là món quà gì đó, bỏ vào trong ngăn tủ của tủ sách, cũng không có mở ra xem.

Đợi một thời gian không ngắn, cũng không thấy Chu Diên từ thư phòng đi ra, Dật Ninh không biết hân cùng cha hân đang nói chuyện gì, nói gì mà mất nhiều thời gian như thế, tuy lo lắng, nhưng cũng không dám đi tìm hỏi.

Là Lâm Tiểu Tề kéo Dật Ninh xuống lầu, tới cửa thư phòng, cửa phòng vẫn đóng chặt.

Dật Ninh có chút khấn trương, không muốn quấy rầy Chu Diên cùng cha hân nói chuyện, thế nhưng lại lo lắng tình huống bên trong, chỉ có thể thấp thỏm bất an đứng ở nơi đó, Lâm Tiểu Tề gõ cửa, sau một lát cửa mở ra, người ra mở cửa chính là Chu Diên, hân thấy Lâm Tiểu Tề đứng ở cửa rõ ràng sưng sốt một chút, khuôn mặt vốn không có biểu tình lại càng thêm lạnh nhạt, vả lại, còn bắt giác nhíu mày, đem ánh mắt từ trên người Lâm Tiểu Tề dời đi, lại thấy được Dật Ninh vẻ mặt lo lắng đứng ở ngoài cửa cách đó không xa, hân không buồn để ý đến Lâm Tiểu Tề đi qua cậu ta tới trước mặt Dật Ninh, đưa tay nắm lấy tay cậu, thanh âm nhu hoà ” Có chuyện gì sao? Anh cùng ông ta còn có chút lời muốn nói, hiện tại muộn rồi, em ăn cơm trước đi, không cần chờ anh.”

Dật Ninh biết Chu Diên nói ‘ Ông ta’ chính là chỉ cha mình. Cậu chứng kiến lúc Chu Diên mở rộng cửa về mặt lãnh ngạc, sau đó lúc thấy Lâm Tiểu Tề thì nhíu mày chán ghét, Dật Ninh không rõ vì sao Chu Diên ghét Lâm Tiểu Tề như vậy, hơn nữa vì sao mối quan hệ của hân cùng cha hân rất bế tắc.

Cậu không biết nhiều chuyện của Chu Diên lắm, đối với việc này cũng không biết nên nói cái gì, nghĩ đến bản thân đối với rất nhiều chuyện của Chu Diên đều hoàn toàn không biết gì cả, trong ngực bắt giác có chút chua xót khổ sở, ánh mắt nhìn Chu Diên cũng khó che dấu ưu thương.

Chu Diên vốn xoay người muốn đi vào thư phòng, thấy ánh mắt này của Dật Ninh, liền dừng bước, đưa tay nâng cằm cậu, ở trên môi cậu hết hôn lại hôn, nhẹ nhàng nói ” Làm sao về mặt như muốn khóc thế.”

Dật Ninh lắc đầu nói, ” Không có gì, em chỉ đến xem anh, anh ở trong thư phòng lâu lắm rồi, em có chút lo lắng.”

Chu Diên sưng sốt, đưa tay nắm thắt lưng Dật Ninh, ” Em theo anh vào đi.”

Dật Ninh không rõ Chu Diên vừa rồi còn bảo cậu đi trước, như thế nào chỉ trong chớp mắt lại muốn cậu cùng vào thư phòng. Nói thật, trong tâm cậu có chút sợ cha Chu Diên, thậm chí tới nông nỗi không dám nhìn, cậu không muốn vào thư phòng, thế nhưng vì Chu Diên một mực, không cho phép cậu cự tuyệt hoặc lùi về phía sau, cậu đành theo vào phòng.

Chu Ký ngồi sau bàn, Lâm Tiểu Tề đứng bên cạnh hân, lúc Chu Diên cùng Dật Ninh đi vào, hai người họ đang nói chuyện, thấy hai người tiến đến, bọn họ liền nhìn qua.

Ánh mắt Lâm Tiểu Tề hàm chứa lo lắng, liếc mắt nhìn Chu Diên cùng Dật Ninh, lại cúi đầu, nhưng vẫn đứng bên Chu Ký không có rời đi.

Chu Diên mang theo Dật Ninh ngồi xuống bộ sofa bằng da màu đen bên cạnh, sau khi ngồi xuống hân đưa tay nắm tay Dật Ninh, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị cùng ánh mắt thản nhiên nhìn Chu Ký, lên tiếng ” Dật Ninh cũng ở chỗ này, tôi sẽ nói rõ ràng, không cần tìm nữ nhân cùng tôi kết hôn, tôi đã cầu hôn Dật Ninh.” nói xong, thì cầm bàn tay mang nhẫn của Dật Ninh lên, còn đưa lên môi khề hôn một cái ” Dật Ninh cũng đồng ý rồi, chúng tôi qua một thời gian nữa sẽ kết hôn.”

Dật Ninh bị lời nói của Chu Diên làm cho giật mình, mở to hai mắt nhìn, cái mũi ê ẩm cay cay, cố nhịn không cho nước mắt đảo quanh viền mắt, trong ngực nhiệt lưu bắt đầu khởi động, Chu Diên nói ra lời như

vậy, hoá ra đều là cậu không tín nhiệm Chu Diên, mà trong lòng Chu Diên vẫn luôn mong muốn hai người thật lâu dài.

Dật Ninh nhìn về phía Chu Diên, đôi mắt to mang theo hơi nước, tựa như hai khoả bảo thạch rực rỡ xinh đẹp, mà trong đôi mắt như bảo thạch này, chỉ có một người, thâm tình nhìn Chu Diên, khiến Chu Diên cảm động một trận, Dật Ninh là một người rất tốt, không nói đến tính cách làm sao, chính là trong lòng cùng trong mắt Dật Ninh cho tới bây giờ chỉ có mình hắn tuy không phải nồng đậm nhưng vĩnh viễn không phản bội khiến người ta lại thêm yêu say đắm cùng quý trọng.

Chu Diên nhìn về phía Chu Ký, nói tiếp ” Muốn có con càng không có khả năng, tôi không thích trẻ con, cũng không có tinh lực để trong nom, nếu sinh ra lại bỏ mặc, thì có ý nghĩa gì, bản thân tôi chính là như thế mà ra, tôi hiểu rõ hơn ai hết, tôi không muốn con của mình giống như mình, như vậy, còn không bằng từ bỏ.”

Ngữ khí của Chu Diên lạnh lùng, hắn nói xong, Chu Ký tựa lưng vào ghế ngồi mặt không chút biểu tình một hồi lâu không nói gì, Lâm Tiểu Tề đứng ở bên người hắn hơi mở miệng, không nói, cũng không có nói lên lời. Đưa tay cầm tay Chu Ký, nắm chặt chẽ, hắn biết, Chu Ký tuy ngoài mặt thoát nhìn không chút dao động, thế nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một con người mà thôi, con người đều từ xương thịt mà thành, cũng trải qua khó khăn, cũng sẽ thụ thương. Chính là, Chu Ký vì bản thân không có làm tròn trách nhiệm làm cha mà tự trách, thế nhưng hắn cũng không thể nói ra, chỉ có thể lặng yên mà chịu đựng đứa con chỉ trích.

” Chuyện này cũng không cần bàn nữa, cùng nữ nhân kết hôn không thể, tôi cũng không muốn có con, chính là như vậy. Ông đi tìm Chu Niệm trở về sinh tôn tử cho ông đi, tôi ngồi máy bay mệt mỏi, muốn đi ăn đi ngủ, không phụng bồi.”

Chu Diên nói xong, thì lôi kéo Dật Ninh đứng lên, mang theo cậu ra cửa.

Đây là lần đầu Dật Ninh thật sự nhìn thấy Chu Diên cùng cha hắn đối mặt, lúc ra khỏi cửa, thấy Lâm Tiểu Tề ôm lấy người đàn ông lãnh ngạc kia.

Dật Ninh gọi điện thoại cho phòng bếp mang cơm tối lên, cùng Chu Diên ăn trong phòng ngủ, Chu Diên tắm rửa sạch sẽ, thực sự mệt chết đi được, ngã xuống giường liền ngủ.

Dật Ninh biết, Chu Diên cùng cha hắn nói xong thì tâm tình không tốt, giữa chân mày cũng chưa giãn ra, trên mặt tựa một tầng khí bức bối, nhìn khuôn mặt say ngủ của Chu Diên, Dật Ninh đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên vầng trán nhăn lại của hắn, nhẹ nhàng hôn lên đó. Sau đó mới tiếp tục xem sách.

Chu Diên ngủ hơn ba tiếng thì tỉnh lại, Dật Ninh tắm rửa xong lau khô tóc đang chuẩn bị đi ngủ, vừa lên giường đã bị Chu Diên xoay người đem cậu đặt dưới thân, Dật Ninh kinh ngạc đôi chút, đã bị Chu Diên hôn lên môi, còn bị tay Chu Diên tiến vào trong áo ngủ vuốt ve thắt lưng, sau đó ở trước ngực vân vê tìm tới một hồi, Dật Ninh mềm nhũn thân thể, ở dưới thân Chu Diên khó nhịn mà nhẹ nhàng cử động, tay cũng ôm lấy bờ vai Chu Diên.

Hôn từ cằm tới lỗ tai, sau đó tới cổ xương quai xanh, y phục bị cởi xuống.

Dật Ninh vừa tắm xong thân thể còn mang theo hơi nước, man mát trơn nhẵn, còn có mùi thơm ngát của sữa tắm hương quýt.

Dù sao vài ngày không gặp, Dật Ninh cũng vô cùng động tình, hai chân thon dài quấn lấy thắt lưng Chu Diên, hai người một phen tình sự kịch liệt, Dật Ninh rên rỉ không ngừng, toàn bộ quá trình rất chủ động, sau khi xong việc, Chu Diên ôm eo cậu hôn lên cái trán đầy mồ hôi của Dật Ninh.

Lại một lần nữa tắm rửa xong, thay đổi ga giường vì một phen vận động đã nhăn nhúm dơ bẩn, nằm ở trên giường, Chu Diên ôm Dật Ninh ghé vào tai cậu hôn lên, ôn nhu nói ” Dật Ninh, lúc nào chúng ta xuất ngoại đi đăng ký kết hôn được không, chúng ta kết hôn rồi, bọn họ cũng sẽ không còn muốn ép anh đi gặp mặt nữ nhân nữa.”

Dật Ninh không có trả lời, dựa vào người Chu Diên, một lát sau mới gật đầu.

Dật Ninh mỗi ngày ở trong phòng, chuyện sau ngày Chu Diên cùng cha hắn nói chuyện, cậu cũng không rõ lắm, cũng không có hỏi.

Nhưng thật ra sau đó Chu Diên nói cho cậu một chút, nói hắn từ bỏ quyền thừa kế sản nghiệp của cha hắn, cha hắn ở bên ngoài có một người con riêng sẽ về nhà thừa kế sự nghiệp của cha hắn, Dật Ninh vừa kinh ngạc vừa hồ thẹn áy náy, ôm Chu Diên hồi lâu mà không nói ra lời, Chu Diên vỗ lưng cậu an ủi nói ” Không có gì, anh vốn không muốn kế thừa sản nghiệp của ông ấy, mỗi ngày mệt nhọc tới không có thời gian cho bản thân, cuộc sống có ý nghĩa gì? Anh có em thì tốt rồi.” Dật Ninh vẫn ôm chặt Chu Diên không nói lời nào, viền mắt đã ươn ướt, nước mắt nóng hổi tuôn ra, làm ướt y phục trên vai Chu Diên, sau đó thắm vào da hắn, cho hắn biết, nhiệt độ nước mắt Dật Ninh, tình yêu Dật Ninh dành cho hắn.

Chu Diên ôm lấy Dật Ninh, vỗ vỗ lưng cậu, dỗ dành cậu nói ” Khóc cái gì hả , không có gì.”

Dật Ninh lắc đầu, nhưng vẫn không ngừng được nước mắt, trong lòng cậu hiểu rõ công việc đối với Chu Diên có bao nhiêu trọng lượng, Chu Diên cũng không phải loại người chỉ cần nữ tình trường là đủ, hắn có hùng tâm tráng trí, hắn muốn xông ra một mảnh thiên địa, thế nhưng vì cậu mà không cùng nữ nhân kết hôn, vì cậu mà hắn làm trái cha hắn, vì cậu mà hắn buông tha quyền thừa kế gia sản khổng lồ.

Trước đây Dật Ninh vẫn cho rằng Chu Diên là người ăn chơi trác táng, phải dựa vào gia thế mới có thể như vậy, lúc còn trẻ phóng đảng tiêu soái, sau này có thể kế thừa sản nghiệp trong nhà, không cần nỗ lực cũng có thể ngồi mát ăn bát vàng.

Sau này cậu mới hiểu được, kỳ thực một chút cũng không đúng, hắn kỳ thực so với mình mệt mỏi hơn, khổ cực hơn, hắn cũng không phải người ăn chơi trác táng như người ngoài tưởng tượng.

Hiện tại Chu Diên buông tha quyền thừa kế, như vậy có ý nghĩa gì, Dật Ninh cùng Chu Diên đều hiểu rõ ràng.

Chu Diên hôn lên tai Dật Ninh một hồi, nói ” Sau này nếu như anh làm không tốt, không thể cho em ngày tháng tốt nhất, em không được ghét bỏ anh, biết không?”

Dật Ninh vì câu này của Chu Diên, mũi cay cay, nước mắt tuôn càng lợi hại hơn, trên mặt lại nở ra vẻ tươi cười, ngẩng đầu ở trên mặt hắn hôn một cái, thanh âm nghẹn ngào ” Em cũng có công tác kiếm tiền, cũng không cần tiêu nhiều tiền, anh lại không nuôi nổi em sao?”

Chu Diên ôm chặt cậu ” Anh sẽ hảo hảo dưỡng em.”

Dật Ninh tựa ở trên người hắn, trong đôi mắt đẹp phẳng phất chứa muôn vàn tinh tú trên bầu trời, xinh đẹp tới mức đủ khiến cho mọi thứ trên đời đều phai màu.

End./.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-ninh>